

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Τέταρτος

ΔΗΜΟΣΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ

ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΗΣ 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραπτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου. Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάχθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθέني της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την

επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΒΑΣΙΚΟΣ ΑΝ ΟΧΙ Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΠΥΛΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η βιολογία του έθνους είναι η Γλώσσα. Η **Δημώδη** Γλώσσα και η **Μνήμη** του. Αν τα κύτταρα της μνήμης και η δομή της γλώσσας αποσυνδεθούν, το σώμα του έθνους καταρρέει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου στο κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας.

Χωρίς τη μνήμη οι όποιες ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες. Και σαν άγνωστες, δεν βοηθούν την επικοινωνία του έθνους με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς τη μνήμη μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας, στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες, παρελθόν, αλλά και το ίδιο το μέλλον ατόμων και λαών.

Χωρίς τη μνήμη του **ΕΜΕΙΣ-ΟΛΟΙ**, εύκολα θα φτάσουμε στο **Εγώ-ο ΕΝΑΣ**. Και ακόμα πιο εύκολα θα φτάσουμε στο «Και ωκοδόμησεν εις υψηλά παλάτια το Αγιαστήριον αυτού...Και Σου είναι οι Ουρανοί και Σου η Γη...Διότι μέγας είσαι και κάνεις θαύματα... Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ. Και τότε χωρίς μνήμη και ιδανικά αλί και τρισαλί, στο λαό που έχασε τη μνήμη και συμβιβάστηκε εκποιώντας τα ιδανικά: της αξιοπρέπειας, της Ελευθερίας, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, της Δημοκρατίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης. Ομως η Δεξιά τόσο στη διάρκεια της Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, άλλο τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ δε περισσότερο μετά την απελευθέρωση και ειδικά μετά την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, έλεγχε μέσω του παρακράτους και το κράτος.

Ενα παρακράτος που ως διά μαγείας, από συνεργάτες πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα, καταδότες κουκουλοφόροι, μετατράπηκαν σε «εθνικόφρονες». Κάθε μέρα που περνούσε χωρίς σταθερή κυβέρνηση και έλεγχο, το παρακράτος αύξανε την επιρροή του στον κρατικό μηχανισμό και την κοινωνικό-οικονομική καταξίωσή τους. Οι συνεργάτες και οι Μαυραγορήτες ενώ ήταν, η νέα μορφή του προδότη στη διάρκεια της κατοχής διαμόρφωσαν, και τελικά συγκρότησαν, αρκετά μετά απελευθερωτικά **Νέα αστικά Ζτάκια** στη χώρα και ειδικά οι συμμετέχοντες στις ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, οι υψηλά ιστάμενοι για δικό τους και μόνο όφελος τους ενέταξαν την μεταλλευτική, την πολεμική βιομηχανία και τις μεγάλες εμπορικές επιχειρήσεις στην πολεμική μηχανή του άξονα.

Η δικαιοσύνη μπροστά σε αυτήν την παράλυση των θεσμών, την λευκή τρομοκρατία, σε αυτόν ζόφο, που και αυτός ακόμα ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ Λίλαντ Στόουν, μετέδωσε ότι η «Αθήνα είναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης». Αν δεχθούμε ότι εκτός απ το κομμάτι της δικαιοσύνης που έφυγε με αυτούς που εγκατάλειψαν λαό και χώρα και γύρισαν μαζί με την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας απ το Κάιρο, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), η κυβέρνηση του βουνού με 5 ή 6 υπουργούς, το σύνολο του δικαστικού σώματος ζούσε από κοντά, ίσως πιο κοντά απ τον καθένα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στη χώρα, τόσο κατά την μεταξική περίοδο άλλο τόσο και στην κατοχή.

Και όταν η Αθήνα είναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα, ο καθέναν αντιλαμβάνεται τι συνάμβανε στην Υπαιθρο. Αντί λοιπόν, η δικαιοσύνη μπροστά σε αυτή την τραγική για τη χώρα κατάσταση να ενεργοποιήσει, αυτεπάγγελτα αντιστάσεις. Αντιστάσεις που θα ανάγκαζαν και την κυβέρνηση να κινητοποιήσει και αυτή δυνάμεις για να αντιμετωπίσει τη λαίλαπα του εκχυδαϊσμού του δημόσιου βίου και τη διάλυση των πάντων, τόσο η κυβέρνηση άλλο τόσο και η δικαιοσύνη (με εξαιρέσεις) ταύτισαν απόψεις και συμφέροντά της, με αυτά νεκραναστημένης Δεξιάς. Σφυχτά αγκαλιάστηκαν με την Μεταξική και κατοχική Ελλάδα. Εγινε όργανο της μετά κατοχικής με τα γνωστά επακόλουθα για το λαό και τη χώρα.

Μια Ελλάδα που ήταν συνδεδεμένη με χίλιους δεσμούς και δομές και εξαρτήσεις με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, και άλλες τόσες με το γερμανικό φασισμό, πριν απ την επιβολή της δικτατορίας. Μια Ελλάδα, που επί 4 και πλέον χρόνια επέβαλε με διατάγματα τα φασιστικά ιδεώδη. Μια Ελλάδα που όχι μόνο διατήρησε και εξέφρασε έμπρακτα την αντί κομμουνιστική εμπάθεια, αλλά και την επέκτεινε, χαρακτηρίζοντας συλίβδην τον λαό εχθρό, συνεργαζόμενη με τους κατακτητές γεγονός, που την κατέστησε ανίκανη να εκμεταλλευθεί-αξιοποιήσει την διπλή εθνική Εποποιεία, ακυρώνοντας με αντεθνικές πράξεις την συμβολή της χώρας στην ήττα του άξονα, την αντιφασιστική Νίκη και την απελευθέρωση της χώρας.

Ταυτιζόμενη και η Δικαιοσύνη (εξαιρέσεις) με τους συνεργάτες πρώτα και σε συνέχεια με την επανακάμψα κλίκα του Μεταξά. Μια 4η Αυγούστου εμπλουτισμένη και με τους κατοχικούς πολιτικούς και ένοπλους συνεργάτες. Με αυτούς που διάρκεια της κατοχής, στις κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, κατέχοντας τις πιο κέραιες θέσεις κλειδιά. Θέσεις από τις οποίες με διατάγματα και ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, (υποδομή της Μαύρης αγοράς) εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα.

Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας, τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα. Αλήθεια όλα αυτά δεν τα έβλεπε η δικαιοσύνη; Και αφού τα έβλεπε και τα ήξερε, γιατί συντάχθηκε μαζί τους και τις δυο φορές; Και κυρίως όταν έστω μερικοί από αυτούς στιγερούς εθνοπροδότες έφτασαν στη δικαιοσύνη, οι δικαστές γιατί ζητούσαν η πράξη συνεργασίας να είναι όχι μόνο «**εκούσια**» αλλά και «**συνειδητή**»;

Όπως γράφει και ο Εισαγγελέας κ Δελαπόρτας: οι μόνοι που μπορούσαν να καταγγίλουν κάποιο για συνεργάτη ήταν οι παθόντες και κατά κύριο λόγο ο Αριστερός, που ο συνεργάτης τον κατέδωσε στους κατακτητές. Ο Αντιστασιακός που συνέλλαβαν μέλος της οικογενείας του, που κούρεψαν ή βίασαν την γυναίκα και την αδερφή του ή κακοποίησαν τη Μάνα του. Αυτός μόνο είχε λόγο να μύνηση τον έλληνα συνεργάτη στη Δικαιοσύνη.

Κάτω όμως υπό τις τραγικές για τη χώρα συνθήκες, και ειδικά για τον Αντιστασιακό παθόντα, πως να πάει στην ασφάλεια να καταγγείλει τον συνεργάτη καταδότη, τη στιγμή που φεύγοντας απ το σπίτι δεν ήξερε αν θα γυρίσει σώος; Επειδή ήταν τόσες πολλές οι πράξεις κατάδοσης, βιασμών, κακοποίησης και ειδικά στα χωριά τα θέματα αυτά ήταν καυτά και καθημερινά.

Ο παθόν συναντούσε τον καταδότη στο δρόμο, γι' αυτό και υπήρξαν εκατοτοντάδες καταγγελίες καταδοτών, που οι συγγενείς του Αντιστασιακού οδηγήθηκαν στο στρατόπεδο, την Γερμανία ή και στο εκτελεστικό απόσπασμα. Όμως και όταν κάποιος τολμούσε να πάει στην ασφάλεια για να καταγγείλει ή τον συνελλάμβαναν καθ' οδόν ή μόλις έβγαινε απ την ασφάλεια ή του έλεγαν ότι πρέπει να «προσέχει» στο εξής, γιατί δεν αρκεί η μόνο να τον καταγγείλει, αλλά πρέπει και να αποδείξει με στοιχεία ότι η πράξη αυτή ήταν σε γνώση του καταδότη ότι ήταν «αντεθνική»! Αυτά όσον αφορά τους δωσίλογους και τους καταδότες.

Ενώ για τους Αντιστασιακούς αρκούσε και ένα νεύμα του καταδότη για να βρεθεί ο Αντιστασιακός στην ασφάλεια. Και μετά με την κατάθεση του μάρτυρα κατηγορίας, που τον είδε για πρώτη φορά έξω απ την πόρτα του στρατοδικείου η καταδίκη του ήταν αναμφισβήτητα σίγουρη. Την ώρα της δίκης κάποιος απ την έδρα του στρατοδικείου ρωτάει τον μάρτυρα;

-τον ήξερες τον κατηγορούμενο;

- Όχι καλά. Δύο-τρεις φορές τον είδα στο κελί που τον είχαν;. Κεφάλι αγύριστο.

Ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε -φυσικά-σε θάνατο και εκτελέστηκε...

Αυτοί ήθελαν να παραταθεί η κατοχή. Στα μέτωπα όμως η ήττα του άξονα είχε ήδη διαγραφεί. Και επειδή, και κυρίως γι' αυτό, η Δεξιά που εκπροσωπούσαν και η Δικαιοσύνη κάλυψαν «νομικά», ήταν απόφια η 4η Αυγούστου, εμπλουτισμένη και στη φασιστική πράξη και δράση στη διάρκεια της δικτατορία και την κατοχή, δεν είχε, ούτε εθνικό, μα ούτε-κοινωνικό πρόγραμμα για την μεταπολεμική Ελλάδα, σε αντίθεση με το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) που είχε ένα άρτια τεκμηριωμένο πρόγραμμα.

Ενα πρόγραμμα, που το επεξεργάστηκε το Εθνικό Συμβούλιο, που αποτελούνταν από 296 βουλευτές εκλεγμένοι από τις εκλογές που έγιναν τον Απρίλη του 1944 σε όλη την Ελλάδα (αρκετοί ήταν από την προηγούμενη βουλή που διέλυσε Μεταξάς) και ενέκρινε η κυβέρνηση του βουνού: Στηριγμένο σε αυτές τις βάσεις το εκλεγμένο από τον σύνολο του λαού Εθνικό Συμβούλιο, ύψωσε την κυρίαρχη φωνή του αγωνιζόμενου Έθνους, πήγε στο Κάιρο για διαπραγματεύσεις, με τις δυνάμεις που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα για να επιτευχθεί η πολυπόθητη Εθνική Ενότητα.

Αντί για ενότητα οι αντιπρόσωποι της κυβέρνησης του Βουνού βρέθηκαν σε ένα εχθρικό περιβάλλον. που στόχευε στο να «Ελληνοποιήσουν» τα Αγγλικά σχέδια επέμβασης και να εμποδίσουν τον ελληνικό λαό να γευτεί τους καρπούς των αγώνων και των θυσιών.

Ενεργώντας, σαν υποχείρια του Τσώτρισλ, που όμως τους υποσχέθηκε ότι και αν ακόμα χρειασθεί να επ'έμβει έστω και ένοπλα, δεν θα δίσταζε να το κάνει.

Το πρόγραμμα που είχε επιξεργασθεί και ανακοινώσει στο λαό : «...θα άνοιγε το δρόμο τις καινούργιες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των Εθνικών της δικαίων, προ την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλά επίσης και στο πλευρό όλων των ενωμένων εθνών...»

Παραγωγός της Γλώσσας και στοκάρισμα της μνήμης είναι ο λαός. Για την απαράκλητη διαφύλαξη και επέκταση αυτών των δομικών στοιχείων της κοινωνίας, μέσω των εκλογών κάνει την επιλογή-προτίμηση σε κάποια πρόσωπα σαν τα καταλληλότερα για ένα αξίωμα.

Η εκλογή είναι μια ιδιαίτερη πράξη, η στιγμή της βούλησης, που διακρίνεται από άλλες πράξεις, όπως την απόφαση που προηγείται και η εκτέλεση που ακολουθεί. Ακόμα διακρίνεται από την απλή επιθυμία, γιατί αυτή αναφέρεται στον σκοπό, ενώ η εκλογή στα μέσα. Μέσω λοιπόν, των εκλογών ο λαός εκλέγει τους αντιπροσώπους για την κυβέρνηση της χώρας, και οι αντιπρόσωποι την κυβέρνηση. Συνεπώς η Πολιτειακή εξουσία με τους θεσμούς και ειδικά το θεσμό της **Δικαιοσύνης**, είναι αυτή που πρέπει να είναι ο Θεματοφύλακας άγγελος προστάτης, όχι μόνο της **Γλώσσας** και τα κύτταρα της **μνήμης**, αλλά και των όποιων φυσικών και κοινωνικών ατομικών **δικαιωμάτων**.

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγω στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που είχε με κάποιον συνομιλητή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστ' ουδ' εις αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος καν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς είναι το έργο, κυρίαρχο έργο της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία.

Τα Συντάγματα, όλα σχεδόν τα ελληνικά Συντάγματα καθιερώνουν ότι α) «Θεμέλιο του πολιτεύματος είναι η λαϊκή κυριαρχία» β) Όλες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του έθνους και ασκούνται όπως ορίζει το Σύνταγμα. Η εργασία και σεβασμός και η προστασία της ζωής και αξίας του Ανθρώπου αποτελούν την κυρίαρχη υποχρέωση της πολιτείας. Η δότη από το λαό εξουσία, δεν είναι λάφυρο που προσφέρεται για να βουλεύονται οι τυχαίοι, οι τυχάρπαστοι και οι μοιραίοι, αλλά να διαχειρίζονται μέσα στα πλαίσια του Συντάγματος, τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα.

Το ίδιο ίσχυε και για την δικαιοσύνη αυτόν τον βασικό, αν όχι κυρίαρχο πυλώνα του δικαίου, η οποία δυστυχώς, δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Δεν θέλησε να υψώσει το ανάστημά της, να δει και να δεχθεί το λαό σαν σύνολο, την κατοχή στις πραγματικές της διαστάσεις και κυρίως να δει την Αντίσταση πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και διαφορές. Να πάρει υπόψη της ότι ο υπόδουλος λαός, χρειάστηκε να κινητοποιήσει και το τελευταίο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του πατριωτισμού για να ηττηθεί ο φασισμός και να απελευθερωθεί η χώρα.

Η δικαιοσύνη, πριν πάρει τη μια ή την άλλη θέση, έπρεπε να αξιολογήσει την πορεία του γίνεσθαι στη χώρα και της Εθνικής Αντίστασης, που ξεκίνησε από το ΤΙΠΟΤΑ και με το ΤΙΠΟΤΑ.. Αν την αξιολογούσε θα διαπίστωνε ότι άρχισε με την παθητική Αντίσταση, ότι πέρασε στο Σαμποτάζ και σε συνέχεια στην ένοπλη σύγκρουση με τους κατακτητές. Και κυρίως να κρίνει και να συγκρίνει τα ευεργετικά για τη χώρα στοιχεία της Αντίστασης για τη χώρα, σε σχέση με τις καταστροφικές και την εθνική προδοσία των συνεργατών. Κρίνοντας θα διαπίστωνε, ότι η μεγαλύτερη δυσκολία για την Αντίσταση, δεν ήταν ο Χίτλερ και ο Μουσουλίνι και τα στρατεύματά τους, αλλά οι εγχώριοι συνεργάτες, οι διάφοροι Κούϊσλιγκ, τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πλειάδα των εθνοϊσμών.

Χωρίς την αξιολόγηση και αβασάνιστα και για πολλούς, ελαφρά τη συνείδηση ενώ καταδίκασε των Αντιστασικό σε θάνατο. Αθώωνε, και όταν ακόμα **ήξερε**, και **αποδεδειγμένα** ότι διέπαξαν: α) Σχημάτισαν ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, β) δημιούργησαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και την πλειάδα των εθνοϊσμών γ) Βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τα όποια αποθέματα τροφίμων και να αποστραγγίσουν την αναιμική ελληνική οικονομία δ) οργάνωσαν σε συνεργασία με τους κατακτητές την **Μαύρη** αγορά. Μια πράξη ενσυνείδητη εγκληματική, αφού οι συνέπειές της οδήγησε σε 300,000 νεκρούς από την πείνα και όποια άλλα εγκλήματα, αλλά και πράξεις εξ ίσου εν «συνείδητη» εθνική προδοσία: όπως η ένταξη της ελληνική βιομηχανίας και τις εμπορικές επιχειρήσεις και κυρίως τη μεταλλευτική στην πολεμική μηχανή του άξονα.

Και ενώ αθώωνε τους πιο πάνω δοσίλογους καταδίκασε σε βαριές ποινές αυτούς που θαύμασε το σύνολο της Οικουμένης, και τους ύμνησαν τα ποιο επίσημα χείλη της τότε εποχής: Όπως Ο Πρόεδρος Ρούσβελτ, ο Ανζενχάουερ, ο Ντε Γκώλ και αυτός ακόμα ο Τσιώρτσιλ, με την παράφραση «οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες». Αυτούς που αργότερα, τους αποκαλούσε Γκάνγκστερ και τους σκότωνε βάσει σχεδίου σαν τα σκυλιά.

Όταν οι αστοί που ήταν ηγέτες της επανάστασης, άρχισαν να εγκαταλείπουν κομμάτι το κομμάτι το ριζοσπαστισμό τους και την οδηγούσαν προς τον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζιά-πασιάδες και τον Κλήρο. Και κυρίως όταν δέχθηκαν την Μοναρχία, ο Σολωμός είπε σε κάποιο φίλο του που τον ρώτησε, προς τα πού πάει η επανάσταση με αυτά που συμβαίνουν του απάντησε: «Είδες να μαδούν την κότα, κι ο αέρας να συνεπαίρνει τα πούπουλα; Ετσι πάει το έθνος...». Και όταν τον ρώτησε και τα ψέματα που λένε στο λαό του είπε: «Το Έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί Εθνικό ό,τι είναι αλήθεινο». Αυτό ακριβώς συνέβαινε στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα

Και η εξουσία της 4ης Αυγούστου, που επανήλθε από το Κάιρο και το Λονδίνο, δεν ήταν μόνο ανεύθυνη και τυραννική, αλλά ήταν αυτή που συνειδητά έχτιζε κομμάτι το

κομμάτι ένα φασιστικό καθεστώς στα πρότυπα του εθνικό-σοσιαλισμού του Γ! Ράιχ, Αυτήν ακριβώς τη μνήμη του λαού ήθελε να αμβλύνει πρώτα, να κλονίσει μετά και να σκοτώσει σε συνέχεια η 4τράχρονη αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία. Και ό,τι δεν κατόρθωσε να κάνει η 4η Αυγούστου, παρά τις άοκνες προσπάθειες δεν τα κατάφερε. Αυτό το ανέλαβαν να το κάνουν τα εσωτερικά φασιστικά στηρίγματα και κυρίως οι «πρόθυμοι» σε συνεργασία με τους κατακτητές. Μα ούτε και αυτοί μπόρεσαν να πετύχουν το σκοπό τους.

Και δεν μπόρεσαν γιατί, μετά την κατάρρευση του μετώπου και ειδικά μετά τον σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης των στρατηγών Κούϊσλιγκ, οι Έλληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια και Εθελοντικά πλέον μετέτρεψαν το **Εγώ** σε **Εμείς** και το **Εμείς** σε κοινό **αγώνα**. Εναν αγώνα ζωής και θανάτου, αλλά ικανό να συγκρατήσει την ήδη υπάρχουσα μνήμη, να την επεκτείνει και να βαθύνει τη συνοχή των κοινωνικών κυττάρων.

Δικαιοσύνη σημαίνει **Δικαίωμα**. Δικαίωμα όμως χωρίς προσφορά δεν υπάρχει. Η προσφορά προηγείται του δικαιώματος. Και κάτι ακόμα: το δικαίωμα πρέπει να είναι σύμφωνο και με τον «ηθικό Νόμο», τους κοινωνικούς κανόνες, το Νόμιμο, και το σωστό. Ακόμα σημαίνει το σύνολο των κανόνων και πράξεων ή και παραλήψεων, που ρυθμίζουν αναγκαστικά την κοινωνική συμβίωση.

Η κήρυξη της δικτατορίας και η κατάλυση των Συνταγματικών εγγυήσεων ως ένα βαθμό κλόνισαν τη μνήμη του λαού στις αρχές, τις αξίες και τα δημοκρατικά ιδεώδη, τα οποία ιδεώδη, η κλίκα της 4η Αυγούστου τα αντικαταστούσε διαδοχικά με τα φασιστικά ιδεώδη: τους μελανοχίτωνες της ΕΟΝ και τον Χιτλερικό χαιρετισμό. Και την κλόνισαν, γιατί μέσα σε μια νύχτα, όχι μόνο κατέλυσε όλους τους κοινωνικούς θεσμούς και δημοκρατικές δομές και δημοκρατικούς φορείς: Σύνταγμα, ανθρώπινα δικαιώματα αλλά, και διέλυσε κόμματα, συνδικαλιστικές και συνεταιριστικές οργανώσεις, πολιτιστικές, φιλολογικές, νέο-λαϊστικές οργανώσεις και αυτό τον προσκοπισμό ακόμα. Φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία.

Και όπως είναι γνωστό: όποιος καίει βιβλία στις Πλατείες, αργότερα κόβει κεφάλια. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία, και χωρίς δίκη στη φυλακή εκατοντάδες δημοκράτες και αντιφασίστες αθώους πολίτες. Κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές οικοκυρές. Έκανε φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα. Επληξε θανάσιμα τον κοινωνικό ιστό της χώρας. Διαμέλισε τη συνοχή των κυττάρων και τη συνοχή των θεσμών..

Και το πιο τραγικό για το λαό ήταν ότι δολοφόνησε την εθνικό-κοινωνική υποδομή του μεσοπολέμου, που για πρώτη φορά προσπαθούσε, με τα την ολοκλήρωση του εθνικού γεωγραφικού ορίζοντα.. γεγονός που ως ένα βαθμό άμβυνε τις έριδες, τους διχασμούς και τις αλλεπάλληλες στρατιωτικές και κοινοβουλευτικές δικτατορίες. Μια εποχή που γίνονταν προσπάθειες να διαμορφωθεί μια νέα εθνική στρατηγική ανάπτυξης και εθνικής σύμπνοιας. Μια στρατηγική που θα μετέτρεπε την Ελλάδα από το «ψωροκώσταινα» και από το «Ελία ελιά και Κώστο Βασιλιά» σε μια δύναμη, σύγχρονων δομών, θεσμών και αξιών.

Όμως, παρά τους όποιους διωγμούς και ταλαιπωρίες, μπορεί η δικτατορία να προσπάθησε και ως ένα βαθμό να κλόνισε την εθνική συνοχή, ο λαός όμως δεν έχασε τη μνήμη και την πίστη του στα δημοκρατικά ιδεώδη. και την πατρογονική κληρονομία. Και δεν την έχασε γιατί ο λαός μισούσε θανάσιμα τον φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά. Γι' αυτό όταν την 28η του Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να τον αποκρούσει.

Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός από την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, ότι επιτέλους έφτασε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.

Το 1940 εκτός από την Αγγλία, το σύνολο σχεδόν της Ευρώπης είναι ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Κανένα φως. Φόβος παντού. Και μέσα σ αυτή την οικουμενική σιωπή ακούγονται οι πρώτες ντουφικές στα βουνά της Αλβανίας. Οι Έλληνες πάνω στα Αλβανικά βουνά διεξήγαγε τις πρώτες νίκες κατά του άξονα διαψεύδοντας τις φήμες για το αήττητο τους άξονα.

Και ενώ ο λαός πιστεύει, πως η δικαιοσύνη είναι ο κάτ' εξοχήν πυλώνας εξουσίας που λειτουργεί χωρίς διακρίσεις γενικά και ειδικά, όταν πρόκειται να καταδικάσει αγωνιστές και να δικάσει προδότες, όταν ήρθε η ώρα να δει στην πράξη αυτήν την πεποίθησή του βλέποντας τον τρόπο που λειτουργούσε, όχι μόνο απογοητεύτηκε αλλά έχασε και την εδραιωμένη εμπιστοσύνη του στη δικαιοσύνη.

Και την έχασε γιατί από την ώρα που ένας αδρά πληρωμένος καταδότης, ένας εξ ίσου πληρωμένος χαφιάς ή ένας προσωπικός εχθρός του ΕΑΜιτή, ΕΛΑ.ίτη, ΕΛΑΝίτη και ΕΠΟΝίτη, οδηγούνταν στην ασφάλεια για τα περεταίρω, η οικογένεια, το χωριό και μεγάλο μέρος της κοινωνία, δεν πίστευε πως όταν φτάσει στη δικαιοσύνη, θα κριθεί αμερόληπτα και με βάση το «έγκλημα», αλλά για τα πολιτικό-κοινωνικά του πιστεύω. Και το κυριότερο όχι μόνο δεν θα παρθεί υπόψη η προσφορά του στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση, αλλά αυτή ακριβώς η συμμετοχή του στην Αντίσταση θα αποτελέσει το τεκμήριο της καταδίκης.

Και η αμφισβήτηση έγινε πεποίθηση, όταν άρχισαν οι συλλήψεις. Κα το μέγα ερώτημα είναι κα το έθετε ο καθένας είναι : Γιατί στις δίκες των δοσίλογων απαιτούσε η έδρα δράση τους για να είναι αξιόπεμπη! Επρεπε οπωσδήποτε, να είναι αποδεδειγμένα όχι μόνο «εκούσια», αλλά και «συνειδητή», ενώ τους αγωνιστές τους έστελνε σωριδών με βαριές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς ενδείξεις; Γιατί η δικαιοσύνη αυτό το καταφύγιο των φτωχών και των αδυνάτων δέχθηκε να μετατρέψει αυτό το καταφύγιο όχι μόνο σε «δαμόκλειο σπάθη», αλλά και σε καθημερινή γκιλοτίνα; Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μετά Δεκεμβριανή δικαιοσύνη, είναι σα να ζητάς το λόγω απ το χιόνι γιατί είναι άσπρο, και απ τη νύχτα γιατί είναι μαύρη.

Όπως είναι γνωστό, ο θεσμός της δικαιοσύνης είναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Είναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η νομοθετική εξουσία, λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους νόμους, που κάθε φορά χρειάζεται η πολιτεία και ψηφίζει η νομοθετική εξουσία. Είναι με δυο λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις δυο άλλες: την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία.

Σκοπός της δικαιοσύνης είναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλλοτρίωτα δικαιώματά του. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο. Είναι η ειδική λειτουργία της πολιτείας, η οποία σκοπό έχει να ικανοποιεί τα προσβαλλόμενα δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την Ενομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων. Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγκροτούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκηση των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους Νόμους.

Το Σύνταγμα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Και για να είναι ανεπηρέαστη η δικαιοσύνη στο έργο της, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο. Και τώρα άλλο ένα μεγάλο ερώτημα, προκύπτει είναι. Αφού και αυτοί υπόκεινται στο Σύνταγμα και τους Νόμους : Στο όνομα ποιού ενυπάρχουν, το Συντάγμα και τους νόμους λειτουργούσαν ;

Είχαν πραγματικά τυπική, αλλά και ουσιαστική «Νομιμότητα» οι ελληνικές κυβερνήσεις μετά την απελευθέρωση, για να πάρουν τέτοια καθοριστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποφάσεις; Είχε πράγματι, όπως ισχυριζονταν επανέλθει σε ισχύ το Σύνταγμα

του 1864/11; Οι κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δέχθηκαν την «τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων δηλαδή ότι στηρίζονταν στο Σύνταγμα. Αντίθετα ο Αρειος Πάγος στηρίχθηκε στην ουσιαστική «νομιμότητα, δηλαδή στην *de facto* νομική τους φύση».

Με αυστηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλά και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της Μεταξικής δικτατορίας, υπάρχει όχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νομιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλά και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να είναι και κολάσιμες.

Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχνώντας ή παραβλέποντας, ότι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην *de facto*» νομική τους φύση.

Αλλωστε και η επίκληση της αρχής της «*salus partiae*» υπόκειται σε αρχές και κριτήρια που σχετίζονται με την νομιμότητα αυτών που επικαλούνται. Στο 9ο άρθρο της Συμφωνίας της Βάρκιζας λέει «...θα επακολουθήσουν δε ως τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτισιν του Νέου Συντάγματος της χώρας...» Αν υπήρχε εν ισχύ το Σύνταγμα του 1911, όπως ισχυρίζονται γιατί προέκυπτε άμεση η ανάγκη κατάρτισης Συντάγματος;

Με δυο λόγια δεν δίστασαν επικαλούμενη την «Σωτηρία της πατρίδας» στην ουσία ό,τι έκαναν το έκαναν για τη κατάκτηση της εξουσίας πρώτα και τη σωτηρία των κατεχόντων την κυβερνητική εξουσία στη συνέχεια. Και αν ακόμα δεχθούμε ότι οι όποιοι έστω θεσμοί, τέθηκαν σε ισχύ με τη συναίνεση όλου του πολιτικού-κοινωνικού φάσματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση που εκπροσωπούσε την συντριπτική πλειοψηφία, ό,τι ίσχυε μέχρι την ημέρα εκείνη έπαψε πλέον να ισχύει.

Η Συντακτική εξουσία επιβάλλεται και καθιερώνεται από μόνη της, αυτοδύναμα, χωρίς εξάρτηση από τον προηγούμενο κανόνα εξουσίας. Διαφορετικά δεν είναι πρωτογενής και η συντακτική εξουσία είτε υπάρχει ως πρωτογενής είτε δεν υπάρχει. Και αυτό γιατί η συντακτική εξουσία μόνον σαν ενιαία και αδιαίρετη μπορεί να νοηθεί. Συνεπώς, μέχρι την ημέρα που συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση η συντακτική εξουσία ήταν πρωτογενής γιατί στη συντακτική εξουσία συμμετείχε το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων.

Η Συνταγματική αυτονομία δεν καταργείται ούτε μπορεί να θιγεί με αναθεωρήσεις του Συντάγματος, πολύ περισσότερο δεν μπορεί το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος να γνωμοδοτήσουν για Συνταγματικές διατάξεις που δεν είχαν ακόμα ψηφιστεί.

Ομως τέτοια εξουσία, έστω γνωμοδοτική δεν είχαν. Και αφού δεν είχαν δεν μπορούσαν να γνωμοδοτήσουν για τον απλούστατο λόγο: Ότι αν οι δικαστές αποφανθούν για τη συνταγματικότητα μιας διάταξης πριν ψηφιστεί, χάνουν την αμεροληψία τους να αποφανθούν μετά, όταν θα δικάζουν τις συγκεκριμένες υποθέσεις, δηλαδή όταν, ακριβώς, τους υποχρεώνει το Σύνταγμα να το πράξουν.

Όταν όμως, οι δικαστές και μάλιστα σκόπιμα παρερμήνευσαν την εξουσία τους, όπως συνέβει την επόμενη της αποχώρησης του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, και «Νομιμοποίησαν» κυβερνήσεις ελάχιστης μειοψηφίας. Κυβερνήσεις στηριγμένες στα ξένα όπλα και τις δικτατορικές διατάξεις.

Ιστορικά έχει αποδειχθεί ότι χωρίς να είναι άσχετοι και να αποκλείει την συνεργασία ή τη συμμετοχή, οι βασικοί κοινωνικοί θεσμοί είναι έτσι διαμορφωμένοι, που όταν το καθεστώς ή και το κατεστημένο ακόμα διατρέξει τον παραμικρό κίνδυνο, ο στρατός να οδηγηθεί στη μοναρχία, οι διοικητικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί στη δικτατορία, η

Θρησκεία στη εθναρχία ή την αντιβασιλεία και η πολιτική-πολιτικοί σε πρόεδροι της δημοκρατίας, όταν καταλαγιάσουν τα πνεύματα.

Οι θεσμοί και οι δομές έχουν διαμορφωθεί έτσι και διασφαλισμένοι με τόσα στεγανά, ώστε να αποκλείεται εκ προοιμίου η συμμετοχή και η διατύπωση διαφορετικής άποψης απ τα στρώματα εκείνα του λαού που πιστεύουν πως οι σημερινές παραγωγικές δυνάμεις είναι σε αντιστοιχία με τις κοινωνικές σχέσεις και ως εκ τούτου αμφισβητούν συνολικά ή και εν μέρει τις αρχές και τις αξίες πάνω στις οποίες ανοικοδομήθηκε και στηρίζεται ο σημερινός κόσμος και ο πολιτισμός του.

Βέβαια, δεν μπορεί με σιγουριά να πει κανείς αν η Κίρκη είναι αυτή που κεντρίζει την αμέτρητη φιλοδοξία, ή αντιστρόφως τα πάθη, στα οποία παρασύρει η προτάσσει φιλοδοξίες είναι εκείνα που τροφοδοτούν τις μεθόδους της Κίρκης. Βέβαιο, όμως είναι πως, απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγή και κυρίως απ τους Ομηρικούς ακόμα χρόνους η αρετή της προσπάθειας «αιέν αριστεύειν» συνδέθηκε αναπόσπαστα με το πάθος για υπεροχή απέναντι των άλλων: «και υπέροχον έμμεναι άλλων». Πάθος που δεν γνωρίζει αναστολές, ντροπή και αυτοσεβασμό. Το ίδιο πάθος όμως στις Ομηρικές περιγραφές αναφέρεται και σαν την κύρια αιτία συλλογικής αποτυχίας και των δεινών της κοινοτικής ζωής.

Αυτό ακριβώς το πάθος της εξουσίας εμφανίστηκε και εκφράστηκε υπερβολικό στη διάρκεια του μεσοπολέμου, στην δικτατορία, την κατοχή και κυρίως στην μετά απελευθερωτική περίοδο στο χώρο του δικαστικού σώματος. Ελάχιστοι ήταν μα και είναι οι δικαστές που έχουν συνείδηση της ουσίας του έργου που έχουν κληθεί να επιτελέσουν: να απονέμουν δικαιοσύνη, πάνω στη στέρεη βάση της νομιμότητας και της αρχής της αμεσότητας, και της θεμελιακής συνταγματικής αρχής.

Με τη βεβαιότητα ότι η ύπαρξη και λειτουργία του κράτους, δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά ότι η πολιτεία έχει σαν προταρχική αποστολή να διασφαλίζει το σεβασμό και την προστασία του ανθρώπου, όπως αυτή με σαφήνεια εξειδικεύεται με τα εκάστοτε θεμελιακά ανθρώπινα δικαιώματα. Κάτι που πειθαναγκάζει στην πιο πέρα παραδοχή ότι κύρια αποστολή του δικαστή είναι η διασφάλιση αθών ακριβώς των θεμελιακών δικαιωμάτων του εξατομικευμένου ανθρώπου απέναντι στο κράτος.

Είναι γεγονός πως αυτή η άποψη-παράταση για τον τρόπο που λειτούργησε η δικαιοσύνη στο μεσοπόλεμο, την κατοχή και κυρίως στην μετά απελευθερωτική εποχή, για αρκετούς θα είναι όχι μόνο ενοχλητική αλλά και υβριστική ακόμα, καθώς συγχέουν την εύλογη ευαισθησία τους για τη δικαιοσύνη με την αυτονόητη εξουσιαστική θέση της δικαιοσύνης στον χώρο της απονομής της δικαιοσύνης. Όταν και σήμερα ακόμα δίπλα στα λαμπρά δείγματα, κραυγάζουν παράφωνα πολλά κρούσματα διοικητικών δικαστών. Δικαστών που ταυτίζονται με το διάδικο κράτος και τις δικές τους αυθαιρεσίες.

Όταν λοιπόν, και σήμερα ακόμα συμβαίνουν αυτά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό, αντιλαμβάνεται ο καθένας τότε που τα πάντα εξαρτιόταν απ την ερμηνεία, που θα έδιναν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Άριος Πάγος, όσον αφορά με το αν θα ισχύσει το Σύνταγμα, που ο ίδιος ο Βασιλιάς κατήργησε την 4η Αυγούστου του 1936 κηρύσσοντας τη βασιλό-μεταξική δικτατορία.

Είναι γνωστό ότι με τη συμφωνία του Λιβάνου συμμετείχε και τον ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, γεγονός που σήμαινε ότι ολόκληρο το έθνος ήταν σύμφωνο να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία το Σύνταγμα. Συνεπώς, δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίρηση από κανέναν και ούτε μπήκε πρόβλημα νομικής κάλυψης. Αφού λοιπόν, ολόκληρο το έθνος ήταν ομόφωνο και σύμφωνο να «παρανομήσει» δεν συνέτρεχε λόγος καμιάς άλλης νομικής κάλυψης.

Μετά όμως την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, αυτονόητα και άμεσα μπήκε το πρόβλημα, αν η κυβέρνηση της πλατείας συντάγματος που η ύπαρξή της οφειλόταν στην «Ελέω Θεού» Τσόρτσιλ, και η παραμονή της στην «εξουσία» στηρίζονταν αποκλειστικά στη ωμή και απροκάλυπτη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων,

εξακολουθούσε να είναι εθνικά και ηθικά νόμιμη. Ο ίδιος ο Τσώρτσιλ, είχε πεί στους Αμερικανούς όταν ρωτήθηκε γιατί δεν έχει ακόμα κλείσει το «θέμα Ελλάδα» τους είπε επί λέξη: «Ομολογώ ειλικρινά ότι δεν γνώριζα ότι το ΕΑΜ είχε τόσο μεγάλη επιρροή και δύναμη».

Θα κανείς ότι η πρώτη και μεγαλύτερη παθογένεια του τρόπου λειτουργίας της δικαιοσύνης στη χώρας μας σε τους όποιους άλλους θεσμούς, δομές και φορείς, πηγάζει από το γεγονός ότι το σύνολο της εξουσίας είναι συγκεντρωμένη στην εκτελεστική εξουσία. Αντί λοιπόν, η δικαστική εξουσία να ελέγχει την εκτελεστική, που είναι άλλωστε και η βασική της αποστολή η δικαιοσύνη ελέγχεται από την εκτελεστική. Αφού δίκάζαν και καταδίκάζαν κατ' εντολή στην περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, στη διάρκεια του Ιταλό-ελληνικού πολέμου και σε ολόκληρη τη διάρκεια της κατοχής. Έτσι, ένα μεγάλο μέρος να είχε εθιστεί στην Defakto αποδοχή των εντολών. Όπως και αρκετοί θεσμοί έτσι και η δικαιοσύνη έχει τις δικές της παθογένειες. Η πρώτη και μεγαλύτερη παθογένεια είναι ότι η ηγεσία της δικαιοσύνης, ούτε αγωνίστηκε και ούτε αγωνίζεται για αποκτήση της δική της δομική, ελεύθερη και ανεξάρτητη άσκηση της εξουσία. Η ηγεσία της δικαιοσύνης δεν εκλέγεται από το δικαστικό σώμα, γεγονός που θα της έδινε την δυνατότητα, γεγονός που θα την περιέβαλε με την αίγλη της ψήφου, θα θωράκιζε τη θεσμική της ανεξαρτησία γεγονός, που θα σήμαινε εκτός από την εκλογή των αρίστων ανάμεσα στους αρίστους η δικαστική εξουσία θα ήταν πραγματικά ανεξάρτητη, από την εκτελεστική, την οποία Νομοθετικά πρέπει να ελέγχει

Δυστυχώς, αντί για αυτό διορίζεται από την εκάστοτε κυβέρνηση, γεγονός που γίνεται αποδεκτό, όχι μόνο η χειραγώγηση αλλά και η πειθαρχική δίωξη. Μπορεί αλήθεια η κυβέρνηση, η όποια κυβέρνηση να ισχυρίζεται ότι δεν χειραγωγεί την δικαιοσύνη, όταν η ίδια την διορίζει; Αφού η κυβέρνηση, η όποια κυβέρνηση δεν μπαίνει στον πειρασμό της χειραγώγησης, γιατί δεν προχωρεί το κατεστημένο στην θεσμική ανεξαρτησία της, να μην δίνει την δυνατότητα αμφισβήτησης για την...

Σε μια περίοδο διάχυτης αναξιοπιστίας των θεσμών, όπου η εξόντωση και η καταδίκη ήταν το ζητούμενο είχε εμπεδωθεί η καχυποψία στο λαό για όλες τις δομές, τους θεσμούς και τους φορείς της πολιτείας που επικαλούνταν στο όνομα της οποίας δολοφονούσαν σωματικά και ψυχικά έναν ολόκληρο λαϊκό κίνημα. Από την «κυβέρνηση» μέχρι τη δικαιοσύνη και τα ΜΜΕ, που τότε λόγω των πολέμων του 1887, του 1912, του 1922, τη δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και τον εμφύλιο, όλοι οι θεσμοί, δεν ασχολούνταν παρά μόνο με τους στρατηγούς, τις προαγωγές με μάχες, τοπωνυμίες και τους ήρωες.

«Και κείος ο λόγος ο κρυφός-της λευτεριάς ο λόγος, αντίς φτερά βγάζει σπαθιά και σκίζει τους αέρες»!

Υστερα, από μια τετράχρονη φασιστική δικτατορία μέχρι το 1940 που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάδωνενα από τον εσωτερικό φασισμό. Μια τετράχρονη βάρβαρη και απάνθρωπη κατοχή και έναν τρίχρονο εμφύλιο πόλεμο. Ενώ υπήρχε σωρεία δοσίλογων σε μια αξιοθαύμαστη ιεραρχική κλίμακα και κλιμάκια της προ μεταξική περιόδου, της ματαξικής, της κατοχικής και της μετά απελευθερωτική περιόδου

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΕΛΛΑΔΑΑΑΑΑΑΑΑΑ

Το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίζουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη

τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Όσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και

Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. Ζητώ εκ των προτέρων συγγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρω από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν. Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση Κασσάνδρα.

Η Κασσάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η Μάγισσα, δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως. Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυτό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνονα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε!), να μην την πιστεύει κανείς, Γι' αυτό και οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια και να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.

Βέβαια, « Η (...) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (...) ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε και επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βέβαια ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια η μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ένας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί

Τα γράμματα αφού, δεν είχαμε μολύβι και χαρτί τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν είναι νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. Γι' αυτό και ζητώ συγγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις θα υπάρξουν

ΕΝΑ ΑΞΙΟΛΟΓΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΦΩΚΑ

Αξιότιμε κ Διευθυντά Καλημέρα. Στην Εφημερίδα «ΒΕΡΟΙΑ», την Πέμπτη 12 Ιουλίου 07 φιλοξενήσατε στις στήλες της και στη θέση «Αρθα» ο κ Φωκάς έκανε μια αξιόλογη ιστορικά

τεκμεριωμένη κριτική σε ένα κείμενο δικό μου που γράφτηκε το 1965. Ένα κείμενο που αν το έγραφα τώρα άλλη θα ήταν δομή και το περιεχόμενό του.

Αξιότιμε κύριε Φωκά, Σας ευχαριστώ βαθύτατα και από καρδιάς για την ξεχωριστή προσοχή με την οποία τιμήσατε το άρθρο μου με θέμα: «Η Λεωφόρος που άνοιξε ο Οκτώβρης του 1917» και ειδικά την ανεξάντλητη υπομονή που κάνατε, προκειμένου να ολοκληρωθεί αυτό το μακροσκελέστατο κείμενο. Ένα κείμενο γραμμένο, όπως θα διαπιστώσατε για ειδικούς λόγους το 1965. Αφού λοιπόν, το αντίγραφο παρά τις αλλεπάλληλες έρευνες που έγιναν «σώθηκε όπως γράφω στη γωνιά στη μικρή μας τότε Βιβλιοθήκη. Γι' αυτό έκρινα σκόπιμο να το δημοσιεύσω, αφού από τότε ακόμα, έμμεσα πλην σαφώς εντόπιζε μερικά απ τα δεδομένα, που δυσκόλευαν την ομαλή πορεία προς το γίνεσθαι του «Σοσιαλισμού». Και ήταν αυτά ακριβώς που το 1989, ύστερα από 72 χρόνια οδηγήθηκε στην πτώση του ο επί 72 χρόνια «Υπαρκτός Σοσιαλισμός» η ελπίδα των όπου Γης κολασμένων για έναν καλύτερο κόσμο.

Μια προσπάθεια για έναν κόσμο, που θα ακυρώσει τις συγκεκριμένες δομές του κέρδους. Μια προσπάθεια εντίμων και ηθικών ανθρώπων, όπου η προσπάθεια για το κέρδος θα ήταν περιθωριακή επιδίωξη, και αργότερα με την εμβάθυνση και επέκταση της ηθικής σε έναν κόσμο, χωρίς εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Να ξεφύγει επιτέλους ο άνθρωπος, απ το καθιερωμένο «νομικά» και ένοπλα περιχαρακωμένο τρίπτυχο.

Ένα τρίπτυχο, που του επιτρέπει ένα ελάχιστο πλαίσιο αξιών και περιεχόμενο ζωής το σημερινό δημοκρατικό σύστημα και, αυτό προδιαγραφμένο για πως α) να Γεννιέται με ευθύνη του και ιδία δαπάνη ο άνθρωπος, ενώ η προσφορά του είναι κοινωνική β) πως να εργάζεται και να μη «λαλεί», αρκούμενος στα όσα του επιτρέπει ελεγχόμενη απ την οικονομία αστική δημοκρατία και γ) πως να πεθάνει φτωχός μεν, αλλά αξιοπρεπώς χωρίς την παράλειψη των όποιων καθιερωμένων Ταμπού ηθών και εθίμων.

Εκείνο δε, που όχι απλώς με συγκίνησε, αλλά κυριολεκτικά με συγκλόνισε είναι φιλότιμη προσπάθεια που κάνατε να ανατρέξετε σε πηγές για να συγκεντρώσετε τα ιστορικά εκείνα στοιχεία, που θεωρήσατε απαραίτητα προκειμένου να αποδειχθεί ιστορικά για το πως το κομμουνιστικό κόμμα της Ρωσίας με επικεφαλής τον Λένιν, οδήγησαν το Ρώσικο λαό στη δικτατορία του προλεταριάτου. Έτσι ώστε οι αναγνώστες της «Βέροιας», να έχουν μια πλήρη εικόνα, για το πώς ιστορικά επιβλήθηκε, πως λειτούργησε και πως τελικά κατάρρευσε. Σας ευχαριστώ που συμπληρώσατε το κενό.

Όπως πολύ σωστά γράφετε, η επικράτηση-επιβολή-της δικτατορίας του προλεταριάτου επηρέασε και συνεχίζει να επηρεάζει «κι εμάς», μα και γενικότερα την παγκόσμια κοινή γνώμη. Και την επηρεάζει γιατί εκείνο, που χάθηκε δεν ήταν τόσο ο υπαρκτός, όσο η ελπίδα ότι υπήρχε, η δυνατότητα να μεταρρυθμιστεί και να αναγεννηθεί ο σοσιαλισμός. Δεδομένου ότι η κατάρρευση δεν εξηγείται με οικονομικές αιτίες, αλλά ούτε και ταξικές. Δεν πρόκειται για ήττα μετά από μετωπική σύγκρουση, με το αντίπαλο σύστημα, αλλά ούτε και για ανατροπή με εξέγερση των λαϊκών τάξεων από τα «κάτω».

Δεν υπήρχαν δηλαδή εκείνοι οι επαναστατικοί όροι που α) οι από «πάνω» δεν μπορούσαν πια να κυβερνήσουν όπως πριν, β) οι από «κάτω» δεν ανέχονται να κυβερνηθούν όπως ήθελαν οι από «πάνω» και γ) οι από «κάτω» μπορούσαν και δεν το έκαναν να γκρεμίσουν τους από πάνω.

Από ό,τι έχει αποδειχθεί οι ανατολικές οικονομίες είχαν αξιόλογες οικονομικές επιδόσεις και πάντως δεν είναι ακριβές, ότι ήταν μη ανταγωνιστικές και ούτε μη-βιώσιμες. Αν υπήρχε κάτι το μεμπτό. Είναι γεγονός ότι ενώ η λαϊκή δυσарέσκεια ήταν σοβαρή, και δυτική προπαγάνδα επίμονη, τα μέσα πολλά και επέμβαση ωμή, βάρβαρη και απροκάλυπτη. Όμως παρά την ύπαρξή της δυσарέσκεια, αυτή η δυσарέσκεια τότε δεν αποπειράθηκε να ανατρέψει το σύστημα για οικονομικούς και πολιτικούς ακόμα λόγους. Μπορεί αργότερα να αποδειχθεί ότι ίσως εθνικοί να ήταν οι λόγοι της πτώσης του.

Μπορεί ακόμα να αποδεχθεί πειστική η εξήγηση με βάση τα πολιτικά αίτια, δηλ αιτήματα για περισσότερη ελευθερία, που ένα μεγάλο μέρος των πολιτών, που είχαν εξασφαλίσει περισσότερα οικονομικά εφόδια να την αποζητούσαν, χωρίς όμως να θέσουν υπό αμφισβήτηση τα καθεστώ. Όμως όποια εξήγηση και αν δώσει κανείς, υπάρχει μπροστά μας εκείνη η λύση της ίδιας της ιστορίας, που έχει ήδη δοθεί «εκ του αποτελέσματος».

Αξιότιμε κ Φωκά, ελπίζω να συμφωνείτε ότι «η 17 του Οκτώβρη» όχι μόνο συγκλόνισε τον κόσμο, αλλά έβαλλε στο τραπέζι του παγκόσμιου κοινωνικό-ιστορικό γίνεσθαι και την ύπαρξη-γέννηση και ενός άλλου κοινωνικό οικονομικοί και τρόπο ζωής, παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου προϊόντος: το κομμουνιστικό σύστημα και για πρώτη φορά, ότι η λέξη:Κομμούν σημαίνει οικογένεια, μα και η ύπαρξή του Σοσιαλισμού πυροδότησε όπως και το 1798 στη Γαλλία, μια σειρά εξελίξεις: κοινωνικό-οικονομικές, πολιτικές, πολιτισμικές κλπ. Εξελίξεις που άλλαξαν τον Ρου της ιστορίας. Μα και αυτή η κατάρρευση των σοσιαλιστικών καθεστώτων το 1989, συνεχίζει να αλλάζει τον ρυθμό της ιστορία και τον Ρου του σκέπτεστε του κόσμου.

Κάθε κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης έχει τα θετικά και τα αρνητικά του. Κανένα δεν το λειτουργούν οι άγγελοι. Αν θυμάμαι καλά σε μια συνέντευξη που έδωσε σε κάποιο Γάλλο δημοσιογράφο ο Τολστόι, μίλησε μαζί του όχι μόνο για τη λογοτεχνία, αλλά και για θέματα κοινωνικά. Όταν ο δημοσιογράφος τον ρώτησε να πει την άποψή του για τις Κολλικτιβιστικές θεωρίες του Μάρξ, ο Τολστόι απάντησε: «Σε μια κολλεκτιβιστική κοινωνία, οι πάντες θα είναι δημόσιοι υπάλληλοι. Για να υλοποιηθεί το Μαρξιστικό ιδανικό, θα πρέπει αυτοί οι δημόσιοι υπάλληλοι να είναι άγγελοι». Και αυτό ήταν των αδυνάτων αδύνατο να γίνει μέσα στα 72 χρόνια, κάτω απ τις γνωστές συνθήκες, μα και τον τρόπο με τον οποίο η ηγεσία της ΕΣΣΔ ερμήνευσε και εφάρμοσε στην πράξη την Σοσιαλιστική θεωρία του Μάρξ.

Και ήταν αδύνατο, γιατί όπως είναι γνωστό, η προλεταριακή επανάσταση επιβλήθηκε σε μια μεγάλη μεν φεουδαρχική και καθυστερημένη από κάθε άποψη χώρα. Αν σε αυτό προστεθεί ότι την επόμενη της επιβολής, η διεθνής του κεφαλαίου διαπιστώνοντας τον **Κίνδυνο** του εγχειρήματος, εκτός του ότι δολοφόνησαν τον Λένιν, τον ηγέτη της επανάστασης και τον ενορχηστρωμένο ιδεολογικό-πολιτικό και οικονομικό πόλεμο, οργάνωσε εσωτερικές εξεγέρσεις «Λευκοφρουρούς Κοζάκους κλπ» και ένοπλη εξωτερική επέμβαση. Στην επέμβαση συμμετείχε και η χώρα μας.

Βέβαια, δεν σκοπεύω να κάνω ιστορική αναδρομή. Όταν όμως κρίνουμε το παρελθόν οφείλουμε να εκτιμάμε με τα δεδομένα εκείνης της χρονικής στιγμής και κυρίως τις εναλλακτικές λύσεις που είχε στην διάθεσή της ηγεσία

Μια λοιπόν, που αναφερθήκατε στην Αστική δημοκρατία και τα όποια πλεονεκτήματα «των ελευθέρων δημοκρατικών λαών, και φυσικά στη δική μας χώρα» αναρωτιέται ο καθένας, αν πράγματι λειτούργησε ποτέ όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην ίδια τη Γαλλία αυτή η **Αστική Δημοκρατία**, ουσία και περιεχόμενο. Γιατί από ό,τι έχω υπόψη μου, μια απ τις πρώτες **διακηρύξεις** της γαλλικής αστικής τάξης, προκειμένου να έχει την συναίνεση και την συμπαράσταση του λαού, για να την πάρει απ τον Κλήρο, (που κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της Γης), τους φεουδάρχες και τους ευγενείς ήταν η **Εθνικοποίηση της Γής**: και το μοιρασμά της στους αγρότες., που την δούλευαν

Όταν όμως πήρε την εξουσία και κυρίως, όταν διαπίστωσε ότι αν υλοποιούσε αυτή την **διακήρυξη**, θα άνοιγε το δρόμο προς την κοινωνικοποίηση της Γης, όχι μόνο την ανακάλεσε, αλλά έβγαλε απ την μέση και τους ηγέτες, που αγωνίζονταν να γίνει πράξη αυτή η διακήρυξη. Και με την πάροδο του χρόνου πέρασε και σε άλλες πιο αντιδραστικές θέσεις: αμφισβήτησε στην αρχή και απέρριψε μετά τις επιστημονικές θεωρίες που σχετίζονται με την εξέλιξη, αλλά και τον διαφωτισμό, που τον είχε σημαία της όταν διεκδικούσε την εξουσία, απ τον χιόχρονο Φεουδαρχισμό και την Φεουδαλική Αριστοκρατία.

Όταν εδραιώθηκε στην εξουσία, αυτόν τον λαό που στήριξε την αστική τάξη να πάρει την εξουσία, τον έντυσε στο χακί έκανε **Ινδαλμά** της, την **εξαγωγή** της επανάστασης και περιεχόμενο τον Ιμπεριαλισμό. Και αργότερα όταν ήρθαν τα δύσκολα και ειδικά μετά το 1848, σε αντιπαράθεση με τον διεθνισμό της αριστεράς, ευαγγελίστηκε τον Κοσμοπολιτισμό και τώρα την παγκοσμιοποίηση.

Ο κοσμο-πολιτισμός ήταν από γεννησιμιού του, μια δεξιά αντίληψη θεώρησης του κόσμου. Μια ατομικίστικη αντίληψη για τη ζωή, που διέκρινε μια πλευρά της αστικής τάξης-όταν όλα πήγαιναν καλά. Όμως η ίδια τάξη, όταν ήταν στα ζόρια της, άφηνε πάντα αυτές τις πολυτέλειες για τους... και η ίδια καταφεύγει στον εθνικισμό, αιχμαλωτίζοντας με τον τρόπο

αυτό τους κάθε φορά σκοπούς της ο,τι πιο καθυστεριμένο έχει να της προσφέρει ένα μεγάλο πάντα μέρος του λαού, που πάντα κρατά πνευματικά υπανάπτυκτους για να το επηρεάζει.

Ο εθνικισμός τότε και τώρα, δεν είναι παρά μια ρετσινιά απέναντι στους πατριώτες και τους διεθνιστές, που προσπαθούν να αντισταθούν στην πολιτική του σύγχρονου Νεοφιλελευθερισμού. Και αυτό γιατί αυτός ο **Κυρίαρχος Πολιτισμός** της νέας τάξης πραγμάτων στη Δύση, που δεν επιδέχεται «εναλλακτική λύση» τα τελευταία χρόνια, όλη αυτή η ρητορική, δεν οδήγησε παρά σε εθνοκαθάρσεις, σε ικανοποίηση σκληρών εθνικιστικών αιτημάτων, αλλά έχει οδηγήσει τον πλανήτη πίσω στις αρχές του 20ου αιώνα. Αλέθοντας μειονότητες, κατασκευάζοντας κράτη, διαλύοντας λαούς και έθνη.

Και σε συνέχεια αντί σαν προοδευτική τάξη, να επεκτείνει τις επιστημονικές θεωρίες, που είχαν ήδη αποδείξει: α) ότι η αλλαγή και η εξέλιξη των ειδών οφείλεται σε υλικό μηχανισμό (έστω του Δαρβίνο) και όχι σε «Θεϊκή παρέμβαση» και β), ότι η διαφορά των ανθρώπων απ τα άλλα Όντα, είναι ποιοτική και όχι οντολογική. Καταρρίπτοντας έτσι την επικρατούσα τότε αντίληψη-πεποίθηση για την ξεχωριστή θέση του ανθρώπου στον μηχανισμό του γίνεσθαι. Αντί λοιπόν, σαν τάξη προοδευτική, να αποδεχθεί την επιστημονική επιβεβαίωση, ότι η προέλευση του έμβιου κόσμου στηρίζεται στην υλική εξέλιξη, απ την θεωρία αυτή πήρε μόνο και εφάρμοσε στην κοινωνική πράξη:

Μόνο το Νόμο της **Βιολογικής αλυσίδας** : «το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό», αγνοώντας ή παραβλέποντας ότι και στην βιολογική αλυσίδα κανένα είδος, δεν επιβιώνει εις βάρος του είδους του, όπως συμβαίνει με το πως λειτουργεί σήμερα η περιβόητη αστική δημοκρατία το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι. Και αναρωτιέται ο καθένας αν εν έτη 2007, υπάρχουν έστω και ψήγματα από την πάλαι ποτέ Μακαρίτισσα αστική.. .

Μιμούμενη και η Ελληνική Αστική τάξη την γαλλική **ανάκληση**, στο πρώτο κιόλας ελληνικό Σύνταγμα αν θυμάμαι καλά, οι βασικές διατάξεις του πρώτου πολιτεύματος της επαναστατημένης Ελλάδας, καθιέρωνε την πολιτική **Ι σ ό τ η τ α και την Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ί α**, διατάξεις, που ήταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη». Μέσα σε λίγες μέρες όμως, με τις αντίστοιχες παρεμβάσεις και συγκεκριμένα την πρωτοχρονιά του 1822, η συνέλευση των αντιπροσώπων διακήρυξε:

Ε ν Ο ν ό μ α τ ι τ η ς Α γ ί α ς και α δ ι α ι ρ έ τ ο υ Τ ρ ι ά δ ο ς, Το Ελληνικόν Έθνος...Όπως οι Γάλλοι έτσι και οι Έλληνες αστοί, που ήταν οι πρωταγωνιστές της Επανάστασης ανακάλεσαν μια απ τις βασικότερες διακηρύξεις: **Τ η ν Α ν ε ξ ι θ ρ η κ σ ε ι α**.

Αυτή ήταν η πρώτη **Ανάκληση-αναίρεση**. Και επειδή τρώγωντας ανοίγει η όρεξη, φτάσαμε όχι μόνο στην **επίφασή** της, αλλά και σε μια καθ' όλα ραφινάτη και εξ ίσου καλά διανθισμένη κοινοβουλευτική δικτατορία, όπου με βάση το κέντρο-πρωθυπουργικό σύστημα καταργεί το υπουργικό Συμβούλιο και αυτό σε συνέχεια καταργεί με έναν ιδιόμορφο τρόπο το κοινοβούλιο. Και όταν δεν μπορούμε να ελέξουμε τα πράγματα μέσω του κοινοβουλίου, τότε κάνουμε μια γνήσια δικτατορία όπως αυτή του Μεταξά κα μια ένοπλη πλέον στρατιωτική δικτατορία, όπως αυτή της 21ης Απριλίου του 1967, για να μην αναφέρουμε τις προηγούμενες: Πάγκαλου, Κονδύλη και Μεταξά.

Όσο για το πώς σχηματίζεται και διασφαλίζεται η περιβόητη κυβερνώσα κάθε φορά πλειοψηφία στην αστική ελεύθερη δημοκρατία, είναι κάθε φορά το ζητούμενο και κυρίως αν τελικά εμπεριέχει ψήγματα απ την Αστική Δημοκρατία. Π.Χ ο Πρωθυπουργός μας κ Κ Κώστας Καραμανλής, έκανε υπουργικό συμβούλιο, Miracolo-Miracolo. Για 4η ή 5η φορά στα 3,5 χρόνια. Το προηγούμενο είχε γίνει τον Νοέμβρη του 2006. Περίπου 1,5 υπουργικό συμβούλιο το χρόνο.

Ιστορικά η γαλλική επανάσταση της 14ης Ιουλίου του 1789, ήταν μια εξέγερση κατά της Φεουδαλικής εξουσία και όχι κατά του καθεστώτος. Δεν ήταν όπως αυτή του 1917. Δεν ήταν παρά μια αντίδραση των Δικαστών. Την αφορμή αποτέλεσε το δικαστικό Παρλαμέντο με δικαστικά θέματα. Αν το 89, δεν στηρίζονταν απ το μεγαλείο του 91, (αυτή η παρέμβαση-στήριξη ήταν και η πρώτη παρέμβαση στο «Μανιφέστο»), την κομμούνα του Παρισίου, ίσως άλλη να ήταν η εξέλιξη, και αυτό γιατί, η Αστική μπουρζουαζία, δεν είχε συγκροτημένη ταξική οργάνωση ικανή να ανατρέψει την χιλιόχρονη Φεουδαρχία.

Είναι γεγονός ότι με τη Γαλλική επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη εποχή: Ο χιλιόχρονος-και-πλέον-φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται, σε ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι ιδέες της προσωπικής ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στην Αγγλία και μεγαλωμένες στη Γαλλία, εφαρμόστηκαν πρώτα στις ΗΠΑ. Διαδόθηκαν στην Ευρώπη και ενέπνευσαν τη φιλελεύθερη μπουρτζουαζία του 18ου αιώνα. Απ' την αρχή δεν μπορούσε να αμφισβητήσει τη νομιμότητα του παλιού καθεστώτος.

Συνεπώς δεν «ανέτρεψε ο,τι ως τότε θεωρούνταν αιώνιο, ιερό και απαραβίαστο». Απλώς στην ήδη υπάρχουσα κοινωνικό-οικονομική υποδομή, προσάρμοσε το δικό της κοινωνικό-οικονομικό εποικοδόμημα, ανοίγοντας έτσι για την ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας και προόδου.

Αυτές οι μεγάλες μέρες της αλλαγής κατά τον Ανατόλ Φράνς, «απηχούν και ζωντανεύουν με όλες τις εξάρσεις και τις μικρότητές τους». Αν το 1917 συναίβει κάτι παρόμοιο με αυτά που συνέβησαν στη Γαλλία, για να γίνει αλλαγή όχι μόνο του εποικοδομήματος, αλλά και της βάσης-υποδομής γιατί οι ιστορικοί της Δύσης, ενώ τα μειώνουν και τα υποτιμούν για να δικαιολογήσουν την επανεγγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα, υπερβάλουν υπέρμερτα αυτά που έγιναν το 1917;

Το 1917 όπως είναι γνωστό ανεξάρτητα απ' την κατάληξη, ήταν μια προσπάθεια ριζικής αλλαγής των μέχρι τότε καθιερωμένων, και όχι μόνο του τρόπου λειτουργίας του αστικού εποικοδομήματος, αλλά αλλαγή και της ίδιας της υποδομής, πάνω στην οποία στηρίζετε και λειτουργεί το εποικοδόμημα.

Γιατί χωρίς αλλαγή της υποδομής...η αρπαγή, το κέρδος και η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ' τον άνθρωπο ευημερούν, εντύνονται, επεκτείνονται και τελικά οδηγούν: στις ασύδοτες τυραννικές δομές των πολυεθνικών εταιρειών, που προ πολλού ήδη δρουν όπως τα αρπαχτικά με θήραμα τις μικρότερες.

Διαβάζοντας κανείς προσεκτικά τον Ανατόλ Φράνς, αντιλαμβάνετε, όχι μόνο το μέγεθος της βαρβαρότητας και το κόστος σε αίμα, που χρειάστηκε να χυθεί προκειμένου να επιβληθεί το νέο κοινωνικό-οικονομικό εποικοδόμημα μόνο πάνω στην ήδη υπάρχουσα υποδομή. Σε αυτήν την «Αιώνια, Ιερή και απαραβίαστη» υποδομή, που και για την αστική τάξη, όχι μόνο δεδομένη αλλά και αποδεκτή. Σε αντίθεση με την απόρριψη στη Επανάσταση του 17. Τα ίδια περίπου λέει και ο Γάλλος ιστορικός Ζώρζ Λεφέβρ και κυρίως στην «εξέγερση των χωρικών στην επαναστατημένη Γαλλία» (1974-1959) και στο «Οι αγρότες του Βορρά κατά τη γαλλική Επανάσταση» 1924 και βιβλίο του ο «μεγάλος φόβος» του 1789. Βιβλία που τα έχει ενσωματώσει στο από 909 σελίδων βιβλίο του με τίτλο «**Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ**». Έκδοση μορφωτικό ίδρυμα εθνικής τραπέζης.

Η Γαλλική επανάσταση δεν ήταν κοινωνική επανάσταση. Ήταν ταξική. Η Γαλλική δεν ήταν όπως αυτή του 1917. Δεν ήταν βέβαια, όπως η Αγγλική αστικο-Τσιφλικάδικη. Και ούτε διατήρησε τον θεσμό της μοναρχίας σαν εγγύηση του συμβιβασμού, με τους φεουδάρχες και ειδικά με τη Θρησκεία, όπως έκανε η Αγγλική αστική τάξη, δυστυχώς και στη δική μας. Δεν ήταν όμως μια προσπάθεια ριζικής αλλαγής των αποδεκτά καθιερωμένων, όπως ήταν αυτή του 1917.

Δεν ξερίζωσε και δεν ανάτρεψε συθέμελα το παλιό για να χτίσουν στη θέση του το καινούριο και κυρίως δεν έκανε καμιά προσπάθεια, όπως έκανε το 17, να μετακινήσει τον άξονα της ζωής απ' την **Ιδικτησία στην Εργασία, την αποκαθήλωση της Μοναχρίας**. Έτσι ώστε να αρχίσει η διαμόρφωση του εκμεταλλευτή και άρπαγα σε «άγγελο», κατά τον Τολστόϊ. «Δεν ανέτρεψε και ούτε εκμηδένισε ό,τι ως τότε θεωρούνταν «αιώνιο, ιερό και απαραβίαστο» όπως γράφει ο Ανατόλ Φράνς στο έργο του «Οι Θεοί διψούν». Ούτε ξεκίνησαν όπως οι προλετάριοι με οδηγό ένα θεωρητικό βιβλίο να τα αλλάξουν όλα. Να αλλάξουν τον κόσμο. Επειτα ας μην ξεχνάμε την επανάσταση του 17, την έκαναν οι Μουζίκοι και οι Χαχώλοι.αμόρφωτοι Η Γαλλική αστική τάξη τα βρήκε όλα έτοιμα και ως ένα μεγάλο βαθμό οι Φεουδάρχες συντάχτηκαν με τους μπουρτζουάδες. Ταύτισαν τα συμφέροντά τους και συν κυβέρνησαν μαζί του

Τώρα όσον αφορά τους Γάλλους ιστορικούς που περιγράφουν, για το πόσο «ανυπόφορη», «αβάστακτη» και «πολυαίμακτη» ήταν η «Λεωφόρος που άνοιξε ο Οκτώμβρης του 1917», αν την συγκρίνει κανείς με τη Αστική στη Γαλλία, που την

κατέστησε Παγκόσμιο σύστημα, ας μην μπορούμε στην ουσία του θέματος. Και αυτό γιατί και η αστική επανάσταση παρ' όλο που δεν ήταν κοινωνική. Δεν άλλαξε την υποδομή του Ιδιοκτησιακού συστήματος, απλώς προσαρμοσε στην ήδη υπάρχουσα κοινωνικό-οικονομική υποδομή, το δικό της ταξικό θεωρητικό εποικοδόμημα.

Με δυο λόγια η αστική επανάσταση ήταν μια εξάγερση κατά της φεουδαλικής εξουσίας και όχι του καθεστώτος. Και όμως είχε και αυτή τις νύχτες του Βαρθολομαίου, παρόμοια με αυτήν της «Κόκκινης κυριακής» του 1905.

Εκείνο δε που αξίζει να τονιστεί, η καθόλα έντεχνη προσπάθεια που καταβάλει ο Ανατόλ Φράνς και κυρίως ο τρόπος που χρησιμοποιεί τους πιο πάνω όρους, προκειμένου να δικαιολογήσει τις όποιες υπερβάσεις και εκτροπές. Ενώ παράλληλα για λογαριασμό της αστικής τάξης αποδέχεται, ότι η ατομική ιδιοκτησία είναι και θα παραμείνει «αιώνια, Ιερή και απαραβίαστη», μα και Θεϊκή, όπως την δόξαζε και προσκηνούσε η φεουδαρχία που στο όνομά της και με τη δύναμή της κυβέρνησε χίλια και πλέον χρόνια, αλλά με τα ίδια πιστεύω συμμετείχε στην συν κυβέρνηση.

Αρα αφού και το αστικό καθεστώς, εδραιωμένο πάνω στην ίδια υποδομή της ιδιοκτησίας, θα είναι και αυτό «Αιώνιο, Ιερό και απαραβίαστο». Αλλωστε αυτό μας το θυμίζουν καθημερινά με χίλιους δυο τρόπους οι πνευματικές και οικονομικό-κοινωνικές Ελίτ του ιδιοκτησιακού κατεστημένου.

Συνεπώς, και οι Αστοί όχι μόνο δεν είναι άμοιροι για το κόστος σε βαρβαρότητα και αίμα να επιβληθεί και να διατηρηθεί, αλλά και η αστική Δύση σαν σύνολο που θρηνεί, κόπτετε και τυρβάζει για τους άλλους, καλά θα κάνει πριν ανοίξει το στόμα για να πετάξει τον **Λίθο** του αναθέματος για τους άλλους, ας αναλογιστεί, πως κατακτήθηκε η ίδια η Αμερική απ τους Αγγλους, πως κατακτήθηκαν και διατηρήθηκαν οι αποικίες σχέσεις επί δύο και τρις και πέντε μερικές φορές αιώνες αλλά και πως έγινε η διαμόρφωση της ομόφρονος αποικιακής Ελίτ, που συνεχίζει να κυβερνά με τους ίδιους τραγικούς όρους ο σύγχρονος αποικισμός από τις Μητροπόλεις, που πρώτο τις κατέκτησαν

Μια Ελίτ, αντίστοιχη με τα πιστεύω των κατακτητών, καθώς και η διαδοχή της εξουσίας στις αποικίες απ τις οποίες υποτίθεται ότι οι κατακτητές «αποχώρησαν...» Τις επιπτώσεις που είχε, όχι μόνο στους αποικιακούς λαούς, που σε πολλές πρώην αποικιακές χώρες πεθαίνουν σαν τις μύγες. Αλλά και τους ίδιους τους Ευρωπαϊκούς λαούς, οι οποίοι δεν είναι και αυτοί άμοιροι ευθυνών. Για τους λαούς της Ευρώπης και της Αμερικής ισχύει το ρητό: Για να δεχθεί ένας λαός να έχει **Δούλους**, σημαίνει ότι έχει αποδεχθεί πρώτα ο ίδιος να είναι και να βιώνει υπ'ο **Δουλεία**.

Τους λαούς, που παρά τον τεράστιο πλούτο που επί αιώνες λήστεψαν και αλόγιστα σπατάλησαν οι ελάχιστοι, το 35% εξακολουθούν να ζουν εν έτη του 07 κάτω απ τα όρια της φτώχειας, και η αμερικάνικη κοινωνία, να προσπαθεί να αποδείξει ότι είναι «αταξική» μέσα στην αυθονία της κατανάλωσής, «παρουσιάζει στο υπόλοιπο της ανθρωπότητας» με τον Νέοφιλελευθερισμό και την ομοιογενοποίηση την εικόνα που αυτή επιφυλάσσει για το μέλλοντος της Ανθρωπότητας. Αν βέβαια η ανθρωπότητα σαν σύνολο το επιτρέψει.

Ηδη από καιρό τώρα, η φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, δίπλα στους τόσους άλλους ακρωτηριασμούς, έχει αρχίσει να εφαρμόζει έναν νέο Τριδιάστατο Αυτό-ακρωτηριασμό της.

α) Περιορισμό στο μη περαιτέρω των όποιων Δημοσίων Δαπανών (πολλές από τι πλημμύρες οφείλονται στη μη συντήρηση των φ ραγμάτων)β) Τον Περιορισμό σε μεγάλο βαθμό του κοινωνικού κράτους, που ποτέ βεβαία δεν λειτούργησε Αστικό-δημοκρατικά και γ) Τον Περιορισμό της ίδιας της Δημοκρατίας στην ουσία και το περιεχόμενό της. Και το πιο τραγικό, από τον Σεπτέμβρη του 2001 και μετά, με έναν απροκάλυπτο πλέον τρόπο μπήκε το πρόβλημα για να έχουμε «Ασφάλεια», πρέπει να θυσιάσθούν και αυτά τα ελάχιστα ψήγματα δημοκρατίας.

Ετσι φτάσαμε στο σημείο στην σημερινή αστική δημοκρατία, τη δημοκρατία του Βολτέρου, που σε μια φράση συμπύκνωσε το νόημά της λέγοντας: «θα υπερασπίζομαι τη γνώμη μου μέχρι θανάτου, αλλά θα έδινα και τη ζωή μου ακόμη για να μπορείτε να υπερασπίζεστε ελεύθερα τη δικιά σας». Αν δεχθούμε ότι σκοπός της δημοκρατίας είναι τα άτομα να μπορούν να αποφασίζουν τα ίδια για τη ζωή τους και τις πολιτικές επιλογές που τα αφορούν.

Στο σημείο που έχει φτάσει σήμερα η δημοκρατία, μπορείς μεν ακόμα μόνο να μιλάς, (βέβαια σε γράφουν) όχι όμως και να διεκδικείς (σε δέρνουν) ή να κάνεις κάτι για να βελτιώσεις τη ζωή και την ποιότητα της δημοκρατίας. Την ποιότητα, το μέγεθος και το βάθος της Δημοκρατίας, που αποτελεί προϋπόθεση της ύπαρξής της. Συνεπώς για ποια δημοκρατία μιλάμε. Γι' αυτήν που επιβάλουν ή αυτήν που εξαγοράζουν για να την «λειτουργήσουν» και όταν διασωθεί την επόμενη της διάσωσης ξεχνά όχι μόνο τον εαυτό της, αλλά και την ύπαρξη.

Αξιότιμε κύριε Φωκά, αν ο αναστοχασμός της ιστορικής στιγμής του λεγόμενου πραγματικού Σοσιαλισμού, είχε πραγματοποιηθεί πριν απ την κατάρρευσή του, διαφορετικά θα είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα. Γιατί εκείνο που χάθηκε δεν ήταν τόσο ο υπαρκτός σοσιαλισμός, όσο η ελπίδα ότι υπήρχε η δυνατότητα ίσως να μεταρρυθμιστεί και να αναγεννηθεί αυτός ο Δημοκρατικός σοσιαλισμός.

Πρέπει όμως να δεχθούμε ότι οι άνθρωποι του υπαρκτού έζησαν στην πράξη και, συνειδητά ή ασυνειδήτα την αλήθεια του. Και την αλήθεια αυτή την ενστερνίστηκαν όλοι οι πολίτες των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ακόμα και αυτοί που ανήκαν στους αντί φρονούντες. Συνεπώς εκτός απ την έκδοση μερικών βιβλίων, όπως του Πάστερνακ.

Και μια που ό λόγος για τον Πάστερνακ, παρά την επιθετικότητα μπορεί να συμπεριληφθεί μεταξύ των πρώτων που όχι μόνο διαμαρτυρήθηκε χωρίς δεν υπήρξαν εκδηλώσεις που να δείχνουν τη δυσaréσκεια αλλά για όποιο τον έχει διαβάσει θα διαπιστώσει ότι, ότι έλεγε το έλεγε για τον εκ συγχρονισμό του ώστε να μη φτάσει στην πτώση :Όταν όμως κάτι σε ενοχλεί, είτε σύστημα διακυβέρνησης είναι αυτό, είτε άνθρωπος, είτε τίγρης και μύγα ακόμα αντιδράς.

Και τέτοια αντίδραση δεν υπήρξε. Και όχι μόνο δεν υπήρξε, αλλά με την αναζωπύρωση των ανατολικών εθνικισμών, επανήλθαμε πάλι στα «Φαντάσματα να πλανούνται» πάνω απ τα ερείπια των επαναστάσεων του 19ου και του 20ου αιώνα. Αυτή η φράση των Βρετανών «Ιακωβίων» της μετά Ναπολιόντιας εποχής με την οποία ξεκινά το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού κόμματος των Μάρξ και Ενγκελς, αποκτά ξανά μια παράξενη επικαιρότητα απέναντι στο μονόλογο της πολιτικής ηγεμονίας του Νέο φιλελευθερισμού, στο ξέσπασμα της «Βαβέλ-Φόρουμ» της «αντί-παγκοσμιοποίησης» που έγινε...

Πρόκειται για ένα φαινόμενο στην Ιστορία, που σηματοδοτεί ίσως την απαρχή μιας πραγματικής Ανθρώπινης Διεθνούς. Αυτή η περί φαντασμάτων φράση, γίνεται ακόμα πιο δραματική, όταν αναφέρεται στις κατακτήσεις και τους αγώνες της Αριστεράς. Βέβαια δεν αμφισβητεί κανένας ότι έγιναν όχι μόνο έκτροπα αλλά και εγκλήματα. Αν όμως δεχθούμε πως αν πράγματι υπήρξαν στην έκταση που τα περιγράφουν, τότε για ποιόν ακριβώς λόγο οι ανατροπές του 1989 υπήρξαν Βελούδινες;

Υστερα από αυτό το αναμφισβήτητο γεγονός ότι και οι ανατροπές του 1989, 200 χρόνια ακριβώς μετά τη γαλλική επανάσταση, 72 απ τον Οκτώβρη των Μπολσεβίκων, 68 απ την έναρξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και της Αντίστασης κατά του φασισμού, 51 απ το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, 30 από την άνοιξη της Πράγας και από το Μάη, η αντί-επανάστασις υπήρξαν «Βελούδινες», αφού, ευτυχώς, δεν συνοδεύτηκαν από εμφυλίους πολέμους, όπως μάλλον θα περίμεναν και πολλοί το ήθελαν οι ορθολογιστές, ιστορικοί και φιλόσοφοι του καιρού μας, όπως ο κ Φουκουγιάμα κλπ. Και απ την άποψη αυτή και μόνον να δει κανείς το «1989», οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι αυτό υπήρξε πράγματι «Annus Mirabilis, αρκεί να ερμηνεύσει κανείς σωστά την κατάρρευση.

Ομως, ορισμένοι ιστορικοί και φιλόσοφοι του καιρού μας περί άλλα τυρβάζουν. Θεωρούν λ,χ υπόθεση σοβαρή το να σχολιάζουν σε βάθος τις απόψεις του Φουκουγιάμα για το τέλος της ιστορίας. Και αναρωτιέται ο καθένας, τελείωσε Ναι ή Όχι η ιστορία το 1989; και μαζί με το τέλος της ιστορίας, και το κοινωνικό-οικονομικό φαινόμενο ο Σοσιαλισμός; Πάντως, όσοι παίρνουν μέρος στη συζήτηση που άνοιξε ο κ Φουκουγιάμα, είτε συμφωνούν είτε διαφωνούν μαζί του, εμμέσως πλην σαφώς παραδέχονται ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα μεγάλο και σοβαρό ερώτημα, του οποίου, μάλιστα η απάντηση επείγει.

Η πολιτική η ηγεσία της Δύσης, διά στόματος της κυρίας Θάτσερ, όταν επισκεύφθηκε τις ΗΠΑ, αμέσως μετά την επανεκλογή της στην Πρωθυπουργία της Αγγλίας, με δήλωσή της απάντησε στο ερώτημα: «Δεν υπάρχει εναλλακτική», **λύση**. Ο φιλεύθερος καπιταλισμός είναι αναπόφευκτος και όχι μόνο, αλλά μια από τις πιθανές μορφές που μπορεί να λάβει η «Παγκοσμιοποίηση, με απώτερο στόχο την παγκόσμια οικονομική ενοποίηση του πλανήτη προς όφελος του κεφαλαίου».

Για τους λαούς του κόσμου όμως, η κατάρρευση του υπαρκτού το 1989, κατά ένα παράδοξο τρόπο θεωρούν την κατάρρευση ισοδύναμη με Νίκη του Σοσιαλισμού. Και αυτό γιατί ο Σοσιαλισμός (η κάθε οικογένεια το ξέρει) εμπλέκει-επιβάλλει τον δημοκρατικό έλεγχο της παραγωγής, των συναλλαγών αλλά και όποιων άλλων διαστάσεων της Ανθρώπινης Υπαρξης. Ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» με την πτώση του άφησε πίσω του την νηπιακή του ηλικία.

Αξιότιμε κ Φωκά, έχουμε δυο ιστορικούς λαούς, που πάντα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο λειτούργησαν σε αντιπαράθεση. Σε κάποια ιστορική φάση ο Ρώσικος λαός, με επικεφαλής τους κομμουνιστές και αρχηγό τον Λένιν και τον Τρότσκι, σαν ορθόδοξοι μαρξιστές εκτίμησαν ότι σε μια καθυστερημένη χώρα, όπως η Ρωσία της εποχής τους, δεν μπορούσε να περάσει αμέσως στο Σοσιαλισμό χωρίς να περάσει προηγούμενα σε φάση βιομηχανοποίησης: θέλησαν Επαναστατικό δικαίω, από το φεουδαρχικό σύστημα και με ελεγχόμενο **κρατικά το αστικό σύστημα**, να περάσει στο από καιρό διαγραφόμενο στον ιστορικό ορίζοντα κοινωνικό-οικονομικό **Γίνεσθαι**: Σοσιαλιστικό σύστημα παραγωγής και κατανάλωσης. Ένα σύστημα ιστορικά διάδοχο του καπιταλιστικού.

Ομως ενώ η επανάσταση στηρίχθηκε στα Σοβιέτ, τα εργατικά συμβούλια και τους όποιους άλλους δημοκρατικούς θεσμούς είχαν στο μεταξύ διαμορφώσει, όταν άρχισε στην πράξη, η φάση της βιομηχανοποίησης οι πρώτοι θεσμοί, για να πετύχει η εκβιομηχάνιση, έπρεπε αν όχι να καταργηθούν, να ατονίσουν και συνέχεια να χειραγωγηθούν, ήταν ακριβώς αυτές οι νέες δομές: Τα Σοβιέτ και τα εργατικά συμβούλια, που στο όνομά τους έγινε και στηρίχθηκε η σοσιαλιστική Επανάσταση.

Όπως η αστική ανακάλεσε το σύνθημα: εθνικοποίηση της Γης και μοίρασμα στους Αγρότες, έτσι και Σοσιαλιστική πρώτο πράγμα που ανακάλεσαν μετά την δολοφονία του Λένιν οι ηγέτες ήταν η Επαναστατική-δημοκρατική λειτουργία των ίδιων των Σοβιέτ. Αυτή ακριβώς η απόληξη και σε συνέχεια η χειραγωγή των Σοβιέτ και των Συνδικάτων, ήταν η χειρότερη απ τις κινήσεις που μπορούσαν να κάνουν ενάντια στο Σοσιαλισμό.

Τα Σοβιέτ ήταν αυτά που θα διεύρυναν τη δημοκρατία σε βαθμό, που θα έλεγχαν τα μέσα παραγωγής και συναλλαγής, θα συμμετείχαν όχι μόνο στη λειτουργία, αλλά και θα είχαν ενεργό ρόλο στη διαμόρφωση του γενικότερου πλαισίου της ζωής τους, οπότε μέσω των Σοβιέτ θα γίνονταν εφικτό το σταδιακό πέρασμα απ τον φεουδαρχισμό στην ελεγχόμενη απ το κράτος αστική βιομηχανοποίηση και σε συνέχεια στον Σοσιαλισμό του Μάρξ-Εγκέλς. Μετά την κατάρρευση, δόθηκε άμεσα η απάντηση της «Παγκοσμιοποίησης», δηλ της προοδευτικής ενσωμάτωσης των περιοχών αυτών στη ζώνη επιχειρήσεων του παγκοσμίου κεφαλαίου με την επέκταση της ασύδοτης κυριαρχίας των αγορών, χωρίς ρυθμίσεις και κανόνες. Η κατάρρευση της ΕΣΣΔ αποχαλύνωσε τις πιο επιθετικές δυνάμεις του κεφαλαίου. Ακόμα και αυτή η Σοσιαλ-δημοκρατία που σ την αρχή συμμετείχε στο Επαναστατικό γίνεσθαι όταν έπεισαν τον αναθεωρητή Μπρεστάιν από δύναμη αντίστασης στο νεοφιλελεύθερο πρότυπο έγινε προαγωγός της. Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσο απλά όσο φαίνονται. Και αυτό γιατί στη θέση της γραφειοκρατίας και της ανελευθερίας μπήκε μια άλλη «Ψευτό ελευθερία» αυτή του άγριου καπιταλισμού, που με την παχυλή προπαγάνδα αποπροσανατόλισε ανθρώπους και χώρες τη στιγμή που επανεξέταζαν την ιστορία, στην επίσημη εκδοχή της.

Το παρελθόν θα ήταν οριστικά ξεπερασμένο, αν είχε σήμερα βρεθεί ένας νέος και πετυχημένος τρόπος διαχείρισης των οικονομικών προβλημάτων. Όμως η σημερινή κατάσταση πολύ απέχει από το να έχει σταθεροποιήσει κάποιο Νέο πρότυπο τετυχημένης δημοσιονομικής «εξυγίαισης», είτε στο εθνικό επίπεδο είτε σε παγκόσμιο. Ίσως κάποτε να γίνει δεκτό ότι η κατάρρευση του 1989, για τον υπαρκτό «σοσιαλισμό» ήταν μέρος μιας ευρύτερης διαδικασίας. Μια διαδικασία που συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας, με την

προϊούσα αμηχανία του κόσμου που έχει έκτοτε επικρατήσει. Με την αλαζονεία των νικητών, η νίκη του 1989, αντί να έχει ανοίξει νέους ορίζοντες για το κεφάλαιο, έχει σήμερα μετατραπεί σε έλλειμμα ορατότητας για τους οικονομικούς συντελεστές και το ίδιο το σύστημα.

Η σημερινή σε ολόένα μεγαλύτερο βαθμό συσσώρευση των κεφαλαίων στο χώρο του χρήματος, των χρηματιστηρίων και της κερδοσκοπίας, είτε το θέλουμε είτε όχι, σηματοδοτεί όχι την ισχύ της σημερινής δυτικής καπιταλιστικής οικονομίας, αλλά την αδυναμία της και το έλλειμμα προοπτικών της. Ίσως τελικά αποδεχθεί ότι το αδιέδοξο του 1989, δεν αφορούσε μόνο τον ένα πόλο του διπολισμού αλλά, με κάποια χρονική απόσταση και τους **Δυο**.

Μια λοιπόν, που ανατρέξατε στην Γαλλική βιβλιογραφία, της οποίας ένα μεγάλο μέρος της συμμετέχει στην προσπάθεια των ΗΠΑ, για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα και ειδικά όσον αφορά την ιστορία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Το ξανά γράψιμο της ιστορίας είναι επιλογή των ΗΠΑ, έτσι ώστε να δικαιολογούνται αυτές οι τάσεις. Τάσεις που δεν θα καταγράψουν προαποφασισμένα εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας, θα απαλύνουν την βαρβαρότητα. Πολλά θα χαρακτηριστούν τυχαία και συμπτωματικά. Και όταν και αφού γίνει η κάθαρση θα προσαρμοστούν... Κάτι παρόμοιο θα γίνει και στη χώρα μας κατ' υπαγόρευση των επικυρίαρχων βέβαια, αλλά και για δικούς λόγους...

Ομως τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου Πολέμου είναι μια ζωντανή ιστορία. Τα γεγονότα όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες (όπως αυτή των ΗΠΑ και γενικότερα) θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι. Ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει.

Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν είναι για τους εντολοδόχους του κόσμου. Ούτε είναι αυτή που σπέρνει τα μίσση, τον διχασμό και τις συμφορές. Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική η αθέλητη αλλοίωση και διαστρέυλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισό λόγα, οι ψευτιές και η ασύστολη προπαγάνδα. Είναι τα εγκλήματα, μικρά ή μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφείλει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά.

Από ό,τι αποδείχθηκε με την μονομερή προπαγάνδα, θέλουν να εναρμονίσουν την ύπαρξή τους με το τέλος της ιστορίας, (Φουκουγιάμα κλπ), έτσι ώστε από μόνοι τους πλέον, σαν εντολοδόχοι να κυβερνήσουν απερίσπαστοι εις τους αιώνες των αιώνων τον κόσμο. Γι' αυτό και θέλουν να αλλάξουν την ιστορία. Η ιστορία όμως όπως και τα γεγονότα έχουν ένα μεγάλο αξεπέραστο και ακατανίκητο άλλοθι: Είναι γραμμένη. Και σαν γραμμένη δεν αλλάζει. Και δεν αλλάζει γιατί είναι γραμμένη με το αίμα των Νεκρών και των συντελεστών του αγώνα-αγωνιστών της, αραιωμένο με τα δάκρυα των Μανάδων που έδωσαν το αίμα των παιδιών τους για να γραφεί.

Όπως: Εσείς, έτσι και εγώ, θα επικαλεστώ τον μεγάλο Γάλλο ιστορικό Alexis de Tocqueville, ο πρώτος που μελέτησε σε βάθος και διατύπωσε όχι μόνο την άποψη, μα και την πρόβλεψη του ιστορικά πρόσφατο αμερικανικού φαινομένου. Για τον Γάλλο ιστορικό Alexis de Tocqueville, υπάρχουν δυο μεγάλοι συνεκτικού λαοί. Ερμηνεύοντας λοιπόν, τον διαφορετικό τρόπο που οι δυο αυτοί μεγάλοι λαοί: Σλάβοι- Ρώσοι και Σάξωνες Αγγλό-Αμερικανοί, που για λόγους ειδικούς ο κάθε λαός ερμήνευσε και εφάρμοσε διαφορετικά τον ευρωπαϊκό διαφωτισμό και την Αναγέννηση στη χώρα του ο Alexis, λέει: «Δυο είναι σήμερα οι μεγάλοι λαοί σε ολόκληρη τη Γη οι οποίοι, μολονότι ξεκινούν από διαφορετικά σημεία, φαίνεται ότι κατευθύνονται τελικά προς τον ίδιο στόχο: Χωρίς βέβαια αυτό να είναι και οριστικό...

Αυτοί οι λαοί είναι οι Ρώσοι και οι Αγγλό-Αμερικάνοι...Το σημείο της εκκίνησής τους είναι διαφορετικό και η γραμμή της πορείας τους δεν είναι η ίδια. Ο καθένας τους ωστόσο φαίνεται ότι έχει λάβει το χρίσμα, σύμφωνα με τις ανεξιχνίαστες βουλές της Θείας πρόνοιας, να πάρει στα χέρια του μια μέρα τις τύχες από το μισό της Ανθρωπότητας.

Αγαπητέ κύριε Φωκά Θα μου επιτρέψεις να διατυπώσω μια προσωπική άποψη σε σχέση με την Χριστιανική κατανομή που έκανε ο Γάλλος ιστορικός Alexis De για τους δυο μεγάλους λαούς ότι είναι, μια καθαρά ταξική κατανομή, με την προϋπόθεση ότι η Δύση τον έχει ήδη Κηρυγμένο, το ΝΑΤΟ υπό τον απόλυτο έλεγχο (Κάτι αντίστοιχο με το Τουρκικά Κάζους Μπέλλι με την Ελλάδα) εξασφαλίσει τα αντίστοιχα όπλα και τους αντίστοιχους «προθύμους» τον τρόπο που κηρύσουν ένα διαρκή πόλεμο το είδαμε Πέρ Χάρμπορ και της τρικοκρατίας που άρχισε με τους Πύργους και έγινε όχι μόνο παγκόσμιος αλλά και διαχρονικός

Βέβαια, η μοιρασιά αυτή είναι ταξική και έχει γίνει κατά τέτοιο τρόπο που και αν ακόμα το συμφωνούσαν οι Ηγεσίες δεν α συμφωνούσαν οι λαοί. Αφού οι δυο λαοί θα ξεκινήσουν από διαφορετικές αφετηρίες : Πως η μισή ανθρωπότητα θα δεχθεί να είναι... (Δε λα Δεμοκράτιε εν Αμερικέ (1835-1840, εκδ Ξ.Π. Μαυερ, 1951) τ,λ σ 431). Ανεξάρτητα λοιπόν, από την κατάληξη που είχε το 1989, ήταν και παραμένει, μια πρόβλεψη που επαληθεύτηκε απ την εξέλιξη των γεγονότων που την ακολούθησαν.

Αξιότιμε κ Φωκά, κλείνοντας θέλω να πιστεύω, πως θα συμφωνείτε μαζί μου, οτι ο διάλογος, η κριτική και η αμφισβήτηση ακόμα, είναι η διαλεκτική αναζήτηση της αλήθειας. Όταν δε όλα αυτά είναι καλοπροαίρετα είναι γνώση, είναι ιστορία, είναι πολιτισμός. Σας ευχαριστώ για την ευκαιρία που μου δώσατε να ανταλλάξουμε σκέψεις. Με όλη μου την εκτίμηση.

Βέροια 18 Ιουλίου 07 Κόγιας Νίκος

ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΡΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑΣ ΓΙΑ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Είναι γεγονός πλέον οτι το διαρκές Συνέδριο του Συνασπισμού, αρχίζει την ερχόμενη Παρασκευή 13 Φεβρουαρίου 2009. Τα κείμενα και οι θέσεις έχουν προ πολλού δει το φως της δημοσιότητας. Η ανάγνωση του πολύ σέλιδου κειμένου της προγραμματική πρότασης, και η παρακολούθηση των εργασιών του συνεδρίου του ΣΥΝ, όχι μόνο αξίζει τον κόπο, αλλά όποιος το παρακολουθήσει έχει να ωφεληθεί πολλά.

Μπορεί σε μερικά σημεία να είναι φλύαρο, γενικά όμως είναι πολύ σφυχτό, σαφή και γάργαρα σε αυτά, που έχει και θέλει να πει στα μέλη, τους οπαδούς, τους συμπαθούντες και τους φίλους, μα και γενικότερα στους Έλληνες.

Είναι γεγονός οτι προσπερνάει κάποια θέματα που είναι αμφιλεγόμενα, ακόμα μπορεί να μην είναι αρκετά τεχνοκρατικό, πολλά μπορεί να λείπουν είναι, όμως ένα κείμενο γλαφυρό, συνεκτικό, σαφή και διάφανο στο τι ΕΙΝΑΙ, τη ΛΕΕΙ και ΘΕΛΕΙ ο Συν σαν κόμμα. Και κυρίως εύλεπτο στην ανάγνωση από κάθε Αριστερό, που βίωσε τα σαράντα και πλέον πριν απ τη χούντα «πέτρινα χρόνια», μα και αυτών της δεκαετίας του 90, τις ατελείωτες υπαρξιακές αγωνίες μιας αριστεράς, που φάνηκε προς στιγμήν να μένει, αν όχι στο χρονοντούλαπο της ιστορίας αλλά στο περιθώριο.

Ξεχωριστής σημασίας γεγονός είναι οτι αυτά, που συνθέτουν και συγκροτούν τις καταστατικές αρχές της Νέας σύγχρονης Αριστεράς, όχι μόνο εδώ στην Ελλάδα, αλλά και Διεθνώς, οτι αυτές οι αρχές απέπνεαν και συνέθεταν ο Ευρωκομμουνισμός πρώτα και τα «θεωρητικά εργαστήρια» του Πόρτο Αλέγκρε, αυτή η νέα στρατηγική, που με τόση μαεστρίας σχημάτισε η αριστερα, πρώτα από όλα στη Λατινική Αμερική, ενστερνίστηκε και το πλούτισε η Ευρωαριστερά και αυτές ακριβώς οι ιδέες είναι, που διαπερνούν και αρδεύουν το πρόγραμμα που προτείνεται στο πρόγραμμά του ο ΣΥΝ. Αξίζει ένα μεγάλο εύγε τους συντάκτες του κειμένου.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε οτι αυτή η αριστερά αποτέλεσε τον ποιο αξιόμαχο κριτικό του Νεοφιλελευθερισμού. Το αιχμηρό δόρι που τρύπησε τη σαρκώδη δορά-δέρμα του Νεοφιλελευθερισμού και κυρίως οτι αυτή η κριτική σκέψη, δεν ξεκίνησε και ούτε αναπτύχθηκε από τη σκοπιά μιας εσχατολογικής σκέψης ένα κρατικό μονοπωλιακό σοσιαλισμό ή μια εθνικής αναδίπλωσης σε μια «σοσιαλιστική νησίδα ή έστω μιας περιοχής», αλλά επανέφερε στο προσκήνιο τις καλύτερα εδραιωμένες παραδόσεις της αριστεράς, σαν κριτικής, ριζοσπαστικής δύναμης εντός του ίδιου του καπιταλισμού.

Αυτή η αριστερά αναβίωσε, συνέθεσε και ανέπτυξε τις καλύτερες παραδόσεις της κοινωνικής οικονομίας, της οικονομικής δημοκρατίας, της συνεταιριστικής οικονομίας, της αυτοδιαχείρισης, της αποσυγκεντρωμένης ανάπτυξης, της δημοκρατικής δομής του κράτους, της σχέσης του καθολικού με το μερικό, το εθνικό με το διεθνές.

Αυτές οι αξίες και ιδέες διαπερνούν το ιδεολογικό και κοινωνικό-οικονομικό πρόγραμμα του ΣΥΝ που στηρίζεται σε τρεις βασικούς πυλώνες.

Με πρώτο την ανάπτυξη ενός «τρίτου τομέα» με νέες μορφές ιδιοκτησία, συνεταιριστικής κάθε είδους και μορφής, αυτοδιαχειριζόμενης, δημοτικής, τοπικής, προπάντων σε μια πληθώρα οικονομικών κλάδων και δραστηριοτήτων. Από την αγροτική οικονομία μέχρι τις τράπεζες, τον τουρισμό, τις μεταφορές και την ενέργεια, συμβατών με μια κοινωνία προσανατολισμένη στις κοινωνικές ανάγκες και την αιφόρου ανάπτυξης.

Με δεύτερο την μεταρρύθμιση του δημοσίου τομέα με αιχμή και έμφαση στην αποκέντρωση, τη διαφάνεια, τη δημοκρατική συμμετοχή και με αυξημένο λόγω των τελικών χρηστών των δημοσίων αγαθών και υπηρεσιών. Τη διάλυση των μηχανισμών που συμβάλουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Στον ένα ή στον άλλο βαθμό στην κατασπατάληση των πόρων. Πόρων που θα μπορούσαν να επενδυθούν στην παραγωγή και τον πολιτισμό.

Ενας άλλος εξ ίσου βασικός τομέας είναι η ρύθμιση του ιδιωτικού τόμεα από το κράτος με έμφαση στην ρύθμιση κοινωνικών (εργασιακών, μισθολογικών και συνταξιολογικών συνθηκών) και συνθηκών περιβαλλοντικών συνθηκών και κανόνων.

Βασική αιχμή του προγράμματος είναι φυσικά η διεύρυνση των συλλογικών αγαθών. Μόνο που το αίτημα αυτό θα ήταν ημιτελές, αν δεν συνδυάζεται και από ιδέες και με προτάσεις για τον τρόπο παραγωγής αυτών των αγαθών. Πχ η απάντηση σε μια ιδιωτική ΔΕΗ δεν είναι η κρατική ΔΕΗ. Και οι δύο απόψεις είναι μάλλον αποδεδειγμένα απόλυτα καταστροφικές για το περιβάλλον.

Ο ΣΥΝ θέλει αλλαγή στον τρόπο παραγωγής (και κατανάλωσης) της ενέργειας, θέλει αποκεντρωμένες δομές, τοπικές εταιρείες δημοσίου συμφέροντος, θέλει, αγωνίζεται και θα αγωνιστεί για ένα άλλο πλέγμα της πράσινης οικονομίας, που θα αναπτυχθεί δομούμενη γύρω απ τις βασικές ανάγκες του Ανθρώπου και όχι του κέρδους.

Το πρόγραμμα τηρεί και αποδέχεται τον στοιχειώδη σεβασμό στις ιστορικές δομές της ελληνικής οικονομίας. Αλλά, εκτιμά, και σωστά ότι η σημερινή κρίση ανοίγει δρόμους για ιστορικές τομές και ρήξεις με κληροδοτημένες δομές.

Η Αριστερά εδώ και δυο αιώνες απόλυτα ταυτισμένη με την ιδέα του Σοσιαλισμού, κάποιας μορφής και είδους, όσο ασαφής και ήταν αυτή. Αυτό όμως δεν απέτρεψε το εργατικό κίνημα να δώσει αγώνες και να έχει δραστικές και αξιόλογες κατακτήσεις. Σε αυτές ακριβώς τις κατακτήσεις, επιτέθηκε με μανία και απανθρωπιά ο καπιταλισμός και ο άρπαγας νεοφιλελευθερισμός.

Και επειδή οι λάτρες του καπιταλισμού, μιλάνε για την αιωνιότητά του και για την Σοσιαλιστική ουτοπία. Κάποιος πρέπει να τους θυμίσει ότι και ο καπιταλισμός σαν κοινωνικό-οικονομικό σύστημα παραγωγής είναι και αυτός ένα κοινωνικό φαινόμενο, όπως τα τόσα άλλα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα, που προηγήθηκαν του καπιταλισμού. Κάθε κοινωνικό φαινόμενο ιστορικά επιβεβαιωμένο έχει αρχή και τέλος.

Όπως λοιπόν, ο καπιταλισμός, γεννήθηκε και αναπτύχθηκε μέσα στη μήτρα και δαπάνες του Φεουδαρχισμού και αργότερα τον αμφισβήτησε και σε συνέχεια διαδέχθηκε τον Φεουδαρχισμό, έτσι ο Σοσιαλισμός γεννιέται μέσα στον καπιταλισμό, έλεγε σε όλους τους τόνους ο Μάρξ στον τρίτο τόμο του κεφαλαίου, πριν οι ρήσεις αυτές χαθούν στον 20ο αιώνα, σε ένα «Μαρξισμό» μιας προσμέτρησης συσχετισμών και πολιτικών συγκυριών. Μόνο που σήμερα η Αριστερά φαίνεται να ξανά έχει πιάσει το νήμα εκεί, που αυτό χάθηκε, κάπου στην ξεχασμένη δεκαετία του 30.

Η ανανεωτική αριστερά, ξανά έπιασε το όχι μόνο το ΝΗΜΑ, αλλά και τις θεμελιώδεις αρχές για μια κοινωνικό-οικονομική, αυτοδιαχειριζόμενη, αποσυγκεντρωμένη συνεταιριστική Σοσιαλιστική Δημοκρατία και του αποκεντρωμένου κράτους, που θα είναι ο σεβασμός της θέλησης και της ετυμηγορίας του κυρίαρχου λαού. Αυτό σημαίνει ότι οι

ιδέες και οι πάνω θεσμοί θα βρίσκονται συνεχώς υπό την κρίση του, στην οποία οφείλει να υποτάσσεται αυτό το Σοσιαλιστικό καθεστώς...

Η πρακτική θα αποτελεί τον στίβο της διαρκούς δοκιμασίας της θεωρίας, στην αναμέτρηση και τη σύγκρουση με τις αντίθετες ιδέες. Και δεν θα είναι μυστικό όπως παλιά ότι το αποτέλεσμα από τη σοσιαλιστική πρακτική δεν ήταν καθόλου ενθαρρυντικό. Που τότε δημιούργησε όχι μόνο εντυπώσεις διάψευσης, αλλά και την εντύπωση καρακμής μιας θεωρίας, προτού προλάβει να ακμάσει. Η ανανεωτική Αριστερά αξιοποιώντας, τα όποια θετικά σε αγώνες και προσφορά των λαών του πρώην υπαρκτούς και την οριστική αποβολή των όποιων δογματικών υπολειμμάτων, θα επανασυνδεθεί με τις καταλυτικές ιδέες και αρχές του επιστημονικού Σοσιαλισμού.,

Η επανασύνδεση με την ιδέα και τις αρχές του «Σοσιαλισμού με ελευθερία, δημοκρατία και Ανθρώπινο πρόσωπο» ως στρατηγικό του κόμματος της Ανανεωτικής Αριστεράς, δεν διολεσθαίνει στη συνήθη μαγειρική του παρελθόντος, πολύ περισσότερο του μέλλοντος, αλλά τοποθετείται αποφασιστικά και με σαφήνεια σε αυτή του παρόντος και συμμετέχει των ριζοσπαστικών ρήξεων, αλλαγών, μεταρρυθμίσεων που συμβάλουν στην πρόοδο και την πολιτιστική ανάπτυξη της χώρας.

Η εποχή είναι συγκρουσιακή. Μια σύγκρουση που σκοπό έχει τη διαμόρφωση νέων πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών. Μια σύγκρουση, για να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για νέα συναίνεση γύρω από ένα πρόγραμμα που θα ικανοποιεί τις ανάγκες των πολιτών, όπου τα κέρδη δεν θα είναι πάνω απ τη ζωή των πολιτών, που τα δημόσια αγαθά θα είναι προσβάσιμα σε όλους τους πολίτες, που οι κεντρικές λειτουργίες, όπως το χρηματοπιστωτικό σύστημα, η ενέργεια και οι τηλεπικοινωνίες, θα τελούν υπό τον δημόσιο έλεγχο, που ο κοινωνικός μετασχηματισμός θα είναι ταυτόχρονα και οικολογικός.

Αυτό το μήνυμα των καιρών που εδράζεται στην ανάγκη οι κοινωνικοί αγώνες να συνδιαμορφωθούν με τις δυνάμεις της Αριστεράς τον προγραμματικό ορίζοντα για διέξοδο από την κρίση, που προβάλλεται και στο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ. Ενα μήνυμα εγρήγορσης και ελπίδας. Ενα μήνα άμυνας μπροστά στην πιο μεγάλη παγκόσμια κρίση, αλλά και επίθεση για το μέλλον. Με ορίζοντα τον Σοσιαλισμό, Ελευθερία και Ανθρώπινο Πρόσωπο. Μέσα από την κρίση η Αριστερά αναζητεί το Νέο πρόσωπό της στον 21^ο Αιώνα.

Βέροια 10 Φεβρουαρίου 2009 Κόγιας Νίκος

ΖΑΜΠΟΥΝΗΣ ΚΩΣΤΑ Ο ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΜΠΟΥΝΗΣ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ Ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

Προχθές πέρμππη 15 Απριλίου 2010, έφυγε από κοντά μας σε ηλικία 82 χρόνων ο γνωστός Καρδιολόγος και πρώην Δημάρχος Βεροίας Κωστας Ζαμπούνης. Ο Γιατρός Κωστας Ζαμπούνης εκτός του ότι ήταν Ενας ξεχωριστός και χαρισματικός Ανθρωπος διακρίθηκε τόσο στην επαγγελματική του σταδιοδρομία, Άλλο τόσο και στην κοινωνική του δραστηριότητα, με αποκορυφαία στιγμή την ανάδειξή του σε Δήμαρχο Βεροίας το 1978 σαν κοινός υποψήφιος της «Δημοκρατικής συνεργασίας» (ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ και ΚΚΕ ες)

Όσοι είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε από κοντά ξέρουμε ότι ο Κώστας Ζαμπούνης, εκτός από τις δημοκρατικές του πεποιθήσεις ήταν ενας Ανθρωπος αξιοθαύμαστος και η μεγάλη καρδιά του τον κράτησε μέχρι τα 82 χρόνια όρθιο και δραστήριο. Ενας Ανθρωπος ζεστός και χαρούμενος.

Η διάθεση για προσφορά και το χιούμορ του, εκτός από πηγαίο, ήταν και αστείρευτο. Τα δυο αυτά χαρίσματα, αποτελούσαν τα κύρια χαρακτηριστικά ενός Ανθρώπου, που παρ' που γνώρισε προσωπική και κοινωνική καταξίωση, σεμνός και απέριτος, ποτέ δεν ταυτίστηκε με Αξιώματα κο Τίτλους.. Ήταν Ανθρωπος του διαλόγου πρόσχαρος και ειλικρινής.

Είχε έναν δικό του ξεχωριστό τρόπο να δημιουργεί φιλίες και δεσμούς με ανθρώπους που τον εκτιμούσαν και τον αγαπούσαν γι' αυτήν ακριβώς την προσφορά, τον ξεχωριστό και αξιαγάπητο χαρακτήρα του.

Γνωρίσαμε τον Κώστα και την οικογένεια του. Σαν Ιατρικός επισκέπτης διδάχθηκα πολλά στη δουλειά μου τόσο από τον ίδιο, άλλο τόσο και από την Παιδιάτρο σύζυγό του Πέπη.

Τον Κώστα, όσοι σε γνωρίσαμε δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ. Και ειδικά η σύζυγός μου και εγώ, που μαζί με την αξιοθαύμαστη σύντροφό του παιδιάτρο Πέπη και τον μακαρίτη φίλο Αντώνη Κατσαμάκο και αρκετοί άλλοι Γιατροί, στα δύσκολα χρόνια της τρίχρονης εξορίας μου στη Γυούρα και το Παρθέν της Λέρου, είχατε αναλάβει οικιοθελώς και αδάπανα την Ιατρική και την Φαρμακευτική φροντίδα της οικογένειάς μου.

Οι λίγες αυτές γραμμές ας είναι θύμιση και μνημόσυνο στο πλούσιο έργο και προσφοράς, που άφησε πίσω του φεύγοντας στο διάβα της ογδοντόχρονης, μα αξιόλογη και πλούσια σε προσφορά ζωή του. Σαν Γιατρό και Δήμαρχο της όμορφης Βέροιας.

Η Τέφρα σου Κώστα, ας αποτελέσει το Σπόρο για την καθιέρωση Νομικά πλέον του Θεσμού της Καύσης των Νεκρών και στη Χώρα Μας.

Η οικογένειά μας εκφράζει τα πιο θερμά και βαθύτατα συλληπητήρια στην οικογένεια του αξέχαστου Κώστα Ζαμπούνη. Αιώνια θα είναι η ΜΝΗΜΗ του.

Η Οικογένεια Νίκου Κόγια και τα παιδιά τους Πόπη και Γεώργιος.

Η γενιά μου έζησε σε έναν δικό της ξεχωριστό κόσμο. Σε ένα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε έναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Και πρέπει γιατί εκεί στον κόσμο της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΚΚΕ μάθαμε μερικά πράγματα που δεν διδάσκονται σε σχολείο ανταγωνισμού, εγωισμού και καριέρας και αυτά κρατάω στο εικονοστάσι της γενιάς μας: τη συντροφικότητα και μαζί το να μην είσαι παθητικός στη ζωή, και τον τρόπο-ένα τρόπο-να είσαι Πολίτης. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγώ όπως και χιλιάδες άλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Ας μου επιτραπεί μόνο να πω: πως ήμουν και εγώ εκεί : Για Ό,τι καλό, για Ό,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΩΡΑ

ΟΠΟΙΑ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΙΣ ΒΡΥΞΕΛΕΣ Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΟΡΘΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Η οικονομική και εποπτική κατοχή, που προσπαθούν να μας επιβάλουν εκ νέου οι Γερμανοί, ήταν δεδομένη το 1941. Όμως η κατοχή ήταν μια εποχή που η συνείδηση του Έλληνα προσπαθούσε να θεμελιώσει, αν όχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου απελευθέρωση ή τουλάχιστον την συμφιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξή και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών.

Ο κάθε Έλληνας μετά την κατοχή για την διαφθέντευση του τόπου, σαν αυτή που θέλουν να μας επιβάλουν τελικά την Τετάρτη 28^η 29^η Νοεμβρίου, έπρεπε να διαλέξει ένα συγκεκριμένο δρόμο, Ένα δρόμο που να οδηγεί από ένα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθες, το κατοχικό έφ' όρου οικονομικό σήμερα, σε ένα μάχιμο σήμερα για ένα Ελεύθερο αύριο. Ένα αύριο που να ανήκει η Ελλάδα στους Έλληνες. Ένα αύριο που να ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα, που είναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων. Το ίδιο και όταν κατακτήθηκε η χώρα στις 21 Απριλίου του 1941

Βέβαια, οι Γερμανοί όπως τότε έτσι, και τώρα είχαν και έχουν πολύτιμους συνεργάτες και «προθύμους» τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό της χώρας. Μάλιστα δεν έλειψαν και αυτοί που έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα παλιά επί τι διάσωση του Χίτλερ, από τη βόμβα που του έβαλαν οι αντί φασίστες Γερμανοί αγωνιστές και τώρα επιστολές αποδοχής των όποιων απαιτήσεων προβάλλουν οι Γερμανοί. Εχοντας την στήριξη των συνεργατών και των «προθύμων» στις 6/4/41, ενώ ο πόλεμος με την Ιταλία συνέχιζε και οι Ιταλοί θα κολυμπούσαν στο Ιόνιο πέλαγος. Η Γερμανία μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Το μέτωπο κατάρρευσε και η χώρα κατακτήθηκε. Ο λαός μας, μες τους λαούς, λαός αγωνιστής, δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια όπως και τώρα δεν θα μείνει.

Ετσι, πριν καλά-καλά ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας, το κατέβασμα της βάσικας από την Ακρόπολη, εκτός του ότι σηματοδοτούσε, ότι λαός μας άρχισε ήδη την Αντίσταση. Η πράξη αυτή έπρεπε να: θυμίσει στους αγέροχους και αήττητους μέχρι τότε Γερμανούς, αυτό που είπε Θουκυδίδης στους Πέρσες ότι Οι Έλληνες: «Ουδ' εκλογίσασθαι πώποτε προς οίους υμίν Αθηναίους όντας...Αυθίς δε οι μὲν παρά δύναμιν τολμάται και παρά γνώμην κινδυνευταί και εν τοις δεινοίς ευέλπιδες».

Το κατέβασμα της βάσικας από την Ακρόπολη, εκτός του ότι επιβεβαίωνε ότι ο αγώνας συνεχίζεται. Και ότι οι Νεοέλληνες με την πράξη αυτή θύμισαν στους Γερμανούς, αυτό που δεν σκέφτηκαν πριν μας κηρύξουν τον πόλεμο. Την επόμενη της κατοχής οι Νεοέλληνες με συγκεκριμένες πράξεις, **ΤΟΥΣ** θυμίσαμε αυτό που οι πρόγονοί μας μέσω του Θουκυδίδη είπαν «... στους Πέρσες...» Και τώρα με το κατέβασμα της Βάσικας και την ίδρυση του (ΕΑΜ) «...Τους θέσαμε και τους θέτουμε σαν ΛΑΟΣ ΩΜΑ το ερώτημα: Αλήθεια «...Ποτέ σας δεν καταλάβατε τι λογής άνθρωποι είναι οι Έλληνες τους οποίους κατακτήσατε προκειμένου να σώστε από τη βέβαιη ήττα τον συνεταίρο σας τότε και τώρα τους άρπαγες και αχόρταγους κεφαλαιούχους και τις τράπεζες που δεν είναι παρά τα μαγαζιά τους;

Αλήθεια οι Γερμανοί, πριν μας κηρύξουν τον πόλεμο στην Ελλάδα δεν είχαν διαβάσει καθόλου την ιστορία και τον πολιτισμό της χώρας από την οποία άρδευσαν: Επιστήμη και πολιτισμό και τουλάχιστο το 35% των λέξεων για να ολοκληρώσουν τη γλώσσα με την οποία λειτουργούν έκτοτε;

Είμαι βέβαιος, πως αν την είχα διαβάσει μετά την ένοπλα κατάληψη της χώρας και τώρα οικονομικά, θα ήξεραν «ότι οι Έλληνες είναι τολμηροί πάνω από τις δυνάμεις τους και ότι μπαίνουν σε κινδύνους που απαγορεύει η φρόνηση και η μέσα » άλλη θα ήταν η συμπεριφορά τους και στην κατοχή και τώρα. Γιατί θα ήξεραν: «οτι οι Έλληνες είναι τολμηροί πάνω από τις δυνάμεις τους και ότι μπαίνουν σε κινδύνους που απαγορεύει η φρόνηση και μέσα στα δεινά αγωνιζόμενοι κρατούν την ελπίδα». Και το απέδιδαν στην κατοχή.

Επειδή συμμετείχα στην Αντίσταση θα θυμίσω στους απογόνους, ότι σε καμιά άλλη κατακτημένη χώρα, οι αγέροχοι τότε πρόγονοι κι πολλών γονείς, προκειμένου να προστατεύσουν τη ζωή τους, δεν χρειάστηκε να καταφύγουν-χρησιμοποιήσουν την δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ και ούτε τα αντίποινα για το θάνατο κάθε Γερμανού στρατιώτη, που φρουρούσε την συνέχιση της κατοχής αντιστοιχούσε με ένα προς 10 και όταν ήρθαν τα δύσκολα- αγώνα για τη Λευτεριά 1 προς 20, 50, 100 και 200 την πρωτομαγιά του 1944.

Επειδή το κείμενο αυτό μπορεί να το διαβάσει κάποιος Γερμανός που ζει στην Ελλάδα, ή κάποιος τουρίστας διευκρινίζω ότι ήταν: Ένα πρόσθετο προστατευτικό όπλο για τους κατακτητές Γερμανούς και ένα δολοφονικό όπλο-εργαλείο που σκοπό είχε να προστατεύσει τους Γερμανούς και γενικότερα τους κατακτητές και να δολοφονεί ομαδικά τους Έλληνες Αντιστασιακούς και μη.

Τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκαν οι δυνάμεις κατοχής στη χώρα μας την ομολογούν και οι ίδιοι οι Γερμανικές Υπηρεσίες Πληροφοριών και Αντικατασκοπείας Αϊν-Τσέ, όταν πληροφορεί το Γενικό Στρατηγείο αναφέρει ότι «...Αι ημέτεραι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μιαν αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων. Αι μεταφοραί μας εβρίσκονται υπό συνεχήν απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων. Αι αδιάκοποι επιθέσεις των ανταρτών εναντίον κυρίων οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών-γεφυρών ...εντυπωσιακά σαμποτάζ...ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών και επιθέσεις εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορείες, που δημιουργούν κινδύνους δια τον ανεφοδιασμόν των δυνάμεων εις την Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων και των στρατηγικών θέσεων μας». Η καταφυγή στην κλούβα κρίθηκε αναγκαία

Η κλούβα για τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις των στρατευμάτων κατοχής, ήταν ένα βαγόνι του τρένου γεμάτο με κρατούμενους δεμένους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση απ τη μηχανή, με ένα κιβώτιο γεμάτο δυναμίτη στη μέση συνδεδεμένο με το μηχανοστάσιο και τον

μηχανισμό πυροδότησης με τη φρουρά του τρένου. Σε περίπτωση του το τρένο κτυπηθεί από τους ΕΛΑΣίτες ή ανατιναχτεί από κάποια νάρκη, να σκοτωθούν οι κρατούμενοι.

Την ίδια μέθοδο της κλούβας εφαρμόζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Επειδή από την άνοιξη του 1944, μόνο με οργανωμένη φάλαγγα και με ισχυρή συνοδευτική δύναμη μπορούσαν να κάνουν τις αυστηρά απαραίτητες μετακινήσεις. Για να περιορίσουν κατά το δυνατόν τα χτυπήματα εφαρμόζαν ευρύτατα τη μέθοδο της κλούβας. Το σκεπτικό ήταν ότι αφού με τη μέθοδο αυτή θα σκοτωθούν οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις.

Ήταν τόσο ο φόβος τους από τις ενέδρες, που για να διασφαλίσουν το ακίνδυνο τις μετακινήσεις-μεταφορές που από το Σεπτέμβριο του 1943, υποχρέωσαν τον κόσμο που είχε χωράφια κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, να ξεριζώσουν τα ήδη υπάρχοντα σπαρτά και δέντρα και να μην ξανάσπείρουν σε απόσταση 500 μέτρα και απ τις δύο πλευρές της γραμμής απ την Εδεσσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τα τέμπη ώστε να έχουν την ανάλογη ορατότητα.

Με τη μέθοδο της κλούβας γίνονταν και οι οδικές μεταφορές. Μπροστά απ τη φάλαγγα των αυτοκινήτων, έβαζαν ένα αυτοκίνητο γεμάτο με σιδηροδέσμιους κρατουμένους, που υποχρεωτικά οδηγούσε κρατούμενος οδηγός, να προηγείται αρκετά μέτρα απ τη φάλαγγα. Στο πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας που ακολουθούσε σε απόσταση αρκετών μέτρων-σε απόσταση βολής-ήταν στημένα τα πολυβόλα, έτσι ώστε σε περίπτωση που θα απομακρυνθεί περισσότερο απ το κανονικό ή γίνει κάποια συμπλοκή, οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ήταν οι κρατούμενοι απ τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθούσε.

Βέβαια, οι κατακτητές ήταν προστάτευαν το πολύτιμο σαρκίο του, Δυστυχώς αυτήν τη σατανική εφεύρεση, που εκτός απ το σώμα σκοτώνει πρώτα την ψυχή του κρατουμένου, που σε πολλές περιπτώσεις η συγκυρία ή κάποιος χαφιάς ή συνεργάτης του κατακτητή από ελεύθερο τον μετέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν απ τη δίκη, γιατί το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος, καταδικάστηκε εκ των προτέρων στον πιο φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γίνονταν γι' αυτόν ακριβώς και μόνο σκοπό.

Την εποχή που γεννώνται οι ήρωες και οι ημίθεοι, ξεπετιώνται και οι προδότες. Ο Λεωνίδας συνοδεύονταν από τον Εφιάλτη, οι Σουλιώτες απ τον Πήλιο Γούση και οι Γερμανοί από την πέμπτη φάλαγγα που τους προετοίμασαν οι ντόπιοι Νενέκοι. Και ούτε ήταν οι τελευταίοι. Όσο εντείνονταν ο αγώνας, και ο λαός πύκνωνε της γραμμής της Αντίστασης και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε το εύρος της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ και το δρόμο της φυγής για τους αγέροχους Φρίτς, σιγά σιγά έκλεινε, ενώ παράλληλα καθάριζε την Πατρίδα απ τη σύγχρονη κόπρη του Αυγείου-απ την φασιστική χολέρα που μας έφεραν και την πολλαπλασιάσατε με τον ερχομό σας την ήδη υπάρχουσα στη χώρα μας, σε βαθμό που πολλοί πίστευαν ότι ο Εθνικό-σοσιαλισμός ήταν το καλύτερο σύστημα διακυβέρνησης στη μεταπολεμική Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας που είχε προηγηθεί από την φασιστική Μεταξική δικτατορία άρα είχε και την υποδομή, αφού επί 4 και πλέον χρόνια αντί για καλημέρα με τον τρόπο που χαιρετούσε ο Χίτλερ και οι νέοι φορούσαν φασιστική στολή!!!

Ακόμα ήξεραν ότι εκτός από την ιστορία και τον πολιτισμό οι Έλληνες ήταν οι κληρονόμοι των αρχαίων προγόνων και αυτών του 21. Αυτών που την ανάστησαν από τις στάχτες, και των σύγχρονων πατεράδων, που διεύρυναν τα γεωγραφικά της ορίζοντα, ότι δεν ήταν δυνατόν μετά την εισβολή και το τέλος της ηρωικής μάχης της Κρήτης: να μην πολεμήσουν, να μείνουν σε εθνική νάρκη και εθελόδουλοι στους Γερμανούς;. Και η ελπίδα δεν άργησε ν'άρθει. Μα ούτε και τώρα σαν λαός θα μείνει αδρανής, δεχόμενος τους κατάπτυστους και ταπεινωτικούς, όρους που υπαγορεύει η όποια εσωτερική και εξωτερική Τρόϊκα.

Κι' αυτό γιατί ξέρει πόσο είναι το πραγματικό χρέος και πόσο το πλασματικό καθώς και τον τρόπο που έχουν συμφωνηθεί, με τους άφωνους τους ανήκουμε εις στην «ΔΥΣΗ» όπου

χάσαμε τον εαυτό μας, ποιοι τα σφετερίστηκαν, μα και τον τρόπο που διέφυγαν στο εξωτερικό τα δάνεια, τα οποία τώρα ζητούν να πληρώσει ο λαός!!!

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, η Αθήνα Απελευθερώθηκε. Και η ηγεσία της Γερμανίας οδηγήθηκε στο Διεθνές Δικαστήριο της Νυρεμβέργης και στην αγχόνη. Και αν δεν είχε εφευρεθεί απ τους **ΔΥΤΙΚΟΥΣ** συμμάχους το «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΗΚΗΜΑ**» με σκοπό και στόχο να σώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους φασιστικό-Ναζί για τον Γ! Παγκόσμιο πόλεμο, που διαμόρφωναν στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και ειδικά μετά την τελειοποίηση της Ατομικής βόμβας πριν την άνεφ, όρων παράδοση της Γερμανίας και την απειλή ενάντια στη ΕΣΣΔ.

Αν δεν συνέτρεχε αυτός ο ΛΟΓΟΣ, πολλοί από αυτούς που αποφασίζουν σήμερα για την λαό της Ελλάδας και την Ελλάδα, βάσει του Διεθνούς Δικαίου της διεξαγωγής του πολέμου και ειδικά τον τρόπο που τον άσκησαν στη χώρα μας, θα είχαν απαγχονισθεί ή θα βρίσκονταν στις φυλακές, ώστε η σημερινές ηγεσίες της Ευρώπης δεν θα είχαν «ΞΑΧΑΣΕΙ» τόσο γρήγορα την προσφορά του ελληνικού λαού και ούτε θα είχε «ΣΒΗΣΕΙ» απ τη μνήμη της γερμανικής ηγεσίας και ειδικά της κ Μέρκεν και του κ Σόϊμπλε, που μας κουνούν το δάχτυλο και αφήνουν την Εφημερίδα «Φόκους» να ασχημονεί εις βάρος της Ελλάδας και του περήφανου λαού της;

Στην Ελλάδα οι Γερμανοί ήρθαν τον Απρίλιο του 1941 και έμειναν μέχρι το φθινόπωρο του 1944. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι Ελληνες Αντισταθήκαν- όμως για κάθε επίθεση των Ανταρτών οι Γερμανοί σκότωναν αμάχους. Στη 4χρονη και πλέον παραμονή στην Ελλάδα πέρα απ τις μεμονωμένες και ομαδικές δολοφονίες προκάλεσαν 53 ολοκαυτώματα. Στο χωρίο Δίστομο μια ομάδα των SS εκτέλεσε 218 ανθρώπους, ανάμεσά τους Γέρους, γυναίκες, παιδιά και βρέφη για να εκδικηθούν για το θάνατο τριών (3) Γερμανών στρατιωτών. Ο θάνατος ενός τόσο μεγάλου αριθμού αμάχων για το θάνατο τριών στρατιωτών ισοδυναμεί με τέτοιων «Ενεργειών αντίποινων», λαμβανομένου υπόψη και τον τρόπο που έγιναν τα «αντίποινα» εκτιμάται σε πάνω από 1.000 και εκείνος των Ανταρτών μέχρι και 130.000

Ένα λαό που τον μεταχειρίστηκαν τόσο βάνουσα και εκδικητικά, όσο κανένα άλλο κατακτημένο λαό της Ευρώπης, που στη χώρα του λαδιού τα Ελληνόπουλα πέθαιναν με πρησμένες τις κοιλιές και την πείνα. Τριακόσιες και πλέον χιλιάδες πέθαναν το χειμώνα του 1941-42, χωριστά οι Γέροι που οι Γκαουλάιτερ με τα Μάρκα που ενώ ήταν υποχρεωτικά, η αξία ήταν τόση όση τους χαρτιού, της μελάνης και τα καύσιμα της μηχανής.

Κι όμως με αυτά απογύμνωσαν το λαό για να θρέψουν τις στρατιές του Ρόμελ στην Αφρική, το στρατό κατοχής και μέρος τους γερμανικού λαού με τα ταχυδρομικά δέματα που έστελναν στα σπίτια τους οι Γερμανοί στρατιώτες. Στα ταχυδρομεία της Ελλάδας υπάρχουν καταγεγραμμένες οι αποδείξεις των δεμάτων και στους σιδηροδρομικούς σταθμούς τα ειδικά τραίνα έμφορτα και μακροβάγονα κλειστά με προορισμό το Βερολίνο. Τραίνα που δεν έκοβαν ούτε ταχύτητα στους σταθμούς.

Ένα λαό που με το πιστόλι στον κρόταφο του άρπαξαν με τη μορφή ανεπίστρεφτου ακόμα δανείου 3,5 δις δολάρια αξίας του 1938. Τις καθημερινές επιτάξεις και τις όποιες αφθερεσίες αρπάζοντα όχι μόνο το βιός, αλλά και με τα μηχανάκια κοπής Μάρκων, αποστράγγισαν την οικονομία της χώρας. Που του άρπαξαν τα αρχαία και όποιον άλλο πλούτο είχε σωρεύσει η Ελλάδα, μα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια ακόμα, όπως πολύ παραστατικά το διαπίστωσε και το διατύπωσε κατάμουτρα στους Γερμανούς ο Μουσουλίνι.

Εκδίκηση, Πείνα και γενοκτονία και όμως «Ούτε ένας Γερμανός δεν καταδικάστηκε στην Ομοσπονδιακή δημοκρατία της Γερμανίας για εγκλήματα τα οποία έκαναν στην Ελλάδα». Και αυτούς ακόμα που πιάστηκαν στη χώρα μας που πραγματικά γνωστοί για τα εγκλήματα που διέπραξαν: όπως ο Μέρτες και πολλοί άλλοι...Την τέτοια βάνουση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής, την δικαιολογούσε με το σκεπτικό: «οτι αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδόθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση, έστω Κούισλιγκς **ΕΣΥ** ανθρωπάκι μου, γιατί δεν πειθάρχησες στις αρχές και τους νόμους, αν όχι στους

δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβέρνησης» όπως πειθάρχησαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου;

Ποιος είσαι **ΕΣΥ**, που όχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου, και μια κατοχή σαν τη γερμανική όχι μόνο δεν πειθάρχησες, αλλά και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες ότι παίρνοντας το όπλο θα είχες να αντιμετωπίσεις ένα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο»;

Και τώρα δυστυχώς πολλοί είναι αυτοί που λιμπίζονται, εκτός απ τα νησιά, τις 150.000 χιλιόμετρα δαντελωτές παραλίες μας και την Ακρόπολη. Αυτό το παγκόσμιο Σύμβολο που το βρώμισαν ευτυχώς για λίγο με την σβάστικα!!! Και την Αθήνα και τις μεγάλες ελληνικές πόλεις, που κάποτε είχαν πολλά πολυκαταστήματα όπως: Τα Κατράντζο Σπόρ, τα Μινιόν κλπ για να αρκεστώ μόνο σε αυτά...

Η Γερμανία μετά την Ένωση σε ενιαίο κράτος, μπήκε αχόρταγη για την κατάκτηση αποικιών και οδήγησε την Ανθρωπότητα στον Πρώτο παγκόσμιο Πόλεμο και για το ξανά μοίρασμα του κόσμου στον Δεύτερο, να υλοποιήσει την υπόσχεση που είχε δώσει ο εθνικοσοσιαλισμός του Χίτλερ στο διεθνές κεφάλαιο και τα Γερμανικά μονοπώλια «να ξεριζώσει τον Μαρξισμό απ τη Γερμανία και τα Σοβιέτ». Οι σύγχρονοι ηγέτες της Γερμανίας ξέχασαν το παρελθόν και τις συνέπειες που έχει στους λαούς, μα και στο δικό τους λαό και κυρίως τα φρικαλέα εγκλήματα, καρπός του Ευρωπαϊκού μηδενισμού κατά τον Καμύ και πολλούς άλλους μα και τον δικό μα Παναγιώτη Κανελόπουλο, που σε αντίθεση με τον Σοσιαλισμό-κομμουνισμό.

Δυστυχώς επαναλαμβάνουν τα ίδια λάθη του παρελθόντος κινδυνεύουν να βρεθούν εκ νέου στην ίδια άθλια με την τότε κατάσταση, στην οποία όπως τότε έσπρωχναν τους λαούς της Ευρώπης στο φασισμό δημιουργώντας την υποδομή των λαθών υποδούλωσαν τις χώρες του Νότου. και την Ελλάδα ξανά ζούμε σε καθεστώς Γερμανικής **ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ** του Γ!, γνωστή σε Μας τους υπερήλικες και τώρα του Δ! Ράιχ που σχεδιάζουν και οι ηγέτες σύγχρονης Γερμανικής ηγεσίας. Ετσι, ο,τι δεν κατόρθωσε ο φασιστο-Ναζισμός του Χίτλερ, να κρατήσει την Ελλάδα Γεωργό-Κτηνοτροφική Πολιτεία του Γ! Ράιχ το προσπαθούν τώρα οι απόγονοι του. Αμ Δε!

Θυμούνται φαίνεται μόνο την εκδίκηση των νικητών των δυο πολέμων, που η ίδια προκάλεσε και ξέχασαν τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης του 1929-33 και πως τα ξένα και γερμανικά μονοπώλια και οι τράπεζες χρηματοδότησαν τον Χίτλερ, αφού τους υποσχέθηκε ότι «θα ξεριζώσει τον Μαρξισμό απ τη Γερμανία και τον κόσμο...και εννοούσε την ΕΣΣΔ» και σε συνέχεια ο Πρόεδρος Χίντενμπουργκ διόρισε τον Χίτλερ Καγκελάριο ή συνέχεια ήταν ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος. Τη συγκρότηση της αντί Φασιστικής συμμαχίας. Την αφ' όρων παράδοση της Γερμανία και το Δικαστήριο της Νυρεμβέργης.

Το Δικαστήριο δυστυχώς και τη φορά αυτή δεν παραπέμπει το σύνολο των εμπλεκόμενων στο χτίσιμο του φασιστικό-Ναζισμού, τους οργανωτές και αυτούς που διεξήγαγαν αυτόν τον φρικτό πόλεμο. Έναν απάνθρωπο πόλεμο, που οι Αγγλό-Γάλλοι που τόσο τον ποθούσαν ως προς τον σκοπό έτριβαν τα χέρια τους, αντί να πάρουν τα αντίστοιχα μέτρα. Ένα πόλεμο που για να αρχίσει, εκτός του ότι έγραψε στα παλιά των υποδημάτων τις όποιες Διεθνείς συνθήκες υπήρχαν, αλλά και τιμώντας υπέρμετρα τη ζωή του Γερμανού στρατιώτη έτσι, που να αντιστοιχεί με αυτό που εφαρμόστηκε στην Πράξη στο χωριό Δίστομα, συνδεδεμένο με την αλληλέγγυα ευθύνη άλεσαν καταγεγραμμένους 55 εκατομμύρια Νεκρούς.

Το Δικαστήριο της Νυρεμβέργης, παρέπεμψε μόνο 23 να δικαστούν για έναν πόλεμο που προκάλεσαν και διεξήγαγαν με τον πιο απάνθρωπο και ειδικό τρόπο. Υστερα από πολύ καιρό εξέδωσε την εξής απόφαση: Από τις εκατοντάδες χιλιάδες Φασιστικό-Ναζί που ίδρυσαν το κόμμα και έδρασαν από κέραιες θέσεις κλειδιά, για τη δημιουργία, τη στήριξη του Γ! Ράιχ, την διεξαγωγή αυτού κατ' εξοχήν εγκληματικού και απάνθρωπου πολέμου.

Ετσι, αντί για εκατοντάδες Ναζί στο εκτελεστικό και πολλές χιλιάδες στη φυλακή σαν εγκληματίες πολέμου. Ενώ πολέμου που προκάλεσαν και επέβαλαν.

Εναν πόλεμο που άλεσε 55 εκατομμύρια νεκρούς, τριπλάσιους τραυματίες και προξένησε τεράστιες υλικές καταστροφές, καταδικάστηκαν μόνο (13) εις θάνατο δια απαγχονισμού, σε ισόβια (3), δύο (2) σε είκοσι χρόνια φυλακή, ένα (1) σε δεκαπέντε ένα (1)σε δέκα και αθώωσε τρεις(3) απ τους είκοσι (20). Εν Ολω!...

Τα εγκλήματα για τα οποία οδηγήθηκε στο Διεθνές Δικαστήριο της Νυρεμβέργης ήταν εγκλήματα που στρέφονταν: α) εναντίον της ειρήνης β) παραβιάσεις του δικαίου του πολέμου γ) για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της Ανθρωπότητας. Και: α) Για εγκλήματα πολέμου που διέπραξαν στις κατεχόμενες χώρες οι φασιστικό Ναζί. β) Για τις εγκληματικές μεθόδους που χρησιμοποίησαν στα κατεχόμενα εδάφη γ) Για παράβαση των Νόμων του Διεθνούς Δικαίου στις κατεχόμενες χώρες: και ειδικά στην Ελλάδα και Γιουγκοσλαβία και δ) για την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων, Αθιγγάνους και Σλάβων στους Φούρνους και κάθε είδους ταπεινωτικά πειράματα και εξεφτελισμούς της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Πολλοί θα είχαν απαγχονιστεί ή θα βρίσκονταν αν ζούσαν ακόμα στη φυλακή, με βασικό κατηγορητήριο τα απάνθρωπα εγκλήματα που διέπραξαν ειδικά στην Ελλάδα της φρίκης:

Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου Πολέμου ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα και μια Πατρίδα Ελεύθερη και Δίκαιη μέσα σε έναν κόσμο Ελευθερίας και κοινωνικής Δικαιοσύνης. Και όμως παρά τα πολλά εκατομμύρια θύματα και τα ερείπια που προξένησε, η μετά πολεμική εικόνα και Λόγω του «ΣΤΙΓΜΑΙΟΥ» και όχι του «ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ» που θα αναζητούσε και θα τιμωρούσε παραδειγματικά τους υπεύθυνους της ανθρωποσφαγής ήταν αναμφισβήτητο ΖΟΦΕΡΗ. Και από ό,τι φαίνεται με αυτά που ετοιμάζουν οι σημερινοί ηγέτες της Γερμανία με την συμπαράσταση αυτών που στήριξαν τότε τον Εθνικό σοσιαλισμό του Χίτλερ η υποδούλωση των λαών της Ευρώπης και κατ' επέκταση του κόσμου θα είναι τραγική. Και θα είναι γιατί η ένοπλη κατοχή όπως το 1941-44 ήταν άμεση και σαν άμεση αισθητή ενώ η οικονομική σαν έμμεση γίνεται πιο δύσκολα αισθητή-αντιληπτή, αφού οι επιπτώσεις δεν είναι ισομερείς στο σύνολο του λαού όπως είναι η άμεση, άρα και η οργάνωση για την Απελευθέρωση όπως έγινε στην ένοπλη κατοχή.

Και το πρώτο μέγα πελώριο ερώτημα που γενιέται; Γιατί μόνο οι πρωταίτιοι ενώ η συνευθύνη ήταν όχι μόνο δεδομένη, αλλά και την εφάρμοζαν με συνέπεια και θρησκευτική ευλάβεια στους κατακτημένους λαούς και ειδικά στη χώρα μας. Ένα τέτοιο γεγονός ότι εγκλήματα αυτής της έκτασης και αυτής της βαρβαρότητας, δεν ήταν δυνατόν να γίνουν απ αυτούς τους λίγους; Το Δεύτερο γιατί οι νικητές τη φορά αυτή ήταν τόσο επιοικείς σε σχέση με την τιμωρία στις Βερσαλίες; Και το τρίτο ποιοι ωφελήθηκαν καθώς και οι λόγοι για τους οποίους εφαρμόστηκε: Το «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΗΚΗΜΑ**» και γιατί να μην είναι **ΔΙΕΡΚΕΣ** ένα τέτοια **ΑΔΗΚΗΜΑ**; Που αφορούσε την ανθρωπότητα και τη δικαίωση των 55 εκατομμυρίων **ΝΕΚΡΩΝ** και δια βίου αναπήρων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στην αλληλοσφαγή. Αυτή αλληλοσφαγή δεν θα είχε κανένα νόημα, αν δεν είχε σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο ΛΟΡΩ του φασισμού η θυσία αυτών των Ανθρώπων δεν θα είχε κανένα μα κανένα απολύτως νόημα;

Το «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ**» ήταν Αγγλο-Αμερικανικής έμπνευσης και κοπής. Παρά τη διαμαρτυρία των Ρώσων λόγω της, κατ' αναλογία ψήφων υπερίσχυσε η άποψη των Δυτικών. Το αγγλό-αμερικάνικο κατεστημένο με το σύνθημα να: «σώσουμε όσο το δυνατόν περισσότερους Ναζί, και ειδικά τους τεχνοκράτες και τους διοικητικούς». Σαν νομικό πλέον μέσω, που θα τους έδινε αυτή τη δυνατότητα διαμόρφωσαν και εφάρμοσαν το «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΗΚΗΜΑ**». Ετσι με την εφεύρεση του «**ΣΤΙΓΜΑΙΟΥ**» έσωσαν α) αυτούς που συνέβαλαν (διασωθέντες...) τα μέγιστα στην ανάπτυξη της αμερικάνικης τεχνολογίας και ειδικά στον πυροβολικό και πυρηνικό-ατομικό χώρο. Με την εφεύρεση του «Στιγμαίου» έσωσαν ακόμα αυτούς που συνέβαλαν (διασωθέντες...) Φον Μπράουν, Βέρνερ κλπ). Και οι διοικητικοί δικτατορίσκοι που με την πείρα και τα εγκλήματα που είχαν διαπράξει στις κατεχόμενες χώρες, έκαναν το Μεξικό και την κεντρική Αμερική την αυλή των ΗΠΑ και την Λατινική Αμερική οικόπεδό τους...

Ενα οικόπεδο μέσα στο οποίο, υπό την καθοδήγηση των ΗΠΑ, άνθισαν οι παντός είδους δικτατορίες. Δικτατορίες, που τσαλαπάτηαν τους λαούς της Λατινική Αμερικής για μισό και πλέον αιώνα. Μα και σήμερα ακόμα παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες που καταβάλουν οι λαοί αυτοί, δεν μπορούν να απαλλαγούν απ τους απογόνους των εκεί Ναζί, που έχουν κολλήσει σαν στρώδι στο σώμα της Λατινικής Αμερικής Αργεντινή Νικαράουγα κλπ

Το «ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΙΚΗΜΑ» έδωσε τη δυνατότητα, όλοι οι άλλοι, οι χιλιάδες κατηγορούμενοι ισχυρίστηκαν (με περισή υποκρισία ...) «οτι ο Χίτλερ έπαιρνε **Μόνος** του τις όποιες αποφάσεις αφορούσαν τον πόλεμο και την διεξαγωγή του πολέμου. Αυτοί δεν ήταν παρά θαυμαστές...και πιστοί συνεργάτες του Χίτλερ...». Κάτι παρόμοιο συνέβει και στη χώρα μας μετά την πτώση της Χούντας του 1974 στη δίκη των δικών μας στρατοκρατών, που και αυτοί δικάστηκαν και καταδικάστηκαν με βάσει το «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΙΚΗΜΑ**» Αντί να παραπέμψουν όσοι ευθύνονταν για την επιβολή της δικτατορίας και απ τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, όχι μόνο εφάρμοζαν πιστά τις εντολές και μερικοί...

Και τι ειρωνεία! Πριν από λίγο πέθανε σε ηλικία 93 ετών ο βαρόνος Μπέρντ Φρέιταγκ φον Λοβινγκόβεν. Ο τελευταίος επιζών από τους επιτελείς του Χίτλερ. Ο Λόρινγκόβεν με άδεια-υπόδειξη του Χίτλερ διέφυγε. Πέρασε στις γραμμές των σοβιετικών και παραδόθηκε στους συμμάχους, λες και οι σοβιετικοί δεν ήταν σύμμαχοι την εποχή εκείνη. Απ' τη θέση που κατείχε οι πληροφορίες που έδωσε στους Αμερικάνους θεωρήθηκαν πολύτιμες. Και χάρις στο «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ**» δεν δικάστηκε ποτέ για εγκλήματα πολέμου. Αντιθέτως, επανήλθε στις τάξεις του γερμανικού στρατού, υπηρέτησε στο ΝΑΤΟ και την Ουάσιγκτον και αποστρατεύτηκε με τον βαθμό του αντιστρατήγου, όπως και χιλιάδες άλλοι εγκληματίες πολέμου: Κούρτ Βάλ Χάϊμ κλπ κλπ, που για 10 χρόνια διατέλεσε Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ.

*Μα επιτέλους τα λίγα χρήματα που τους χαρίστηκαν από τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο, και αυτά που εισέρρευσαν για τη ν διεξαγωγή του δεύτερου, την μη πληρωμή των 3,5 δίσ δολ **ΔΑΝΕΙΟΥ** αξίας του 1938, τη μη πληρωμή ακόμα των πολεμικών επανορθώσεων και τα θύματα των ολοκαυτωμάτων παρά τις τελεσίδικες αποφάσεις των ελληνικών Δικαστηρίων. Αυτός ο πλούτος και η εργασία βέβαια, του γερμανικού λαού, έδωσε την δυνατότητα στην κ Καγκελάριο Μέρκεν και τον κ Σόϊμπερ, να μας κουνάν το δάκτυλο και να εκπονήσουν για μας και χωρίς εμάς τη συνταγή της καταστροφής...Και της αυτοκαταστροφής της Ε.Ε και της Ευρωζώνης;*

Ακόμα πρέπει πριν αποφασίσουν να αφαιρέσουν από την Ελλάδα την Εθνική της κυριαρχία, να θυμίσουν οτι η Ελλάδα ειχε ξανά υποστεί αυτού του είδους τις κακοποιήσεις και ταπεινώσεις, και ως εκ τούτου να είναι σίγουροι οτι λαοί, σαν τους Ελληνες με μακραίωνες ρίζες στο παρελθόν και μια τεράστια προσφορά στο παγκόσμιο κοινωνικό οικονομικό γίγνεσθαι, δεν χάνονται και δεν εξαφανίζονται από χρεοκοπίες. Οι Ελληνες αγανακτούν και εξοργίζονται για αυτό το άθλιο σύστημα διακυβέρνησης τόσο της χώρα, όσο και της Ε. Ε και ειδικά της Ευρωζώνης, μα και τον τρόπο και το σκοπό που ακόμα η Ευρώπη, αντί για Ευρώπη Ενωση και Ευρώπη των λαών, εξακολουθεί να παραμένει ΕΟΚ, όπως την είχαν σχεδιάσει και δρομολογήσει για δικούς λόγους και μόνο οι ΗΠΑ. Οσο για την Αγγλία ακολουθεί και τώρα ακόμα την άποψη του Τσώρτσιλ που είπε όταν συγκροτήθηκε η ΕΟΚ : «Είμαστε στο πλευρό Σας αλλα όχι δικοί Σας».

Σαν σκεπτόμενος Άνθρωπος και στρατιώτης στις γραμμές της Εθνικής μας Αντίστασης, μερικά πράγματα αν δεν τα είχα ξεχάσει, τα δικαιολογούσα σαν πολεμικά δεδομένα τα όσα είχαμε υποστεί. Όταν όμως διάβασα τις δηλώσεις του κ Στόϊμπλε, οτι η Γερμανία “δεν μπορεί να πληρώσει τα δημοσιονομικά προβλήματα της Ελλάδας...” το πρώτο πράγμα που ήρθε στο Νου μου ήταν οτι η γερμανική ηγεσία στερείται ΜΝΗΜΗΣ; Και αναρωτήθηκα γιατί; Αν δεν με απατά η μνήμη η Γερμανία, αντίθετα απ την «προβληματική» Ελλάδα που την «ζημιώνει...», γνώρισε τρις (τουλάχιστον) περιόδους οικονομική ευημερίας.

Η α): ήταν η «άφεση αμαρτιών» που της έκανε οι Δυτικό-Ευρωπαίοι με τη διαγραφή των χρεών της Συνθήκης των Βερσαλιών. Η β): ήταν ο Χίτλερ διαβεβαίωσε τους Δυτικούς οτι

«είμαστε το προπύργιο κατά του Κομμουνιστικού κινδύνου»! Μετά τη δήλωση αυτή έρρευσαν γενναίες οι εισροές όχι μόνο απ τα δικά σας μονοπώλιο αλλά και τα διεθνή που συνέβαλαν στην οικονομική ανάκαμψη της Πατρίδας σας και τον εξοπλισμό της κ Σόιμπλε. Και γ):όταν ο Τρούμαν-Τώρτσιλ είχα βάλει στα σκαριά, ένα ατομικό πόλεμο κατά της Ρωσίας, Η Γερμανία ήταν αυτή που εισέπρατε τις εισροές από την Ουάσιγκτον (όπως και πριν τον Β! παγκόσμιο Πόλεμο για να εξοπλιστεί) και αν τον κόσμο κεφάλαιο για προστρέξει στην προσπάθεια αυτή...

ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΝΗΜΗ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Και το λέω αυτό γιατί αν πράγματι υπήρχε, έστω και ελάχιστη μνήμη, η γερμανική ηγεσία και οι εκάστοτε Υπουργοί των οικονομικών της Γερμανίας και ειδικά ο σημερινός κ wolfgang Schaeuble, δεν θα μπορούσε να πει αυτές την προσβλητικές για τη χώρα μας φράσεις, όπως αυτή ότι: «Η Ελλάδα για χρόνια ζούσε πέρα από τα όριά της» σε συνέντευξή του στην εφημερίδα Bild για συμπληρώσει στη συνέχεια ότι η « Γερμανία δεν μπορεί να πληρώσει τα δημοσιονομικά προβλήματα της Ελλάδας»...Με τη δήλωση αυτή δείχνει εκτός από αγνωμοσύνη και άγνοια ιστορικών γεγονότων:

Ότι Εμείς οι Έλληνες όταν οι πρόγονοί τους διαμόρφωναν την αυτοκρατορία του Γ! Ράιχ, κάτω απ την απειλή των όπλων, πλήρωνε για την κατοχή τρέφοντας τις χιλιάδες του στρατού κατοχής και τον Ρόμελ στην Αφρική, μα και τον Γερμανικό Λαό με τις συχνό-πυκνές άδειες με τις Βαλίστες και τις τσάντες γεμάτες με ότι πολύτιμο και ακριβό «αγόραζαν» με τα μάρκα που έκοβαν τα μηχανάκια του συνόδευαν τις μονάδες και τα είδη διατροφής που τα έστελναν με το στρατιωτικό ταχυδρομείο οι στρατιώτες στα σπίτια τους.

Παρά ταύτα, οι ελληνική οι κυβερνήσεις παλιά μα και η τωρινή, που ενώ προαποφασίζεται τον μέλλον της χώρας και η ζωή των Ελλήνων: κόφευαν και κοφεύουν και κάνουν πως δεν γνωρίζουν απολύτως τίποτε από τα μεγαλουργήματα του λαού...Ξέχασαν τη σημαίνει Ελλάδα. Αφού ξέρουν γιατί φεύγουν σαν λεοντάρια και γυρίζουν σαν άφωνα κουτάβια. Δεν θυμήθηκαν ποτέ στη διάρκεια που οι Αγγλό-Αμερικάνοι και Γαλλό-Γερμανοί κατακεραύνωναν την Ελλάδα και θύμωναν όταν οι απλοί Έλληνες διαμαρτύρονταν στις συσκέψεις, δεν θυμήθηκαν το **«ΜΟΝΟΝ ΛΑΒΕ»**, το **«ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΑΛΙΚΑΡΙΑ ΘΑ ΖΟΥΜΕ ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ»** ΚΑΙ **«ΤΟ ΠΑΙΔΙΑ ΣΗΚΩΘΗΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΡΕΣ ΜΕ ΟΠΛΑ ΣΟΥΣ ΩΜΟΥΣ...»** που για τους τυχόν ζώντες το τραγούδι αυτό στο άκουσμα και μόνο θυμίζει **ΕΛΛΑΔΑ** όχι μόνο στους Γερμανούς, τους Ιταλούς και τους Αγγλό-Αμερικάνους ακόμα Ελλάδα;

Οι Έλληνες εδώ και καιρό βρίσκονται στους δρόμους, διαμαρτύρονται, οργανώνουν και από κοινού προβάλλουν και κοινοποιούν τις θέσεις των αντί-νεοφιλελευθέρων και αντιμνημιακών δυνάμεων, καθώς και τις προτάσεις διεξόδου από τη σημερινή πολύπλευρή κρίση που μαστίζει το λαό και χώρα. Ας το έχουν υπόψη τους αυτό οι Ευρωπαίοι και ειδικά οι Γερμανοί, που θέλουν να μας βάλουν στην Κλίνη του Προκρούστη. Ο δε συμπατριώτης κ Σαρκοζί, προκειμένου να τα πάρει νοιώθει Έλληνας, ας θυμηθεί λίγο τον στρατηγό Ντε Γκώλ. Και τον Πρωθυπουργό της Αγγλίας κ Καμερόν να θυμηθεί τον καταχθόνιο ρόλο που έχει παίξει εις βάρος της Ελλάδας και του Λαού της από το 21, την απρόκλητη ένοπλη επέμβαση του Δεκέμβρη του 44 δήλωση του Τώρτσιλ για τη σημασία που είχε για τον αγγλικό στρατό στην Αφρική και πρόσφατα στην Κύπρο, μα και στις ΗΠΑ που εκτός απ τα τόσα μύρια που έχει υποστεί ο λαός με αποκορύφωμα την 7χρονη δικτατορία, με σκοπό να κάνουν την Ελληνική Κύπρο Ελληνο-Τουρκική, για να έχουν υπό τον έλεγχό τους αυτό το αβύθιστο Αεροπλανοφόρο.

Όσο για τον κ Ομπάμα καίτι οι προκατοχοί του, μαζί με τους επόπτες τύπου Γρέϊντνι, Πιούρι Φόϊ και τον στρατηγό Βάν Φλίτ με τις Βόμβες Ναπάλμ, που έκαιγαν εκτός απ τους μαχητές του Δ,Σ. Ελλάδας και ότι άλλο έμψυχο υπήρχε γύρω του χιλιόμετρα, να μη στενοχωριέται αυτός, ούτε η Γώλ Στρίτ. Ο Πρωθυπουργός αυτής της μακραίωνης χώρας, γέννημα και θρέμμα των ΗΠΑ και πολλοί Αμερικανό-τραφείς όχι μόνο στις επίσημες τελετές και στη Βουλή ακόμα αντί, για Ελληνικά ευχαριστεί με τα χέρι στην καρδιά, στρεφόμενος νοερά πάντα προς τις ΗΠΑ.

Και για να μη παραξηγηθώ, τέτοιους ΗΠΑτραφείς, Αγγλό-τραφείς και Γερμανό-τραφείς πρωθυπουργούς, Υπουργούς και πολιτικούς, που σκέπτονταν, συμπεριφέρονταν, ενεργούσαν χαιρετούσαν αλλά Ιγκλάντ, Σέρ και Τζέντελμαν και με Αγγλικό φλέγμα, είχαμε και έχουμε πολλούς όχι μόνο στην πολιτική... Το ίδιο δεν μας έλειψαν και αυτοί που αντί για καλημέρα έλεγαν Χάϊ Χίτλερ. Μάλιστα αυτού του Φυράματος ήθελαν να το καθιερώσουμε σαν καθεστώς διακυβέρνησης της χώρας. Από όλα Είχαμε...

Μόνο Ελλάδα Ελεύθερη και ευημερούσα δεν έχουμε παρά τις προϋποθέσεις που διαθέτει. Και το πιο τραγικό και ολέθριο για τη χώρα και τους Περήφανους Έλληνες, εκτός του ότι βρεθήκαμε στο λάκκο των Λεόντων, γίναμε από ανικανότητα των ηγετών μας κλοτσοσκούφι των Λαών και το πτυελοδοχείο της Ευρώπης.

Βέροια Νοεμβρίου 2011 Κόγιας Νίκος

ΑΝΤΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΡΚΟ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΧΟΥΝ ΡΙΞΕΙ ΛΕΣ ΔΕΝ ΑΡΚΟΥΣΕ Η ΛΑΣΠΗ

ΣΤην Αριστερά γενικά: κλασική και σύγχρονή Ριζοσπαστική και ειδικά ο **ΣΥΝ** πρώτα και ο **ΣΥΡΙΖΑ** από την δημιουργία του δέχθηκε, δέχεται και θα δεχθεί από όλο το πολιτικό φάσμα ποικιλόμορφες προκλήσεις και επιθέσεις. Και τώρα, που το διπολικό πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης και ζωής πλαίει τα λοίσθια, και λόγω της οικονομικής κρίσης και το ίδιο το σύστημα άρχισε να παραπαίει, στηριγμένο, σε «σπερματολογίες» και «ανακυκλώσεις», αφού εξυπηρετεί τα ταξικά και δικομματικά συμφέροντα το δίπολο δέχθηκε, έμμεσα πλην σαφώς, αστόχαστα και χωρίς αιδώ, σαν δεδομένη τη συμμετοχή της Αριστεράς σε πράξεις ασυμβίβαστες με τις αρχές, τις αξίες και το ήθος της!!!

Τώρα που οι αναγεννητικές και προοδευτικές δυνάμεις της ανατροπής, που μπορούν να απελευθερωθούν από τη μέγγενη του δικομματικού συστήματος διακυβέρνησης, να εκφραστούν με αυτό το ευρύτερο κίνημα-ασχήμα όπως είναι ο ΣΥΡΙΖΑ: πολιτικής, ηθικής και μορφωτικής αναγέννησης,. Ετσι ώστε να γίνουν εκείνες οι βαθιές τομές στους θεσμούς και τις λειτουργίες του κράτος της διαφθορό-διαπλοκής και τη Δημόσια Διοίκηση. Για να επιβιώσει και τη φορά αυτή το δίπολο θεωρούν, πως είναι η κατάλληλη στιγμή στηριγμένοι στις εκ του άνεφ' όρων συκοφαντίες, να δώσουν τη χαριστική ΒΟΛΗ, προκειμένου να ανακόψουν αυτήν τη χειμαρώδη πορεία των σύγχρονων Ανανεωτικών δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Αν και αυτές τις εκλογές δεν δοθεί από τους ψηφοφόρους γενικά. Και ειδικά από αυτούς που με την εκτεταμένη αποχή τους στις ευρωεκλογές, όχι μόνο έδειξαν, αλλά απέδειξαν με την αποχή την έντονη δυσαρέσκειά τους, για το που πάει η χώρα Αν και σε αυτές τις καθοριστικές για τη χώρα εκλογές ο λαός, δεν δώσει με την ψήφο του, ένα δυνατό, βροντερό και ανελέητο χτύπημα στις δυνάμεις της συντήρησης και του σκότους. Τότε πρέπει να ξέρει, ότι χωρίς αυτό αποφασιστικό χτύπημα, θα διαπραχθεί ένα τεράστιο έγκλημα, εις βάρος της χώρας και του Εαυτού μας. Μα και του κάθε Έλληνα χωριστά.

Και θα είναι μεγάλο γιατί, όποιο από τα δύο κόμμα και αν σχηματίσει, την πολύ πόθετη μονοκομματική κυβέρνηση, από το κομματικό δίπολο, σε λίγο μετά τις εκλογές, χωρίς αυτό το βροντερό όχι και αποφασιστικό χτύπημα, ύστερα από αυτές τις διαμορφωμένες εξαρτήσεις, διαπλοκές και διαφθορά, από και με εξωελλαδικά κέντρα από την Παλιγγενεσία, μετά απελευθερωτικά και την μεταπολίτευση στο διαπλεκόμενο κράτος, θα εξακολουθεί να λειτουργεί με κάποια βέβαια επέκταση της διαφθοράς στους ίδιους ρυθμούς και στόχους.

Αλήθεια αυτούς τους ηγέτες, αυτήν την ποιότητα ζωής και συμπεριφοράς από την πολιτεία και το κράτος αξίζουμε οι Έλληνες; Ο λαός που αναμετρήθηκε με τα φουσάτα του Μουσουλίνι, του Χίτλερ και του Τσιώρτσιλ. και μια εφτάχρονη πρόσφατη δικτατορία και βγήκε **ΝΙΚΗΤΗΣ**, θα είναι άξιος της τύχης του, αν ξανά δώσει αυτοδύναμη κυβέρνηση στα κόμματα και τους ανθρώπους, που τον εξαπατούν ανέκαθεν και ειδικά από την μεταπολίτευση και μετά. Για να μην αναφερθούμε στα πριν της Δικτατορίας τραγικά χρόνια.

Το ταξικό κράτος λάφυρο και εργαλείο, αλλά και επιτηρητής της εκάστοτε κυβέρνησης, που άγαιται και φέρεται από εξωθεσμικά κέντρα και την Αθηναϊκή **ΧΩΑΝΗ**, παρά την διαλαλούμενη στην διαπασόν «ανανέωση» του πολιτικού συστήματος και του πολιτικού κόσμου, θα βρει τρόπο, έτσι ώστε, όπως μέχρι τώρα θα τσακίσει ο,τι ζωντανό, τίμιο και

ηθικό θα έχει προκύψει και από αυτές και όποιες άλλες εκλογές . Και όσοι δεν υποκύψουν δεν θα ξαναδούν «Θεού» πρόσωπο. Χωρίς αποφασιστικό και κέραιο εκλογικό χτύπημα, ο δικομματισμός και η οικογενειοκρατία θα μείνουν πάλι αλώβητη!

Γι' αυτό και στο βαθμό που πλησιάζουμε προς το Παραβάν, ο ΣΥΡΙΖΑ δέχεται και θα δεχθεί ακόμα περισσότερες θανατηφόρες, άστοχες όμως βολές, σαν τις «ανά κυκλούμενες» κάθε φορά! Οι τέτοιες βολές όπως είναι γνωστό λειτουργούν, όπως λειτουργεί το ψέμα: «πες το και ας πέσει κάτω»!

Αλήθεια θυμάται κανείς να έχει ή θα ψάξει κάποιος...να βρει αν αυτό που είπε το τάδε Λαμόγιο εις βάρος της Αριστεράς είναι ψέμα; Και αν δεν ψάξει, το ψέμα επιβάλλεται σαν αλήθεια. Αυτό κάνουν στις κρίσιμες στιγμές για το λαό και τη χώρα οι αργυρώνητοι συκοφάντες και οι διαστρευλωτές, όχι μόνο των γεγονότων, αλλά και της ίδιας της ιστορίας.

Η μήπως θυμάται κάποιος να έχει καταλήξει κάποια Εξεταστική Διοικητική Επιτροπή (ΕΔΕ) σε πραγματικά και κυρίως αληθινά συμπεράσματα; Για το ποιος έχει δίκαιο και ποιος άδικο και ποιος είναι ο συκοφάντης; Και αν τιμωρήθηκε ποτέ κάποιος;

Και όταν και αυτές ακόμα οι ΕΔΕ, συντεταγμένα όργανα του κράτους, μέσω της Βουλής δεν μπορούν να διαψεύσουν ή να επιβεβαιώσουν αν η Τάδε ή Βήτα καταγγελία ή συκοφαντία! Είναι ψέμα ή αλήθεια, ώστε να τιμωρηθεί ο συκοφάντης ή ο ψέφτης και να δικαιωθεί ο θιγόμενος, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση συμβαίνει με την κατά συκοφάντηση της Ανανεωτικής Αριστεράς;

Όταν λοιπόν, η Βουλή που έχει όλα τα μέσα και τους αντίστοιχους μηχανισμούς, δεν μπορεί να το κάνει αυτό που θα έβαζε τον κάθε κατεργάρη στο μπάγκο του.

Ξέρουν πως δεν μπορεί η συκοφαντιμένη και διασυρμένη κάθε φορά Αριστερά, που εκτός από μια εφημερίδα, δεν διαθέτει, αλλά μέσα ΜΜΕ και μηχανισμούς, να αποδείξει: ότι τα όσα τις καταλόγισαν, δε ανταποκρίνονται στην αλήθεια; Αλλά ότι είναι αποκειμήματα της φαντασίας, που σκοπό έχουν να διαφθείρουν και να συκοφαντήσουν την Αριστερά. Που καλό μελετημένη πρόθεση και σκοπό, αφού δεν έχουν επιχειρήματα με το ψέμα να αποδώσουν λόγια και πράξεις που δεν ήταν και ούτε θα είναι στις προθέσεις της Αριστεράς. Και δυστυχώς όλοι ξέρουμε ότι αυτό δεν συμβαίνει για πρώτη φορά. Εντονότερα και από κοινού πάντα σε κρίσιμες από το δίπολο στιγμές γίνεται ποιο επιθετική και αδίστακτη στη χρήση της συκοφαντίας και του δολοφόνου ψέματος.

Όλο όσα μέχρι τώρα ειπώθηκαν σε σχέση με την Αριστερά και την «εμπλοκή της» σε... σε...και σε...Μου θυμίζουν τα έκτακτα μετά απελευθερωτικά στρατοδικεία. Τα στρατοδικεία, που καταδίκάζαν πολλάκις στην εσχάτη των ποινών, για εγκλήματα χωρίς να υπάρχει πτώμα. Πτώμα που να αποδείχνει το έγκλημα. Και το πιο τραγικό είναι το γεγονός, ότι ούτε υπήρξε κάποιος που να επιβεβαιώνει, πριν από το έγκλημα την εν «ζωή ύπαρξη του θύματος».

Και όμως εκατοντάδες χιλιάδες αν όχι εκατομμύρια Έλληνες, πίστεψαν τη διάπραξη του «εγκλήματος» και ας μην υπήρξε πτώμα. Και πολλοί-λες από τις προηγούμενες και σημερινές γενιές, που δεν έζησαν, είδαν, και άκουσαν και δεν διάβασαν τα γεγονότα, εξακολουθούν να πειστεύουν, ότι και αν ακόμα δεν υπήρξε το πτώμα, που να επιβεβαιώνει το έγκλημα. Το έγκλημα έγινε, αφού το έκτακτο στρατοδικείο με ανύπαρκτα και κατασκευασμένες στοιχεία του πρόσβαρα πληρωμένου χαφιέ τον καταδίκασε και μάλιστα σε βαριά ποινή. Αρα το έγκλημα έγινε και ας μην «υπήρξε πτώμα»!

Μπορεί η Αριστερά, να έκανε λάθη στη διαχείριση της Αντίστασης. Την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, όμως, του 1941-44, τη ζηλεύουν όλοι οι λαοί της Ευρώπης, την θυμάται την τιμή η οικουμένη. Και μόνο οι Ελληνικές κυβερνήσεις και ορισμένοι που την εχθρεύονται ύστερα από εξήντα και πλέον χρόνια, όπως και τώρα τριάντα χρόνια μετά την μεταπολίτευση, μα και κάθε φορά που το κυβερνητικό δίπολο αντικρίζει υπαρξιακή αναφορά, για να υπάρξει σαν δίπολο διακυβέρνησης, δεν διστάζει, αν και ανύπαρκτο το «πτώμα» να τα εφευρίσκει από το πουθενά!

Τα επικαλείται και τα προβάλλει, προκειμένου να πλήξουν την Αριστεράς γενικά και ανθρώπους που ηγήθηκαν του αγώνα στο παρελθόν και ηγείται σήμερα. Λάθη πολιτικά βέβαια τα οποία όμως με παρησία αναγνώρισε ενώπιον του λαού και της Εθνικής Αντιπροσωπείας, αν και η ζωή απόδειξε και η ιστορία επιβεβαίωσε πως και αν ακόμα δεν

είχε κάνει ούτε, μα ούτε ένα λάθος το αποτέλεσμα μετά απελευθερωτικά θα ήταν το ίδιο, αφού ήταν προ αποφασισμένο από τις νέες απικιοακές Αγγλό Αμερικανικές δυνάμεις..

Απόδειξη οτι η Αριστερα ποτέ δεν είχε σχέση με την διαπλοκή, τη διαφθορά και όποιες άλλες παρόμοιες συναλλαγές, αποτελεί το γεγονός, οτι από τις δεκάδες χιλιάδες των Αριστερών αγωνιστών που καταδικάστηκαν, σε κανενός το κατηγορητήριο, δεν υπήρχε ή λέξη για «συμμετοχή» του σε διαφθορά ή κάποιου είδους διαπλοκή.

Επειδή οι εθνικές εκλογές είναι πιο κρίσιμες, από τις ευρωεκλογές για το διπολικό σύστημα διακυβέρνησης. Λόγω της βαθείας και παρατεταμένης οικονομικής κρίσης για την οποία ευθύνεται και ως εκ τούτου διατρέχει τον ίδιο κίνδυνο. Και επειδή από ό,τι δείχνουν όλα τα Γκάλοπ οτι η Ανανεωτική Αριστερα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι η πιο κρίσιμη μάζα.

Η μάζα που θα κρίνει, όχι μόνο το ποιος ποιόν από τα δυο κόμματα, αλλά και το ίδιο το διπολικό σύστημα διακυβέρνησης και ζωής. Γι' αυτό όχι μόνο τον πολεμούν με νύχια και με δόντια, αλλά επιστρατεύουν όπως πάντα, αδιάκριτα και αβασάνιστα τις όποιες συκοφαντίες, ψέματα και διαστρευλώσεις, όχι μόνο των γεγονότων, αλλά και της ίδιας την αλήθεια, και αυτήν ίδια της δικής τους ιστορίας.

Και τώρα το μέγα, το πελώριο ερώτη μα: Ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι κόμμα κυβερνητικό, ωστόσο όχι μόνο έχει πρόγραμμα, αλα και συνδυάζει τα μέτρα κοινωνικής άμυνας προκειμένου να αντιμετωπιστεί η κρίση ή τουλάχιστον, να έχει όσο το δυνατόν μικρότερες επιπτώσεις με τις συγκεκριμένες προτάσεις για την ανάπτυξη.

Και τονίζει οτι η κρίση, αν σωστά πράξουμε, με πρώτο βήμα την σωστή χρήση την ψήφο, η κρίση μπορεί να είναι μια θαυμάσια ευκαιρία για ένα νέο ξεκίνημα και ένα προσανατολισμό της οικονομίας, με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες και με στόχο την διεύρυνση των δημόσιων αγαθών. Ενώ παράλληλα στέλνει μηνύματα οτι στο χέρι μας είναι να αποκρουστούν τα όποια σχέδια του κεφαλαίου και να μην πληρώνουν στο εξής οι εργαζόμενοι το κόστος της κρίσης.

Ο λόγος που ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται συνεχώς στο στόχαστρο του κεφαλαίου και του δικομματικού συστήματος διακυβέρνησης είναι αυτός και παραμένει αυτός. Το έκαναν πολλές φορές στο παρελθόν, το κάνουν τώρα και δεν διστάσουν να το χρησιμοποιήσουν και τη φορά αυτή το ΣΥΡΙΖΑ σαν ΣΩΣΙΒΙΟ για να επιβιώσει το δίπολο.

Στο θέμα αυτό, δεν υπήρξαν στο παρελθόν, δεν υπάρχουν μέχρι την ώρα που γράφονται αυτός οι γραμμές και δε θα υπάρξουν δισταγμοί. Από κοινού θα χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα, θεμιτά και αθέμιτα για να μείνει εκτός Βουλής ο ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η θανατηφόρα για, σωτήρια για το Δίπολο, καταστροφή όμως για το λαό.

Νάτοι τώρα που το δικομματικό σύστημα διακυβέρνησης πλέει τα λοίσθια, προσπαθούν να κλείσουν για άλλη μια φορά το δρόμο προς τη Δημοκρατία. Νάτοι τώρα! Σύσσωμοι οι σύγχρονοι νεκραναστημένοι Κουλουμβάκιδες, προσπαθούν στο όνομα της διάσωσης του δικομματισμού, να σπειλούν την Αριστερα γενικά και Ανθρώπους της γενικά.

Ανθρώπους που πάλεψαν με στήθος και γόνι, να αναστήσουν και να μεταλαμπαδεύσουν τα καταχωνιασμένα **NAMATA** της κοινωνικής Ανθρωπιάς. Να κοινωνήσουν οι σύγχρονοι κομμουνιστές, Αριστεροί και δημοκράτες και γενικότερα ο λαός, τους πλούσιους χυμούς της σύγχρονης Ανανεωτική κομμουνιστικής Αριστεράς. Αυτούς ακριβώς του χυμούς προσπαθούν να ανακόψουν τη χειμαρώδη πορεία τους.

Το γεγονός αυτό επιβάλλει στο ΣΥΡΙΖΑ να διασφαλίσει εκτός από την ενότητα και την πολιτικό-κοινωνική, μα και ιδεολογική συνοχή, που αποτελεί προϋπόθεση και θα δώσει τη δυνατότητα από θέση σύνθεσης και δύναμης. Να περάσει με λυμένα τα εσωκομματικά στην αντεπίθεση και να καλύψει, όχι μόνο τη φθορά των ευρωεκλογών, αλλά και να επανασυνδέσει τις σχέσεις και δεσμούς του με τους ανθρώπους που δικαιολογημένα πόνεσαν, πικράθηκαν από το μπάχαλο που παραρουσιάσε μετεκλογικά η Ανανεωτική Αριστερά.

Ανακούφιση προκάλεσε στους πολίτες γενικά και της Αριστεράς ειδικά, η έξοδος από την πολύμηνη εκκρεμότητα σχετικά με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Η συλλογική ηγεσία με ρόλους σαφείς και διακριτούς σε αρμοδιότητες, αναλαμβάνει να οδηγήσει το διαμορφωμένο ήδη σχήμα στις εκλογές. Το γεγονός αυτό, αποτελεί λύση, που υπερβαίνει τις διαφωνίες σχετικά

με τα πρόσωπα, που θα συντονίζουν τις δυνάμεις στην πολιτική μάχη. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο!

Μπορεί σε άλλα κόμματα να υπάρχει η πολυτέλεια η ή εστεροβουλία σε στελάχη του να βγαίνουν στην εφεδρεία. Στην Αριστερά όμως το ξέρουν όλοι, η συμμετοχή στις εκλογές σημαίνει θέση μάχης. Είναι η ώρα για πανστρατιά. Δεν είναι ώρα για αποστρατεύσεις, είναι ώρα για ανακλήσεις ακόμα και από την εφεδρεία, όπως συμβαίνει σε κάθε αναμενόμενη ΜΑΧΗ. Και ειδικά όσοι εκλέγονται δημοκρατικά δεν έχουν το δικαίωμα να αποχωρούν εν ώρα μάχης.

Εγινε με τις ευρωεκλογές και τώρα οι εθνικές εκλογές, που όχι μόνο θα καθορίσουν, αλλά και θα ανοίξουν το δρόμο στις δημιουργικές δυνάμεις του τόπου, και μαζί με ό,τι θα έχει μείνει ζωντανό από αυτό το σύμπλεγμα της διαπλοκό-διαφθοράς. Θα απαλλάξει τον τόπο, από αυτόν τον συμπλεγματικό θανάσιμο κυκεώνα, θα ανοίξει επιτέλους το δρόμος της **ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ**, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού από την παλιγγενεσία.

Η ώρα της αλήθειας και της σωστής επιλογής έφτασε. Ο λαός θα πρέπει με ευθύνη και γενναιότητα να διαλέξει το κόμμα και Ανθρώπους, αυτούς που θεωρεί, ότι όχι μόνο θα σταθούν δίπλα του, ώστε να μπει επιτέλους φρένο, στη διαφθορά, τις αсуδοσίες και τη διαπλοκή. Και στο πλευρό του όταν θα διεκδικεί προβλήματα και δικαιώματα, πολιτικά, κοινωνικά και Ανθρώπινα.

Τη φορά αυτή με τη μακρόχρονη σοφία που απέκτησε, για το τι σημαίνει ο τρίχρος ή τερτάχρονος ψήφος. Πως οργανώνονται οι εκλογές, από ποιους και για ποιους, δεν πρέπει να κάνει **ΛΑΘΟΣ** γιατί αν το κάνει θα πληρώσει, όπως τόσες άλλες φορές τις συνέπειες. Και θα είναι Κρίμα.

Ομπρος μ' Ολόρθ' ατράνταχτη της Ανανέωσης τη **ΔΑΔΑ**. Για να παραφράσω λίγο τον Σικελιανό. Να βγάλουμε τον ήλιο τουλάχιστο τη φορά αυτή από το **ΒΟΥΡΚΟ**.

Και ας μη ξεχνάμε ο λαός είναι η Ελλάδα και η Ελλάδα ο λαός της και ότι έχει ρίζα του την Ελλάδα. Γι' αυτήν ακριβώς τη ρίζα ο Αισχύλος πει στους ανθέλληνες:

Κί'αν ως τη ρίζα με φάς και πάλι θα καρποφορησω,

Οσο χρειάζεται για το κρασί, που θα ρίξω στη θυσία σου ΤΡΑΓΕ.

Βέροια 5 Σεπτέμβρη 2009 Κόγιας Νίκος

Ο ΝΟΜΟΣ ΗΜΑΘΙΑΣ ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΟ 21 ΚΑΙ ΤΟ 41 ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

Στο Εθνικό-ιστορικό και κοινωνικό γίνεσθαι της Ελλάδας, ο Νομός Ημαθίας έχει δύο αξιοθαύμαστες πρωτιές. Οι Τούρκοι δυνάστες, εκτός απ τις τόσες άλλες μορφές καταπίεσεις και τους δυσβάσταχτους όρους σε φόρους και δασίματα που είχαν επιβάλλει στους κατακτημένους Έλληνες, είχαν επιβάλει και μια ιδιόμορφη επιστράτευση νέων Ελλήνων για να ενισχύσουν το σώμα των γενιτσάρων. Το στράτευμα αυτό ανήκε αποκλειστικά στο Σουλτάνο.

Οι γενίτσαροι ήταν ένα ειδικό σώμα αποτελούμενο κυρίως απ εξισλαμισμένα χριστιανόπουλα, που μετά την επιστράτευση αναγκάζονταν να μάθουν την τουρκική γλώσσα, να μνηθούν στον Ισλαμισμό, στα ήθη και τα έθιμα για να χρησιμοποιηθούν σε συνέχεια για τον εξισλαμισμό των χριστιανών. Ήταν ένας πρόσθετος ιδιόμορφος φόρος σε είδος, ένα ιδιόμορφο παιδομάζωμα. Το παιδομάζωμα στάθηκε όχι μόνο για τους Έλληνες αλλά και για τους Χριστιανούς των Βαλκανίων η μεγαλύτερη και σοβαρότερη μάστιγα

Η επιστράτευση των γενιτσάρων γίνονταν κατά τακτά χρονικά διαστήματα. Τον αριθμό κάθε φορά των επιστρατευμένων για κάθε Πόλη και περιοχή τον προσδιόριζαν οι Τούρκοι κατακτητές. Βρισκόμαστε το 1711 και η Πόλη της Νάουσας, όπως όλες οι άλλες Πόλεις ήταν υποχρεωμένη σε μια συγκεκριμένη μέρα να παραδώσει στους δυνάστες τον καθορισμένο αριθμό ελληνοπαίδων που είχαν προσδιορίσει οι Τούρκοι για τα σώματα των γενιτσάρων.

Όταν όμως στη συγκεκριμένη ημερομηνία του 1711, η Επιτροπή που πήγε να παραλάβει τα ελληνόπουλα, οι Ναουσαίοι αφού οργάνωσαν καλά την άμυνα της Πόλης αρνήθηκαν να παραδώσουν τα Ελληνόπαιδα. Η άρνηση αυτή ήταν η πρώτη επαναστατική πράξη-αρχή της Επανάστασης του 21, γεγονός που επιβεβαιώνει ότι στη Μακεδονία η Επανάσταση του 1821, προηγείται κατά εκατό και πλέον χρόνια από αυτήν του Ιασίου και του Μοριά.

Και η δεύτερη πρωτιά, είναι οι πρώτες τουφεκές που έριξαν απ το Βέρμιο οι πρώτοι Βεροιώτες αντάρτες: Μανωλίδης και Παπαγεωργίου, μερικές εστω στιγμές πριν κατακτηθεί η Βέροια από το νέο να γίνει κατακτητής και δυνάστης του λαού για τέσσερα σχεδόν χρόνια.

Μετά την κατάληψη της Ελλάδας απ τους Γερμανούς. Οι Γερμανοί για δικούς τους γεωστρατηγικούς λόγους χώρισαν την Ελλάδα σε τρεις ζώνες: Τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, την Δυτική Θράκη και την Κεντροδυτική Μακεδονία εκτός απ τα Γρεβενά, την ζώνη αυτή την κράτησαν υπό τη δική τους κατοχή και διοίκηση. Την Ανατολική Μακεδονία την παραχώρησαν στους Βουλγάρους και την υπόλοιπη Ελλάδα μαζί και Γρεβενά την παραχώρησαν στους Ιταλούς.

Η κατοχή του Νομού Ημαθίας ολοκληρώθηκε με την κατάληψη της Βέροιας στις πέντε το απόγευμα στις 11 Απριλίου 1941. Οι Γερμανοί κατακτήτες στη Βέροια μπήκαν απ τη Βόρεια είσοδο της Πόλης, απ τον παλιό φόρο. Πριν από αρκετή ώρα πάνω απ την Πόλη πετούσαν σμήνη αεροπλάνων και στις πέντε το απόγευμα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαριά τάνκς στην Πόλη. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαριά στην Πλατεία Ωρολογίου.

Η Βέροια μπορεί να κατακτήθηκε. Όμως πριν ακόμα καταληφθεί έκαναν την εμφάνισή τους οι δύο πρωτοί Βεροιώτες αντάρτες: ο Μανωλίδης και ο Παγεωργίου, επιστρέφοντας απ τον αλβανικό πόλεμο. Οι δυό Βεροιώτες, αντί για το σπίτι έκαναν λημέρι τις ψηλές κορυφές του ιστορικού Βερμίου. Και πριν ακόμα οι Ούνοι, προλάβουν να σβύσουν τις μηχανές στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και Ωρολογίου, και να κατέβουν απ τις μηχανές του θανάτου για να «Πατήσουν τ Άγιο της Χώρας οι δολοφόνοι χιτλερικοί» οι δυό Βεροιώτες αγωνιστές έριξαν τις πρώτες ντουφεκές εναντίον τους.

Οι τουφεκές αυτές ήταν το εγερτήριο σάλπισμα προς το λαό και υπόμνηση προς τους κατακτητές ότι ο ελληνικός λαός παρά τη Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και την κατοχή δεν είναι ακόμα «ώριμος για σκλαβιά». Τις τουφεκές αυτές που οι πρώτοι Έλληνες αντάρτες, τις έριξαν απ τις κορφές του Βερμίου με τα όπλα που δεν παράδωσαν στους κατακτητές όπως πρόβλεπε η ημηρεσία διαταγή του Τσολάκογλου, Μπάκου ΣΙΑ.

Αυτοί οι δυό Βεροιώτες, που αντί για το σπίτι έκαναν λιμέρι τις βουνοκορφές του Βερμίου, ήταν ο πρώτος πυρήνας του Βερμίου και των Πιερίων. Αυτό ήταν το πρόζυμι και οι ντουφεκές που έριξαν ήταν η πρώτη σπίθα που σε λίγο λαμπάδιασε το Βέρμιο και φλόγισε απ άκρου σ ακρου την Ελλάδα. Το προζύμι αυτό αυξήθηκε με γεωμετρική πρόοδο. Το μεγάλο άλμα όμως δεν είχε γίνει ακόμα. Αυτό θα πραγματοποιηθεί τους πρώτους μήνες του 1943, όταν το ΕΑΜ θα έχει απλωθεί και θα αγκαλάσει σχεδόν τους πάντες και ο ΕΛΑΣ με τον ΕΛΑΝ θα είναι σε θέση να δώσει μάχες. Μάχες που θα έχουν μεγάλο κόστος για τους κατακτητές και θα είναι πλέον σε θέση να απελευθερώνει Πόλεις με πρώτη την Νάουσα: την ιστορική για την προσφορά της στους εθνό-κοινωνικούς και απελευθερωτικούς αγώνες Νάουσα.

Μια κατάληψη που δημιούργησε τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία σε μεγάλη έκταση Ελεύθερη Ελλάδα, όπου αργότερα είχε έδρα η Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Αντίστασης «ΠΕΕΑ», κυβέρνηση του βουνού και η πρώτη εκλεγμένη απ το σύνολο σχεδόν τον ελληνικό λαό βουλή της Ελευθερης Ελλάδας, μα και ο τόπος εφαρμογής των λαογέννητων θεσμών όπως της τοπικής αυτοδιοίκησης, της λαϊκής δικαιοσύνης, της υγείας-πρόνοιας, της λαϊκής επιμόρφωσης κ λ π.

Διοικητής του τμήματος που απελευθέρωσε τη Νάουσα και για αρκετές ώρες ο ΕΛΑΣ, έκανε παρέλαση στους κεντρικούς δρόμους της Πόλης ήταν ο Ναουσαίος Σιαμανίκας. Ακολούθησε η Απελευθέρωση της Καρδίτσας, που ήταν η πρώτη ελεύθερη πόλη της Ευρώπης στα μετώπισθεν του κατακτητή και σε συνέχεια η Ελεύθερη Ελλάδα. Μια Ελεύθερη Ελλάδα που εκτίνονταν απο τον Κορινθιακό κόλπο μέχρι τα Αλβανικά βουνά και απ το Αιγαίο μέχρι το Ιόνιο πέλαγος. Σε ολόκληρη την ιστορία μας, με εξαίρεση το 21, δεν υπάρχουν ίσως ηρωϊκότεροι αγώνες απ αυτούς που έκανε ο λαός μας στη διάρκεια της κατοχής.

Ο Νομός Ημαθίας είχε πέντε βασικά πλεονεκτήματα για γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης: α) Η κοινωνική σύνθεση ήταν κατ' εξοχή δημοκρατική. β) Η γεωγραφική θέση δεσπόζουσα και καθ' όλα πρόσφορη για Αντίσταση. γ) Είχε μεγάλη παραγωγική δυνατότητα, γεωργική και βιομηχανική δ) Η διάρθρωση των μεγάλων Πόλεων, Βέροιας και Νάουσας, με τους

(μαχαλάδες) και τις (Απάνξ) επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι. Το γεγονός αυτό εκτός του ότι διασφάλιζε τις μετακινήσεις των παρανόμων αγωνιστών σε περίπτωση κινδύνου, έκανε πιο εύκολη την ασφάλεια διαφυγής στο βουνό.

Λόγω δε της μεγάλης βιομηχανίας φιλοξενούσε πολλά συνδικαλιστικά και κομματικά στελέχη του ΚΚΕ. Και ε) λόγω της μεγάλης γεωργικής παραγωγής, ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων της Ανατολικής Μακεδονίας που διώχθηκαν απ' τους Βουλγάρους, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στη Βέροια και τον Νόμο γενικότερα. Αρκετοί από αυτούς πήραν μέρος στην Αντίσταση.

Οι προϋποθέσεις υπήρχαν. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν οι άνθρωποι που θα αξιοποιούσαν αυτές τις προϋποθέσεις. Ιστορικά η ζωή επέδειξε ότι με Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα, συνέβει αυτό που συνέβει με τον Σπάρτακο, που ήταν ο υποκινητής και εμψυχωτής της επανάστασης των δούλων το 72 Π.Χ. Ξεκίνησαν λίγοι και έγιναν χιλιάδες. Και όταν οι δυνάστες του, όντας σταυρωμένος αυτός και οι συντροφοί στην Απία οδό τον προκαλούσαν και τον περιέπεζαν λέγοντά του «νά που εισαι μόνος», η απάντηση ήταν «θα γίνουν χιλιάδες».

Κάτι παρόμοιο συναίβει και με την Αντίσταση, που όταν πρωτακούστηκε η δημιουργία αντάρτικων ομάδων, ολοι οι παράγοντες έλεγαν περίπου τα ίδια λόγια και για τις ανταρτοομάδες και πολλοί μάλιστα πίστευαν ότι δεν είναι μακριά η μέρα που θα έχουν και αυτοί την ίδια με αυτήν του Σπάρτακου τύχη.

ΒΕΡΟΙΑ 1963 Κόγιας Νίκος

ΚΟΓΙΑΣ ΝΙΚΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΕΝΑ

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά. Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1937 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχει μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), που έμειναν στον Αγιο Αντρέα την οδό Ακαταμαχήτου, αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Ετσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο. Η ψυχολογία της Γενιάς μου και ειδικά στην κατοχή όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθίκε και θα είχανε ενταχθεί στην Οργάνωση Κομμουνιστική Νεολαίας Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε .

Συνελλήφθει στις αρχές του 1948 και καταδικάστηκε με συνοπτικές διαδικασίες σε 20 χρόνια φυλάκιση, Αποφυλακίστηκε το 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας. Διατέλεσε Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ».

Συνελλήφθει την Αυγή της 21^η Απριλίου από την δικτατορία. Μεταφέρθηκε για Τρίτη φορά στη Γουόρα και από εκεί στο Παρθένι της Λέρου. Το Φλεβάρη του 1968 έγινε στο Βουκουρέστι της Ρουμανία η 12^η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του ενιαίου ΚΚΕ. Στην Ολομέλεια αυτό το ΚΚΕ διασπάστηκε. Με τη διάσπαση σε δυο ΚΚΕ το ΚΚΕ (εξωτερικού αφού είχε έδρα στο εξωτερικό) και στο ΚΚΕ (εσωτερικού που μετέφερε την έδρα στο εσωτερικό. Εντάχθηκε στο ΚΚΕ Εσωτερικού.

Μετά την απόλυσή τους από το Παρθένι της Λέρου σαν Αρρωστος τον Μάρτη του 1970, συμμετείχε ενεργά στο αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Μετά την πτώση της δικτατορίας εκλέχθηκε Γραμματέας της Νομαρχιακής Οργάνωσης του Ημαθίας και Σεπτέμβρη του 1974 εκλέγεται από την Νομαρχιακή Επιτροπή αντιπρόσωπος μαζί με τον Σωρήτη Μπίσμα και Τασινόπου Δημήτρη για το πρώτο Συνέδριο του ΚΚΕ, ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκη. Μετά την επιστροφή από το Συνέδριο, συνήλθε η Συνέλευση της Νομαρχιακή Επιτροπής από την οποία εκλέγετε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 ήταν Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος Βουλευτής στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Είναι μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις δολαρίων αξίας του 1938 του Πήρε με το πιστόλι στο κρόταφο από την Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής. Αρθρογραφεί στον τοπικό τύπο και περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ». Και κατά καιρούς στην εφημερίδα «ΑΥΓΗ». Και διάφορα σχόλια σε Βιβλία που του έχουν αφιερώσει.

Στον τοπικό τύπο Δημοσίευσε 673 άρθρα. Και συγκεκριμένα στην Εφημερίδα ΑΛΛΑΓΗ 55, Στη Εφημερίδα ΒΕΡΟΙΑ 256. Στην Εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ 101. Στην Εφημερίδα ΕΠΙΚΑΙΡΑ 57. Στη Εφημερίδα Ημηρεσία 103. Στη Εφημερίδα ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ 91, Στην Εφημερίδα ΛΑΟΣ 8 και μερικά

Μετά σε «εισαγωγικά αναγνώριση της ΕΑΜικής Αντίστασης είναι συνταξιούχος Ανάπηρος και Προέδρος του Πανελλήνιου Συνδέσμου της ΕΑΜικής Αντίστασης 1941-44 και αντιπρόσωπος στο Νομό του Συνδέσμου εξορίστων και φυλακισθέντων του Αντιδικτατορικού Αγώνα 1967-1974.

ΜΑΚΙΑΒΕΛΗΣ

«Το πιο εκπληκτικό με τον Μακιαβέλη, στη θεωρία του για τον Νέο Ηγεμόνα που οφείλει να θεμελιώσει τη Νέα Ηγεμονία. Είναι ότι αυτός ο νέος άνθρωπος πρέπει να είναι ένας Άνθρωπος του τίποτα, χωρίς παρελθόν χωρίς τίτλους και φορτία ένας ανώνυμος, μόνος και γυμνός (δηλαδή στην πραγματικότητα ελεύθερος χωρίς προκαθορισμούς που θα βάραιναν επάνω του και θα μπορούσαν να παρακωλύσουν την ελεύθερη άσκηση της Αρετή του). Και όχι μόνον πρέπει να είναι ένα γυμνός άνθρωπος αλλά να εντοπίζει ως πεδίο επέμβασης του ένα μέρος που και το ίδιο είναι ανώνυμο, στερημένο από κάθε κοινωνικό και πολιτικό καθορισμό που θα μπορούσε να παρακωλύσει τη δράση του Ηγεμόνα (...) Από αυτή τη συνάντηση ενός ανθρώπου που από το τίποτα, γυμνού (δηλαδή ελεύθερου στις εσωτερικές και εξωτερικές κινήσεις του) κι ενός κενού χώρου (...) γεννήθηκε η ευκαιρία του και η επιτυχία του»!

Αγαπητέ Νίκο

Αν το αντέγραφα αυτό το κομμάτι από τον Μακιαβέλη είναι γιατί πιστεύω ότι πολλά από αυτά τα στοιχεία συμπύπνουν και συνυπάρχουν στο πρόσωπό του και ότι πολλά από αυτά μπορούμε να επικαλεστούμε σαν στοιχεία στη διάρκεια του αγώνα.

Με αγάπη και εκτίμηση Κόγιας Νίκος

ΧΙΡΟΣΙΜΑ ΕΞΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1945. ΤΑ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

Στις 9 του Μάη γιορτάσαμε τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και τη συντριβή του ναζισμού, που ολοκληρώθηκε με την ολοκληρωτική ήττα του Ιαπωνικού μιλιταρισμού ύστερα απ την έκρηξη δύο ατομικών αμερικανικών βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι στις 6 και της 9 Α'...αυγούστου 1945.

Ήταν τέτοια η καταστροφή, ο θάνατος, η ερήμωση, ο ανθρώπινος εξευτελισμός, η πολτοποίηση των ηθικών αξιών, έργων υλικών και ανθρώπινων κορμιών και στο χώρο της Ευρώπης ώστε Νικητές και ηττημένοι έγγραφαν βαθιά στην καρδιά τους το «ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΠΟΛΕΜΟΣ»

Πέρασαν κιόλα 60 χρόνια από τότε που η ανθρωπότητα έλαβε γνώση την πραγματική διάσταση των «δυνατοτήτων» που έχει το απόλυτο όπλο για οικουμενικής κλίμακας καταστροφές. Και όμως τα πυρηνικά οπλοστάσια είναι ακόμα εδώ. Πάνω από 30,000 πυρηνικά απειλούν τον πλανήτη στη μετά διπολική εποχή, που αλλιώς την είχαμε φανταστεί και πολλοί πολέμησαν γι' αυτήν .

Και ενώ ο πυρηνικός αφοπλισμός παραμένει αιτούμενο, πολλές μη πυρηνικές χώρες ζητούν να αποκτήσουν πυρηνικά, και ειδικά η χώρα όπου πρόεδρος είναι ο Αλι Μπούτου θέλοντας να αποκτήσει την πυρηνική, όταν του διαμήνυσαν ότι απαγορεύετε και ότι έχει κόστος η απάντηση του ήταν οτι σαν «λαός για να μαζευτούν τα χρήματα θα βοσκήσουμε σαν τα ζώα για να τα μαζέψουμε» τόση ήταν η δίψα αυτού του λαού για τα πυρηνικά όπλα: Προκειμένου να αποτρέψουν τον κίνδυνο που συνεπάγεται το δόγμα του «προληπτικού» πολέμου και της μονομερούς στρατιωτικής επέμβασης.

Και η ειρωνεία του πράγματος είναι, οτι ενώ οι ΗΠΑ ανησυχούν για την ανάπτυξη πυρηνικών εκ μέρους του Ιράν και της Β. Κορέας, οι ίδιες τορπίλισαν τη Συμφωνία του 1968 για τη μη διάδοση των πυρηνικών με την παράλληλη δέσμευση όλων των χωρών στην τήρησή της. Σχεδιάζουν πυρηνική στρατιωτικοποίηση του διαστήματος, αρνούνται να επικυρώσουν τη Συνθήκη για την πλήρη απαγόρευση των δοκιμών. Αυτή η επιλεκτική και κατά βούληση ενοχοποίηση χωρών είναι επικίνδυνος δρόμος και έχει αποδεχθεί.

Ακόμα και σήμερα, 60 χρόνια μετά τον πυρηνικό εφιάλτη, αυτές οι μνήμες θυμίζουν οτι όλα μπορεί να αλλάξουν ξαφνικά, αρκεί η ιστορία να συμπέσει με «έναν ανασφαλή πρόεδρο, μια ρατσιστική ρητορική και την εμμονή στην άρνηση για συνεργασία».

Στην περίπτωση της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, ήταν ο Τρούμαν «έναν κατά λάθος πρόεδρος, η Ρατσιστική έκφραση των Ιαπώνων σαν σκυλιά, γουρούνια, πίθηκους, εξαγριωμένα ζώα που τους αξίζει να εξοντωθούν». Ο πρόεδρος Τρούμαν, αμυνόμενος την επόμενη των βομβαρδισμών στη μομφή οτι σκοτώθηκαν και πάλι άμαχοι απάντησε αφού αυτή ήταν η αποστολή που του είχε ανατεθεί σαν Πρόεδρο απάντησε: «όταν έχουμε να κάνουμε με ένα κτήνος πρέπει να το μεταχειριστούμε σαν κτήνος».

Οι ιστορικοί διαφωνούν: Η Ιαπωνία ήταν έτοιμη να συνθηκολογήσει και οι Αμερικανοί στρατηγοί το γνώριζαν αυτό. Το μόνο που ζητούσαν για την ανευ' ορων παράδοση ήταν η εγγύηση ασφάλειας του θεού-αυτοκράτορα κάτι που επιμελών απέφευγε να κάνει ο Τρούμαν, και αυτό γιατί οι βόμβες έπρεπε να ριχτούν για να σταματήσουν τη σοβιετική επέλαση στην Ασία, καθώς το πυρηνικό μονοπώλιο των ΗΠΑ εγγυόνταν δυνατότητα παγκόσμιας κυριαρχίας. Οι ιστορικοί λένε οτι για αυτόν ακριβώς το λόγω ο Τρούμαν καθυστέρησε τη συνάντηση με τον

Στάλιν και τον Τσώρτσιλ στο Πότσνταμ. «Αν δουλέψει η Βόμβα θα στριμώξω άγρια του τύπους», φέρεται να έχει πει ο Πρόεδρος Τρούμαν.

Και για να δουλέψει η Βόμβα Μετά τον πόλεμο ο Οπενχάιμερ καταθέτει : «Δεν νομίζω οτι είχαμε εργασθεί ποτέ πιο εντατικά και πιο γρήγορα από Ο,τι μετά τη συνθηκολόγηση της Γερμανίας». Η βαβραρότητα και η πολιτική σκοπιμότητα βρήκε, γόνιμο έδαφος στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί σε λίγα δευτερόλεπτα, για να γύρει υπέρ των ΗΠΑ η ζυγαριά της επικυριαρχίας.

Ηταν 6 Αυγούστου ώρα 8 το πρωί και ενώ τα παιδιά της Χιροσίμα πήγαιναν πιασμένα χέρι-χέρι χοροπηδώντας στο σχολείο για το μάθημα. Ενα μάθημα που δεν έγινε ποτέ γιατί στο μεταξύ τα ραδιόφωνα σταμάτησαν, επειδή τα ραντάρ του Τόκιο προειδοποιούσαν οτι αμερικάνικα βομβαρδιστικά έκαναν την εμφάνισή τους στο Νότο. Το πρόγραμμα ξανάρχισε όταν αποδείχθηκε οτι τα βομβαρδιστικά ήταν μόνο τρία «B-29». Κάτι συνηθισμένο τις μέρες αυτές για την Ιαπωνία, μάλιστα η πληροφορία έλεγε οτι πετούσαν πολύ χαμηλά...

Λίγα λεπτά αργότερα όμως τα παιδιά αυτά, μαζί με 140,000 αθώους ανθρώπους εξαερίστηκαν, καθώς 500 μέτρα πάνω απ τα κεφάλια τους άστραψε ένας ήλιος: Ηταν το «Little Boy», η πρώτη ατομική βόμβα σε πολεμική επιχείρηση και τρεις μέρες αργότερα ακολούθησε η δεύτερη στο Ναγκασάκι για να φτάσουν αθροιστικά τις 360,000 μισή απ τους οποίους πέθαναν ακαριαία και οι υπόλοιποι βασανιστικά.

Την επόμενη της πτώσης των ατομικών βομβών η ιστορία κατέργαψε στις σελίδες της τη μαζικότερη δολοφονία που διαπράχθηκε ποτέ με αυτά τα λόγια: «όσοι δεν πέθαναν ακαριαία σπαράσσονταν από σπασμού, εμετούς και αβάσταχτους πονοκεφάλους», χωρίς στο μεταξύ να απαντηθεί ποτέ εκείνο το βασανιστικό «γιατί ρίχθηκαν αυτές οι βόμβες» που υπήρχε στα χείλη της ανθρωπότητας.

Η επίσημη αμερικανική πολιτεία στο ερώτημα απάντησε. «ότι μόνο έτσι υποχρεώθηκε σε άνευ' όρων συνθηκολόγηση η Ιαπωνία. Εληξε ο πόλεμος γρηγορότερα και σώθηκαν τουλάχιστον 1,000,000 Αμερικανοί στρατιώτες.

Όμως οι κίνδυνοι, για τους οποίους προειδοποιούσαν οι Αϊστάιν-Ράσελ το 1955 είναι υπαρκτοί και μεγαλύτεροι από τότε, αφού η ισχύς των πυρηνικών είναι όχι μόνο πολλαπλάσια, αλλά και από το γεγονός οτι η κυβέρνηση Μπούς μετέτρεψε σε δόγμα: «τα πυρηνικά μπορούν να χρησιμοποιηθούν σαν μοχλός πειθαναγκασμού και πίεσης».

Οι βομβαρδισμοί στη Γιουγκοσλαβία, Περσικό Κόλπο και Ιράκ με βόμβες εμπλουτισμένου ουρανίου καταγράφηκαν σαν «μικροί πυρηνικοί πόλεμοι» μετά τη χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Οι απόψεις αυτές αποδείχνουν με έσοχο τρόπο την ανηθικότητα του πυρηνικού εξοπλισμού, αφού για πρώτη φορά στην ιστορία το απόλυτο όπλο απειλεί την ίδια τη ζωή του πλανήτη.

Συνεπώς, ο αγώνας για τη μη διάδοση των πυρηνικών και για τον αφοπλισμό πρέπει να ενταθεί. Προς αυτήν την κατεύθυνση είναι σημαντικό να στηριχθεί η παγκόσμια πρωτοβουλία των Δημάρχων και των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων «για ένα κόσμο χωρίς πυρηνικά το 2020», για να έχει νόημα η υπόσχεση που η ανθρωπότητα έδωσε στα 240,000 αθώα θύματα του βομβαρδισμού της χιροσίμα στην επιτύμβια στήλη : «Αναπαυθείται εν Ειρήνη, Επειδή Πότε δεν θα Ξανακάνουμε το ΛΑΘΟΣ. Η σχετική Διακήρυξη διακινείται και στη χώρα μας και υπογράφεται από αυτοδιοικητικούς και κοινοβουλευτικούς.

Βέροια 4 Αυγούστου 2005 Κόγιας Νίκος

ΩΣ ΠΟΤΕ ΤΟ ΝΑΤΟ ΑΥΤΗ Η ΚΛΙΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗ ΘΑ ΚΡΑΤΑ ΟΜΗΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΙΜΑΣΟΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΑΠΟΣΤΗΜΑ.

Όπως κάθε γεγονός έχει την ιστορία του, έτσι και το ΝΑΤΟ έχει τη δική του. Και η ιστορία του ΝΑΤΟ καίτι πρόσφατη, λόγω του σκοπού για τον οποίο ιδρύθηκε και ο τρόπος που έδρασε μέχρι σήμερα, παρά τους υπερβολικούς εγκώμιασμούς στους ιδρυτές και το θεάμον «σωστικό» και «κοινωνικό» έργο του ΝΑΤΟ. Το ΝΑΤΟ ήταν και παραμένει μια Λεόντεια συμμαχία. Ένα εργαλείο και μια συμμαχία για την επιβολή της θέλησης των ΗΠΑ. Και ενώ το ΝΑΤΟ είναι ένα παρωχημένο κατάλοιπο της εποχής του ψυχρού πολέμου, η ΗΠΑ για δικούς της λόγους το κρατά εν ζωή, αφού μέσω του ΝΑΤΟ ελέγχουν όχι μόνο τις στρατιωτικές δυνάμεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και τη θέληση των λαών της Ε.Ε. Έτσι, την άνοιξη του 2010 και συγκεκριμένα στις 4 και 5 Απριλίου οι ηγέτες των κρατών μελών και κυβερνήσεων των χωρών της συμμαχίας συγκεντρώθηκαν στο Στρασβούργο της Γαλλίας και σε συνέχεια στο γειτονικό Κέλ της Γερμανίας, όπου οι οικοδεσπότες και τη φορά αυτή γιόρτασαν εν χορδές και τυμπάνεις τα 60χρονα της ίδρυσής και το προγραμμάτισαν ήδη στη νέα Νεοφιλελεύθερη δομή του.

Ανησυχίες προκαλεί η επίσκεψη του γενικού γραμματέα του ΝΑΤΟ, Αντρές Φόγκο Ρασμούντσεν σε συνδιασμό με αυτήν του Τούρκου Πρωθυπουργού Ρετζέπ Ταγίμπ Εντογάν, στην Αθήνα ένα μήνα πριν τη σύνοδο κορυφής των χωρών-μελών της συμμαχίας για την έγκριση του νέου στρατηγικού δόγματος ενώ υπάρχουν προβλήματα-όπως αυτά της τοποθέτησης των στρατηγείων, οι σχέσεις ΝΑΤΟ-Ε.Ε, το ενδεχόμενο απόκλισης από τα συμμαχικά σχέδια λόγω της οικονομικής κρίσης, που γεννούν πιέσεις προς την χώρα μας.

Ο Τούρκος Πρωθυπουργός, λίγο προτού φτάσει στην Αθήνα, μας διαβεβαίωσε ότι: «δεν θέλει υπέρπτησεις στο Αιγαίο και ότι σχετικές συστάσεις έχει κάνει, στο παρελθόν και στο τουρκικό στρατιωτικό κατεστημένο» χωρίς στο μεταξύ το κατεστημένο να άρει το φονικό «κάζους μπέλι»: Αιτία πολέμου. Είναι τα πράγματα τόσο απλά, το ίδιο και οι επιλογές μας, ώστε να μην χρειάζεται δεύτερη σκέψη; Και αν ΝΑΙ, τι γίνεται με όλα τα άλλα προβλήματα που χρόνια και χρόνια μας ταλανίζουν με την Τουρκία: Γκρίζες Υφαλοκρηπίδα, Κυπριακό, αμοιβαία (και ελεγχόμενη) μείωση των εξοπλισμών Ελλάδας-Τουρκίας. Αυτά όλα, ποιος θα μας τα λύσει; Ο Ρασνούτσεν μήπως; Αν όχι εμείς; Βέβαια, υπάρχουν τα συμφέροντα. Υπάρχει όμως και η πίττα του παγκόσμιου δικαίου από την οποία κάθε λαός πρέπει να πάρει να πάρει το αναλογούν μερίδιο. Στο καπιταλιστικό σύστημα όμως και ειδικά στη σημερινή φάση του Νεοφιλελεύθερο-Ιμπεριαλισμού, το διεθνές δίκαιο κατανέμεται πλέον με βάση την δύναμη πυρός. Ο δυνατός παίρνει οσα του επιτρέπει η δύναμη κα όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύναμος.

Με το νέο στρατηγικό δόγμα, πεδίο δράσης του ΝΑΤΟ είναι όλος ο κόσμος. Στην ουσία μετατρέπεται σε στρατιωτικό βραχίονα της Νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ. «Το ΝΑΤΟ του 2020 δεν θα είναι το ίδιο με το ΝΑΤΟ του 1950, του 1990 ή ακόμα και του 2010» αναφέρει η Ομάδα Ειδικών υπό την κ Μαντλίν Ολμπράιτ (πρώην υπουργός των Εξωτερικών της ΗΠΑ) στην πρότασή της για τον Νέο ΔΟΓΜΑ της συμμαχίας.

Οι στόχοι του ΝΑΤΟ με το Νέο δόγμα διευρύνονται πέραν της ασφάλειας των μελών-κρατών και του Ευρώ-ατλαντικού χώρου, στη βάση νέων απειλών: Διεθνής τρομοκρατία (αυτή η κάθε φορά βολική και σωτήρια εφεύρεση των ΗΠΑ δια του Μπί Λάντεν ο οποίος), διασπορά πυρηνικών όπλων, επιθέσεις στον κυβερνοχώρο, παράνομη διακοπή ενεργειακών ροών, κλιματική αλλαγή κλπ.

Αντί της απόρριψης της στρατιωτικής αντίληψης της ασφάλειας, με βάση τις νέες πραγματικότητες, επιλέγεται η στρατικοποίηση όλων των προβλημάτων ασφαλείας. Αντί της πολυδιάστατης ασφάλειας μέσω της συνεργασίας με εκφραστή της τον ΟΗΕ των 192 χωρών-μελών, αυτοαναγορεύεται το ΝΑΤΟ των 28 κρατών-μελών σε εγγυητής παγκόσμιας ασφάλειας.

Θα θέλαμε η χώρα μας να μην υπογράψει το νέο Δόγμα του ΝΑΤΟ, αλλά δεν περιμένουμε να συμβεί κάτι τέτοιο εκ μέρος της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ που δεν υστερεί της Ν.Δ σε φιλοατλαντισμό, παρά τις προεκλογικές διακηρύξεις περί «Νέας εθνικής στρατηγικής» παραγνωρίζοντας τα αντινατοϊκά αισθήματα του ελληνικού λαού που ήταν και παραμένουν ισχυρά. Συναισθήματα που δεν οφείλονται μόνο στις οδυνηρές εμπειρίες της περιόδου του ψυχρού πολέμου, αλλά και σε μεταγενέστερες όπως ο βάρβαρος πόλεμος για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας το 1999 και τώρα την μοσοβέζικη θέση στο θέμα του Κοσόβου, που ενώ αποτελεί το ΛΙΚΝΟ της Σερβίας;

Εναι αξιοσημείωτο ότι οι «μετοχές» του NATO είναι πεσμένες στη χώρα μας όχι μόνο στον ελληνικό λαό, αλλά και στο σώμα των Ελλήνων Αξιωματικών. Σύμφωνα έρευνα της YPRC για λογαριασμό του περιοδικού Monthiy Review, που δόθηκε στη δημοσιότητα τον περασμένο Φεβρουάριο, όπου το 51% απάντησε όχι στη συμμετοχή της Ελλάδας σε «ερευνητικές αποστολές» της συμμαχίας, και το 64% είπε ότι το NATO «στηρίζει περισσότερο την Τουρκία», το 43% δήλωσε κατά της διεύρυνσής του (έναντι του 41% υπέρ), ενώ ένα αξιοπρόσεκτο 28% τάχθηκε ανοιχτά υπέρ της διάλυσής του.

Αρκεί να θυμηθούμε ότι το NATO ιδρύθηκε στην διάρκεια του εμφυλίου και συγκεκριμένα το 1949 σαν οργανισμός «συλλογικής άμυνας» έναντι της «Σοβιετικής απειλής», αν και η ίδρυσή του προηγήθηκε κατά τρία χρόνια από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας. Όμως, ενώ η λήξη του ψυχρού πολέμου έληξε προ πολλού, δεν συνέβει το ίδιο και με το NATO. Και όχι μόνο αλλά στο μεταξύ ακολούθησε και η πτώση του «υπαρκτού», άρα και η αιτία της ίδρυσής του ωστόσο το NATO συνεχίζει άνεφ λόγου πλέον την ύπαρξή του.

Αφού λοιπόν, τόσο οι συγκεκριμένοι λόγοι που επικαλέστηκαν για την ίδρυσή του άλλο τόσο και οι στόχοι δεν υφίσταται, σημαίνει ότι το NATO δεν ήταν κάτι που θα είχε σχέση με συγκεκριμένα θέματα και θα διαλύονταν μετά την περαίωσή τους. Το NATO το Βαρύ και ασήκωτο Μπαστούνι, χωρίς καν το καρότο πλέον των ΗΠΑ. Γι' αυτό και ο κύριος στόχος των ΗΠΑ όχι μόνο η ύπαρξή του αλλά και η διεύρυνσή του και διευρυμένο το βασικό εργαλείο για την επιβολή της «νέας παγκόσμιας τάξης» της «Πάξ Αμερικάνα».

Και ενώ οι ΗΠΑ έχουν δηλώσει δια στόματος Μπούς ότι ο 21^{ος} αιώνας ο αιώνας είναι ο αιώνας των ΗΠΑ, εκείνο που προκαλεί αλγεινή εντύπωση είναι η επικράτηση του Ευρώ Ατλαντισμού στην πορεία της ευρωπαϊκής ενοποίησης εξασφάλισαν στο NATO την πρωτοκαθεδρία στα θέματα της ευρωπαϊκής ασφάλειας, όπως προκύπτει και από τη συνθήκη της Λισαβόνας. Μα επιτέλους οι Ευρωπαίοι ηγέτες τόσο γρήγορα ξέχασαν το κόστος που πλήρωσαν οι ευρωπαϊκοί λαοί και πολλοί της ευρωπαϊκής ηγεσίας για την πυρηνική ομπρέλα, που πρόσφεραν οι ΗΠΑ από τον ανύπαρκτο Σοβιετικό κίνδυνο, ώστε να μπουν για άλλη μια φορά στο λάκκο των λεόντων;

Σε ό,τι αφορά το όψιμο θα έλεγα ενδιαφέρον του κ Ρασμούντεν για τα εθνικά μας θέματα, σαν λαός επαναλαμβάνουμε-για μια ακόμη φορά-ότι τα προβλήματα των ελληνοτουρκικών σχέσεων μπορούν να επιλυθούν με διάλογο στη βάση του Διεθνούς Δικαίου και όχι με την εμπλοκή του NATO, που δημιουργεί αντί να λύνει και του οποίου η νέα δομή δημιουργεί και προσθέτει νέα. Αν κάτι χρειάζεται αυτόν τον καιρό είναι να αποκρουστούν οι υποδείξεις και οι πιέσεις που από καιρό τώρα γίνονται προς την Κυπριακή κυβέρνηση για ένταξη της Κύπρου στον NATOϊκό «Συνεταιρισμό για την Ειρήνη».

Αγωνιζόμενες για τη διάλυση του NATO, οι δυνάμεις της Αριστεράς και των κοινωνικών κινημάτων ανά τον κόσμο, προτείνουν και διεκδικούν ένα πανευρωπαϊκό σύστημα ειρήνης και ασφάλειας βασισμένο στον οργανισμό για την Ασφάλεια και Συνεργασία στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ), που αποτελεί μετεξέλιξη της ΔΑΣΕ, δηλαδή της «διαδικασίας του Ελσίνκι». Παρά τα πλήγματα που έχει δεχθεί από τη διεύρυνση του NATO, ο ΟΑΣΕ έχει μέλλον, καθώς είναι ο μόνος οργανισμός ασφαλείας, που έχει στους κόλπους του όλες τις χώρες της Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ρωσίας. Και γιατί μια ενσαρκώνει πολυδιάστατη αντίληψη της Ασφάλειας: Δημοκρατία, Αφοπλισμός, Οικονομική συνεργασία, Οικολογική Ασφάλεια, Ανθρώπινα και Μειονοτικά δικαιώματα.

Συνεπώς θα μπορούσε να πει κανείς ότι αποτελούν μια αισιόδοξη Νότα: Από πρώτη άποψη, μετά και τις αλληπάλληλες διερευνήσεις του και την τωρινή παγκοσμιοποίησή του, θα μπορούσε να πει κανείς ότι το NATO γίνεται πανίσχυρο. Ωστόσο, με τα μέχρι τώρα δεδομένα χάνει τον πόλεμο στο Αυγανιστάν και δοκιμάζεται η συνοχή του, σ έναν κόσμο που οι Διεθνείς ισορροπίες, αλλάζουν σε άμεση συντήρηση με την αμφισβήτηση της ηγεμονίας των ΗΠΑ στον κόσμο. Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Ενας κόσμος που να μας χωράει όλους: ανεξάρτητα από φυλή θρησκεία ιδεολογία και όποια άλλα πιστεύω.

Βέροια 10 Οκτωβρίου 2010 Κόγιας Νίκος

ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΟΠΩΣ ΛΕΝΕ ΜΕΡΙΚΟΙ ΘΑ ΣΗΜΑΝΕΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΑΝ ΝΙΚΗΣΕΙ Ο ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΑΦΟΥ ΟΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΛΕΝΕ ΟΤΙ Ο ΣΥΡΙΖΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙ!!

Όσο πλησιάζουμε προς τις εκλογές όλο και αυξάνουν οι επιθέσεις, που εκτοξεύονται προς τον ΣΥΡΙΖΑ με σκοπό να τον συκοφαντήσουν και να του φθείρουν ότι έχει κατακτήσει με το επιχείρημα, ότι όχι μόνο δεν είναι «έτοιμος» και ικανός να «κυβερνήσει»!

Αλήθεια ποιοι είναι αυτοί οι ειδήμονες και οι κατ' εξοχή ικανοί και αναμφισβήτητοι κυβερνήτες, που, όσο πλησιάζουμε προς τις εκλογές, εκτοξεύουν μύδρους προς τον ΣΥΡΙΖΑ και το λαό, που διαπιστώνοντας αυτήν ακριβώς την «ανικανότητα», τους γύρισε την πλάτη στις 6^η του Μάϊη και θα τους μαυρίσει στις 17 του Ιούνι; Και με την ψήφο του θα ανοίξει ο δρόμος να βγει η χώρα επιτέλους απ το λάκκο των λεόντων και ο λαός απ τα Τάρταρα. Και θα το κάνει, γιατί σε καμιά άλλη εποχή η χώρα και ο λαός δεν είχε φτάσει σε αυτό το τραγικό σημείο.. Ακόμα και στην τριπλή κατοχή.

Τότε που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η μαύρη σκλαβιά, οι Έλληνες δεν αυτοκτονούσαν, ούτε ο γιος έπαιρνε αγκαλιά τη Μάνα και πηδούσε απ την Τάρατσα στο κενό, όπως έκανε ο Λαρισαίος Μουσικός. Ο τραγικός Γιος πριν πάρει αγκαλιά την Μάνα του, θέλησε να μας πει γιατί το έκανε: «**Δεν έχουμε πια να φάμε, ζω πια συνέχεια μια ζωή δράμα**». Στην κατοχή ο λαός προκειμένου να απελευθερωθεί η χώρα και ο λαός απ τη σκλαβιά οργανώθηκε στην Αντίσταση και με υποθήκη τη ζωή και το βίος του. Αγωνίστηκε και η χώρα στις 12/10/44 απελευθερώθηκε.

Και αναρωτιέται κανείς; Αν αυτοί που οδήγησαν τη χώρα στον πάτο και το λαό στην αυτοκτονία, έχουν διαβάσει πιο τραγικές λέξεις απ αυτές που έγραψε ο Φαρμακοποιός που αυτοκτόνησε στο Σύνταγμα και ο Λαρισαίος Μουσικός και τόσοι άλλοι Έλληνες, που δεν βλέπουν το φως της δημοσιότητας και είναι πολλοί; Αυτοί που ξεπούλησαν την Ελλάδα και το λαό για να διατηρηθούν στην εξουσία; Αυτοί που δεν έχουν πρόγραμμα παρά μόνο την πιστή και την απαρέγκλιτη εφαρμογή των ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ, κατηγορούν τον ΣΥΡΙΖΑ, ότι δεν έχει πρόγραμμα;

Είναι συχνές και επαναλαμβανόμενες οι ερωτήσεις σε εκπροσώπους του ΣΥΡΙΖΑ, αν «**ΕΙΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΤΕ;**» ή το άλλο πιο αμφισβητήσιμο. Αφού δεν έχετε πρόγραμμα: «Πως θα κυβερνήσετε;».

Άλλη μια κραυγαλέα αντιστροφή της πραγματικότητας; Αυτοί που πεισματικά επιμένουν στην πιστή εφαρμογή των συνταγών, που μας έφεραν στην σημερινή κρίση, κατηγορούν την Αριστερά, επειδή εξακολουθεί να προτείνει, όπως έκανε πολύ πριν μπούμε σε αυτό σίριαλ του θανάτου. Λύσεις που αν είχαν γίνει αποδεκτές, θα είχαμε αποτρέψει την εκποίηση της Δημόσιας και τον πλούτο της χώρας. .

Η Αριστερά θα ήταν ανεύθυνη αν δεν κατανοούσε την επείγουσα ανάγκη ανατροπής αυτής της πολιτικής, ή αν συναινούσε στην έστω και προσωρινή διάσωση του καταραίνοντος πολιτικού συστήματος, η αν δεν διακήρυττε σε όλους τους τόνους την άμεση ανάγκη αλλαγή πορείας. Η μόνη υπεύθυνη στάση είναι η ανατροπή αυτού του φαύλου πολιτικού σκηνικού, όχι για να αποκομίσει μικροπολιτικά οφέλη η Αριστερά, αλλά για να κρατηθούν στη ζωή οι πραγματικές παραγωγικές δυνάμεις, οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι.

Αυτοί που ενώ ανοικοδόμησαν τη σύγχρονη Ελλάδα, ζουν στο όριο της φτώχειας ή κάτω από αυτό, εξαιτίας της πολιτικής που εφάρμοσαν και εννοούν να συνεχίσουν και μετά τις εκλογές οι δυνάμεις του δικοματισμού, απ τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα και, ιδιαιτέρως την τελευταία δεκαετία, αν ο λαός τους ξανά δώσει την εξουσία.

Πάντα σε συνεργασία με αυτούς που οδήγησαν στο **ΚΡΑΧ** του 1929 και στον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο, την άνοδο των Ναζί στην εξουσία και τον Β. Παγκόσμιο Πόλεμο. Ένα πόλεμο που παρ' όλο που ΑΛΕΞΕ 55 εκαμύρια ζωές για να ηττηθεί ο φασισμός, οδηγούν την Ευρώπη και τη χώρα με μαθηματική ακρίβεια στην και στην απόλεμη καταστροφή. Την συνειδητή ενίσχυση της χρυσής αυγής και κυριαρχία της ακροδεξιάς ρητορικής και τώρα στην **ΠΑΝΣΤΡΑΤΙΑ** τους! Αξιότιμοι κ της Δεξιά και συν αυτώ. Καλώς ήρθατε στην ΕΡΕ και τη δεκαετία του 1958. Από ό,τι φαίνεται ως και ο κ Ολάντ δείχνει έτοιμος, να κατέβει για αφισκοκόλληση υπέρ του ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου. Και που είσαι ακόμα!. Αμ βέβαια! Κομμουνιστικός κίνδυνος είναι αυτός. Και όχι παίξε γέλασε!. Και ύστερα λένε πως η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται...

Ποιος θυμάται τι έγινε το 1958, που η ΕΔΑ έγινε αξιωματική αντιπολίτευση; Εσχίσθει το καταπέτασμα του Ναού. Ξεσηκώθηκε και συσπειρώθηκε αυτομάτως το κάθε λογής κατεστημένο. Και τώρα και ας μη λείψει κανείς λέει ο κ Σαμαράς, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τον κομμουνιστικό κίνδυνο. Η ΕΡΕ και Κεντρώα κόμματα, οι μυστικές υπηρεσίες, οι ασφάλειες και το παρακράτος ενέτειναν τη δράση. Το παλάτι και ο «συμμαχικός παράγον» διαμόρφωσαν τα σχέδια που θα έβαζαν φρένο στο «ξεθάρρεμα» της Αριστεράς:

Πραξικόπημα Νόβα, Σχέδιο στρατηγού Καρδαμάκη και Περικλή, Βία και νοθεία του 1961, δολοφονία Λαμπράκη. Ήταν δε τόσο υπερβάλλον ο ζήλος, που πήρε μπάλα και Αρκετούς Κεντρώους. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά που οδηγήθηκε η χώρα... Εκτός πια και έχουν κάτι τέτοιο κατά Νου. Απορία ειλικρινής; Σαν παθών απλώς ΡΩΤΩ;

Ο κ Σαμαράς κραδαίνει τα αιματοβαμμένα σφυροδρέπανα, αλίμονο. Πρόκειται για γενικό ξεσηκωμό των πάντων κατά πάντων: Δεξιών κεντρώων και Αριστερών ημετέρων και αλλοδαπών, καθώς και την επιστράτευση όλων των μέσων, θεμιτών και αθεμιτών, με πρώτη όπως παλιά θέση έχει η κινδυνολογία. Αλήθεια σε τι αποβλέπει και που θα βγάλει αυτός ο νέος τύπου «εθνικός συναγερμός»; Θα καταφέρει άραγε να κατισχύσει του κοινού «εχθρού»; Θα το δούμε. Η απάντηση στην κάλη την 17^η του Ιούνη.

Πριν αναφερθεί κανείς στις δυνατότητες και την ετοιμότητα του ΣΥΡΙΖΑ να κυβερνήσει. Το ερώτημα που μπαίνει είναι: αν η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ έχουν πλέον τη δυνατότητα να κυβερνήσουν και ειδικά να ανακόψουν την πορεία της Αριστεράς, αφού ήδη έχουν διαλύσει τη χώρα και οδηγήσει το λαό τα τελευταία 10 χρόνια σε εξαθλίωση και απόγνωση. Και αν ύστερα από αυτό, έχουν το δικαίωμα να επιτίθενται στο ΣΥΡΙΖΑ, ταυτίζοντας τον με τον εαυτό τους, για να έχουν αντίπαλο, αφού δεν έχουν πρόγραμμα;

Γιατί το πρόγραμμα που θα εφαρμόσουν, ύστερα και την κατάλυση του «Κοινωνικού Συμβολαίου» που πάνω στηρίζονται όλες οι σύγχρονες δημοκρατικές κοινωνίες, την εργασιακή υποθήκη και ίδιας της χώρας, αν επανέρθουν στην εξουσία στις 18 Ιουνίου, είναι αυτό που οι ίδιοι κατ' υπαγόρευση του Ντόπιου και ξένου κεφαλαίου έγραψαν και υπέγραψαν και παρέδωσαν στην Τρόϊκα και το ψήφισαν αδιάβαστο στη βουλή. Για να μην μπορούν να την αποσύρουν ή τροποποιήσουν, το επιβεβαίωσαν Σαμαράς και Βενιζέλος με τις προσωπικές τους υπογραφές κατ' απαίτηση της: Τρόϊκα, Σόϊμπλε, Μέρκελ και το ΔΝΤ. Τότε γιατί υπόσχονται κάτι που δεν μπορούν...

Και ενώ απαιτούν απ τον ΣΥΡΙΖΑ, να πει για το Α και το Β τι θα κάνει; Η ΝΔ και ΠΑΣΟΚ δεν είπαν τι θα κάνουν αν πάρουν αρνητική απάντηση απ την Τρόϊκα. Αυτοί τι θα κάνουν; Θα προχωρήσουν στην αλλαγή του Μνημονίου για τις συμβάσεις; Τις μειώσεις των μισθών και συντάξεων διακινδυνεύοντας, όπως κατηγορούν τον ΣΥΡΙΖΑ, ότι θα βγάλει τη χώρα απ το Ευρώ ή θα την αφήσουν χωρίς τα χρήματα της Δανειακής σύμβασης; Το «Ευρώ ή δραχμή» αφορά όλους και όχι μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ. Ενώ καλούν τον ΣΥΡΙΖΑ οι ίδιοι τηρούν σιγή Ιχθύος. Γιατί;

Ας πουν επιτέλους στο λαό ποιο ακριβώς είναι το πρόγραμμά τους οι κ κ Σαμαράς Βανιζέλος; αν εκτός απ την απαρέγκλιτη και κατά γράμμα εφαρμογή των οσων υπέγραψαν και περιέχουν τα Μνημόνια; Γιατί το: «Ενότητα, αγώνας, αναγέννηση» δεν είναι πρόγραμμα. Όπως δεν είναι πρόγραμμα και το: «Πατρίδα, Θρησκεία, οικογένεια». Αυτά είναι δεδομένα για τον καθένα. Και ας πάψουν να μονοπωλούν τα πάντα. Κυρίως ας μην επιτρέπουν στον εαυτό τους, αυτά που απαγορεύουν και δεν συγχωρούν στους άλλους;

Ο λαϊκισμός και η αμετροέπεια έχουν και αυτά τα ΟΡΙΑ τους. Και είναι απαράδεκτα, όταν δεν στηρίζονται σε επιχειρήματα. Βέβαια αυτά συμβαίνουν όταν δε υπάρχει πρόγραμμα. Αν υπήρχε πρόγραμμα και θέσεις σαφείς για την λύση των προβλημάτων, αυτά θα ήταν περιττά.

ΠΧ η εκμετάλλευση της λέξης Ολαντρέου, που είπε ο Τσίπρας στο Παρίσι. Ενώ ξέρουν πως την παρομοίωση αυτή την έκανε ο Μελανσόν της Γαλλικής Αριστεράς, θυμίζοντας στον κ Ολάντ, που κατάντησε την Ελλάδα, το λαό και το κόμμα του ο Αντρέας... Αυτό θεωρήθηκε προσβλητικό. Αλήθεια για ποιόν; Για τον κ Ολάντ;

Κανένας, μα κανένας δεν διανοήθηκε να πει, ότι ο κ Ολάντ νοιώθει προσβεβλημένος. Αν κάποιος θα έπρεπε να νοιώθει έτσι αυτός είναι ο κ ΓΑΠ, που εν ονόματι του...του πατρός και του Παππού, που με την δική του συναίνεση άρχισε ο εμφύλιος και που τόσο πρόβαλαν άλλοτε; Μπορεί ο Ολαντ να μη δέχθηκε τον Τσίπρα στο Παρίσι και να δέχτηκε τον Βενιζέλο, ο

Μελανσόν όμως με το Ολανδέου, του έδωσε μια γεύση για το πού βρίσκεται σήμερα η Ελλάδα και ποιοι ευθύνονται γι' αυτό.

Συχνά γίνεται αναφορά στο «πολιτικό προσωπικό» που απέτυχε. Και ότι πρέπει να αλλάξει. Είναι καιρός να γίνει σαφή: ότι η αποτυχία της 40χρονης κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, δεν έχει καμιά μα καμιά σχέση με ικανότητες, αλλά την ευθύνη την έχει το «σύστημα» που επιτρέπει αυτήν την συντεταγμένη και συντονισμένη ιδιοτέλεια και υποταγή των κομμάτων, που ανέδειξαν αυτά τα στελέχη, δηλαδή το πολιτικό προσωπικό των κομμάτων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, δεν έχει σχέση με τις ικανότητες, αλλά κυρίως με την ιδιοτέλεια. που έδειξαν αυτά τα στελέχη του πολιτικό προσωπικό των κομμάτων αυτών.

Ο λαός τώρα πια έχει και τη γνώση και την εμπειρία από πολυάριθμα στελέχη των δυο κομμάτων ιδιαίτερα του ΠΑΣΟΚ (Τσοχ-Τσουκ- κλπ), που λειτουργούσαν με ιδιοτελή κριτήρια για τον εαυτό τους και το κομματικό όφελος εις βάρος της κοινωνίας.

Όσον αναφορά τον ΣΥΡΙΖΑ: πρέπει να πάρει σοβαρά υπόψη του ότι μετά την επιτυχία της 6^{ης} Μαΐου, βρίσκεται αντιμέτωπος με την δεδομένη για το πολιτικό σύστημα της χώρας πρόκληση, ότι πρέπει να διαμορφώσει μέσα σε λίγες μέρες νέα ΔΕΔΟΜΕΝΑ. Υπάρχουν εποχές που η ιστορία εξελίσσεται Νωχελικά, σχεδόν σέρνεται. Σε άλλες εποχές επιταχύνεται, ο χρόνος είναι πυκνός και μέσα σε μερικές μέρες συμπυκνώνονται γεγονότα καθοριστικής σημασίας για την ιστορική εξέλιξη.

Εδώ και καιρό είναι ξεκάθαρο ότι η χώρα μας και ο λαός της έχει μπει σε αυτήν την τροχιά. Οι ιστορικές συνθήκες της περιόδου που διανύουμε έχουν συμπυκνώσει το χρόνο σε τέτοιο βαθμό που καθιστούν τις όποιες πολιτικές αποφάσεις ή πρωτοβουλίες επιβεβλημένες ΜΕΝ, εντός ιστορικά αχαρτογράφητης ΔΕ, στο σύνολο της περιοχής.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, που αναδείχθηκε σε ηγεμονική δύναμη της Αριστεράς, οφείλει να ωριμάσει ως πολιτικός οργανισμός και να διαμορφώσει το ταχύτερο δυνατό τις απαραίτητες εκείνες συνθήκες και λειτουργίες, καθώς και την αναγκαία αυτοπεποίθηση προκειμένου να αναλάβει τη σοβαρότερη ευθύνη, αυτή της διακυβέρνησης του λαού και της χώρας. Η πρόκληση της ιστορίας είναι ΣΑΦΗΣ, η πρόκληση της κοινωνίας το ΙΔΙΟ και το ΡΙΣΚΟ του εγχειρήματος καθιστούν την εποχή κομβική.

Βέβαια, έχει διαμορφώσει (με αυτό το πρόγραμμα ζήτησε και πήρε την έγκριση του λαού την 6^η Μαΐου) και συνεχίζει να διαμορφώνει εκείνες τις απαραίτητες προϋποθέσεις μιας άλλης Αριστερής διακυβέρνησης της χώρας. Και σε λίγο θα γίνει σαφέστερος. Με πρώτη δέσμευση την ακύρωση των Μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και του καθεστώτος της επιτροπείας από την ηγεσία της Ε.Ε και το ΔΝΤ. Αλήθεια υπάρχει Ευρωπαίος, με εξαίρεση τον Σόιπλε και τη Μέρκελ, που να μη θεωρεί τους όρους περιορισμού της κυριαρχίας αποικιοκρατικούς; Υπάρχει αιχέφρον πολίτης που να μην κατανοεί ότι, με βάση την προβλεπόμενη ύφεση και με δεδομένο ότι τα επιτόκια δανεισμού δεν είναι αυτά που μας είπαν στη βουλή, που τελικά είναι επιτόκια πρόστιμο ανάπτυξης;

Μια άλλη δέσμευση είναι να σταματήσει αμέσως η καταστροφική πορεία που εξοντώνει την κοινωνία και λεηλατεί τη χώρα. Αυτό σημαίνει εξειδίκευση των πρακτικών δράσεων και προώθηση πολιτική προς αυτής της κατεύθυνσης, Στη διακήρυξη περιγράφονται οι βασικές κυβερνητικές προτάσεις και δράσεις για τα πιο σημαντικά θέματα που απασχολούν το λαό.

Η Αριστερά έχει αποδείξει ότι έχει και ικανά και ηθικά στελέχη. Στελέχη, που μπορούν να υπηρετήσουν με ανιδιοτέλεια τον τόπο. Στελέχη με πείρα, γνώση, οριζόντια αλλά και κάθετη διακυβέρνησης. Και το βασικότερο δεν θα χρησιμοποιήσει σε κρατικές και σε καθοριστικές κυβερνητικές θέσεις μόνο Αριστερούς, αλλά ευρύτερες προοδευτικές προσωπικότητες με σημαντικές ικανότητες, με βάση το αξιοκρατικό και ηθικό κριτήριο, οι οποίοι βρίσκονται απέναντι στην Μνημονιακή πολιτική και τον Νέο φιλελεύθερο μονόδρομο.

Μια βασική προϋπόθεση είναι το χτίσιμο συμμαχιών. Η προϋπόθεση αυτή είναι πολύ σημαντική και ο ΣΥΡΙΖΑ την επιδιώκει με συνέπεια, απευθυνόμενος αρχικά στις άλλες Αριστερές δυνάμεις: ΔΗΜ ΑΡ και ΚΚΕ, Σοσιαδημοκρατικές και του οικολογικού κινήματος. Μια άλλη βασική προϋπόθεση με κυρίαρχη σημασία η στήριξη μιας τέτοια διακυβέρνησης απ το εργατικό και λαϊκό κίνημα και την ίδια την κοινωνία. Βέβαια θα υπάρχει αντίδραση. Επομένως, είναι βασικό να γυρίσουμε σελίδα στον τόπο. Και αυτό θα γίνει στις 17 Ιουνίου Και αφού δεν έγινε τότε θα γίνει με λίγη καθυστέρηση στις 25 Ιανουαρίου του 2015 .

«ΤΟ ΣΥΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΠΙΛΑΤΟΥ»

Πριν από καιρό και συγκεκριμένα στα ογδόντα εξάχρονα γενέθλιά μου, ένας αγαπητός συναγωνιστής και για πολλά χρόνια συγκρατούμενος, είχε την καλή έμπνευση να μου στείλει για δώρο το βιβλίο του Εισαγγελέα Εφετών Παύλου Δελαπόρτα, με τίτλο «Σημειωματάριο ενός Πιλάτου». Και εγώ την καλή τύχη να διαβάσω ένα αξιόλογο βιβλίο από τα παλιά. Στην ευχητήρια κάρτα έγραφε «Να θυμίζεις τα παλιά καθώς και το πως εμείς οι άνθρωποι της προσφοράς βρεθήκαμε, όπως και οι αγωνιστές του 21 στα κάτεργα της Γυούρας και μεσαιωνικές φυλακές της Πύλου, της Κέρκυρας, του Επταπυργίου, της Κεφαλονιάς κλπ, τις (χάψες) του Μακρυγιάννη» και τα φρικτά μεσαιωνικά κάστρα όπως τις χαρακτήρισε ο Κοραΐς»

Η ευχητήρια κάρτα σου αγαπητέ αξέχαστε φίλε και συναγωνιστή, μου θύμισε όχι μόνο πολλά από τα «παλιά» αλλά και σύγχρονα γεγονότα και ιστορικά δεδομένα, πολλά από τα οποία είχαν εξ ίσου μεγάλη ιστορική σημασία, κόστος και συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Και το βασικότερο μου θύμισε ότι η ζωή και η πορεία της ζωής κάθε ανθρώπου, λειτουργεί ακριβώς όπως λειτουργεί και η ιστορία. Η ιστορία κάθε ανθρώπου και χώρας, την περίοδο εκείνη, εκτός από αυτούς που της γύρισαν την πλάτη, είναι μια πληγή στο σώμα κάθε ανθρώπου και της χώρας συνολικά. Μια πληγή, που ενώ με τον χρόνο κλείνει. Η **ΟΥΛΗ** όμως, παραμένει για να θυμίζει στον Άνθρωπο το διάβα της ζωής του και στη χώρα την ύπαρξη και τη συμβολή της στο κοινωνικό-πολιτιστικό γίνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων.

Όσο για το Βιβλίο του Εισαγγελέα Κ Παύλου Δελαπόρτα, σε ευχαριστώ από καρδιάς. Είναι ένα ντοκουμέντο που βίωσε και έγραψε ο ίδιος «Και εύγε του». Ένα ντοκουμέντο, αν όχι αντίστοιχο με αυτό των Δικαστών Τερτσέτης και Νικολαΐδης, που έμειναν στην ιστορία γιατί τόλμησαν να σηκώσουν το Ανθρώπινο και Δικαστικό τους ανάστημα και έσωσαν τα κεφάλια των Αγωνιστών: Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα και στο πρόσωπό τους την Παλιγγενεσία της Ελλάδας.

Οποίος είχε την τύχη να διαβάσει τη «Δίκη του Στρατηγού Κολοκοτρώνη» ασφαλώς θα γνώρισε το βαρύ κόστος που πλήρωσαν αυτοί οι αξιοθαύμαστοι Άνθρωποι και Δικαστές, επειδή αρνήθηκαν να υπογράψουν την ποινή του θανάτου, που επέβαλε με την υπόδειξη του Υπουργού δικαιοσύνης και την απειλή των όπλων το Δικαστήριο. Μα και τον εισαγγελέα Κ Δελαπόρτα, δεν τον άφησαν Αλώβητο. .

Μπορεί το έργο του Κ Δελαπόρτα, να μην είναι σαν πράξη αντίστοιχο με αυτή του Τερτσέτη-Νικολαΐδη. Καταγράφει όμως και φωτίζει πως λειτούργησε η μετά απελευθερωτική **ΔΟΤΗ** με τα Αγγλικά όπλα εξουσία, το ρόλο και τη σχέση των συνεργατών και του παρακράτους με αυτή την εξουσία. Μα και πως αυτή η ΔΟΤΗ εξουσία, λειτούργησε και εξόντωσε χιλιάδες αγωνιστές του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα και την συμβολή του, καθώς ήταν ενταγμένος στο στρατηγείο του συμμαχικού αγώνα συνέβαλε στην ήττα του άξονα.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ο Εισαγγελέας Κ Δελαπόρτας, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ένα συγκλονιστικό πίνακα, ένα ζωντανό και αναμφισβήτητο ντοκουμέντο. Ένα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά Δεκεμβριανή Ελλάδα, όπως ακριβώς λειτουργούσε. Γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απaráλαχτα γινόνταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια εποχή που η χώρα επανασυνδέθηκε από ένα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και μετά την απελευθέρωση, ασύστολα

καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα κυρίως οι ενσυνείδητοι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Ο κ Δελαπόρτας, που όντας εν ενεργεία Εισαγγελέας, βίωσε αυτοπροσώπως αυτό, πρότυπο συμβάν το οποίο λειτουργούσε σε ολη τη χώρα και σε πολλές περιοχές με πιο επαχθείς όρους! Το ίδιο θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε γιατί και αυτοί οι μερικοί δωσίλογοι που οδηγήθηκαν στα ειδικά δικαστήρια δωσίλογων, όχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι, αλλά και ενταγμένοι προνομιακά σε θέσεις κλειδιά στον μεταπολεμικό κρατικό μηχανισμό σαν οι πιο δοκιμασμένοι αντί κομμουνιστές, όχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι αλλά και πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια τους Εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης.

Διαβάζοντας το βιβλίο του Εισαγγελέα Δελαπόρτα, όχι απλώς θυμήθηκα τα παλιά, αλλά ξανά έζησα, μέρα τη μέρα, χρόνο με το χρόνο όλα τα δεδομένα για πώς ξεκινήσαμε, πως φτάσαμε στην Απελευθέρωση της χώρας και κυρίως γιατί, μετά την απελευθέρωση φτάσαμε στα ξερονήσια και τις φυλακές. Ο Εισαγγελέας Δελαπόρτα, με τον δικό του τρόπο εξηγεί πολλούς απ τους λόγους γιατί φτάσαμε εκεί: στις «Χάψεις», τα Μακρονήσια και στα κάστρα του Κοραή και αρκετές χιλιάδες στον Άγιο Πέτρο!

Ο εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπόρτας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δίνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά του ελληνικού κατεστημένου και των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη, προερχόμενα από τα ίδια τα σπλάχνα του ίδιου του δικαστικού σώματος. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή «γεύση», όμως αυτούσια και αναμφισβήτητη γεύση, για το πώς λειτούργησε το επίσημο μετά απελευθερωτικό κράτος και ειδικά η «ανεξάρτητη» και τότε «τυφλή» δικαιοσύνη.

Ήταν λέει, ότι οι απειράριθμες μηνύσεις που είχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνος, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδυασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ίδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού ένα τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματεπωνύμων, κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αριθ 1-10 έλεγαν ότι ήσαν μέλη του ΕΑΜ, από το 11-20 ήσαν μέλη του ΕΛΑΣ, απ το 21-30; ήσαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αριθ 31-40 ήσαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 41-50 ήταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ αριθ 51-60 ήσαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αριθ 61-70 ήσαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αριθ 71-80 ήσαν φρουροί στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ».

»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που είχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσότερων ανθρωποκτονιών και πια συμμετοχή είχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω ότι ο τύπος αυτών των μηνύσεων είχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, όπως ήταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91.

«...Στο χωριό Βολίμες της Ζακύνθου, συνεργάτες των Ιταλών πρόδωσαν συγχωριανούς τους ότι είναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασάνισαν και τους κλείσανε στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, απ την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός, ότι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Έλληνες υπηκόους εις τον εχθρό», όπως ακριβώς ορίζεται το αδίκημα στην υπ αριθ 6 το Γενάρη του 1945 Συντακτική Πράξη (για τη δίωξη των δωσίλογων).

«...Έκανα πρόταση στο δικαστικό συμβούλιο Ζακύνθου και το συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την πρόταση μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ένας αντεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστοφαγίας και της άφεσης των αμαρτιών στους δωσίλογους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει αλλου την απαλλακτική πρόταση για τους

κρατούμενους, γιατί αποδεικνυόταν με συντριπτικά στοιχεία η πράξη τους, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη, μέσα στην αντικομμουνιστική εμπάθεια του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δωσίλογων. Και ενώ δινόταν με ποικίλους τρόπους άφεση αμαρτιών στους δεδηλωμένους δωσίλογους, οι Αντιστασιακοί στα στρατοδικεία πήγαιναν σαν *argi ori* ένοχοι και συνεπώς έπρεπε να ομολογήσουν και όχι να αποδείξουν την αθωότητά τους.

» Εγραψε λοιπόν, στην πρόταση του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται: «κατάδοση στον εσωτερικό... Γιατί εξηγούσε, ο νόμος, για να στοιχειωθετηθεί το αδίκημα αυτό, απαιτεί να καταδώσει κανείς Ελλήνες στον εχθρό, αλλά οι μηνυτές απ τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να είναι Έλληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Έλληνες, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεσή τους και να απαλλαγούν από την κατηγορία...». Το συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία, αλλά βρήκε αλλη φόρμουλα, και τους απάλλαξε» (σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπόρτας, δεν θέλησε να αποκαλύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου»!!!

Ο Εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπόρτας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δίνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη, προερχόμενα απ τα ίδια τα σπλάχνα του δικαστικού σώματος. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή, «γεύση» για το πώς λειτούργησε η «ανεξάρτητη» και τότε δικαιοσύνη και το επίσημο μετά απελευθερωτικό κράτος. Καθώς και το πώς οι εντός και εκτός δωσίλογοι έγιναν όχι μόνο «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλά «κυβέρνησαν-διαχειρίστηκαν» για λογαριασμό των ξένων τη χώρα.

Τον Παύλο Δελαπόρτα τον Γνώρισα στις φυλακές Μεσολογγίου. Ήταν ο μόνος Εισαγγελέας που εφάρμοζε αδιάκριτα τον νόμο σε αυτούς που συμπλήρωναν τα δυο τρίτα της ποινής ανεξάρτητα αν ήταν ποινικός ή πολιτικός ο κρατούμενος.

Ποιος όμως ήταν ο Παύλος Δελαπόρτας; Μικρός στο «Δέμας»!... Το ύψος του μόλις 1,57μ...Πλην μέγας, μέγιστος στη λεβεντιά και στην αντρειωμένη του ψυχή!...Με τη ζωή και με τη δράση του χάραξε τα ίχνη του βαθιά στη δραματική ιστορία της κατοχικής Ελλάδας και των μετά τη Βάρκιζα αιματοβαμμένων δεκαετιών μέχρι τη χούντα

Και επρόκειτο να σφραγίσει τη λαμπρή καριέρα του με την υπόθεση της συγερής δολοφονίας του βουλευτή της ΕΔΑ Γρ Λαμπράκη στις 22 του Μάη του 1963, που συντάραξε το Πανελλήνιο και την παγκόσμια κοινή γνώμη. Αντιεισαγγελέας Εφετών Θεσσαλονίκης τότε ο Παύλος Δελαπόρτας στάθηκε βράχος ασάλευτος και «Σηματώρος Δικαίου»

Και επικεφαλής ενός «Αστερισμού» έξι ίσου γενναίων δικαστών λειτουργών διεξήγαγαν από κοινού ένα τιπάνιο αγώνα κατά του παρακράτους της Δεξιάς και του ισχυρού μπλοκ υψηλόβαθμων στελεχών της χωροφυλακής και του παλατιού που συντηρούσαν το καθεστώς της βίας και τρομοκρατίας και δρούσαν όπως πάντα ασύδοτοι υπό την κάλυψη κίβληλης και ξενόβουλης κυβέρνησης.

Δεν δίστασαν αψηφώντας ακόμα και τη ζωή τους, να τους «καθίσουν στο σκαμνί» σαν ηθικούς αυτουργούς (Βέβαια υπήρχε η εγγύηση...ποτέ όμως η υποψία ότι ύστερα απ τα όσα είχαν προηγηθεί ότι θα βρεθεί κάποιος Εισαγγελέας Δελαπόρτας και κάποιος Αστερισμός γενναίων δικαστών που θα τους καθίσουν στο σκαμνί) της δολοφονίας Λαμπράλη και τον θανάσιμο στραυματισμό του Τσαρουχά, βουλευτές και οι δύο της Αριστεράς.

Όταν η Ελλάδα του «Φωτός» είχε καταντήσει σε Ελλάδα του σκότους και του Ζόφου. Όταν οι Ελευθερίες και ι δημοκρατικοί θεσμοί είχαν καταρρακωθεί απ τις συμμορίες των αιμοσταγών ταγματασφαλιτών και δωσίλων σε ολη την Ελλάδα π άκρου σ' άκρου είχε μετατραπεί σε ζούγκλα και σε Γκέτο

Όταν κι αυτή η δικαστική εξουσία, κυρίαρχος θεσμός του Συντάγματος κι εγγυητής των λαϊκών Δικαιωμάτων κι Ελευθεριών είχε «Αλωθεί»...κατά τα το «Εαλώ η Πόλις». Τι κρίμα!-εξουθενωθεί πλήρως!.. Ε! ΤΟΤΕ λοιπόν άστραψε και βρόντηξε μεσούρανα η τιτανομαχία του αστερισμού αυτού των Δικαστών κι Εισαγγελέων με «πλοηγό και συντονιστή τον Παύλο

Δελαπόρτα, που πάλεψαν απεγνωσμένα για να αποκαταστήσουν την βαρύτατη πληγείσα και νοσούσα Δικαιοσύνη ακμαία και θαλερή επί του Ιερού Βωμού της.

Και όταν το δικαστικό κατεστημένο με βούλευμα των πλημμελειοδικών διέταξε την αποφυλάκιση τω προφυλακισθέντων αξιωματικών της χωροφυλακής-ηθικών αυτουργών της δολοφονίας-ο ανάξιο αυτό βούλευμα δειλών και προσκυνημένων δικαστών το ξετίναξες σαν κουρελόχαρτο ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Στυλιανός Μπούτης «κέρβερος» του νόμου και την μεστή δυναμισμού και ευψυχία έφεσή του. Την έφεση την οποία σε συνέχεια υποστήριξε ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών ο Εισαγγελέας Εφετών Παύλος Δελαπόρτας με τις περισπούδαστες προτάσεις του, 380 σελίδων που σίγουρα θα καταλάβουν περίοπτη θέση στο Μουσείο των Δικαστικών θυσιαυρών της χώρας.

Αφού δεν είχαν άλλες απόψεις για το πως θα έπρεπε να διαχειριστούμε σαν λαός την κατοχή και την απελευθέρωση της χώρας από τους τρεις κατακτητές, διατύπωσαν αυτές τις παιδαριώδεις αντιλήψεις και απλουστεύοντας ιστορικά εθνικά γεγονότα στα μέτρα τους που αποτελούν το πιο αντεθνικό και αντεθνικό μάθημα για το λαό. Τη στιγμή μάλιστα που γνωρίζουν ότι τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν τόσο ειδυλλιακά. Αυτό που έγινε δεν είναι αποτέλεσμα της τύχης, της σύμπτωσης, αλλά αποτέλεσμα της δράσης των προοδευτικών δυνάμεων.

Τώρα γιατί αυτοί οι παράγραφοι της προκήρυξης αποτέλεσαν τον πυλώνα πάνω στο οποίο δομήθηκε η φιλοσοφία της συνεργασίας και κυρίως όχι μόνο να μη συμμετάσχει των δυνάμεων αυτών που εξέφραζε η προκήρυξη στην εθνική Αντίσταση. Θα σταχυολογήσω μερικά δεδομένα από τα αναφερόμενά του, την περίοδο που υπηρετούσε σαν Εισαγγελέας στο Γύθειο. Από τον Οκτώβρη του 1945, έως τον Αύγουστο του 1946. Για μια εποχή που χώρα και λαός μόλις είχαμε μπει στο λάκκο των λεόντων.

Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μια εποχή που, ή σαν από θαύμα νεκραναστημένη δωσίλογη Δεξιά και οι άλλες συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις, που έτρεμαν την απελευθέρωση του λαού για όλα τα ανομήματά τους. Μια εποχή που πουλούσαν και την ψυχή της ακόμα στο διάβολο για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Είδαν σαν σωτήρες τους, τους Εγγλέζους και τους Αμερικανούς, όπως προηγούμενα είχαν δει τους Γερμανούς. Τους Γερμανούς με τους οποίους συνεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα μαζί τους. Και πως η ελληνική ολιγαρχία από την άλλη μεριά έπεσε αχόρταγη πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους ξένους και εκείνοι τη στήριξαν, κοινός στόχος τους ήταν ο ανήσυχος και ανυπότακτος λαός.

Δυστυχώς στην πιο κρίσιμη στιγμή για το λαό και τη χώρα, και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης, αντί να προσεταιριστεί αυτό το λαογένητο Λαϊκό κίνημα, στηριγμένη σε αυτό να ολοκληρώσει την αστικής επανάσταση, συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και ξανά οδηγήθηκε η χώρα εκ νέου στο λάκκο των λεόντων από τον οποίο λάκκο μόλις είχαμε βρει στις 12 του Οκτώβρη 1944, που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Η αστική τάξη της χώρας μας για άλλη μια φορά διέπραξε ένα τραγικό, εγκληματικό θα έλεγα λάθος δίπλα σε αυτό του 1821, με την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας πολύ πριν την κατάληψή της από τους Γερμανούς.

Ενώ γνώριζε ότι ύστερα από τη συμφωνία Τριώρτσιλ-Στάλιν ότι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και ενώ το ΕΑΜ επί 53 μέρες, μετά την απελευθέρωση της Αθήνας, έλεγχε πολιτικά, οργανωτικά και ένοπλα ολόκληρη τη χώρα, με εξαίρεση ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, συμμετέχοντας στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5 ή 6 υπουργούς, σεβόμενο τη συμφωνία του Λιβάνου και της Καζέρτας, που πρόβλεπε: οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ, να στρατωνίσουν σε απόσταση 70 ή 80 τουλάχιστον χιλιομέτρων από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Σεβόμενη και τη συμφωνία αυτή το ΕΑΜ, στρατώνισε την ομάδα στρατιών της Στερεάς Ελλάδα στη Λαμία και της Μακεδονίας στη Βέροια.

Στη Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη δεν είχε παρά μόνο δυνάμεις της πολιτοφυλακής για την τήρηση της τάξης, αφού δεν είχε σκοπό όπως ισχυρίζονται οι δυνάμεις που κάλεσαν τους Αγγλους και οι Αγγλοι για να επέμβουν ότι θα καταλάβαινε με τα όπλα την εξουσία, κάτι που

μπορούσε άνετα να το κάνει στις 53 μέρες που έλεγχε απόλυτα ένοπλα και πολιτικά ολόκληρη την Ελλάδα. Οι Αγγλοι σαν αυτοκρατορική δύναμη ακόμα τότε ήθελαν αντί πάσει θυσίας τον έλεγχο της Ελλάδας. Για τα μελλοντικά τους σχέδια τους χρειαζόνταν αυτό το στραυδρόμι του κόσμου. Γι' αυτό οι Αγγλοι εκτός τη συμφωνία με τον Στάλιν, για είναι βέβαιοι ότι η Ελλάδα μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου θα επανέλθει στη δική της Γαιωστραγική σφαίρα επιρροής, έκανε στο ίδιο υψηλότατο επίπεδο και με τον Χίτλερ στη Λισαβόνα.

Για μεν τη συμφωνία Τσιώτσιλ-Στάλιν μας είναι γνωστή-μόνο από το σημείωμα που παραθέτει ο ίδιος στα απομνημονεύματά του, τη συμφωνία όμως με τον Χίτλερ μας της έδωσε αυτούσια ο συγγραφέας Μαθιοπουλος διασταυρωμένη στο έργο του «Εθνική Αντίσταση» σελ 134. Γράφει λοιπόν ο Μαθιόπουλος:

Γνώριζαν ότι με τις πολιτικές δυνάμεις που είχε οργανώσει το ΕΑΜ και τον ένοπλο στρατό που κατόρθωσε να δημιουργήσει, στη διάρκεια της κατοχής, τις 600 μεγάλες και μικρές μάχες, που είχε δώσει με τους κατακτητές και τους ένοπλους συνεργάτες, (τους σύγχρονους Νενέκους), ήξεραν ότι ένας τέτοιος εκ νέου εγκλωβισμός της Ελλάδας δεν ήταν εφικτός παρά μόνο εξαπάτηση όχι μόνο του ΕΑΜ και με όποιον άλλον θα μπορούσε να του φανεί χρήσιμος

Το σχέδιο MANNA όμως, στο οποίο συμμετείχαν στο σχέδιο εξόντωσης του ΕΑΜ, που ήταν ήδη έτοιμο από τον Αύγουστο του 1943. Οι δυνάμεις αυτές γνωρίζοντας την ύπαρξή του από κοινού κάλεσαν τους Αγγλους να επέμβουν ένοπλα για να τους λύσει μονομερώς και δια των όπλων το θέμα της εξουσίας. Στις 4 του Δεκέμβρη, αυτό που ήταν σχέδιο το έκαναν πράξη.

Το κάλεσμα των Αγγλων να επέμβουν ένοπλα αποτελεί έμπρακτη ομολογία, ότι δεν είχε καμιά ελπίδα να πάρει την εξουσία με την ψήφο του λαού, όπως πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου. Όμως και μετά της δια των αγγλικών όπλων εξασφάλιση της εξουσίας, τη συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί δεν θέλησε να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, και στηριγμένο σε αυτό, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά κόμματα. Αν το είχε προσεταιριστεί η Ελλάδα, θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την Ικανοποίηση των εθνικών της δικαιών, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου της Αγγλίας και της ΕΣΣΔ κατά πρώτο λόγο, αλλά και στο πλευρό όλων των άλλων Ενωμένων Εθνών.

Με τη σοφία που μας πλούτησαν τα 64 αυτά σημαδιακά χρόνια, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Έλληνες, να πάρουμε τα προβλήματά μας στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας.

Επειτα από τις συγκρούσεις 33 ημερών και παρά τις τόσες προβοκάτσιες των Αγγλων, για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις και στην υπόλοιπη Ελλάδα το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν συνομιλίες ειρήνευσης στη Βάρκιζα. Ανάμεσα στα θέματα που έθεσε το ΕΑΜ ήταν με βάση να συντάξουν η συν αυτώ της πιο πάνω συνταχτικής πράξης και τον τρόπο εφαρμογής της. Οι Αγγλοι για να διασκεδάσουν τους φόβους του ΕΑΜ, διαβεβαίωσαν τους εκπροσώπου του ΕΑΜ, ότι με δική τους «εγγύηση» οι όποιες συμφωνίες γίνουν αμοιβαία αποδεκτές θα εφαρμοστούν απαρέγκλετα.

Στις 6 του Γενάρη του 1945, προκειμένου να σταματήσουν οι συγκρούσεις διατυπώθηκαν οι βασικοί όροι λήξης των συγκρούσεων. Ένας από τους όρους ήταν να συλληφθούν και να οδηγηθούν στη Δικαιοσύνη οι δοσίλογοι. Μετά την υπογραφή της συμφωνίας, αυτή η Συντακτική Πράξη δεν αφορούσε πλέον τους συνεργάτες και τους δωσιλόγους, αλλά τους

Αντιστασιακούς του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ, της ΕΠΟΝ και της Ε.Α. Και όχι μόνο δεν αφορούσε τους δοσιλόγους, αλλά ερμηνεύοντά την κατά το δοκούν διέδιναν τον κύκλο των αδικημάτων που πρόβλεπε για τους τυχόν παρανομίσαντες από το πλαίσιο του αγώνα ΕΑΜ-ΕΛΑΣίτες και αντί για τους δοσιλόγους όπως προέβλεπε η Συνταχτική. Πράξη της 6ης Ιανουαρίου 1945, τώρα πλέον την εφαρμόζαν εκτεταμένα και μόνο εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντάς τους συλλήβδην δολοφόνους, απάτριδες και άθεους. Και όμως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών και του λαού στο δίκαιο του αγώνα δεν πτωήθηκε.

Το εγκάθεκτο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ήταν πράγματι νίκη. Όμως η νίκη αυτή ήταν νίκη του μετά πολεμικού ιμπεριαλισμού. Το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, ενώ είχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα όπως : Διεκδικήσεις, Ιδιοκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία κλπ, δεν συζητούσε με τους Έλληνες ή με μιά άλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στη Βάρκιζα δεν συζητούσε με Έλληνες, αλλά με μιά άλλη δύναμη. **ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ**. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκπροσωπούσε ο Τσιώρτσιλ και που είχε ήδη κατακτήσει με την δύναμη των όπλων την απελευθερωμένη ήδη χώρα και ασκούσε εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε υπουργούς και θυρορούς ακόμα.

Όμως πριν ακόμα στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Όχι μόνο οι Άγγλοι, αλλά και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, όχι μόνο δεν εμποδίζει την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλά άφησε ελεύθερες και ασύδωτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονημένοι στη διάρκεια του 1945-46 από τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανάρη, Βουρλάκη και την πλειάδα των εθνοϊσμών, που οι ίδιοι οι εγγλεζοι οργάνωσαν, καθοδηγούσαν παρότρυναν και ανέχονταν. Τα στρατοδικεία σκοπιμότητας στέλνανε στο εκτελεστικό απόσπασμα με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων ψευτό αγανακτησμένες στα «μαύρα» χήρες και ορφανών εκατοντάδες αγωνιστών. Και οσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικείο ο δρόμος της πολύχρονης εξορίας στα ξερονήσια ήταν διάπλατα ανοιχτός, με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια».

Για την ιστορία, στο σημείο αυτό θα θυμίσω, πως όταν ο Τσιώρτσιλ σε συζήτηση με τον στρατηγό, χαρακτηρίζοντας «τυχοδιωκτική οργάνωση» το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ «Γκάγκστρερ», ο στρατηγός Ουϊσλον, που θα είχε την ευθύνη να αναμετρηθεί με του τυχοδιώκτες και τους Γκάνγστερ του είπε: «Καλά με την Αθήνα, με την υπόλοιπη με την Ελλάδα όμως; Όλες οι πληροφορίες λένε, ότι την Ελέγχει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, τί θα γίνει;» Και είναι σε όλους γνωστή η ομολογία του Τσιώρτσιλ ότι «...Μέχρι εκεί την ώρα δεν γνώριζε την πραγματική δύναμη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, ότι ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με τον άξονα για την «κονιοτροποίηση» το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που ήταν ήδη προαποφασισμένη, απέσπασε δυνάμεις από το συμμαχικό μέτωπο. Αποτέλεσμα της μη τήρησης των συμφωνηθέντων στη Βάρκιζα, οι αγέροχοι Τζώνιδες τον Μάρτη του 1947 να τα μαζέψουν και να φύγουν ηττημένοι από την αναμέτρηση με τους «τυχοδιώκτες» και τους «Γκάνστερ», όπως τις 10 του Οκτώβρη τον 1944 τα είχαν μαζέξει και οι αγέροι Φρίτς.

Το εγκάθεκτο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ήταν πράγματι νίκη. Ήταν όμως νίκη του Τσιώτσιλ και του Τρούμαν. Ήταν νίκη του μεταπολεμικού ιμπεριαλισμού, και όχι του Ελληνικού κατεστημένου. Και είναι σ όλους γνωστό το κόστος που πλήρωσε η χώρα, για να επανέλθουν οι Άγγλοι τοποτηρητές στην Ελλάδα και σε συνέχεια οι Αμερικάνοι που με την ετεροδικία τα πήραν όλα.

Για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις και στις υπόλοιπες χώρες, το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν οι συνομιλίες ειρήνευσης. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων όμως, ενώ το ΕΑΜ είχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα όπως : Διεκδικήσεις, Ιδιοκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία κλπ.. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων δες συζητούσε με τους Έλληνες ή με μια άλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στη Βλαρκίζα δεν συζητούσε με Έλληνες, αλλά με μια άλλη δύναμη. **ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ**. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκπροσωπούσε ο Τσιώρτσιλ, που είχε ήδη κατακτήσει με την δύναμη των όπλων την απελευθερωμένη ήδη χώρα και ασκούσε εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε υπουργούς και θυρορούς ακόμα.

Όμως πριν ακόμα στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Όχι μόνο οι Άγγλοι, αλλά και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, όχι μόνο δεν εμποδίζει την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλά άφησε ελεύθερες και ασύδοτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Την εποχή εκείνη όπως θα θυμούνται οι ολιγάριθμοι ακόμα αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης-που από κάποια εύνοια των βιολογικών νόμων-έχουμε ακόμα απομείνει από τη μεγάλη, την αναρίθμητη στρατιά των μυριάδων εθελοντών, που με τον τετράχρο σχεδόν αγώνα δημιουργήσαμε το Αντιστασιακό Έπος. Τότε που πάνω στη χρυσή μας Νιότη, όταν στη σκλαβωμένη πατρίδα μας, όλα τάσκιζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά και ο λαός μας στέναζε κάτω από τη βαριά μπότα των βάρβαρων κατακτητών, αυτό επιστρατεύθηκε και πολέμησε ο καθένας από το μετερίζι του, για να διώξουμε από τα άγια χώματα της πατρίδας μας αυτούς τους ειδεχθείς εισβολείς. Μια εποχή αφάνταστα δύσκολη με απρόβλεπτους και καθημερινούς κινδύνους, αλλά και φάνταστο ηρωισμό από τους αγωνιστές. Έναν ηρωισμό το μεγαλείο του οποίου δεν μπόρεσαν να διανοηθούν τότε, ούτε αυτοί που έκαναν αυτόν τον αγώνα.

Όταν οι αγωνιστές εντάχθηκαν στην Αντίσταση ξεκίνησαν μια πορεία. Μια καινούρια πορεία ίσως προς το θάνατο. Τη στιγμή που αυτοί ξεκίνησαν την πορεία προς το θάνατο, αρκετοί Έλληνες εντάχθηκαν στο πλευρό των κατακτητών και από τις θέσεις αυτές, συνεργαζόμενοι σε όλα τα επίπεδα πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές την Αντίσταση. Διέπραξαν πολλαπλά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας. Αυτοί λοιπόν, οι παντός είδους συνεργάτες της κατοχικής περιόδου μετά την απελευθέρωση, που διέπρεψαν στην κατάδοση, στα Μπλόκα και στα ολοκαυτώματα, με την απρόσμενη βοήθεια: την ένοπλη επέμβαση των Άγγλων το Δεκέμβριο του 1944 διαφόρων «προστατών», έγιναν κατάγοροι και έστειλαν στις εξορίες, τις φυλακές και στο εκτελεστικό απόσπασμα χιλιάδες αγωνιστές, όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, όπως τους έπρεπε και όπως το περιμένανε και οι ίδιοι, αλλά γίνανε ξαφνικά αγνοί Έλληνες, καλοί πατριώτες και ενθιμόφρονες.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ένα συγκλονιστικό πίνακα. Ένα ζωντανό και αναμφισβήτητο ντοκουμέντο. Ένα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά δεκεμβριανή Ελλάδα, όπως ακριβώς λειτουργούσε, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απaráλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια εποχή που η χώρα είχε συγκροτηθεί από ένα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και ασύστολα μέρα με την ημέρα κατάστρεφαν ενσυνείδητα οι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Τότε που οι επιζώντες θυμούμαστε, ότι οι συνεργάτες των κατακτητών, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι κιοτήδες, οι απόλεμοι, οι αδιάφοροι και οι προδότες, που κατά την διάρκεια της κατοχής, με την ένοπλη επέμβαση των Άγγλων και την απρόσμενη βοήθεια των διαφόρων «προστατών», όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, όπως τους έπρεπε και όπως το

περιμένανε και οι ίδιοι, αλλά γίνανε ξαφνικά αγνοί «Έλληνες» καλοί «πατριώτες» και πολλοί μα πάρα πολλοί κατ' επάγγελμα «εθνικόφρονες»

Τότε που εντελώς κατά παράδοξο τρόπο, αντιστράφηκαν οι όροι. Οι αγωνιστές της λευτεριάς γίνανε «προδότες», «απάτριδες» και «εγκληματίες» ακόμα. Δηλαδή τότε έγινε κάτι το πρωτάκουστο, το εξωφρενικό, το αφάνταστο, το απαράδεκτο. (Κάτι παρόμοιο συνέβει και το 21). Οι συνεργάτες-προδότες αναγορεύονται πατριώτες και «προδότες» οι αγωνιστές της λευτεριάς. Οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ στις «χάψεις», την Γυούρα και το Μακρονήσι και οι δωσίλογοι απελευθερωτές...

Πρωτοστάτες στις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και κατήγοροι στα στρατοδικεία. Οι προδότες της κατοχής, οι συνεργάτες, οι καταδότες και οι μασκοφόροι στα διάφορα κατοχικά μπλόκα και τα ολοκαυτώματα, αφού βέβαια τους μεταμόρφωσαν κατά τρόπο μαγικό, από τη μια στιγμή στην άλλη σε «πατριώτες». Αυτό που έγινε τότε, δεν ήταν κάτι το πρωτάκουστο πατρίδα μας. Είχε συμβεί και το 21. Να βραβεύεται το πνεύμα του δοσιλογισμού και της υποτέλειας, να τιμούνται και να καταξιώνονται οι πράξεις της εθνικής προδοσίας και να τιμωρείται ο Εθελοντικός πατριωτισμός!

Μόνο από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφηκε η συμφωνία της Βάρκιζας έως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφονίες, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Δεξιά. Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Θυμάτων που αποτέλεσε το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου που κρίθηκε σαν τον μόνο τρόπο να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ήταν απαίτηση του Μέγα Τσιώρτσιλ, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη έγινε στην διάρκεια του εμφυλίου και σε συνέχεια μέχρι την πτώση του χούντας τον Ιούλιο του 1974.

Τότε για λόγους σκοπιμότητας ξεχαστήκαν οι συστάσεις, οι υποδείξεις, οι κατηγορίες καθώς και οι απειλές και προειδοποιήσεις της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας του Καΐρου και των συμμαχικών κυβερνήσεων, για τη σκληρή και δίκαιη τιμωρία που την περιμένανε, λόγω της συνεργασίας τους με τους μισητούς κατακτητές της πατρίδας μας στα χρόνια της 4ης Αυγουστιανής Φάλαγγας και τη διάρκεια της κατοχής. Και ειδικά ξεχάστηκε η υπόδειξη και η προτροπή του του αρχιστρατήγου του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα Ανζενχάουερ. Την εντολή που τους έδινε ένα μήνα προθεσμία να παραδοθούν και σε συνέχεια όσοι δεν παραδοθούν να σκοτωθούν.

Η εποχή εκείνη ήταν η εποχή της λησμονιάς, η περίοδος της ιστορικής αμνησίας. Εποχή που στην Ελλάδα, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι απόντες και οι συνεργάτες νικητές χι μόνο δεν έγραφαν την ιστορία αυτής της περιόδου, αλλά δεν κρατούσαν ούτε καν σημειώσεις. Και δεν κρατούσαν, γιατί ήξεραν, πως όταν κάτι δεν γράφεται ξεχνιέται, ετσι ώστε μέσα στην λησμονιά και την αμνησία να μεταλλάξουν τους κάθε είδους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ήρωες», για να πείσουν το λαό και κυρίως τις επόμενες γενιές, πως ολοι αυτοί μαζί σαν καλοί «πατριώτες», ήταν αυτοί που «πολέμησαν» και «έδιωξαν» τους τρεις κατακτητές από την Ελλάδα και στις 12 του Οκτώβρη 1944 απελευθέρωσαν την Αθήνα.

Σε αυτήν λοιπόν, την εποχή της λησμονιάς και της αμνησίας, έγινε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι το εξ ίσου πρωτάκουστο, εξωφρενικό και απαράδεκτο: Οι προδότες ονομάστηκαν πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της λευτεριάς, οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ. Εκμεταλλευόμενοι δέ την ευκαιρία, σχεδόν στο γόνατο συνέταξαν το Γ! Ψήφισμα, το νόμο 509, συγκρόσαν έκτακτα τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία και σειρά συμπληρωματικά αλλά διατάγματα. Διατάγματα που σκοπό είχαν να πνίξουν τη φωνή του λαού στο λάρυγγα, να του ατονήσουν τη σκέψη.

Ταύτισαν τον φασισμό με τον Σοσιαλ- κομμουνισμό, το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, την Αντίσταση με τον εμφύλιο, ενώ παράλληλα οι χρυσοπληρωμένες πένες ακόμα και «αριστερόχηρες» έγραφαν μερικά βιβλία. Βιβλία σαν την «Ελένη» του Αμερικανού Γκατσζογιάννη και ακρετών άλλων, στα δίχτυα της «Αράχνης», το σπίτι των «Ανέμων» κλπ, Εργα που ενώ τότε αποτελούσαν

ιδεολογικό κεφάλαιο, όταν άρχισαν να έρχονται στο φώς τα πραγματικά γεγονότα, αποσύρθηκαν από τις προθήκες των βιβλιοπωλείων και αργότερα πολτοποιήθηκαν.

Την ίδια εποχή ξεχάστηκαν οι έπαινοι και τα συγχαρητήρια προς τους αγωνιστές της αντίστασης για τους πατριωτικούς αγώνες τους, καθώς και οι προτροπές και παρορτυνσεις για τη συνέχιση του αγώνα με περισσότερη μαζικότητα και πείσμα από τις συμμαχικές κυβερνήσεις και του Καΐρου. Ξεχάστηκαν τα χειροκροτήματα και οι υποδείξεις να πυκνωθούν οι τάξεις των ανταρτών και οι τόσες πολλές μεταπολεμικές υποσχέσεις... προς το μαχόμενο λαό για τη συντριβή του φασισμού και τη λευτεριά της κατακτημένης Ευρώπης και της Ελλάδας.

Στις αρχές του Γενάρη του 1945, προκειμένου να σταματήσουν οι συγκρούσεις διατυπώθηκαν οι βασικοί όροι λήξης των συγκρούσεων. Ένας από τους όρους ήταν να συλληφθούν και να οδηγηθούν στη Δικαιοσύνη οι δοσίλογοι. Μετά την υπογραφή της συμφωνίας, αυτή η Συντακτική Πράξη δεν αφορούσε πλέον τους συνεργάτες και τους δωσίλογους, αλλά τους Αντιστασιακούς του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ, της ΕΠΟΝ και της Ε.Α. Και όχι μόνο δεν αφορούσε τους δοσίλογους, αλλά ερμηνεύοντας την κατά το δοκούν διέδυναν τον κύκλο των αδικημάτων που πρόβλεπε για τους τυχόν παρανομίσαντες από το πλαίσιο του αγώνα ΕΑΜό-ΕΛΑΣίτες και αντί για τους δοσιλόγους όπως προέβλεπε η Συντακτική .Πράξη της 6ης Ιανουαρίου 1945, τώρα πλέον την εφαρμόζαν εκτεταμένα και μόνο εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντάς τους συλλήβδην δολοφόνους, απάτριδες και άθεους. Και όμως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών και του λαού στο δίκαιο του αγώνα δεν πτωήθηκε.

Και από καιρό τώρα, αρκετούς από αυτούς που τους συνελλάμβαναν σαν «εγκληματίες, «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα. Που τους προπηλάκιζαν, βασάνιζαν τους έστελναν εξορία στα Νησιά του Αιγαίου και τη Μακρόνησο, που τους καταδίκάζαν με συνοπτικές διαδικασίες σε βαριές ποινές και κατά προτίμηση σε ισόβια και πολλές φορές εις θάνατο σήμερα είναι μέλη της Ακαδημίας.

Και δεν πτοήθηκε γιατί λειτουργώντας και δρώντας με τα πρότυπα των σύγχρονων και αρχαίων προγόνων. Δεν ήταν λίγοι αυτοί που είχαν διαβάσει αυτά που έκαναν οι πρόγονοι για την πατρίδα και αυτά που δίδασκε ο Πλάτωνας, οσον αφορά τη σημαίνει πατρίδα με εκείνο το αξιοθαύμαστο απόφθεγμα, στο οποίο συγκρίνει και συμπυκνώνει την ιστορική και αθάνατη έννοια της Πατρίδας: **«Μητρός Τε Και Πατρός Τε Και Των Αλλων Προγόνων Πάντων Τιμιώτερον Εστι η Πατρίς»**. Οι αγωνιστές γνώριζαν, ότι οι ιδεολογίες και οι ταξικό-κοινωνικές θεωρίες ακόμα, έρχονται και παρέρχονται, ενώ η Πατρίδα, είναι μια και μοναδική. Αλλωστε για αυτή την πατρίδα ο λαός πολέμησε το 21 για να την αναστήσει, το 97, το 12 και το 22 για να την επεκτείνει, το 40 να μην κατακτηθεί και το 1941-44 να απελευθερωθεί.

Ακόμα γνώριζαν ότι ο εθνικισμός, δεν είναι σε όλες τις μορφές κακός και ότι οι ιδεολογίες και ταξικό-κοινωνικές θεωρίες (με πρώτο τον Μάρξ) έρχονται και παρέρχονται ενώ η Πατρίδα είναι μια και μοναδική. Και πιο βασικό για να εφαρμόσεις κάποια ιδεολογία και την πιο ιδανική ακόμα, πρέπει να υπάρχει η Πατρίδα στην οποία να την υλοποιήσεις. Συνεπώς τα περί απάτριδων κλπ ήταν...

Η Αντιστασιακή Γαλλία με βάση το συμμαχικό μανιφέστο, καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ήταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασίας. Η καταδίκη του ήρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δοσιλογισμό. Ολόκληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ήταν νοητή και αποδεκτή Δημοκρατία.

Η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σαν σύμβολο προδοσίας το «Πνεύμα του Βισύ» χωρίς την οποία δεν θα ήταν κατανοητή και αποδεκτή μετά πολεμική δημοκρατία. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έδωσαν τη ζωή τους πολεμώντας για να ξανά αποκτήσουν πατρίδα, να επεκτείνουν τον εθνικό ορίζοντα, να μην κατακτηθεί και μετά την

κατάκτηση να απελευθερωθεί η χώρα από τους τρεις κατακτητές. Και σε εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που για την πατρίδα για την οποία πολέμησαν η ίδια η πατρίδα, όχι μόνο δεν τους αναγνώρισε την προσφορά, αλλά γι αυτήν ακριβώς την προσφορά τους έστειλε στο εκτελεστικό απόσπασμα και αμούστακα παιδιά ακόμα.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Έθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανανεξιτηλο στίγμα και είχε κηρύξει τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού, υπήρχε το πρότυπο της «γνήσιας δημοκρατίας», η μετά Δεκεμβριανή Ελλάδα η προδοσία και ο δοσιλογισμός, αφού κατάκτησαν το κράτος κηρύζει πόλεμο εναντίον του έθνους. Διεύθιραν με τη βοήθεια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα το άνθος του έθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζοντας να γίνουν οι «εκλογές» για να νομιμοποιήσουν στον αιώνα το άγος της προδοσίας τους.

Και επειδή ο δοσιλογισμός και η προδοσία έβγαζε μάτι προκειμένου να ρίξουν στάχτη στα μάτια του λαού συγκρότησαν δικαστήρια «δόσιλόγων». Ετσι το Β! Δικαστήριο που δίκασε τους δήμιους της ειδικής Ασφάλειας, χωρίς βέβαια καμιά ειδική «έρευνα» για το μέγεθος των εγκλημάτων αποφασίζει:

Καταδικάζει εις θάνατο α) τον Αλ Λάμπρου και Εμμανουήλ Πουλή σε θάνατο. Τον Εύστρατη Παρθενίου, τον Θωμά Μπουρτζάλα, Αθανάσιο Μαντά σε Ισόβια. Τον Κώστα Μιχαλέα και Αλ Φλώρο σε είκοσι χρόνια. Τον Αγγελο Βλαχόπουλο σε δύο χρόνια και Κώστα Ραμπασούνη ενα χρόνο. Και κηρύσσεται αθώους τους Δ Κουρεμπανά, Δ Μητρόπουλο, Θρασ Παπασακελλαρίου, Ευαγ Χασιώτη, Γ Καστάνη, Σωτ Δεστούνη και Ιωαν Βελισσαρόπουλο αθώους. Και Β Τσάτσιος, Γ Πρινόπουλος και Δ Καραγιάννης καταδικάστηκαν ερήμην αθώοι. Με αποκορύφωμα και αυτός ο Γ Ράλλης, δημιουργός των «Ταγμάτων Ασφαλείας» που και αυτό το Κάϊρο ακόμα τον αποκαλούσε μαστροπό, παρά την καταδίκη του εις θάνατο πέθανε στο σπίτι του.

Και αναρωτιέται ο καθένας πως αυτή η Πατρίδα, για την οποία πολλοί αντιστάθηκαν με τις γνωστές συνέπειες στην επιβουλή της δικτατορίας, που πολέμησαν στο Ιταλό-ελληνικό πόλεμο να μην κατακτηθεί και στην Αντίσταση να απελευθερωθεί, χαρακτηρίστηκαν συλληβδην «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα; Ενώ αυτοί που την πολέμησαν πολιτικά και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών και που συνεργαζόμενοι την απογύμνωσαν, την αποστράγγισαν υλικά, ηθικά και την πρόδοσαν, όχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής αλλά πολύ πριν με την 4η Αυγούστου, την κατάρρευση του μετώπου και απελευθερωμένη πιά, την μόσχο μεταπούλησαν στους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικάνους μετά.

Και όμως παρ' όλα αυτά μετά την απελευθέρωση, βρέθηκαν να είναι οι μοναδικοί υπέρ «πατριώτες» και συνιδιοκτήτες της Πατρίδας, ενώ αυτοί που πολέμησαν για την πατρίδα, εκτός από τους διωγμούς: τις εξορίες, τις φυλακίσεις και εκτελέσεις στη διάρκεια των οποίων με γεμάτη την καρδιά τους Ελλάδα, τη στιγμή που άφηναν την τελευταία τους πνοή βροντοφώναζαν: Γενιά σας αδέρφια, συμπολεμιστές και συγκρατούμενοι: Ζήτω η Ελλάδα. Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-είναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν :

«...ήταν οι απειράριθμες μηνύσεις που είχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνο, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδυασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ίδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα: Ιδού ενα τυπικό παράδειγμα: Υστερα από το κατεβατό των ονοματεπωνύμων, κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ' αριθ 1-10 έλεγαν ότι ήσαν μέλη του ΕΑΜ, από το 11-20 ήσαν μέλη του ΕΛΑΣ, απ το 21-30 ή ήσαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ' αριθ 31-40 ήσαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ' αριθ 41-50 ήταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ' αριθ 51-60 ήσαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ' αριθ 61-70 ήσαν στο Φρουραρχείο, οι υπ' αριθ 71-80 ήσαν φρουροί στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ».

»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγείλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που είχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και ποια συμμετοχή είχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω ότι ο τύπος αυτών των μηνύσεων είχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, όπως ήταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91.

Πως όμως να μην φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού οι κοινές αυτές διαβουλεύσεις αστυνομίας και εισαγγελέων, διεξάγονταν και στόχευαν στο να διωχτούν και να συλληφθούν όσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Για να το πετύχουν αυτό τα αρρωστημένα μυαλά τους, όχι μόνο αντέστρεψαν και εφάρμοσαν στο σύνολο και αυστηρά την Συντακτική Πράξη, που εκδόθηκε στις 6/1/1945. Μια Συντακτική Πράξη που συντάχθηκε από την κυβέρνηση Εθνικής ενότητας, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ με πέντε υπουργούς, η οποία Σ.Π καθόριζε οποίος ήταν συνεργάτης και δωσίλογος και πρόβλεπε την σύλληψη και την καταδίκη των κάθε μορφής δοσιλόγων και συνεργατών κατά της χώρας και του λαού.

Σε όλες τις κατεχόμενες χώρες εκτός του ότι υπήρχε η υποδομή της 5ης φάλαγγας θα προστήθονταν και αρκετά άδεια πουκάμισα να κάνουν καριέρα πολιτική και να πλουτίσουν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Γι' αυτό μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ήταν να περάσουν από δίκη σαν δωσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό:

Και επειδή στη διάρκεια της κατοχής έγινε πολλές φορές λόγος, για το τι σημαίνει και ποιός είναι συνεργάτης-δωσίλογος. Οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα γνωρίζοντας, ότι σε κάθε κατακτημένη χώρα, θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και υποτελή καθάρματα και πολλά άδεια πουκάμισα που πρόθυμα θα εξυρετήσουν τον κατακτητή. Άνθρωποι, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς του κατακτητή, αφού αυτός είναι ο μόνος τρόπος να ανδειχθούν και να πλουτίσουν και με πράξεις εθνικής προδοσίας ακόμα.

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχυση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιός είναι δωσίλογος: Εξέδωσαν ενα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιός είναι δωσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο αρχηστράτηγος Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδοθούν. Μάλιστα τους έθεσε και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδοθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια έδωσε εντολή στην Αντίσταση να τους σκοτώνει

Μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ήταν να περάσουν από δίκη σαν δωσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

α) Δωσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αριθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 είναι α) : Αυτοί που κατά τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προεργασία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Όσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ) Όσοι, ενώ είχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική ή άλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να δυσκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Όσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Όσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Όσοι κατέδωσαν στον εχθρό Έλληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Όσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Όσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Όσοι εμπόδισαν με

οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) Όσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία είχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητας της χώρας. ιβ) Όσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό ή αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Όσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν ή ζημίωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Έλληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ήταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περιουσίας του δοσιλόγου.

β) Όσοι συνεργάστηκαν με όποιοδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μεν ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ενα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ήταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συλληφθέντων κατ' υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληφθέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων. γ) Ήταν αυτοί που διαλλαλούσαν και υπόσχονταν ότι έχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοί για ομήρους, αυτούς που θα περνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που είχαν καταδικαστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.

Δυστυχώς, στη χώρα μας αντί για διάλογο μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος είχε ονομάσει το μετά δεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αίσχος είχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ήταν μόνο χάος και αίσχος. Ήταν ενα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο της υποταγής.

Μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, αυτή η Συντακτική Πράξη δεν αφορούσε πλέον τους συνεργάτες και τους δοσιλόγους, αλλά τους Αντιστασιακούς του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ, της ΕΠΟΝ και της Ε.Α. Και όχι μόνο δεν αφορούσε τους δοσιλόγους αλλά ερμηνεύοντας την κατά το δοκούν το μανιφέστο, διέυρυναν τον κύκλο των αδικημάτων και αντί για τους δοσιλόγους όπως προέβλεπε η Σ.Π, τώρα πλέον την εφάρμοζαν εκτεταμένα εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντας τους συλλήβδην δολοφόνους, απάτριδες και άθεους. Και όμως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών στο δίκαιο του αγώνα δεν πτωήθηκε.

Και δεν πτωήθηκε γιατί λειτουργώντας και δρόντρες με τα πρότυπα των σύγχρονων και αρχαίων προγόνων, οι αγωνιστές γνώριζαν, ότι οι ιδεολογίες και οι ταξικό-κοινωνικές θεωρίες έρχονται και παρέρχονται, ενώ η Πατρίδα, είναι μια και μοναδική. Αλλωστε για αυτή την πατρίδα ο λαός πολέμησε το 21 για να την αναστήσει, το 97, το 12 και το 22 για να την επεκτείνει, το 40 να μην κατακτηθεί και το 1941-44 να απελευθερωθεί. Και δεν ήταν λίγοι εκείνοι που είχαν διαβάσει αυτά που έκαναν οι πρόγονοι για την πατρίδα που δίδασκε Ο Πλάτωνας οσον αφορά τη σημαίνει πατρίδα με εκείνο το αξιοθαύμαστο απόφθεγμα, στο οποίο συγκρίνει και συμπυκνώνει την ιστορική και αθάνατη έννοια της Πατρίδας: **«Μητρός Τε Και Πατρός Τε Και Των Αλλων Προγόνων Πάντων Τιμιότερον Εστι η Πατρίς».**

Η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ήταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασίας. Η καταδίκη του ήρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δωσιλογισμό. Ολοκληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε

δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωής: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ήταν νοητή και αποδεκτή δημοκρατία.

Όπως είναι γνωστό ο Μεταξάς, όχι μόνο στη διάρκεια της 4ης Αυγούστου, αλλά σε όλη τη διάρκεια του βίου του, όχι μόνο ονειρεύονταν αλλά και πρακτικά έκανε ό,τι ήταν δυνατόν να καρπίσουν και στην Ελλάδα οι φασιστικές αντιλήψεις. Αντιλήψεις, συνδεδεμένες με το εθνικιστικό πνεύμα που επικρατούσε στον σκληρό πυρήνα της Δεξιάς και τον Κλήρου. Η κατάρρευση του μετώπου έκλεισε με τον σχηματισμό της ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας εκτός από ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που είχε δομήσει με βαθιές ρίζες η 4η Αυγούστου. Στηρίγματα πολλά, ισχυρά και πρόθυμα που τους βοήθησαν πολύπλευρα στο έργο τους. Οι πολιτικοί και οικονομικοί και οι ένοπλοι συνεργάτες του κατακτητή, ήταν η νέα μορφή του προδότη και εγκληματίας ο ένοπλος συνεργάτης. Λόγω της φύσης του κατακτητή, η Γερμανό-φασιστική κατοχή για τον ελληνικό λαό, ήταν ένας από τους μεγαλύτερους κινδύνους που διέτρεξε ποτέ.

Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες-κυβερνήτες, αυτούς που με διάφορα διατάγματα και ρυθμιστικές παρεμβάσεις, εν αγνοία του λαού στην κοινωνία και την οικονομία. Αυτούς που με κάποιο διάταγμα ενέταξαν την ελληνική βιομηχανία, και κυρίως τη μεταλλευτική, πολεμική βιομηχανία και τις εμπορικές επιχειρήσεις, στην πολεμική μηχανή του άξονα. Δεδομένα για τα οποία κανένας μέχρι σήμερα, δεν ξέρει ποιο ακριβώς είναι το μέγεθος της οικονομικής ενίσχυσης του πολέμου από τις κατοχικές κυβερνήσεις.

Τα σκληρά κατασταλτικά και οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση με τη βοήθεια των συνεργατών όλων των αποθεμάτων, η επίταξη και η διαρπαγή της παραγωγής, σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό, είχαν φυσικό επακόλουθο τον επισιτισμό το καλοκαίρι του 1944, και την πείνα που οδήγησε στο **ΛΙΜΟ** το χειμώνα του 1941-42. Ο Λιμός, που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους στο λαό και τον απείλησε με αφανισμό. Η πείνα! Δεν μοιάζει με μια φοβερή αρρώστια. Είναι μια ύπουλη και απολέμητη αρρώστια. Μια αρρώστια που απλωνόταν ολοένα πάνω από την πόλη, πάνω από την Ελλάδα.

Στο χρονικό ημερολόγιο του ποιητή Νικολάου Παπά, στο έργο του «Τετράχρονη Νύχτα» υπάρχουν δυο στίχοι που δίνουν με δύναμη την πραγματικότητα και την ατμόσφαιρα της κόλασης, που έζησε η Αθήνα-Ελλάδα την περίοδο εκείνη: «Είδαμε σκελετούς να περπατάνε έξω από τα σπίτια. Κι ακούσαμε φωνές από τον άλλο κόσμο...»

Σε καμία άλλη κατεχόμενη από το φασιστικό άξονα χώρα δεν έγινε τέτοια και με τόσο μέσα και μορφές καταλήστευση του εθνικού πλούτου, όσο στην Ελλάδα, και κανενός άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά όσο του ελληνικού. Κανένας άλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης δεν καταδικάστηκε από τους θηριώδεις χιαδες νεκρούς ετσι ενσυνείδητα στον θάνατο με την πείνα και δεν είχε τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-42. Ποτέ και σε καμία περίοδο της ιστορίας δεν επιχειρήθηκε παρόμοιο έγκλημα εις βάρος ενός λαού, με την απάνθρωπη και αποκρουστική μορφή της πείνας. Μια πείνα που επιτελικά και εν ψυχρώ οργάνωσαν και εξαπέλησαν οι χιτλεροφασίστες κατακτητές εναντίον του λαού της Ελλάδας.

Σε αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα έβαλαν το χεράκια τους και τα εσωτερικά στηρίγματα. Ενα τέτοιο έγκλημα και σε αυτήν την έκταση, δεν μπορούσε να γίνει χωρίς αυτούς, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα! Και αν το ΕΑΜ δεν οργάνωνε την Εθνική Αλληλεγγύη, το έργο της Λαϊκής Πρόνοιας, που δεν το πραγματοποίησε το ελληνικό κράτος στη διάρκεια της κατοχής, οι νεκροί θα αριθμούσαν αρκετές χιλιάδες ακόμα.

Ενα μεγάλο μέρος αυτού του εγκλήματος που διαπράχθηκε εις βάρος του λαού και της χώρας, οφείλεται στο γεγονός, ότι 4 και πλέον χρόνια η χώρα μας κυβερνήθηκε από μια φασιστικού τύπου δικτατορία. Στο θερμοκήπιο της φασιστικής ευγονίας εκκολάφθηκαν αυτοί, που δεν ήθελαν να ρίξουμε τους Ιταλούς στη θάλασσα, που σχημάτισαν τις αλληλοδιάδοχες ελληνόφωνες κυβερνήσεις, με πρώτους τους στρατηγούς, που συνεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές πολιτικά και ένοπλα, που ταύτισαν τα συμφέροντά τους με αυτά των κατακτητών, που παρέδωσαν στο κρατικό μηχανισμό και οικονομία στους κατακτητές και

βασικότερο μέσω της συνεργασίας καθοδηγούσαν τις όποιες εγκληματικές πράξεις των κατακτητών.

Ήταν και παραμένει αναμφισβήτητο, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40, με ένα ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας, κοινωνικής ομοψυχίας και προόδου, ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν θα είχε τόσες καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό ούτε και αυτήν την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό όχι μόνο διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα και προθύμους, αλλά αποτέλεσε και το προίμιο του εμφυλίου.

Μέσα σε αυτό το κλίμα μπήκαμε στην κατοχή, περίπου αμήχανοι, περίπου ηττημένοι, αλλά ευτυχώς κάπως συνερχόμενοι από το λήθαργο. Τα χαστούκια ήταν ήδη πολλά. Δεν χρειαζόνταν κλωτσιές για να ξυπνήσουμε. Περιθώρια για αυταπάτες δεν υπήρχαν πλέον. Οι μάγοι είχαν πεθάνει, οι σοφοί αμφισβητήθηκαν και ο καλός Θεός μας εγκατέλειψε στο έλεος μας. Τότε οι Έλληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Ήταν η στιγμή που έπρεπε ο κάθε Έλληνας να πει το μεγάλο ΝΑΙ στην Αντίσταση και το μεγάλο ΟΧΙ στη συνεργασία. Αυτό το μυριόστομο ΟΧΙ έβγαλε την Ελλάδα στην παγκόσμια πολιτική σκηνή.

Μετά απελευθερωτικά ολόκληρη η Ευρώπη, συνειδητοποίησε ότι αν η εθνική προδοσία είναι ντροπή και ζημιά, η ατιμωρησία και η επιβράβευση της εθνικής προδοσίας θα σήμαινε ανεπανόρθωτη καταστροφή για τα έθνη και τη δημοκρατία. Γι' αυτό και σιγμάτισε, δίκασε, καταδίκασε και εκτέλεσε τους προδότες του έθνους. Ενώ η Ευρώπη, συνελλάμβανε, δίκασε, καταδίκασε και εκτελούσε στους προδότες. Στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα οι συνεργάτες δωσίλογοι και Τάγματα Ασφαλείας επάνδρωσαν την σχολή Ευελπίδων, και τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό. Όσο για την ηγεσία τους έγιναν σχεδόν όλοι στρατηγοί και αυτός ο Παπαδόγκωνας κλπ. Γι' αυτό και σας χώρα καιτί μικρή έχουμε στου περισσότερους αναλογικά και από τις μεγάλες χώρες Γαλλία Αγγλία λ

Τόσο ήταν το μίσος και η εμπάθεια που τους οδήγησε στις ποιο απίθανες σκέψεις. Σκέψεις έξω από κάθε ανθρώπινη λογική. Τους οδήγησαν στο πιο τερατώδες σύλληψη εκδίκησης. Ανάμεσα σε όλες τις άλλες εμπνεύσεις, εφεύραν πολλά και κατ' ιδίαν αδικήματα, όπως αυτό της «αντιποίησης αρχής» ή της «αντιποίησης εξουσίας». Και όχι μόνο εμπνεύστηκαν αλλά και τα έθεσαν σε εφαρμογή και για τα μέλη ακόμα της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ). Το μίσος και η εμπάθεια τους οδήγησε στο να κάνουν ακόμα και επιδρομές στις φυλακές, για να δολοφονήσουν πριν από τη δίκη, τους κρατούμενους που οι ίδιοι έβαλαν στη φυλακή με το ποιο πάνω σκεπτικό.

Και αν ο κ Δελαπόρτας, δεν είχε ανοικτές τις κεραίες να πιάσει την ελεγμένη πληροφορία, ότι «οι ένοπλοι παρακρατικοί προετοιμάζανε επιδρομή στις φυλακές της πόλης του Γυθείου με σκοπό να απαγάγουν τους κρατούμενους και να τους εκτελέσουν όπως έκανα στις φυλακές της Σπάρτης. Και αν με δικές του ενέργειες και γνωριμιές δεν πετύχαινε την μεταφορά τους στις φυλακές της Αίγινας, θα είχαν την ίδια τύχη με αυτούς της Σπάρτης.

Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: Αλήθεια από ποιόν κατά την άποψη αυτών, που κατηγορούσαν τα μέλη του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ κλπ, και αυτά ακόμα τα μέλη της ΠΕΕΑ του ΕΑΜ, για «αντιποίηση αρχής» και για «αντιποίηση εξουσίας», έπρεπε να πάρει ο λαός άδεια για να οργανώσει Εθνική Αντίσταση; Μήπως από την ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση; Από αυτούς που έτρεξαν και ενέταξαν την ελληνική βιομηχανία, και κυρίως την μεταλλευτική και τις όποιες εμπορικές επιχειρήσεις στην πολεμική βιομηχανία του άξονα; Από αυτούς που ενώ ο λαός και ειδικά τα παιδιά και οι γέροι πέθαιναν από την πείνα που και σήμερα ακόμα δεν μπορεί κανείς να φανταστεί το μέγεθος της οικονομικής συνεισφοράς;

Μήπως από τον επίορκο Βασιλιά και την κλίκα της 4της Αυγούστου, που εγκατάλειψαν πριν από την κατάρρευση του μετώπου λαό και χώρα για τα απάνεμα λιμάνια; Η μήπως από τους ίδιους τους κατακτητές; Όλες οι ποινές που επιβλήθηκαν στους ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες, επιβλήθηκαν στο όνομα της «αντιποίησης αρχής και εξουσίας». Οι ερωτήσεις όμως για τη συνεργασία και το μέγεθος της προσφοράς έχουν μείνει αναπάντητες. Τα ερμητικά κλεισμένα αρχεία το ένα μετά το άλλο ανοίγουν...

Αυτά οσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο συντάσσονταν τα κατηγορητήρια. Και αν ο κ Δελαπόρτας, εκτός το τον κ Βλάχο που προ ανάφερα, έκανε αναφορά και στον αντεισαγγελέα του Εφετείου Πατρών, με τον οποίο σαν Εισαγγελέας Ζακύνθου είχε υπηρεσιακή σχέση μαζί του. Τώρα οσον αφορά τους δωσίλογους συνεργάτες και τους καταδότες Γράφει:

«...Στο χωριό Βολίμες της Ζακύνθου, συνεργάτες των Ιταλών πρόδωσαν συγχωριανούς τους ότι είναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασάνισαν και τους κλείσανε στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, απ την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός, ότι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Ελληνες υπηκόους εις τον εχθρό», όπως ακριβώς ορίζεται το αδίκημα στην υπ' αριθ 6 το Γενάρη του 1945 Συντακτική Πράξη (για τη δίωξη των δωσίλογων).

«...Εκανα πρόταση στο δικαστικό συμβούλιο Ζακύνθου και το συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την πρόταση μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ένας αντεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλαδή της τυφλής κουμμουνιστό φαγίας και της άφεσης των αμαρτιών στους δωσίλογους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει άλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατούμενους, γιατί αποδεικνυόταν με συντριπτικά στοιχεία η πράξη τους, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη, μέσα στην αντι κομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δωσίλογων. Και ενώ δινόταν με ποικίλους τρόπους άφεση αμαρτιών στους δεδηλωμένους δωσίλογους, οι Αντιστασιακοί στα στρατοδικεία πήγαιναν σαν αρτί ορί ένοχοι και συνεπώς έπρεπε να ομολογήσουν και όχι να αποδείξουν την αθωότητά τους.

» Εγραψε λοιπόν, στην πρόταση του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται: «κατάδοση στον εσωτερικό... Γιατί εξηγούσε, ο νόμος, για να στοιχειωθετηθεί το αδίκημα αυτό, απαιτεί να καταδώσει κανείς Ελληνες στον «εχθρό», αλλά οι μηνυτές απ την στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να είναι Ελληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Ελληνες, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεσή τους και να απαλλαγούν από την κατηγορία...». Το συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία, αλλά βρήκε άλλη φόρμουλα, και τους απάλλαξε» (σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπόρτας, δεν θέλησε να αποκαλύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου»!!!

Και ενώ συνέβαιναν αυτά για τους ελάχιστους, έστω τυπικά συλληφθέντες δωσίλογους, όταν κάποιος δωσίλογος έφτανε τελικά στο δικαστήριο ήταν έκδηλη η προσπάθεια των δικαστών να τους απαλλάξουν. Και όταν συνέβαινε οι μάρτυρες κατηγορίας, που είχαν δεινοπαθήσει-οπως της Ζακύνθου) από τους κατηγορούμενους, ήταν αριστεροι και αυτός ήταν ο κανόνας, γιατί αυτοί οι άνθρωποι τους αριστερούς προδίδανε, τότε είχαν σίγουρη την απαλλαγή. Το δικαστήριο προκειμένου να μην υποστεί, έστω και ένας δωσίλογος και αυτός ακόμα ο Μπουραντάς αθωώθηκε για να μην υποστεί τις συνέπειες των πράξεών τους, εξέταζε τα φρονήματα του παθόντος και όχι τις βδελυρές πράξεις της κατάδοσης και του καταδότη.

Την επόμενη της παράδοσης των όπλων οι συμμετέχοντες στην Εθνική Αντίσταση, βρέθηκαν στην «μετά Δεκεμβριανή Κόλαση». Μια ατμόσφαιρα πογκρούμ επικρατούσε στην χώρα, στην οποία ατμόσφαιρα ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να μπήξει μια φωνή εναντίον ενός ατομικού του εχθρού ότι είναι κουκουές για να τρέξουν οι διάφοροι Χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασίστες, συχνά και «όργανα της τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον διασυρμό και τον ξυλοδαρμό. Αφού παραδόθηκαν τα όπλα η «δημοκρατική» πολιτεία, που ανέλαβε με την υπογραφή της και την εγγύηση των Αγγλων σαν αντιστάθμισμα της παράδοσης των όπλων, να περιφρουρήσει τα δικαιώματα ζωής και αξιοπρέπειας των αγωνιστών, δεν επέτρεπε στους αγωνιστές ακόμα και το δικαίωμα της αυτοπροστασίας. Για τους Αντιστασιακούς τα δικαιώματα αυτά είχαν καταστεί ανενεργά και οι ελάχιστες ακόμα διατάξεις των νόμων, που πρόβλεπαν την προστασία και το σεβασμό των ατομικών δικαιωμάτων, της ιδιοκτησίας, και κυρίως της εργασίας και της ζωής. Τότε ένας και μόνο νόμος κυριαρχούσε:

Ο Νόμος του παρά στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους. Ο νόμος του χαφιέ, του καταδότη και του κουκουλοφόρου. Ενός παρακράτους που είχε και την έγκριση του επίσημου κράτους. Και υπήρχε όχι μόνο η επίσημη έγκριση, γιατί χωρίς την δική του έγκριση, δεν μπορούσαν να συμβούν αυτά τα φρικτά απάνθρωπα, ανεξίτηλα και ανεκδιήγητα κακουργήματα εις βάρος των Αντιστασιακών. Και μετά απελευθερωτικά έγινε αυτό που συνέβει και στην διάρκεια της κατοχής. Αν οι συνεργάτες δεν καθοδηγούσαν τους κατακτητές στην αρπαγή του όποιου πλούτου, στις συλλήψεις, τις λεηλασίες της υπαίθρου και στις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στις μάχες με τον ΕΛΑΣ και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ) ο αριθμός σε νεκρούς και οι υλικές καταστροφές δεν θα είχαν πάρει την έκταση που πήραν .

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και την συμπεριφορά των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζούσε ο Αντιστασιακός, η οικογένεια και ο συγγενικός κύκλος, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος ο κ Δελαπόρτας στη διάρκεια της άσκησης των καθηκόντων του πάλι ο κ Δελαπόρτας. Γράφει λοιπόν :

«...Στο σπίτι που έμενα συγκατοικούσα με την οικογένεια του πρωτοδίκη Αντωνόπουλου. Στον κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμ Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ήταν διευθυντής της Εμπορικής σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κυρία Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, είχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτα πως ο κ Μούντριχας ήταν αγνότατος πατριώτης και συντηρητικών αρχών ούτε μάλιστα πως ήταν Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό ναό για να είναι αναμφισβήτητη η εθνικοφροσύνη του και ανάλογα και της κ Μούντριχα. Ίσχυε μονάχα πως ένας αδερφός της ο Π.Μητσάκος, μόνιμος αξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπει στην καραντίνα της απομόνωσης όλη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ήταν παναλώβλητη...» (σελ 192).

Όταν λοιπόν, ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμάσιας αυτής οικογένειας, που είχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες. Για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας : «...Συνενογιόμαστε προηγουμένος με την οικογένεια Μούντριχα ποιά ώρα θα κατέβαινε, σβήναμε όλα τα φώτα του ορόφου μας, όταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφιστά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοιγε η πόρτα των Μούντριχα, που είχε λαδωθεί στους αρμούς για να μην τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμασταν λαθραία, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...»(σελ 122).

Αλήθεια πως αλλιώς, θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς αν όχι τρομερό, αδιανόητο και ασύληπτο για ανθρώπους σκεπτόμενους αυτό και μόνο το γεγονός, που τόσο παραστατικά μας περιγράφει ο συγγραφέας ; Και μόνο να φανταστεί κανείς ότι ο εισαγγελέας και ο πρωτοδίκης, αυτοί οι δυο κρατικοί λειτουργοί, που ήταν και οι ανώτεροι στην πόλη και που το λειτούργημά τους έπρεπε να εμπνεύει σεβασμό σε όλους. ΔΕΝ τολμούσαν να κάνουν φανερά μιά επίσκεψη σε αυτήν την οικογένεια που περιγράφει ; Αφού αυτοί δεν τολμούσαν και μάλιστα σε μια πόλη σαν το Γύθειο, αλήθεια τότε τί θα γινόταν στην ύπαιθρο με τους προγραμμαμένους ανθρώπους της Αντίστασης; Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα φοβερά μαρτύρια που τραβούσαν μετά την απελευθέρωση για την οποία οι άνθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν;

Αυτήν την κατάσταση που τόσο ζωντανά μας την περιγράφει ο αδέκαστος αυτός Εισαγγελικός λειτουργός, στο πολλαπλάσιο ήταν το κλίμα τρομοκρατίας που επικρατούσε σε ολόκληρη την μετά δεκεμβριανή Ελλάδα. Η πατρίδα μας είχε μεταβληθεί σε ενα απέραντο Γκέτο, μια πραγματική ζούγκλα για τον κάθε αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, το συγγενικό και φιλικό του περιβάλλον. Η ζωή στην Επαρχιακή Ελλάδα είχε καταντήσει, για κάθε προοδευτικό άνθρωπο, πραγματική κόλαση.

Η κόλαση αυτή προχωρεί και εφαρμόζεται μεθοδικά και προς όλες τις κατευθύνσεις. Υστερα απ το δράμα Αντιστασιακών προέκυψε το δράμα των δημοσίων υπαλλήλων, που βρέθηκαν

στο δρόμο αυτοί, που ενδεχομένως είχαν κάποια σχέση με την Αντίσταση. Ακολούθησε το δράμα των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Από τα εργοστάσια, τις βιοτεχνίες, τα εμπορικά καταστήματα, από παντού έπρεπε να αποκλειστούν οι ύποπτοι αριστερών φρονημάτων. Δεν ήταν ανεκτό να δουλέψουν ούτε εκεί. (εμένα μετά από 16 χρόνια, στην πρώτη μου δουλειά που κατόρθωσα να βρω, μετά την αποφυλάκιση δεν μου επέτρεψαν περισσότερο από τρεις μέρες να ρίχνω πέτρες στο ασβεστοκάμινο του κ Μπάκη). Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς την φοβερή δοκιμασία των εργαζομένων και τις επιπτώσεις της ανεργίας στις οικογένειες γενικά και των κρατουμένων ειδικά.

Οι υποδείξεις γινόταν προς όλους τους εργοδότες από την ασφάλεια της περιοχής σε κάθε επιχείρηση. Το ευτύχημα ήταν ότι εκτός από τους εργοδότες που ανήκαν ιδεολογικά στους κρατούντες και που εκτέλεσαν για άλλη μια φορά το «πατριωτικό» τους καθήκον, ήταν πολλοί αυτοί που δεν συμμορφώθηκαν με αυτήν την έξαλλη και απάνθρωπη απαίτηση των αρχών και είναι προς τιμή τους. Οι Αντιστασιακοί διωκόμενοι και μη τους συγχαίρουμε από καρδιάς που παρά τις συνέπειες όρθωσαν το ανάστημά τους.

Βέροια 12 Ιανουαρίου 2008 Κόγιας Νίκος

ΠΛΑΝΗΤΗΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΟΥ

Είναι γεγονός ότι η διαμόρφωση της οικολογικής συνείδησης είναι ευθύνη του σχολείου και ο κ Γκόρ, κάνει αρκετές διαπιστώσεις στο βιβλίο του, και επικαλείται αρκετά επιχειρήματα, όσον αφορά τον κίνδυνο που διατρέχει ο Πλανήτης: «Στο σχολείο τα παιδιά μας έχουν μάθει ότι έχουμε τέσσερις εποχές και η ότι κάθε μια διαρκεί τρεις μήνες» και σε συνέχεια είπε: «από ό,τι φαίνεται όμως, τώρα έχουμε δύο-μία θερμή και ξηρή, απ τον Μάρτιο ως τον Οκτώβριο, και μια κρύα και ξηρή, απ τον Νοέμβριο ως τον Μάρτιο».

Και συνέχισε «Με λίγη τύχη, σε μια «καλή» χρονιά, έχουμε άνοιξη ή φθινόπωρο που κρατάει δέκα, μπορεί και είκοσι μέρες. Αλλά «η άνοιξη και το φθινόπωρο είναι ήδη ένα σπάνιο δώρο» συμπλήρωσε ο Πρωθυπουργός κ Κώστας Καραμανλής.

Για να συμπληρώσει ο Κ Γκόρ, ότι «δεν χρειάζεσαι μετεωρολόγο για να ξέρεις προς τα πού φυσά ο άνεμος». Και αφού επικαλέστηκε την Ινδική φιλοσοφία του **Γκάντι**, αναφέρθηκε και στη δύναμη της υπομονής και της αλήθειας τη **«Σάτσα Γκράχα»**. Ταύτισε τον αγώνα για το περιβάλλον με αυτόν των Θερμοπυλών λέγοντας ότι «Αυτές είναι οι Θερμοπύλες της δικής μας γενιάς». Και κατέληξε με την διαπίστωση ότι ο «Πλανήτης έχει υψηλό Πυρετό». Και ότι **«Δέκα Χρόνια Φτάνουν για να Σώσουμε τον Πλανήτη»**.

Και μια που βρίσκονταν στην Ελλάδα, έκλεισε με ένα μήνυμα- κραυγή από την Αθήνα, για τη ανάληψη μέτρων για το περιβάλλον λέγοντας πως : «είναι κατεπείγον! Είναι πιεστικό! Πρέπει όλοι να αφυπνισθούμε νέοι, γέροι! Είναι θέμα επιβίωσης του πολιτισμού μας» και φώναξε: «Ο εφιάλτης δεν έρχεται. Έχει, ήδη, έρθει». Και προς τιμήν του ο κ Γκόρ, δεν αρκέστηκε μόνο στα λόγια, αλλά με το σύνθημα «το χρωστάμε στα παιδιά μας, το χρωστάμε στα εγγόνια μας» κάλεσε τους καλλιτέχνες να οργανώσουν συναυλίες με καλλιτεχνικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις στις 7 Ιουνίου, που γιορτάζουμε την ημέρα **Γης**, με σκοπό την ενημέρωση των λαών του κόσμου για τον κίνδυνο που διατρέχει ο Πλανήτης. Συναυλίες που τις παρακολούθησαν αρκετά εκατομμύρια άνθρωποι σε αρκετά σημεία του Πλανήτη.

Και το πιο τραγικό είναι ότι οι ίδιοι οι καταστροφείς ποτέ δεν συμφώνησαν ούτε και στην κατ' αναλογία μείωση των Ρίπων και κυρίως την επανόρθωση των όποιων καταστροφών που προκαλεί ο καθένας. Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός ότι και αν ακόμα συμφώνησαν σε κάποια σημεία, και υπογράψουν κάποιο «Μνημόνιο» κανένας απ τους μεγάλους δεν σεβάστηκε την υπογραφή του. Την επόμενη της υπογραφής όλα λειτουργούσαν όπως λειτουργούσαν πριν την υπογραφή. Κάνουν συμφωνίες που εκ των προτέρων γνωρίζουν ότι δεν θα τις εφαρμόσουν.

Συνεπώς Κ Γκόρ, αν δεν αλλάξουμε τρόπο παραγωγής και τρόπο ανάπτυξης και κυρίως αν δεν βάλουμε τον Άνθρωπο πάνω από το Κέρδος, όχι μόνο το περιβάλλον αλλά και ο ίδιος ο Πλανήτης, δεν θα αρκεσθεί όπως λέτε στον «Υψηλό Πυρετό». Αυτό μας το

επιβεβαιώνουν οι επιστήμονες. Γι' αυτό ας μην κάνουμε και εμείς εν ετή 07, αυτό που έκαναν παλιά οι φιλόσοφοι. Που αντί να φέρουν το θέμα στην Αμφικτιονία (Πρόγονος του ΟΗΕ), αρκούσαν σε καταγγελίες και πολλές φορές και σε αντιπαράθεση, με αποτέλεσμα να χάνεται ο βασικός στόχος του προβλήματος.

Η Επιστήμη από καιρό τώρα χτυπάει τον κώδωνα του κινδύνου αλλά, και προειδοποιεί ότι ο Πλανήτης, δεν υποφέρει απλώς μόνο από «Υψηλό Πυρετό», αλλά ψυχοραγεί. Θα αντέξει λένε μερικές ακόμα εμβολές. Όμως δεν είναι μακριά η μέρα που αν συνεχίσουμε να του συμπεριφερόμαστε όπως μέχρι τώρα θα πάθει συγκοπή. Αρα περιθώρια εφησυχασμού δεν υπάρχουν.

Η Ανθρωπότητα και ειδικά οι αναπτυγμένες χώρες της Δύσης, με τους ρυθμούς της ανάπτυξης για την ανάπτυξη, για την «ανάπτυξη» που σημαίνει για το κέρδος και τη διόγκωση και επέκταση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου και αύξηση της θερμοκρασίας προχωράει ασυγκράτητα προς την καταστροφή. Ας μη σταθούμε χάρη του κέρδους «άβουλοι και μοιραίοι θεατές σε αυτήν την πορεία του ολέθρου», Όπως πολύ σωστά τόνισε απ την Καβάλα ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας για την καταστροφή στην Πάρνηθα.

Αξιότιμε κύριε Γκόρ, από το στάδιο Οσι του Σίδνεϊ, όχι μόνο καλέσατε τους «πολίτες να αγωνιστούν για τη σωτηρία του Πλανήτη, αλλά διαβάσατε, και την από 7 σημεία της πρωτοβουλία Σας. Μια πρωτοβουλία, που στόχο έχει τον «περιορισμό των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα κατά 90% έως το 2050» και σε συνέχεια ζητήσατε απ τον κόσμο να «ασκήσει πιέσεις στις κυβερνήσεις για την υιοθέτηση των συγκεκριμένων μέτρων για την αντιμετώπιση των επικινδύνων κλιματικών αλλαγών». Δεν αρκεστήκατε όμως σε αυτά και πολύ καλά κάνατε: Αυτό όμως το ότι: «Θα πρέπει στην πρωτοβουλία αυτή να ενταχθούν όλα τα έθνη, με στόχο να επέλθει μια μαζική αλλαγή στην κοινή γνώμη» ποια έννοια και εξήγηση έχει αυτό το κάλεσμα;

Σαν Παγκόσμια κοινότητα, δεν μπορούμε και ούτε επιτρέπεται να αναθέσουμε τη λύση σε αυτούς που οδήγησαν το περιβάλλον στην **Καταστροφή και τον πλανήτη σε άμεσο κίνδυνο**.

Αξιότιμε κύριε Γκόρ, και όποιοι άλλοι εντολοδόχοι του σημερινού κόσμου: Ο Πλανήτης και το **Περιβάλλον** είναι μια πανανθρώπινη **Συνιδιοκτησία**. Είναι το **Κοινό** μας **Σπίτι**. Ένα **Κοινόχρηστο** Παγκόσμιο **Αγαθό**. Είναι ο **Βιότοπος** του Ανθρώπινου **είδους**, χωρίς το οποίο θα πάψει να υπάρχει ο ενόργανος ζωϊκός και φυτικός κόσμος. Αυτός ο πανέμορφος πολυποίκιλος κόσμος, μέσα στον οποίο συγκαταλέγεται και ο άνθρωπος.

Αυτό λοιπόν, το **Πανανθρώπινο Σπίτι** δυστυχώς, σύμφωνα με την τετραετή έρευνα του γνωστού worldwatch ihstitute και πολλών άλλων ειδικών, αποδείχθηκε ότι **«Απειλούνται τα οικοσυστήματα στη στεριά και στις θάλασσες. Μέχρι 40% των ειδών κινδυνεύουν να εξαλειφθούν ήδη με μια άνοδο της θερμοκρασίας κατά 2 βαθμούς κελσίου»** και ότι **«τα 15 από τα 24 κρίσιμα για την ανθρώπινη επιβίωση (και όχι την ποιότητα της ζωής) οικοσυστήματα από καιρό τώρα τείνουν να βρεθούν πέραν των ορίων της φέρουσας ικανότητά τους»**.

Σαν έμπειρος διπλωμάτης ασφαλώς γνωρίζεται κ Γκόρ. **Οτι πλανήτης και το περιβάλλον, αυτό το κοινό μας σπίτι διατρέχει άμεσο κίνδυνο από το ελμίνιο του θερμοκηπίου. Ακόμα γνωρίζεται, οτι αν υπάρχει κάποιος που μπορεί να ανακόψει αυτήν την φρενίδη καστροφική πορεία, μα και να επαναφέρει την διαταραγμένη βίοςφαιρα στα φυσικά της όρια, αυτός είναι μόνο ο Ο Η Ε. Κανένας άλλος οργανισμός ή χώρα, όσο μεγάλη και δυνατή και αν είναι δεν μπορεί να διαχειριστεί αυτό το Παγκόσμιας σημασίας πρόβλημα**

Στο μεταξύ, τα περιθώρια του χρόνου στενεύουν ραγδαία και η κατάσταση, από κάθε άποψη, γίνεται τραγική. Πριν γίνει μη αναστρέψιμη, αναλογιζόμενοι της συνέπειες που θα προκύψουν αν συνεχιστεί αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα που διαπράττεται εις βάρος των επερχόμενων γενεών. «Το οφείλουμε λέτε στα παιδιά και τα εγγόνια μας», είπατε στην συνέντευξή Σας. Ας μην ολιγορήσουμε άλλο. Κάθε μέρα που περνά ο κίνδυνος μεγαλώνει. Καθημερινά βιώνουμε εικόνες καταστροφής και φρίκης. Γι' αυτό πολύ σωστά λέτε οτι: «Πρέπει να αφ, υπνστούμε όλοι, γέροι, Νέοι και παιδιά».

ΜΑ ΕΠΙΤΕΛΟΥ ΣΕ ΤΙ ΑΠΟΒΛΕΠΟΥΝ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΚΑΤΑ ΜΕΤΩΠΟ

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΚΥΡΙΑ ΜΠΙΡΜΠΗΛΗ;

Η κυρία Μπιρμπηλη παρ' όλο που καμματικά ανήκε στο ΚΚΕ ες έχοντας την εντύπωση σαν ειδικός Επιστήμον να συμβάλει σαν καταλύτης να δοθεί κάποια λύση στο χώρο της άναρχης δόμησης και στο χώρους ακόμα που είχαν ήδη χαρακτηριστεί ΝΑΤΟΥΡΑ. Δέχθηκε να προσχωρήσει στο ΠΑΣΟΚ. Διαψεύθηκε!

Όλα τα πυρά και τον εξαναγκασμό της σε παραίτηση, κυρίως από το χώρο του ΠΑΣΟΚ, και τα πρωτοπαλίκαρα της επίθεσης επεικώς μπορούν να χαρακτηριστούν ΑΘΛΙΩΤΗΤΕΣ. Οι εραστές του συστήματος ελεύθερης δόμησης που εκτός ότι έχει κάνει κακάσχημες όλες τις ελληνικές πόλεις με πρώτη την Αθήνα έχει αλλοιώσει βαριά την ύπαιθρο και το περιβάλλον θέλουν, όχι μόνο όλα να μείνουν τα ίδια αλλά και να πάμε από το ήδη κακό στο χειρότερο. Να μην βάλουμε φρένο στην καταστροφή που τόσα χρόνια βρίσκεται εν δράση καταστρέφοντας και αυτές ακόμα τις λίγες περιοχές NATURA.

Ποιοι είναι πίσω από αυτά τα «θέλω και μπορώ»;

Είναι εμφανές ότι, το πρώτο εύκολο θύμα της κρίσης που διανύουμε κινδυνεύει να είναι το περιβάλλον. Ήδη από καιρό έχει επισημανθεί ότι η παγκόσμια οικονομική κρίση που ζούμε είναι ταυτόχρονα και κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική και περιβαλλοντολογική, Είναι αποτέλεσμα «αφρόνων» πολιτικών, χρηματοπιστωτικών παιχνιδιών, πολιτικών καταλήστευσης των φυσικών πόρων και συνειδητής υποβάθμιση του περιβάλλοντος που είναι συν υφασμένο με το μέλλον των παιδιών μας.

Μήπως δεν ξέρουμε όλοι αυτοί ότι η εκτός σχεδίου δόμηση είναι απολύτως καταστροφική. Το ξέρουμε και ζούμε τα αποτελέσματά της. Όταν δεν υπάρχει σχέδιο οι οικισμοί και τα κτήρια κτίζονται αυτό που βιώνουμε σήμερα όσοι κατοικούμε. στις χωρίς σχέδιο πόλεις και τις επιλεκτικές-χαριστικές τροποποιήσεις του όποιου υπάρχοντος παν παλιού σχεδίου. της Βοϊδάμαζας και τα Σεβρολέτ. Χωρίς καμιά προοπτική και πρόβλεψη για την πυκνότητα, την ταχύτητα και των όγκο των μελλοντικών οχημάτων.

Για να γίνει κατανοητή η μη εφαρμογή και αυτού ακόμα του σχεδίου της Σεβρολέτ: οι παρεμβάσεις, τροποποιήσεις, υποχωρήσεις και κυρίως οι συναλλαγές και οι δοσοληψίες, αρκεί ένα από τα πολλά παραδείγματα για να φανεί πως λειτούργησε και αυτό τα ξεπερασμένο από τη ζωή και την τεχνολογική ανάπτυξη σχέδιο.

Με βάση τον παλιό σχέδιο, η οδός Μεγάλου Αλεξάνδρου, η δεύτερη βασική αρτηρία που έχει η Πόλη μας μετά την Μητροπόλεων είναι η Μεγάλου Αλεξάνδρου, που τέμνει και αυτή την Πόλη στα δυο από τον προμηθέα στους Αγίους Αναργύρους και συγκεκριμένα καταλήγει στο Άγαλμα του Αγωνιστή του 21 Τάσου Καρατάσου.

Παρά το αναχρονιστικό του σχεδίου, αν εφαρμόζονταν επακριβώς ως είχε, το πλάτος ήταν τέτοιο που από τον προμηθέα θα βλέπαμε το Άγαλμα του Αγωνιστή Καρατάσου. Έχει τόσες παραβιάσεις με ενδεικτική περίπτωση το σπίτι του κ Στράλα που ήταν δημοτικός σύμβουλος. Και...

Η άναρχη δόμηση, η αντιπαροχή και επιλεκτική καταστρατήγηση του υπάρχοντος σχεδίου, εκτός του ότι κατάστρεψε το όποιο πράσινα πρόβλεπε το σχέδιο, απέσυρε αρκετές δυνάμεις από την παραγωγή, συνέβαλε τα μέγιστα στην διαπλοκή με το Δήμο, τη Νομαρχία και το κράτος η Ψήφος ΓΑΡ!

Αντί να μείνει η παλιά ως είχε η παλιά Πόλη και να επεκταθεί η Πόλη στις παρυφές στο άγονο και μη παραγωγικό χώρο κατά μήκος του δρόμου βέροιας Νάουσας και προς τη Βεργίνα, όπως γράφει στο Βιβλίο ο Βεροιώτης πρώην Βουλευτής και Ευρωβουλευτής κύριος Δημήτριος Βλαχόπουλος και όχι το έγκλημα που διαπράχθηκε να οικοδομηθούν γόνιμα καλλιεργήσιμα χωράφια και ειδικά τα χωράφια που ήταν οι Λαχανόκηποι που εκτός του ότι κάλυπταν της του Νομού τροφοδοτούσαν και ολόκληρη τη Δυτική Μακεδονία.

Αν πρέπει κάποιος ψόγος για την κ Μπιρμπήλη, πιεζόμενη δεν τήρησε στο ακέραιο την υπόσχεση που έδωσε προεκλογικά το ΠΑΣΟΚ. Αντί να υποχωρήσει να απαγορεύσει εντελώς την οικοδόμηση εκτός σχεδίου. Και τα 10 στρέμματα είναι ένας ισχυρός φραγμός, αρκεί να διατηρηθεί. Όσοι είναι αντίθετοι στους περιορισμούς του νομοσχεδίου,

όχι μόνο από τη Ν. Δ και από το ΠΑΣΟΚ μένουν στη άποψη «Χτίστε, Χτίστε όχι μόνο όπως ΝΑΝΑΙ αλλά και όπου ΝΑΝΑΙ» αρκεί να ΧΤΙΣΤΕ.

Με τα μέχρι τώρα νομοσχέδια σε σχέση με τη δόμηση και το περιβάλλον φτάσαμε ΕΔΩ. Κρίνεται εκτός από την ποιότητα των οικισμών και ποιότητα της ζωής των ανθρώπων, των παιδιών και των εγγονών μας, που θα ζήσουν σε αυτούς τους οικισμούς.

Συνεπώς, οι κυβέρνηση και κόμματα που άσκησαν και ασκούν εξουσία και όοι πονούν τον τόπο, όπως η ριζοσπαστική Αριστερά και ο κ Δριβελέγκας, διάλεξαν και είπαν:

Η προστασία του περιβάλλοντος δεν είναι κάποιες επί μέρους προτάσεις. Στην εποχή της υπεθέρμανσης του Πλανήτη και της επερχόμενης κλιματικής αλλαγής, η περιβαλλοντική διάσταση πρέπει να περιέχεται σε κάθε πολιτική πρόταση συνδεδεμένη με την αντίστοιχη δράση που να απαντά στη λύση του προβλήματος ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ.

Η απάντηση και η έξοδος από αυτή τη κρίση για τη χώρα μας, αλλά και παγκόσμια είναι μια άλλη πολιτική. Μια πολιτική βασισμένη σε ένα σχέδιο ήπιας, ισόρροπης και δίκαιης ανάπτυξης με γνώμονα την αειφορίας και τη βιοσιμότητας. Σήμερα επιβάλετε να δημιουργηθεί μια εναλλακτική πρόταση εξόδου από την κρίση, η οποία θα πρέπει να πάρει σοβαρά υπόψη και περιβαλλοντικούς δείκτες.

Προχθές στην ΕΡΤ2, ενώ παράλληλα έδειξε και ένα στιγμιότυπο Ντοκιμαντέρ που έδειχνε πλάνα με χελωνάκια Καρέττα ένω ανακοίνωνε ότι σε περίπτωση αύξησης της θερμοκρασίας κατά (2-3) κρίσιμους βαθμούς όλα τα αυγά που θα εκκολάπτονται σε αυτήν τη θερμοκρασία θα είναι μόνο θηλυκά! Τότε όσα μέτρα και αν πάρουμε, όσο τεράστιες και αν είναι οι δαπάνες, η μεγάλη ευκαιρία θα έχει, ίσως, ανεπανόρθωτα χαθεί...Και θα έχει χαθεί γιατί η σχέση των ζωντανών οργανισμών με το περιβάλλον είναι σχέση ζωής και σχέση αυτή έχει ήδη διαταραχθεί θανάσιμα.

Τον αγώνα συνεπώς, για τη διάσωση αυτού του Παγκόσμιου κοινόχρηστου αγαθού, δεν μπορούμε να το αφήσουμε σε μεμονωμένα άτομα ή εταιρίες ατόμων. Σήμερα υπάρχει ο ΟΗΕ. Και όταν υπάρχει αυτός ο Παγκόσμιος οργανισμό, δεν μπορεί να υπάρχει και σκέψη ακόμα για τη λύση του εκτός του ΟΗΕ. Βέβαια και οι εταιρείες και τα άτομα ακόμα έχουν θέση τους, με την προϋπόθεση όμως ότι θα λειτουργήσουν με βάση τις αποφάσεις, την εποπτεία και τον έλεγχο του ΟΗΕ. Και αυτό γιατί:

Η καταπολέμηση της μόλυνσης του περιβάλλοντος και του Θερμοκηπίου, δεν είναι ένοπλος πόλεμος, ούτε η δύναμη που θα υποτάξει τον όποιο λαό και θα προσπωρίσει πολλά, μεγάλα και γρήγορα κέρδη. Η καταπολέμηση του Θερμοκηπίου δεν είναι θέμα δύναμης, αλλά θέλησης. Γιατί ο «πόλεμος» της επαναφοράς της βιόσφαιρας στις συνθήκες που θα επιτρέψουν την ύπαρξη και την διατήρηση του ενόργανου ζωϊκού και φυτικού κόσμου στη ζωή, είναι ένας «πόλεμος» επενδύσεων, και θέληση και όχι δύναμης. Έχει όμως προοπτική την διάσωση του πλανήτη και την ποικιλομορφία της ζωής και ορίζοντα την κληρονομιά στις επερχόμενες γενιές, έναν βιώσιμο για τον ζωϊκό και φυτικό κόσμο περιβάλλον και έναν πλανήτη που δεν θα διατρέχει πλέον τον κίνδυνο να μην τον κληρονομήσουν τα παιδιά και εγγόνια μας.

Το μεγαλύτερο συνεπώς, διακύβευμα για τον ΟΗΕ, αφού ξανά βρει τον χαμένο εαυτό του, τα αμέσως επόμενα χρόνια πρέπει να είναι α) η **ΔΙΑΣΩΣΗ** του **Περιβάλλοντος** και κατ' επέκταση του **ΠΛΑΝΗΤΗ** από τον κίνδυνο που διατρέχει β) την διατήρηση της ειρήνης και το αξιακό σύστημα ζωής. Της ζωής που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες, τη δημοκρατία και την κοινωνική αλληλεγγύη και γ) αν θα κατορθώσουν να επιβιώσουν ή θα αποτελέσουν Περιβάλλον και πλανήτη «παράπλευρες απώλειες» του λεγομένου πολέμου κατά των Αστρων και της «τρομοκρατίας».

ΒΕΡΟΙΑ 28-1-2011 Κόγιας Νίκος

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Μπορεί κάποιος να διαμαρτυρηθούν και να αντιδράσουν ακόμα, και ειδικά αυτοί που θεωρούν ή τα βρίσκουν όλα ρόδινα όσον αφορά την ελληνικής ηγεσία και τον τρόπο που χειρίστηκαν τα

εθνικό-κοινωνικά προβλήματα της Ελλάδας από το 1821. Τότε που η οθωμανική εκτεινόταν στα Βαλκάνια, στη Μέση Ανατολή και την Αίγυπτο σε τρεις ηπείρους.

Μια αυτοκρατορία που τη σεβόταν οι άλλες μεγάλες δυνάμεις της εποχής. Τότε ακριβώς εμφανίστηκε ο εθνεγέρτης και εθνομάρτυρας Ρήγας Βελεστινλής ηγέτης της Επανάστασης. Και τότε οι δούλοι των τεσσάρων αιώνων σκλαβιάς έγιναν Επαναστάτες και όχι μόνο αλλά με την εθελοντική συμμετοχή στον αγώνα, την ανδρεία και την αυτοθυσία αναμετρήθηκαν νικηφόρα με τις στρατιές του σουλτάνου. Και με το σύνθημα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ», δημιούργησαν την σύγχρονη κρατική Οντότητα.

Δυστυχώς μετά τον στραγγαλισμό του Ρήγα από τις αντιδραστικές δυνάμεις σε όλα τα ανακτοβούλια, Συνέδρια και συναντήσεις από το Λάϊμππαχ και τη Βερόνα και λοιπά, ως στο 1827 κατάलगαν σε εχθρότητα κατά της Ελλάδας και όποιου άλλου κινήματος.

Τον πιο σκληρό και απαίσιο λόρ και από αυτόν ακόμα του Μέττερχι, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. και όμως η επανάσταση ξεκίνησε με αξιοθαύμαστο ενθουσιασμό, απερίγραπτες εκφάνσεις ανδρείας, αυτοθυσίας και, καταλυτικές επιτυχίες κατά των Τούρκων.

Λόγω έλλειψης ηγεσίας άρχισε να εκφυλίζεται σε εμφύλιους σπαραγμούς και διχόνοια, γεγονός που οδήγησε σε αιματηρές συγκρούσεις μέχρι το 1829. Πάντα είναι η στιγμή ότι θα πρέπει κάποιοι να θυμίσουν σε αυτούς που πίστεψαν και πιστεύουν ακόμα ότι έκτοτε οι Έλληνες ηγέτες ενήργησαν σοφά και σήμερα αφού έγραψαν οι ίδιοι και δια του αυλόγυρου τους, την υστεροφημία τους.

Ενώ έχουμε καταχωνιάσει στα αζήτητα το Εθνομάρτυρα Ρήγα και όποιους άλλους τίμιους και αξιόλογους αγωνιστές, σαν λαός δεχόμαστε και ανακηρύσσουμε τον έναν μετά τον άλλο εθνάρχη, ξεχνώντας ότι είμαστε η μοναδική χώρα, που ενώ και τους δύο παγκοσμίους πολέμους βρισκόμασταν στην πλευρά των νικητών, τελικά, χάρη στους ανίκανους ηγέτες και την διαχρονική διχόνοια βγήκαμε και τις δυο φορές όχι μόνο ζημιωμένοι αλλά, και σαν λαό διχασμένους.

Δυστυχώς, το πιο μεγάλο και δισεπύλετο πρόβλημα της Ελλάδας, είναι το γεγονός ότι σε ολόκληρο τον εικοστό αιώνα ήταν και παραμένει μέχρι και σήμερα, η Ελλάδα ακέφαλη λόγω ανυπαρξίας ικανών ηγετών. Σε ολη τη διάρκεια του 20ο αιώνα η χώρα μας δεν ευδόκησε να αναδείξει ηγέτες-πατριώτες, ευρείας εθνικής εμβέλειας, ικανούς να κυβερνήσουν ελληνικά η Ελλάδα και για την Ελλάδα. Ηγέτες που στην κατάλληλη ιστορική στιγμή να εντοπίζουν το πρόβλημα, να επιλέγουν το δρόμο και τα μέσα που οδηγούν στη σωστή του λύση, να αξιοποιούν σωστά τα εκάστοτε δεδομένα.

Γιατί «ηγέτης» διαχειριστής της εξουσίας και έρμαιο των περιπτώσεων ή υπό κηδαιμονεία μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε. Και όταν τον βρήκαν οι αγωνιστές μετά την παλιγγενεσία στο πρόσωπο του Καποδίστρια, όχι μόνο δεν τον άφησαν να κυβερνήσει οι ανίκανοι, αλλά και τον έσφαξαν σαν αρνί, προκειμένου να προσδέσουν την νεοσύστατη χώρα στο γαιωστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας, που ήταν όχι μόνο ο βασικός εχθρός, αλλά και πολέμιος της ανάπτυξης και την παρά πέρα γεωγραφική επέκτασή της, τον έσφαξαν σαν Αρνί.

Να τι έλεγε η διακήρυξη προς τον ελληνικό λαό της αντικυβερνητικής επιτροπής με την οποία χαιρέτησε την άφεξη στην Ελλάδα του κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια

Προ το Πανελλήνιον

Η πείρα έδειξε ότι δια να κυβερνηθώμεν καλώς έπρεπε να έλθη επικεφαλής των πραγμάτων άνθρωπος έμπειρος της τέχνης του διοικείν. Τούτο εκληφούται σήμερον.

Ο Ιωάννης Καποδίστριας, διορισμένος δια του υπ' αριθ ΣΤ' ψηφίσματος κυβερνήτης έφτασεν ευτυχώς εις την πατρίδα μας.

Σπεύδομεν λοιπόν, να αναγγείλουμεν τούτο προς το Πανελλήνιον και να συγχαρούμεν το έθνος διότι απολαμβάνει εις στους κόλπους του άντραν, του οποίου τα φώτα, ο πατριωτισμός και ή εις τα πράγματα εμπειρίαν υπόσχονται βεβαίως ότι δεν θέλομεν ψευσθή εις τας ελπίδας μας.

Χαρείτε, λοιπό, Έλληνες, Χαρείτε και αποδώσατε ευχαριστίας εις τον ύψιστον οτι επεσκέψατο ημάς και απέστειλε των επιθυμιών ημών την εκπλήρωσιν.

Εν Αιγίνη τη 10 Ιανουαρίου 1828.

Η αντικυβερνητική Επιτροπή

Γεώργιος Μαυρομιχάλης, Ιωάννης Μιλαίτης Ιωάννου Νάκος.

Αυτόν λοιπόν, τον Άνθρωπο που εγκατάλειψε μια από τις πιο περίοπτες και αξιοζήλευτη θέση στη Ρώσικη αυτοκρατορία και τον ρόλο που έπαιζε στα Ευρωπαϊκά δρώμενα και στην παγκόσμια πολιτική σκηνή. Αυτόν τον Καποδίστρια, που θα μπορούσε να παίξει αυτόν τον σημαντικό ρόλο και να δώσει στην Νεοσύστατη Ελλάδα:

«Τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα...» με προτροπή των Αγγλων, τις ευλογίες του Ιγνάτιου και συνεργό τον Μαυροκορδάτο, που από βαλτούς Αγγλους για να αποτύχει η Επανάσταση σε καιρό πολέμου, το διώκτη και του Καραϊσκάκη και άλλων πολλών αγωνιστών και τις στρατιωτικές πανωλεθρίες που ακολούθησαν μετά έκανε στρατηγό πολέμου σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και ακολούθησε η εθνική τραγική καταστροφή.

Τα εθνικό απελευθερωτικά πολεμικά συνθήματα του Ρήγα στο Μεσολόγγι: «Ελευθερία ή Θάνατος» και «Εκείθε με τους αδερφούς και, εδώθε με το χάρο» και ο Δαυλός του Καψάλη έπεισε όλους και ιδιαίτερα την παντρόνηρη και αποικιοκρατική Αγγλία ότι η Ελλάδα όχι μόνο θα Ελευθερωθεί αλλά και ότι οι υποθήκες του αγώνα θα είναι αιώνιες διδαχές-υποθήκες και σπάνιες εθνικές περγαμηνές.

Ετσι θέλοντας και μη, άλλαξε πολιτική και διπρόσωπα με τον Σουλτάννο μεθόδευσε την δικής επικυριαρχία, που την πληρώσαμε πανάκριβα ως το Δόγμα Τρούμαν τυπικά και μέχρι τώρα με τος Αμερικάνους, που μας τραβολογούν να πολεμήσουμε για λογαριασμό τους στην Κορέα, το Βιετάμ, στο Ιράκ, το Αυγανιστάν, τη Σερβία, το Κόσοβο και αύριο στο Ιράν ή όπου άλλου αυτοί θα κρίνουν ότι θέλουν να επιβάλουν τα δικά τους συμφέροντα.

Γιατί τα επακόλουθα: κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και αποστασίες. Σχέδια «Περικλής» Χουντες, κάθαρση, Τούρκοι, Κύπρος. Cia, ξένοι πράκτορες, υποκλοπές και του Πρωθυπουργού της χώρας ακόμα και όποια αλλα δεν ξεπήδησαν ξαφνικά και απρόσμενα. Όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία ή Νεοαποικιοκρατία, Ιμπεριαλισμός ή Νεοφιλελευθερισμός, ολοι τον ίδιο στόχο ειχαν και εχουν: πώς θα κρατήσουν αυτόν τον βράχο, αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου, την Ελλαδίστα μας, που μικρή μεν στο Δέμας μεγάλη όμως σε προσφορά στο πολιτικό-κοινωνικό, πολιτιστικό και ιστορικό γίνεσθαι, της Ανθρωπότητας. Πως θα την κρατούν σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη και, πως θα παραμείνει παντοτινά «το αγκιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικό του σκοπών και συμφερόντων.

Και ο τόπος εξακολουθεί να βολοδέρνει και να παιδεύεται από τα ίδια προβλήματα: Εθνική και Οικονομική Ανεξαρτησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, Δημοκρατία και Ελευθερία. Και σήμερα ακόμα ακούμε λόγια που ξεστομίζονται χωρίς περίσκεψη και αιδώ όχι μόνο από τα ΜΜΕ και τα λαμόγια της δημοσιογραφίας, αλλά και από τα πιο επίσημα χείλη... Λόγια που την ίδια στιγμή ξεφτίζουν όπως ξεφτίζει μαζί τους ο πόθος και η ελπίδα του Ανθρώπου για ζωή. Λόγια και πάλι λόγια.

Και ανάμεσα στα λόγια τα πολλά και τα μεγάλα λείπει ο λόγος ο σαφής και συγκεκριμένος για το πώς φτάσαμε εδώ και πως θα βγούμε από αυτόν των κυκεώνων, που μας περιβάλλει; Που μας έχει στερήσει τη λίγη χαρά από αυτήν τη μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή.

Δεν το κάναμε όμως αυτό ούτε εμείς, ούτε οι πολιτικοί μας αντίπαλοι, Και νάμαστε τώρα για πολλοστή φορά το ΚΛΟΤΣΟΣΚΟΥΦΙ των λαών, ΠΤΥΕΛΟΔΟΧΕΙΟ της Ευρώπης και η σύγχρονη «ΨΩΡΟΚΩΣΤΑΙΝΑ», που αντί να προτάσσουμε την προσφορά μας στο κοινωνικό και πολιτιστικό γίνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων και την ΠΡΟΣΦΑΤΗ αγωνιστική μας ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ στους Ευρωπαίους, Αγγλό-Γάλλους και Γερμανούς, οι οποίοι μας οφείλουν εκτός από ευγνωμοσύνη για την λευτεριά και τη δημοκρατία, μας οφείλουν εκτός από υλικά και αρκετά ηθικά δεδομένα και αυτό το όνομά τους ακόμα. Την ΕΥΡΩΠΗ!

Και φτάσαμε στα πρόθυρα του Β! παγκοσμίου πολέμου με Αγγλο τραφή Βασιλιά και Γερμανοτραφή πρωθυπουργό τον Ιων Μεταξά, που ενώ μεσολάβησαν κοσμοϊστορικά γεγονότα και αλλαγές, να εμφορούνται από αντιλήψεις παρωχημένες: **όπως ο από Βορρά**

κίνδυνος. Μα και σήμερα ακόμη που η Βουλγαρία είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του NATO, η διεθνοποίηση ενοποιεί λαούς και πολιτισμούς και η τεχνολογία ξεπερνά την έννοια του συνόρου, εμείς για να μην κουραστούμε να προσαρμοστούμε στα νέα κάθε φορά δεδομένα εξακολουθούμε να εμφορούμαστε απ τις ίδιες αντιλήψεις!

Αντιλήψεις που δεν μας επιτρέπουν να αναστοχαστούμε πια από τα γιατί, μετά την λήξη των Βαλκανικών, εκτός του ότι δεν μας έδωσαν, εστω, την Ανατολική Θράκη (ο Νομός Εύρου είναι χαρακτηριστική περίπτωση) με αποτέλεσμα, να φυλάμε Θερμοπύλες για λογαριασμό των Αγγλων (να μην κατέβουν οι Σλάβοι) στο Αιγαίο, σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου και προνομιακή δίοδο των Αγγλων στις Ινδίες και την υπόλοιπη αποικιακή της αυτοκρατορία. πολέμων και την Μικρασιατική καταστροφή του 22, οι σύμμαχοι στο πλευρό των οποίων ο στρατός μας οδηγήθηκε μέχρι, τον Σαγγάριο ποταμό και την Κόκκινη Μηλιά και αντί ,

Και εν όψη του επερχόμενου πολέμου να διαθέσει η χώρα, ή για να εκμεταλλευτούν κάποιο γνωστοί και μη εξαιρεταίοι τα χρήματα (τότε έγιναν τα μεταξικά τζάκια, όπως έγιναν αργότερα τα κατοχικά, τα μετά κατοχικά, τα χουντικά και τα μεταπολιτευτικά) για τα αμυντικά έργα κάναμε, την Γραμμή Μεταξά μοναδική γραμμή άμυνα της χώρας, παρά γνωρίζοντας τις αντίστοιχες βλέψεις της Ιταλίας στην Ελλάδα, καθώς και τις αγγλικές αντιλήψεις σε περίπτωση πολέμου σε ότι αφορά τον ελλαδικό χώρο, αφήνοντας ανοχύρωτα τα υπόλοιπα σύνορα της χώρας.

Ο ΑΛΒΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1940

Μέσα στη δίνη του Β! Παγκοσμίου πολέμου βρέθηκε και η Ελλάδα. Το αν μπορούσε η χώρα μας να αποφύγει την εμπλοκή δεν είναι το θέμα. Το γεγονός είναι ότι τον Οκτώβρη του 1940, η χώρα μας δέχθηκε την απρόκλητη επίθεση της Ιταλίας και αργότερα της Γερμανίας, την οποία επίθεση με απaráμιλλο ηρωισμό ο στρατός μας απέκρουσε.

Ομως παρά τον ηρωισμό του στρατού μας στο μέτωπο της Αλβανίας και σε συνέχεια στα Μακεδονικά οχυρά, τη Θράκη και την Κρήτη, υπέκυψε μπροστά στον όγκο και τη δύναμη πυρός των εχθρών και σχεδόν μηδαμινή προετοιμασία και την ανύπαρκτη βοήθεια εκ μέρους των υποτιθεμένων συμμάχων και ειδικά των Αγγλων!

Και λέω υποτιθεμένων γιατί η ηγεσία της Ελλάδας, πολιτική και οικονομική από το 1916 και μετά με τον βασιλιά Κωσταντίνο και ειδικά μετά την δικτατορία του Μεταξά το 1936, δεν υπήρχε ενιαία πολιτική γενικά και όσον αφορά τον επερχόμενο πόλεμο ειδικά. Με προεξάρχοντα τον Μεταξά, οι φασίστες και οι Γερμανόφιλοι ήθελαν η χώρα να ακολουθήσει «ουδέτερη» πολιτική, Πολιτική που να ήταν σύμφωνη με την πολιτική της Γερμανίας του Χίτλερ, ενώ οι Αγγλοι ήθελαν την Ελλάδα όπως πάντα στο πλευρό τους.

Το παλάτι και τα παλιά αγγλόφυλα ανύπαρκτα κόμματα και οι αγγλόφιλοι ήθελαν η χώρα να ακολουθήσει την πολιτική των Αγγλων. Πατώντας σε δυο βάγκες βρεθήκαμε στο κενό: Χωρίς συγκεκριμένη πολιτική, στρατηγική και στόχο. Απόδειξη ότι υπήρχαν δυο αλληλό συγκρουόμενες απόψεις, αποτελεί το γεγονός ότι για να υπάρξει βοήθεια από την Αγγλία χρειάστηκε να βγει από τη μέση ο Μεταξάς. Κάτω από αυτές τις αδιευκρίνιστες συνθήκες με ποιόν από τους δυο ήμασταν:

Όταν την αυγή της 28^η Οκτωβρίου του 40 χτύπησαν οι καμπάνες στα χωριά και οι σειρίνες στις πόλεις, καλώντας το λαό σε πόλεμο και οι στρατεύσιμοι έτρεχαν στα κέντρα να καταταγούν δυο καταγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν για τον πόλεμο, Η μια ήταν αυτή του λαού πήγε για το μέτωπο και η άλλη οι Νικολούλιδες κλπ προς το «Ξενοδοχείο της μεγάλης Βρετανίας» στην Ομόνοια. Η μια στοιβάζονταν στα όποια μεταφορικά μέσα και πεζοί ακόμα για το μέτωπο και η άλλη προς τα υπόγεια της μεγάλης Βρετανίας.

ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώβρη του 1940, άνοιξαν οι Ουρανοί και όρμησαν οι Καβαλάριδες της αποκάλυψης γράφει στο περιοδικό της στέγης Γραμμάτων και Τειχών του Δήμου Βεροίας για τα πενηντάρχονα της Αντίστασης και ο Συμπολίτης Αντιστασιακός και όμηρος στη Γερμανία για την Αντιστασιακή του δράση μακαρίτης Δικηγόρος Αχιλλέας Γκούτας.

Η οικογένεια μας συμμετείχε με τρις Καβαλάριδες σε αυτήν την αποκάλυψη και εγώ εθελοντής στην αεράμυνα. Μάλιστα ο ένας είχε κληθεί στις αρχές Αυγούστου του 40 για μετεκπαίδευση και ένας από τους τρις ήταν και πολύτεκνος. Είχε αφήσει πίσω του πέντε ανήλικα παιδιά.

Αν η επιστράτευση δεν ήταν επιλεκτική κατά τον στρατηγό Δημήτριο Καθενιώτη, δεν θα άφηνε ο ένας καβαλάρης πέντε ανήλικα πίσω του. Και ήταν επιλεκτική κατά τον στρατηγό, τέως αρχηγό του ΓΕΣ 1931-34, που η κυβέρνηση των δωσίλογων Τσολάκογλου, Μπάκου και Σια του ανέθεσαν να εξετάσει τον τρόπο διεξαγωγής του αλβανικού πολέμου και να υποβάλει προς την «κυβέρνηση» το πόρισμά του.

Το πόρισμα αυτό που αποτελούνταν από δυο χιλιάδες σελίδες δεν υπάρχει. Καταστράφηκε γιατί δεν άρεσε στο κατεστημένο, μα και σε αυτούς που του ανέθεσαν να καταγράψει τον τρόπο διεξαγωγής του αλβανικού πολέμου.

Όταν όμως ο στρατηγός Καθενιώτης όταν διαπίστωσε ότι εξαφανίστηκε το έργο του. Θέλοντας φαίνεται να δώσει τα πράγματα που γνώριζε και βίωσε, ενώ του αναθέσαν, αλλα καταστρέψαν το πόρισμά του, για α μάθουν οι Έλληνες την αλήθεια για τον διεξαγωγή του πολέμου 1940-41, Ο στρατηγός Καθενιώτης το 1946 έγραψε ένα μικρό βιβλίο 180 μόνο σελίδων στο οποίο αναλύει τα του πολέμου που δείχνει ότι η Ελλάδα, δεν ήταν μόνο «απαρασκευός» στρατιωτικά αλλα και ότι το ΓΕΣ εντελώς ανίκανο Το βιβλίο αυτό με τίτλο «Αι κυριώτεραι φάσεις του πολέμου 1940-41», όπως μου έγραψαν από το . Τυπώθηκε σε ελάχιστα αντίτυπα και ως εκ τούτου είναι διεύρητο.

Εχει πολλά λάθη, γιατί δεν έγινε τυπογραφική διόρθωση, επειδή ο στρατηγός ήταν ετοιμοθάνατος, ήθελε όμως να το δει τυπωμένο πριν πεθάνει και ήξερε ότι δεν είχε καιρό. «Ας υπάρχει έλεγε στους δικούς και τους φίλους και ας μην προλάβω να το διορθώσω. Με το μικρό αυτό βιβλιαράκι.

Όπως δεν υπάρχουν και οι τόμοι του συναδέρφου του αντιστρατήγου Ιων Αλεξάκη, που ήταν μετά τους βαλκανικούς πολέμους ήταν διορισμένος στο Γραφείο πολεμικής εκθέσεως του ΓΕΣ που έβγαλε σε τόμους την ιστορία του στρατού εκείνης της περιόδου. Όμως ορισμένοι τόμοι που είχαν εκδοθεί δεν άρεσαν στο αυλικό εκείνο καθεστώς. Εφ ώ και εξεδόθη διαταγή να επιστραφώσι προς εξαφάνισιν. Νέοι τόμοι συνετάχθησαν και εξεδόθησαν. Τα γεγονότα εγράφησαν μεροληπτικά υπέρ του Αρχηστρατήγου Βασιλέως Κωσταντίνου και του Γενικού Επιτελείου του κατά τους πολέμους μας του 1912-13 και απεκρύβησαν τα σφάλματά των δηλαδή απεκρίβη η ΑΛΗΘΕΙΑ»...

Το κείμενο αυτό της καταστροφής και επανεργαφής των τόμων των Βαλκανικών πολέμων ο υπαστράτηγος Ιωάννης Αλεξάκης το έστειλε στις 9-2-1978 στο «ΒΗΜΑ» Κατά τα αλλα, την ιστορία την παραχαράζουν ο αλλοι...Γράφει ο Μάριος Πλωρίτης.

Να τι γράφει λοιπόν, ο στρατηγός για το «απαράσευο» και την επιλέκτικη επιστράτευση «Ενώ πράγματι η Ελλάς μαχόμενη από 4μήνου προς μίαν μεγάλην αυτοκρατορίαν, επρόκειται να εμπλακή εις αγώνα και προς δευτέραν πανίσχυρον τοιαύτην και εν τούτοις το Επιτελείων της κατόρθωσε να εχει επιστρατευμένην κατά το ήμισυ και μόνον . Και ενώ οι Ακρίται του Σωματός στρατού Καβάλλας εχουν προσφέρει 23 εν ολον ηλικίας (1917-40), εν τούτοις το Σώμα στρατού των Αθηνών και Πελοποννήσου ειχε προσφέρει εις τον κοινόν αγώνα 14 και μόνον τοιαύτας 1925-1939. Λαμβανουμένου δ' υπ' όψιν ότι και αι υπόλοιποι περιοχαί εχουν επιστρατεύσει μόνον τας κλάσεις 23-40 υπέρ τους 150.000 εφέδρους σήπονται και μαραζώνουν στα σπίτια των, διερωτώμενοι εις ποιο παράπτωμα να έχουν επιπέσει...»

ΕΚΕΙΝΗ την αυγή, χωρίς να το καταλάβουμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμός, ταπεινώσεις παραλογισμοί... Οι ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτήν της δεκαετίας και που, θεληματικά ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας εχουν σημαδευτεί μια για πάντα...

Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν ακόμα πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν...Η ΑΥΓΗ αυτή του Οκτώμβρη σημάδεψε τη ζωή τους. Μια αντίστοιχη Αυγή την 21^η Απριλίου το 1967, ακριβώς γιατί πολέμησαν τον άξονα,

ξανά βρέθηκαν της Απριλιανή Χούντα στα στρατόπεδα και τις φυλακές για τρία και εφτά χρόνια

Το 1940, η Ευρώπη ολόκληρη βρίσκεται κάτω από τη μπότα του άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Φόβος παντού. Καμιά ελπίδα, κανένα σκίτρινμα ζωής. Παντού ερείπια και θάνατος. Τα πάντα έχουν διαλυθεί και απόλυτη σιγή επικρατεί. Παντού σκοτάδι. Κανένα Φως. Και μέσα σ αυτό το βαθύ σκοτάδι, σε αυτήν τη σιγή θανάτου ακούγεται ένας «Αχός μεγάλος» ένα βροντερό ΟΧΙ. Ένα ΟΧΙ που το είπαν κάποιοι «τρελλοί» Έλληνες, που πάνω στα βουνά της Αλβανίας δίνουν την πρώτη. Ναι την πρώτη Νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα.

Η Ελλάδα μια μικρή σε έκταση και πληθυσμό χώρα αναχαίτησε την πύρρην λαίλαπα του άξονα. Και όχι μόνο αναχαίτησε τη λαίλαπα του άξονα, αλλά τον υποχρέωσε να το βάλει και στα πόδια και για αρκετούς μήνες. Υποχώρησε από τεράστιες εκτάσεις που είχε καταλάβει και κατείχε και άφησε εκατοντάδες επίλεκτους φασίστες νεκρούς. Και αν δεν πρόστρεχε να σώσει τον Μουσουλίνι ο Χίτελερ, ο στρατός μας με την αμέριστη συμπαράσταση που είχε του λαού θα τον είχε ρίξει στην θάλασσα.

Ό,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί με τεράστιο αριθμητικά στρατούς με άρτιους εξοπλισμούς και επιβλητικά μέσα (Γάλλοι, Τσέχοι, Πολωνοί κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την τρέλα έστω, όχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Όπως πρόβλεψαν οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Έλληνες το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στην βάνουση επίθεση, όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλά για τη λευτεριά όλων των λαών όπου Γης.

Έτσι, για μια ακόμα φορά ο λαός μας, εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή να περιφρουρηθούν οι ανώτερες ανθρώπινες αρχές, αξίες και τα ιδανικά του ανθρώπινου πολιτισμού.

Η εκλογή της μοίρας ήταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα από τον ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφή Αντίστασης ενάντια στον άξονα ήταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού και περίμενε μια έκκληση...

Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ήταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα,

Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα είπε το δεύτερο, το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ» του λαού μας. Αυτό το ΟΧΙ ήταν πιο ηρωικό και πιο βροντερό απ το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στο οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και α γράψει ένα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες.

Η διάσπαση της οχυρωμένης τοποθεσίας του Ρούλ, ανατέθηκε στο επίλεκτο γερμανικό 125ο σύνταγμα πεζικού. Το ίδιο που χρησιμοποιήθηκε εναντίον της γραμμής Μαζινό στη Γαλλία, ενισχυμένο με ένα τάγμα πεζικού. Δυτικά προς το όρος Κερκίνη, την επίθεση ανέλαβε η 5η και 6η μεραρχία πεζικού και Ανατολικά, 72η ορεινή μεραρχία πεζικού.

Στη δεύτερη γραμμή, στην κοιλάδα του Στρυμόνα, υπήρχε η 2η τεθωρακισμένη μεραρχία, ενώ την ασφάλεια των συνόρων στην περιοχή αυτή προάσπιζε η 7η Βουλγαρική μεραρχία. Η ελληνική δύναμη στο Ρούπελ και στα Ανατολικά υψώματα του ανέρχονταν σε δυο τάγματα πεζικού, ενώ στα Δυτικά του ποταμού υπήρχαν ακόμα δύο τάγματα, και ένας λόχος πεζικού.

Ο πόλεμος και σε αυτό το μέτωπο αρχίζει. Οι βόμβες πέφτουν βροχή και οι 27 αξιωματικοί και οι 950 οπλίτες φέρνουν τους Γερμανούς σε δύσκολη θέση. Το Ρούπελ δεν καταλαμβάνεται και αναζητούνται λύσεις... Ύστερα από σκληρό και άνισο τριήμερο αγώνα και παρά τη διοχέτευση αποπνυκτικών αερίων που προκαλούν ασφυξία καταλαμβάνου τα οχυρά και παρά τις μάχες σώμα με σώμα το Ρούπελ εξακολουθεί να είναι απόθηρο.

Στο μεταξύ, όμως, καταρρέει η Γιουγοσλαβική αντίσταση στη Νότια Σερβία και ισχυρές μηχανοκίνητες δυνάμεις περνούν τα σύνορα και εισβάλουν στο ελληνικό έδαφος. Το απόγευμα της ίδιας μέρας οι Γερμανοί με άσπρες σημαίες και με ντουντούκες, κάνουν γνωστή την συνθηκολόγηση τονίζοντας το άσκοπο του αγώνα, καλώντας το Διοικητή να παραδοθεί μαζί με τους άντρες του. Ο Ταγματάρχης Δουράτος απαντά: «Τα οχυρά δεν παραδίδονται αλλά καταλαμβάνονται»

Οι Γερμανοί, βλέποντας πόσο λίγοι ήταν οι Έλληνες και με ποια μέσα αμυντικά-τους κρατούσαν τόσο «μεγάλο»γι' αυτούς χρονικό διάστημα καθ' υλομένους και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπουν στο ελληνικό έδαφος στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών που υπεραστίστηκαν μέχρι εσχάτων την ιερή τους Γή.

Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251), δημοσιεύτε το γερμανικό ανακοινωθέν της 11-4-1941, που αναφέρεται στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και ανάμεσα στα άλλα γράφει: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαιρετικόν ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής μεταξύ. Προκλήθηκαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντομοι, εισαν αυτά αι συγκρούσεις, όσο δεν είχαν λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα άλλο πολεμικό θέατρο...»

Ομως πέρασαν. Τον Απρίλη του 1941, ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ηπειρωτικής Ελλάδας και το Μάη της Κρήτης και των Νησιών και αρχίζει η ποιο μαύρη και τραγική σκλαβιά. Η τετράχρονη νύχτα της κατοχής. Μια σκλαβιά όμως που ο ελληνικός λαός ποτέ δεν ανέχθηκε και ποτέ δεν αποδέχθηκε. Μα και ούτε έννοιωθε νικημένος. Και τότε ο ήρωες της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγιναν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης.

Θα οργανωθούν σε Αντιστασιακές ομάδες πρώτα και σε πανελλαδικές μετά (με κύριο όγκο το ΕΑΜ), θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών, θα καθυλώσουν πολλές αξιόμαχες εχθρικές δυνάμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές στις 600 και πλέον μεγάλες και μικρές μάχες που έδωσε με τους στρατούς κατοχής ο ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ.

Χιλιάδες από αυτού θα γίνουν οι μάρτυρες του Σκοπευτηρίου της Καισαριανής, της οδού Μέρλιν, του Χαϊδαριού, των Καλαβρύτων, του Διστόμου, του Χορτιάτη, του Παύλου Μελά, του Επταπυργίου, της Κατράνισσας-Πύργους και τόσες άλλες που ούκέστι τέλος ...

Με τα δύο βροντερά ΟΧΙ, που είπε η Ελλάδα στις δύο αήττητες μέχρι τότε αυτοκρατορίες, του Μουσουλίνι και του Χίτλερ και την πρώτη και τη μεγαλύτερη αναλογικά Αντίσταση, που οργάνωσε και πρόβαλε στους τρεις βάρβαρους κατακτητές, απέδειξε στην οικουμένη ότι η αιώνια Ελλάδα. Η Ελλάδα των Θερμοπυλών, του Μαραθώνα, των Πλαταιών, μα και του 1821 υπάρχει. Και όχι μόνο υπάρχει, αλλά αγωνιζόμενη όπως πάντα για τα υψηλότερα Ανθρώπινα ιδανικά και οράματα, δίνει το παράδειγμα της αρετής, της αυτοθυσίας και την απροσμέτρητη λατρεία της προς την Ελευθερία και τη δημοκρατία. Να αποδείξει, πως εδώ παλιότερα και γράφτηκαν αρκετές απ τις λαμπρότερες σελίδες της Ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού.

Οταν οι Ευρωπαίοι λαοί, οι ηγεσίες και οι Άνθρωποι του πνεύματος έμαθαν και αυτοί ακόμα πέρα του Ατλαντικού, ότι μια χούφτα ήρωες αντιμετώπισαν με θεική καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσάλωφρακτων φαλαγγών του Μουσουλίνι και μιας Αυτοκρατορίας εννενήντα εκατομμυρίων Γερμανών, που πρόστρεξε να σώσει τον ήδη τρωτό και πληγωμένο πια μύθο του αήττητου. Οταν έμαθαν ότι η κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα κατοχής, δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος(όπως πολύ θα το ήθελαν μερικοί) της αντίστασης του λαού κατά των κατακτητών.

Οταν έμαθαν ότι απ την επόμενη της κατάκτησης οι Έλληνες άρχισαν ενα Νέο ανειρήνευτο αγώνα με τα στρατεύματα κατοχής. Εναν αγώνα πρωτόγνωρο, που οι καταβολάδες του έχουν την προέλευση απ τον Λεονίδα, τον Αλέξανδρο, τον Ακρίτα και τον αρματώλο;

Εναν αγώνα του γυμνού στήθους και της σφιγμένης γροθιάς, αφού δεν υπήρχε πλέον οπλισμό και οργανωμένος στρατός και επιμελητείες. Οτι όλα αυτά έπρεπε να γίνουν από το τίποτε και τον οπλισμό για τον αγώνα έπρεπε να τον πάρει απ τους ίδιους τους κατακτητές.

Μετά την κατάληψη της χώρας το μόνο πολεμικό μέσο που είχαν οι Έλληνες για να αγωνιστούν και για τα οποία αγωνίστηκαν ήταν οι πολύτεμες και αξιοθαύμαστες παρακαταθήκες των προγόνων.

Αυτή η κιβωτός των ανεκτίμητων παρακαταθηκών χρέωνε και υποχρέωνε του Έλληνες, να συνεχίσουν μέχρι την τελική Νίκη τον αγώνα ώστε να φανούν αντάξιοί του και να γράψουν όπως και αυτοί νέες σελίδες δόξας για την Ελλάδα και την οικουμένη.

Όταν έμαθαν ότι οι πρώτες αντάρτικες ομάδες έπιασαν τα βουνά. Ότι δυο Έλληνες Νέοι ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, ερμηνευώντας και εκφράζοντας την ψυχική διάθεση και θέληση του ελληνικού λαού, να συνεχίσει και κάτω από τις τραγικές κατοχικές συνθήκες και άοπλοι πλέον το αγώνα, όσο σκληρός και αιματηρός. και αν είναι και ότι κατέβασαν στις 30 του Μάη του 1941 και τσαλάκωσαν τη γερμανική σημαία-βάστικα από την Ακρόπολη.

Όταν έμαθαν ότι αντάτρες του ΕΛΑΣ, του ΕΔΕΣ μαζί με Αγγλους κομάντος ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου κόβοντας στα δύο την Ελλάδα, την μόνη σιδηροδρομική γραμμή που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική. Όταν έμαθαν ότι οι ενισχύσεις σε στρατό και πολεμικό υλικό, που έστελναν μέσω της Ελλάδας στον Ρόμελ, δεν έφταναν στον προορισμό τους και ότι οι ανατινάξεις των σιδηροδρομικών γραμμών και των αμαξοστοιχιών διαδέχονταν η μια την άλλη και την τεράστια προσφορά στον συμμαχικό αγώνα στην απόβαση στην Ιταλία και το σχέδιο «Κυβωτός».

Όταν έμαθαν ότι οι Γερμανοί λήστεψαν σε τέτοια έκταση και με τέτοια αχαλίνωτη μανία και σε βάθος τον ελληνικό λαό που και ο ίδιος ο Μουσουλίνι επειδή δεν άφησαν τίποτε ούτε και γι' αυτόν έφτασε στο σημείο για να δείξει το μέγεθος της ληστείας να πει ότι: «οι Γερμανοί πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ' τα παπούτσια των Ελλήνων».

Όταν έμαθαν ότι τον χειμώνα 1941-42 τριακόσιες (300000) και πλέον χιλιάδες πέθαναν στις μεγάλες πόλεις και την ύπαιθρο ακόμα και ειδικά στην Αθήνα από την πείνα. Ότι πάρα τη φρίκη και τον πόνο η Αντίσταση οργάνωνε καθημερινά τεράστια σε όγκο συλλαλητήρια α) για να σταματήσει η γκανγκστερική ληστεία β) να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, γ) να μην πάνε εργάτες και οι όμηροι στη Γερμανία δ) να μην γίνει επιστράτευση Ελλήνων για τα πολεμικά μέτωπα.

Όταν έμαθαν αργότερα ότι με εντολή του συμμαχικού Στρατηγείου οι Έλληνες αντάρτες με τις καθημερινές σκληρές μάχες με το στρατό κατοχής σε ολόκληρη την Ελλάδα κατόρθωσαν όχι απλώς να παραπλανήσουν τους Γερμανούς αλλά να τους πείσουν ότι η συμμαχική απόβαση θα γίνει στην Ελλάδα και όχι στην Ιταλία, όπου πρόβλεπε το συμμαχικό σχέδιο. Οι μάχες αυτές υποχρέωσαν τους Γερμανούς όχι μόνο να μην μετακινήσουν δυνάμεις απ' την Ελλάδα στην Ιταλία αλλά και να μεταφέρουν δυνάμεις από εκεί στην Ελλάδα που πίστευα πλέον ότι θα γίνει η απόβαση, διευκολύνοντας με αυτόν τον τρόπο τις συμμαχικές δυνάμεις να φανεί η απόβαση με επιτυχία και με λιγότερες απώλειες. Το ίδιο έγινε και με την απόβαση στη Νότια Γαλλία.

Όταν έμαθαν για τα δεκάδες μεγάλα «ολοκαυτώματα», όπως των: Καλαβρύτων, του Διστόμου, του Χορτιάτη και την θαυμασία προετοιμασμένη γενοκτονία μέσα απ' την πείνα που σκότωσε μισό εκατομμύριο Έλληνες. Τα καθημερινά μπλόκα με τους κουκουλοφόρους να δίνουν με το δάκτυλο τους αγωνιστές. Τους κρεμασμένους στις πλατείες των πόλεων και των χωριών. Τα παιδιά του Υμηττού που έγιναν ένα άλλο «ολοκαύτωμα» για να γλυτώσει η ανθρωπότητα απ' το φασισμό.

Όταν ποια με τις καθημερινές θυσίες και ηρωϊσμούς καταστάλαξαν στο συμπέρασμα ότι όλα αυτά μαζί σημαίνουν αυτό που είπε ο Τσιώρτσιλ ότι «Από τώρα και στο εξής θα λέμε πως οι ήρωες πολέμουν σαν Έλληνες»

Όταν έμαθαν ότι το δόγμα και τα οράματα του Χίτλερ να κυριαρχήσει στον κόσμο καταλύοντας κάθε έννοια διεθνούς έννομης τάξης. Δολοφονώντας εκατομμύρια ανθρώπους και τις πιο υψηλές κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος, όπως το δίκαιο τα ανθρώπινα

δικαιώματα στην ζωή και την ελευθερία, έγιναν συντρίμια-κονιοτροποποιήθηκαν στα βουνά της Αλβανίας, στο Ρούπελ, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τις ανατιναγμένες στον αέρα απ τους αντάρτες σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και οδικές φάλαγγες για να μην φτάσουν τα εφόδια στον Ρόμελ,σε αντίθεση με αυτούς που έμειναν«ατάραχοι»και τους αδιάφορους που δεν ενδιαφέρονταν να μάθουν τί συμβαίνει είτε γιατί η πολεμική μηχανή εξυπηρετούσε τα συμφέροντά της,ή γιατί θα τους χάλαγε τη διάθεση.

Και κυρίως αυτούς που ο Γερμανός ιερομένος martin Niemoller κάνοντας αυτοκριτική και καυτηριάζοντας τους εκμεταλλευτές των καταστάσεων και τους αδιάφορους είπε: Όταν οι Ναζί έπαιρναν τους Εβραίους, δεν διαμαρτηρήθηκα,αφού δεν ήμουν Εβραίος.Όταν έπαιρναν τους κομμουνιστές, δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν κομμουνιστής. Όταν έπαιρναν τους σοσιαλδημοκράτες δεν διαμαρτυρήθηκα,αφού δεν ήμουν σοσιαλδημοκράτης. Όταν έπαιρναν τους καθολικούς δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν καθολικός. Όταν ήρθαν να πάρουν κι' εμένα, δεν υπήρχε ποια κανείς να διαμαρτυρηθεί».

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΔΙΑΦΟΡΕΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Όσα επιχειρήματα και αν προβάλουν οι πιο πάνω κύριοι, πάντα και όλα τους τα επιχειρήματα και για την κάθε περίπτωση θα θυμίζουν το δικαστή εκείνον που, ενώ καταδίκασε σε θάνατο έναν αθώο, προσπαθούσε να απαλλαγή απ την ενοχή του, λέγοντας, πως δεν πήρε μέρος στο εκτελεστικό απόσπασμα, που εκτέλεσε τον αθώο.

Όλοι στα υψηλά κοινωνικό-οικονομικά κλιμάκια αυτοί οι άθλιοι και ανάξιοι έλληνες που ξέχασαν στις πατρογονικές παρακαταθήκες «Ελευθερία ή θάνατος»και το «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο» όχι μόνο γύρισαν την πλάτη στην Ελλάδα όταν διέτρεχε τον μεγαλύτερο, κίνδυνο να μετατραπεί σε παράρτημα του Γ! Ράιχ, αλλά και οργάνωσαν ή συνέβαλαν στην οργάνωση διαφόρων σωμάτων που πολεμούσαν δίπλα στου Γερμανούς.

Το ΕΑΜ ΕΛΑΣ, όχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο αλλά και μετά των εμφύλιο πρέπει ο λαό νικήθηκε, έπρεπε να τσακιστεί να καταχωνιαστεί για να μην υπάρχει ούτε η ανάμνηση του ξεσηκωμού ενώ γνωρίζουν την προσφορά προσπιούνται οτι δεν ξέρουν εξανάγκασαν τον ΕΑΜικό κόσμο να καταφύγει στα βουνά να γίνει το δεύτερο αντάρτικο για να συντριβεί οριστικά.

Το μόνο επιχείρημα που προβάλουν είναι οτι ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση κατά των κατακτητών αλλά σκότωνε Έλληνες εθνικόφρονες.

Μα ό,τι έκανε και δεν έκανε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν ήταν ποτέ κράτος και παρ' όλα αυτά, για όσα εγκλήματα μας βαρύνουν όχι μόνο τα αποδοκιμάζουμε και λυπόμαστε ειλικρινά για την ευθύνη που έχουμε οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση, παρ' όλο που μερικά από αυτά ήταν αναπόφευκτα. Επειτα οι κύριοι αυτοί που τόσο εύκολά καταλογίζουν ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για εγκλήματα προκειμένου να αποσιγήσουν τα δικά τους συνειδητά και καλομελετημένα δια καταλόγου και για συγκεκριμένα άτομα

Δεν πρέπει να ξεχνούν οτι αυτοί που οργάνωσαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και τα άλλα σώματα για να πολεμήσουν μαζί με τους Γερμανούς την Αντίσταση δεν σκέφτηκαν το ποιο αποτελεσματικό μέσο να χτυπήσει και από μέσα αυτούς που αγωνίστηκαν, θυσιάστηκαν και συνέτριψαν το δόγμα του Χίτλερ να γίνει ο μοναδικός αφέντης του κόσμου και τις ναζιστικές του θεωρίες οτι έστειλαν ειδικούς πράκτορες να ενταχθούν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να διαπράξουν πολλά από τα εγκλήματα αυτά για να εκθέσουν στα μάτια τους μα και να καλύψουν η και να δικαιολογήσουν μέρος απ αυτά που αυτοί προ μελετημένα διέπραξαν αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα.

Σε αντίθεση με αυτούς, 103 διάσημοι Γάλλοι διανοούμενοι, καλλιτέχνες και στρατιωτικοί με προ εξάρχονταν της Γαλλικής Αντίστασης στρατηγό Ντε Γκώλ, μέχρι τον Ζάν-Πώλ Σάτρ, τον Ελυάρ, τον Καμύ, την Ελσα Τριολέ, το Ματίς, τον Λεκορμπυζιέ, τον Ζολιό-Κιουρί, που σε όλη τη διάρκεια της κατοχής έγραψαν αξιόλογα πράγματα για την Αντίσταση στην Ελλάδα του 1944. Ομως και πριν απ αυτούς μια ανώνυμη παράνομη ομάδα είχε γράψει ένα κομμάτι την

1η Αυγούστου 1943, στην παράνομη γαλλική εφημερίδα της κατοχής την «Κομπά» που αντιπροσωπεύει το πνεύμα ολόκληρου του γαλλικού λαού:

«Ήτανε ένας πολύ μικρός τόπος, βαρύς από ένα ένδοξο και πλούσιο παρελθόν. Η Ελλάδα ,Μητέρα του πολιτισμού μας. Όμως στις μέρες μας τ'κ ήταν; Ένας μικρός λαός στη δύση του, μας έλεγαν. Πόσο λάθος έκαναν!! Υστερα από τρεις χιλιάδες χρόνια σιωπής η Ελλάδα ξεπετιέται αθάνατη και δίνει στον κατάπληκτο κόσμο τα παράδειγμα των άφθαρτων αξιών της. Η Ελλάδα ορθώνεται και αντιμετωπίζει τους δήμιό της. Οι δήμιοι τρέμουν».

Μέσα σε τρεις μήνες, από την 1η του Γενάρη ίσαμε τις 7 Απρίλη του 1943 , κερδίζει μια τεράστια μάχη. Τα όπλα δεν υπακούουν και γίνεται μια απεργία γενική. Και ποιος κάνει αυτό το τόλμημα; Μια χώρα δέσμια και πεινασμένη που βρήκε τη δύναμη να κηρύξει γενική απεργία και να πάει ίσα με πέρα. Τα πλήθη του λαού της αντιμετώπισαν τα τάνκς και τα μιδραλιοόλα μέσα στις Αθήνας τους δρόμους. Και είδαμε αναπήρους του πρόσφατου πολέμου να καλύπτουν με τα σωματά τους τη πρώτη γραμμή των διαδηλωτών πάνω στα αναπηρικά καροτσάκια τους. Είδαμε λαϊκούς αγωνιστές με υψωμένη τη γροθιά και στήθη γυμνά κι' άδειο το στομάχι να χυμάνε και να αλώνουν κτίρια και υπουργεία όπου ήταν θρονιασμένοι και κώνευαν την προδοσία τους οι Κούϊσλισλινγκς της Ελλάδας.

Η πολιτική επιστράτευση που κηρύξανε απότυχε από το Α ίσαμε το Ω και οι Λαβάλ και οι Κούϊσλιγκς με επικεφαλής τον άθλιο Λογοθετόπουλο βρίσκονται υπό παραίτηση. Οι αντάρτες στην ύπαιθρο θερίζουν τους κατακτητές, ανατινάζουν γέφυρες, συρμού, και οχυρά. Ορθιοι πάνω στα ιερά βουνά οι Έλληνες του 1943 παραβγαίνουν με εκείνους της Αρχαίας Ελλάδας. Και η Λευτεριά θα στεφανώσει τους αγώνες τους.

Γαλλικέ λαέ,

Είδες τι κάνουν αυτοί ,φτωχοί ,γυμνοί, πεινασμένοι, και άοπλοι και μέρτησε αυτό που εσύ πρέπει να πράξεις».

Η άρνηση της υποταγής και οι πρώτες ελληνικές Νίκες στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο και αργότερα το κατέβασμα της βάσικας απ την Ακρόπολη, έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Ο αντίλαλος της Νίκης έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και όπως λέει ο ποιητής. Η Νίκη αυτή είναι: μήνυμα στους ελεύθερους να προετοιμαστούν και σάλπιγγα για τους σκλαβομένους να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν. Ίσως στις ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν ποιητές που να συμπύκνωσαν και να προ ανάγγειλαν με τόσο σαφή τρόπο την ιστορική μοίρα που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Έλληνες ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη βάνausη επίθεση όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής, όσο οι Έλληνες ποιητές:

«Απ τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά»την θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμος το 1821. Ο Κ Παλαμας το 1940, με έναν εύστοχο ποιητικό λόγω, θα ενσωματώσει την ψυχή, την ιστορία και την αποστολή του Ελληνισμού μέσα στο στίχο: «Αυτόν το Λόγω θα σας Πω, δεν Εχω άλλο Κανένα:«Μεθήστε απ τ Αθάνατο Κρασί του εικοσιένα».

Και λίγο αργότερα ο Αγγελος Σικελιανός θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή της τριάγιας εκείνης γενιάς στην υπόθεση της Ελευθερίας των εθνών με το στίχο:«Ομπρος, με Ορθή, Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρόμο, Ελλαδα στον Ανθρωπο... Μπρος». Ακολουθούν ο Σεφέρης, Ο Βάρναλης, ο Ρίτσος και σε συνέχεια και οι άλλοι μεγάλοι ποιητές που ακριβολογούν και κυριολεκτούν με τον ποιητικό τους λόγω τη σημαίνει και τι της αναλογεί και τι πρέπει να κάνει η Ελλάδα και σε αυτόν τον πόλεμο.

Και μόνο οι στίχοι αυτοί, χωρίς να περιαυτολογούμε αρκούσαν να μάθει ο κόσμος ποιο Έθνος είμαστε. Να μάθει οτι εμείς δεν είμαστε αυτοί που έχουμε στη σκέψη και τη ζωή«όργανα» το φάσανον, το κνούτο και τον ανασκολοπισμόν. Είμαστε το έθνος των σοφών, των φιλοσόφων, των ποιητών, των ηρώων και των λογοτεχνών εν γένει. Είμαστε το έθνος που γέννησε το θέατρο, το Ολυμπιακό πνεύμα και την Δημοκρατία.

Οι Έλληνες ήμαστε λαός προσκολλημένος σταθερά στη Δημοκρατία: Απ' την εποχή του Λυκούργου και του Σόλωνα, της Αθηναϊκής Δημοκρατίας με το Σωκρατικό πνεύμα και την εκκλησία του Δήμου. Το Δημοτικό πνεύμα των Μακεδόνων, απ' τους Μακεδονίζοντες του Φιλίππου και τους αντί Μακεδονίτες του Δημοσθένη, μέχρι την εκπολιτιστική και φιλελεύθερη μεταχείριση των βαρβάρων της Ασίας στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, τους νόμους του Βυζαντίου, απ' του Ιουστινιανού μέχρι των Παλαιολόγων, που κωδικοποιούν και καταξιώνουν το αρχαίο πνεύμα με την κοινωνική δικαιοσύνη και την αγάπη του Χριστιανισμού.

Μια συμπόρευση από την Αμφικτιονία, τον Παρθενώνα και τα Παναθήναια ως το Δελφικό Πνεύμα της Ειρήνης και της Ελευθερίας. Ένα πνεύμα, που συνεχίζεται η ακτινοβολία του μέχρι σήμερα και επιβεβαιώνει ότι: όπου η τυραννία ανέτρεψε τη Δημοκρατία, οι κοινωνικές δομές έχασαν την ισορροπία τους. Ανατράπηκαν οι κανόνες επικοινωνίας, συνενόησης, συνεργασίας, συμβίωσης και τελικά η συνύπαρξης των Ανθρώπων, κάτω από τη βία και την καταπίεση.

Να τι γράφει ο στρατηγός Καθενιώτης, σε σχέση με το θέμα αυτό: «Δια πάσας τας ανωτέρω περιπτώσεις τα οχυρά δεν θα εγκαταλειφθώσιν, αλλ' έστω και κυκλούμενα θα αγωνισθώσι μέχρις εσχάτων». (Διαταγή Γενικού Στρατηγείου). «Ιδού (λέει) το πραξικόπημα το οποίον υπό την πίεσιν της ανάγκης θα έχετε πέρας εις το Οχυρωμένον Μέτωπο, σταματώντας ολόρθα τα σφυριά εκεί όπου πλέον εις τας 14 Νοεμβρίου, διότι θα απέσυρε άνδρας τε και χρήματα (έμεναν ακόμη 400 εκατομμύρια δια το έτος αυτό) προς τον μόνον και κυρίαρχον πλέον σκοπόν πάσης οχυρώσεως, δηλαδή την κάλυψιν της Θεσσαλονίκης.

»Η ανωτέρω διαταγή θα αποτελεί μία από τα ωραιότερας αποφάσεις του Γεν Στρατηγείου, εάν με το τελευταίον τούτου εδείκνυε και την στοιχειωδεστέραν φροντίδαν δια την εκτέλεσιν ταύτης η δε στρατιά Ανατολικής Μακεδονίας προ την οποία απευθύνετο έπρραττε το αυτό.

»Δια την εκτέλεσιν δε του έργου αυτού, δεν θα εχρειάζοντο παρά τρεις μήνες και 3 ομάδες από 3-4 αξιωματικούς, δηλαδή την διάλυσιν ενός από τα συνεργεία του οχυρωματικού μετώπου. (εννοεί τη γραμμή Μεταξά)

»Δυστυχώς όμως και η τελευταία ρανίς του αίματος του ταμείου Εθνικής Αμύνης, έπρεπε να διέλθει από τον ίδιον κουρβανά. Επιβαρύνουσα εις απίστευτον βαθμόν διατάσσοντας και διατασσόμενους.

»Διότι μετά την έκδοσιν της διαταγής τούτης. δεν χωρούν πλέον αι άσκοποι και θεωρητικοί συζητήσεις εάν έπρεπε να γίνει μόμος Οχύρωση ή απλή Οχύρωσις προκαλύψεως, ούδε υποκριτικά Ιερεμιάδες του ποιος ειχε δίκιο ή άδικο προ πέντε ετών, διότι δεν εππρόκειτο να ελεγχή το τι μπορούσε να γίνει στους πέντε μήνας. Με αποτέλεσμα την ανοχύρωσιν της Ηπείρου όπου ο Κασιμήτρος και ο Μαυρογέννης έσκαβαν το χώμα με τα νύχια των διαθέτοντας μόνον δυο εκατομμύρια ως εάν τούτα να προήρχοντο από τον πρώτον πόλεμον δάνειον της Ελλάδος, διότι εκείνη η Οχύρωσις ανάφεται εις την κατηγορίαν της Ντάπιας του Μακρή στο Μεσολόγγι».

Βέβαια, η κριτική του στρατηγού Καθενιώτη, δεν αρκέστηκε στο θέμα αυτό, στο έργο του αξιολογεί πρόσωπα και πράγματα, στρατηγική και τα μέσα διεξαγωγής του πολέμου. Οσο για τους Αγγλους που εκτός από την πολιτική ειχαν και τον πρώτο λόγω και στον αλβανικό πόλεμο μη ανταποκρινόμενοι στις υποσχέσεις που ειχαν δώσει σε πολεμοφόδια και στρατιωτική ενίσχυση γράφει επί λέξει

«Τον Ιανουάριο ήρθε στην Αθήνα ο Ουέϊβελ και μας επρότεινε αντί των 9 Μεραρχιών δυο, πτωχά αντιαρματικά Συντάγματα αγωνιζόμενος να προσαρμόσει τα επί της υδρογείου υποχρεώσεις της αγγλικής αυτοκρατορίας εις τας ίδιας μας αξιώσεις και απαιτήσεις, Θα ελέγαμε ότι δεν θέλουμε ούτε έναν Εγγλέζο, αλλα ζητούσαμε ένα μεταγωγικό αεροπλάνο το οποίο να μεταφέρει είτε από την Αίγυπτο είτε δεν ξέρω από πού, τόσα πολυβόλα, τόσα αντιαρματικά όπλα κλπ. Και καταλήγει: Αν η Αγγλία δεν εχει διαθέσιμα όπλα μετά την τριετή προ παρασκευήν: τότε ας μη θέλει να είναι αυτοκράτωρ»

Αυτά γράφει ο στρατηγός Καθενιώτης, για τη στρατιωτική βοήθεια στον Αλβανικό πόλεμο και την συμπεριφορά των Αγγλων γενικά. Και επιβεβαίωση των δολοπλοκών της Αγγλίας, το νόημα και η αξία των Αγγλικών εγγυήσεων αρκεί να διαβάσει κανείς την «Βρετανική ιστορία του Β! Π.Π» τομ 156 σελ 223. «Από το ένα μέρος παράλειψις εις το να ενισχυθή η Ελλάς, θα εσήμαινε πλήρη έλλειψιν αμύνης εις τας ιταλικάς αεροπορικές επιθέσεις.

Και εις την περίπτωση αυτήν το ηθικόν και του στρατού και των πληθυσμών θα ειχε πέσει επικινδύνως. Η εγκατάστασις των Ιταλών εις την Ελλάδα, θα ήτο ένα σκληρόν κτυπημα εις τας στρατηγικάς θέσεις, εις την Ανατολικήν Μεσόγειον και αν επρόκειτο να συντελεσθή (η εγκατάστασις των Ιταλών) ευκόλως ο αντίκτυπος εις τας σχέσεις μας με την Τουρκίαν και Γιουγκοσλαβίαν θα ήτο οδυνηρός. Από την αλλην πλευράν η εν τω συνόλον θέσις μας ανεξήγητος ακόμη από την ασφάλειαν της Αιγύπτου...».

Επειτα δεν ήταν η Αγγλία αυτή, μα και ο ίδιος πρωθυπουργός της, που με γράμμα που έδωσε στη δημοσιότητα μετά τον Β! Π.Π ο βασιλικός επιτροπος της Ιταλίας στην Αλβανία Τζακομίνι, γράμμα στο οποίο έγραφε ο Τσώρτσιλ: «Αν η Ιταλία για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μια μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ήταν γι' αυτό αναγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας, δε θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρετανίας».

Η παροχή ελευθερίας δράσης στα φασιστικά κράτη στην περιοχή των Βαλκανίων από μέρους της Αγγλίας, που ειχε κάνει την Πλατωνική δήλωση εγγύησης προς την Ελλάδα, προκύπτει και από τα αρχεία Ντίρξεν, πρώην πρεσβευτή της Γερμανίας στο Λονδίνο και τη Μόσχα, που τμήμα της δημοσιεύθηκε μεταπολεμικά από το σοβιετικό Υπουργείο των Εξωτερικών.

«Η Μεγάλη Βρετανία, γράφει ο Ντίρξεν, προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιανατολικής Ευρώπης, όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα και κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα διαπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας την επιθυμία να της παραδώσει αυτές τις χώρες...». Ιστορία της Αντίστασης Α! τόμος 1940-45 σελ 48.

Ενώ λοιπόν, η Πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία της χώρας γνώριζε οχ μόνο τις προθέσεις-βλέψεις της Ιταλίας και την προτροπή και αυτής ακόμα της Αγγλίας προς την Ιταλία, να επιτεθεί στα Βαλκάνια (εύκολος αντίπαλος η Ιταλία σε σχέση με τη Γερμανία), η «ηγεσία» μας πιστός υπηρέτης των Αγγλικών συμφερόντων στη Μεσόγειο των Σλάβων και των Γερμανών στη Μεσόγειο με τη γραμμή μεταξύ, αφήνοντας αναχύρωτα τα υπόλοιπα σύνορα της χώρας και ειδικά από την πλευρά που εξυπηρετούνταν τα συμφέροντα της Αγγλίας, αλλά και των αυτών, των «ειδικών γνωστών» που λυμάνονταν τα εκατομμύρια του Έλληνα φορολογούμενου (κατά τον στρατηγό Καθενιώτη, αφήνοντας τον Κασιδήμα και τον Μαυρογιάννη, να κάνουν με τα νύχια Ντάπιες στα σύνορα που η Αγγλία τα ήθελα ανοχύρωτα!

Με δυο λόγια: Κοινή συναινέση Αγγλίας που ήταν ο τοποτηρήτης και επικυρίαρχος. από το 21 και της ελληνικής «ηγεσίας» σε περίπτωση πολέμου η Ελλάδα θα καταλαμβάνονταν ανυπεράσπιστη από την Ιταλία. Αλλωστε ο Τολπιλισμός της ΕΛΛΗΣ, από την πλευρά της Ιταλίας την 15η Αυγούστου στην Τίνο, αυτήν την έννοια ειχε. Αλλο πράγμα αν ο Έλληνας που μισούσαν θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, ξεσηκώθηκαν σαν ένας Άνθρωπος να αποκρούσουν τον φασίστα εισβολέα.

Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή των Ελλήνων στον πόλεμο,(για όποιον ερμήνευσε σωστά το τραγούδι της Βέμπο «με το χαμόγελο στα χείλη»), εκτός από την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης (αυτή ήταν και έννοια του Γράμματος του Γ Γραμματέα του ΚΚΕ Ζαχαριάδη, από την Φυλακή της Κέρκυρας, για «συμμετοχής όλων αναξαιρέτως των Ελλήνων με εκείνη τη φοβερή προτροπή «με το πέτρα την πέτρα καλύβι το καλύβι και εννοούσε την αυτοθυσία...»), ότι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Την 1η Σεπτεμβρίου 1939 ξέσπασε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Τα γερμανικά στρατεύματα ξεσχίζοντας τις διεθνείς συνθήκες και παραπατώντας κάθε γραφτό και άγραφο νόμο, εισέβαλαν στο πολωνικό έδαφος. Η κήρυξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πόλεμου δεν προκάλεσε καμιά έκπληξη σε κανέναν. Ήταν η λογική κατάληξη μιας σειράς τοπικών πολέμων, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών αρπαγών, που είχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά και милитарιστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασίας.

Η αναίτια φασιστική επίθεση της ιταλίας στην Αιθιοπία, προκάλεσε κύμα οργής και αγανάκτησης στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Μια κοινή γνώμη, που απαιτούσε να παρθούν αποτελεσματικές κυρώσεις για τον επιτεθέμενο, αλλά η κοινωνία των Εθνών (ΚΕΤ) στάθηκε ανήμπορη να πάρει οποιοδήποτε αποτελεσματικό μέτρο εξαιτίας της πολιτικής των Δυτικών δυνάμεων, που ουσιαστικά άφησαν ελευθερία δράσης στους φασίστες εισβολείς.

Ο πόλεμος φυσικά είναι ένα αναγκαίο κοινωνικό φαινόμενο που απορρέει από τη φύση του καπιταλιστικού και του ιμπεριαλισμού και τον τρόπο που κατανέμει τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο-ατομικά. Όσο θα παραμένει ο καπιταλισμός, σαν σύστημα παραγωγή, κατανομής και ζωής, θα παραμένει και ο κίνδυνος πολέμου.

Επειτα στις παραμονές του Β.Π.Π δεν υπήρχαν οι υλικές προϋποθέσεις για την αποτροπή του. Η Σοβιετική Ένωση (ΕΣΣΔ) που ήταν η μόνη Σοσιαλιστική χώρα στον κόσμο που είχε δικούς της συγκεκριμένους λόγους να παλεύει για την ειρήνη. Ήθελε χρόνο και ειρήνη να σταθεροποιήσει το νέο και πρωτόγνωρο κοινωνικό οικονομικό της σύστημα.

Το σύστημα που κοινωνικοποιώντας τα μεγάλα μέσα παραγωγής, θα μετακινούσε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων, από την ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ που στηρίζεται το καπιταλιστικό σύστημα στην ΕΡΓΑΣΙΑ, ενώ παράλληλα θα άλλαζε και τον τρόπο κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα ήταν διασπασμένο. Και αφού ήταν διασπασμένο δεν ήταν και ικανό να ασκήσει και αποφασιστική επιρροή στην διαφύλαξη της ΕΙΡΗΝΗΣ.

Αρα μόνο αν σχηματιζόταν ένα πλατύ και πανίσχυρο μέτωπο που θα συμπεριελάμβανε τις Δυτικές δημοκρατικές δυνάμεις, την ΕΣΣΔ, το Διεθνές εργατικό κίνημα και όλους τους φιλειρηνικούς λαούς, θα μπορούσε να μπει φραγμός στον πόλεμο, που οδηγούσαν οι δυνάμεις του φασισμού και του Ιμπεριαλισμού από κοινού για το ξανά μοίρασμα του κόσμου και ειδικά την εξάλειψη από προσώπου Γης του Νέου σύστατου Σοσιαλιστικού κράτους.

Η Γαλλία όμως και κυρίως η Αγγλία έκαναν στενόκαρδους και ιδιοτελείς υπολογισμούς: Φροντίζοντας να σπρώξουν την ετοιμοπόλεμη Γερμανία σε πόλεμο με την ΕΣΣΔ. Πίστευαν πως αν θα εξαντλούνταν αμοιβαία αυτές οι δύο χώρες από τις ανυπολόγιστες καταστροφές Με τον τρόπο αυτό θα έβγαιναν ωφελημένοι και δυνατοί οι Αγγλογάλλοι ιμπεριαλιστές και θα επέβαλαν τα τελικά άνετα τις θελήσεις τους.

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι ενώ οι Αγγλο-Γάλλοι έκαναν μακρόχρονες διαπραγματεύσεις με Σ. Ένωση για κοινή δράση (το ίδιο γινόταν και στην Ελλάδα για τη συγκρότηση του Εθνικού Απελευθερωτικού μετώπου, με το σύμφωνο Σοφούλη Σκλαβενά) συζητούσαν ατελείωτα, αν έπρεπε ή δεν έπρεπε να περάσουν ο Ρώσικος στρατός από το έδαφος της Πολωνίας και υποκρινόμενοι πως δεν έδινε τη συγκατάθεσή της η Πολωνική κυβέρνηση, να περάσουν από το Πολωνικό έδαφος τα Σοβιετικά στρατεύματα.

Αλλά πώς ήταν δυνατόν, να αρχίσει κοινή πολεμική δράση, αν τα σοβιετικά στρατεύματα δεν συνένωναν τις προσπάθειες και τις στρατιωτικές ενέργειες με αυτές των συμμάχων τους και αν δεν σπεύδανε να βοηθήσουν την Πολωνία, που ήταν η χώρα που πρώτη θα έπεφτε θύμα της χιτλερικής επίθεσης;

Οι κυβερνήσεις της Πολωνίας, Ρουμανίας και Βουλγαρίας προτιμούσαν να κατακτηθούν οι χώρες τους από τη χιτλερική Γερμανία παρά να περάσουν από τα εδάφη τους τα σοβιετικά στρατεύματα. Αυτή η αδιαλαξία μόνο ο Αγγλο-Γάλλοι μπορούσαν να την υπαγορεύσουν.

Όμως οι Αγγλο-Γάλλοι δεν ενδιαφέρονταν να συγκροτήσουν κοινό με την Σ Ένωση αντιφασιστικό μέτωπο και αφού οι Αγγλοι δεν ήθελαν, ετσι και τα ελληνικά αστικά κόμματα δεν

ενδιαφέρονταν να συγκροτηθεί ενιαίο εθνικό μέτωπο με τους κομμουνιστές, τις αριστερές, δημοκρατικές. Τις δυνάμεις που αφού εξάντλησαν τα όποια περιθώρια υπήρχαν συγκρότησαν το ΕΑΜ και σε συνέχεια τον ένοπλο ΕΛΑΣ, οργανωμένο στα πρότυπα του ελληνικού στρατού. Το ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ.

Όπως αποδείχθηκε η Αγγλία και η Γαλλία δεν ενδιαφέρονταν για μόνιμες και αποτελεσματικές διαπραγματεύσεις με την Σ Ενωση. Αντίθετα χρησιμοποιούσαν τις άκαρπες διαπραγματεύσεις σαν μέσο για να μπορούν να προσεγγίσουν ευκολότερα τη χιτλερική Γερμανία για να την κατευθύνουν κατά της Σ Ενωσης με την υπόσχεση ότι θα λύσει και το θέμα του ζωτικού χώρου που τόσο ανάγκη είχε και τόσο επίμονα ζητούσε.

Οι Σοβιετικοί αφού εξάντλησαν την υπομονή τους να επιτευχθεί συμφωνία και δεν καρποφόρησε καταγείλανε δημόσια, πως οι Αγγλο-Γάλλοι, δεν επιθυμούσαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο κοινής δράσης που θα μπορούσε να αποτρέψει τον επιτιθέμενο, αλλά επιδίωκαν να βάλουν τη Σ Ενωση να βγάλει μόνη της τα κάστανα από τη φωτιά για να μπορέσουν αυτοί να καταλήξουν ετσι πιο ευκολότερα σε ενα ανήθικο και ευνοϊκό γι' αυτούς συμβιβασμό με την χιτλερική Γερμανία.

Η επίμονη άρνηση των Αγγλό Γάλλων να συνεργαστούν ισότιμα με τη Σ Ενωση και η προσπάθειά τους να στρέψουν την πολεμική μηχανή του Χίτλερ προς την αχανή Ρωσία και την ανατροπή του νεοσύστατου τότε κοινωνικό-οικονομικό σοσιαλιστικό σύστημα. Κάτω από τις διαμορφωμένες πλέον συνθήκες και την απειλή η Σ Ενωση υπόγραψε σύμφωνου μη επίθεσης με τη Γερμανία στις 24-8-1939.

Το Γερμανό-σοβιετικό σύμφωνο, το σύμφωνο του : Μονάχου. Από ότι αποδείχθηκε άντεξε στην ιστορία και στην ιστορική κριτική σαν μια επιβεβλημένη πράξη άμυνας της Σ Ενωσης, που ματαίωσε τα σχέδια του Αγγλο Γαλλικού Ιμπεριαλισμού. Με το σύμφωνο η Σ Ενωση κέρδισε χρόνο και μπόρεσε να προετοιμαστεί καλύτερα για να αντιμετωπίσει την από κοινού επίθεση εναντίον της.

Ετσι η πολεμική μηχανή του άξονα, αντί προς Ανατολάς που της υπόδειχναν οι Αγγλό Γάλλοι, στράφηκε προς τη Δύση όπου υπήρχαν τα κεφάλαια και οι πολεμικές στρατιωτικές μάχες, σύμμαχες μονάδες που τόσο χρειαζόνταν ο Χίτλερ, για να επιτεθεί πλέον για λογαριασμό του και όχι κατ' υπόδειξη των Αγγλό-Γάλλων προς την Σ Ενωση. Αυτό θα γινόταν αργότερα, αφού θα είχε καταλάβει και υποτάξει όλη την Ευρώπη και για λογαριασμό της Γερμανίας.

Ετσι μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, αφού υπόταξε το σύνολο της Ευρώπης εκτός από την Αγγλία, κυρίαρχος πλέον η Γερμανία δια του Χίτλερ και την αίγλη του αήττητου στράφηκε να κάνει αυτός και δια λογαριασμό του αυτή τη φορά αυτό που του υποδείκνυαν οι Αγγλό Γάλλοι.

Ενω ο άξονας ζέσταινε τις μηχανές, η Αγγλία και η Γαλλία, δεν θέλησαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο με την Σ Ενωσή, που να βασίζεται στις αρχές ισότητας και αμοιβαιότητας, ώστε να διαμορωθεί ένα αντιφασιστικό μέτωπο ικανό να βάλει φρένο τις αρπακτικές διαθέσεις του άξονα, αλλά ήθελαν ένα σύμφωνο που όπως αποδείχθηκε ιστορικά όπου η ΕΣΣΔ θα έπαιζε το ρόλο του υπηρέτη. Ένα ρόλο που ο υπηρέτης παίρνει επάνω του, ολο το βάρος των υποχρεώσεων...ενώ παράλληλα την τυπική αυτή προσπάθεια και την κολλησιεργία για την συγκρότηση, θα την χρησιμοποιούσε για να προβάλουν προς την κοινή γνώμη την άποψη ότι «η Σ Ενωση με διάφορα προσκόματα, ουσιαστικά δεν θέλει να συμβάλει στη δημιουργία αυτού του τόσοσ απαραίτητου αντιφασιστικού συμφώνου»!

Το ίδιο συνέβει και στη περίπτωση συγκρότησης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου...Κολλησιεργία... κολισιεργία... μέχρις οτου οι Αγγλοι άρχισαν να οργανώνου τα εσωτερικά στηρίγματα. Βέβαια, η κωλλησιεργία απόβλεπε στο να κερδίσουν χρόνο, ώστε να πείσουν την Γερμανία να στρέψει την πολεμική μηχανή του ο Χίτλερ προς την Σοβιετική Ενωση και Ελληνες να παραταθούν από την προσπάθεια συγκρότησης του Ελληνικού ενιαίου μετώπου. Ομως όταν ο Χίτλερ που τα ήθελε όλα αντί για την Σ. Ενωση έστρεψε, την πολεμική μηχανή και σάρωσε την Ευρώπη και την ίδια τη Γαλλία η αντιφασιστική συμμαχία έγινε πραγματικότητα δυο χρόνια όμως αργότερα. Αντί για το 1939 το 1941.

Οι λαοί όμως της Ηπειρωτικής Ευρώπης, μα και της Αγγλίας που το έπαιζαν απρόθυμη πλήρωσαν ένα μεγάλο κόστος σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Χρειάστηκε να φτάσουν τα 55 εκατομμύρια οι Νεκρή, 25 και πλέον Ρώσοι και ανυπολόγιστες ακόμα οι υλικές καταστροφές σε Ευρώπη και Ασία για να ηττηθεί ο άξονας.

Και ενώ η προσπάθεια, συγκρότησης του αντιφασιστικού μετώπου, δεν έγινε πριν την έναρξη του πολέμου για την πρόληψή του, η εξέλιξη που πήραν τα γεγονότα, εκ των πραγμάτων επιβλήθηκε και παρά ταύτα χρειάστηκε να θυσιασθούν 55 εκατομμύρια Άνθρωποι, να γίνουν τεράστιες υλικές καταστροφές για να ηττηθεί ο άξονας.

Αλήθεια μπορεί να φανταστεί κανείς σήμερα, έστω με ηττημένο τον άξονα χωρίς την συγκρότηση τον αντισυμμαχικού αγώνα και ειδικά χωρίς την πανστρατιά του Ρώσικου λαού και τον κόκκινο στρατό;

Για την ιστορία σε σχέση με τις απώλειες σε νεκρούς των συμμάχων του αντί συμμαχικού αγώνα, Ενώ οι Ρώσοι αριθμητικά είχαν τεράστιες απώλειες σε νεκρούς στρατιώτες οι άλλοι δυο σύμμαχοι: οι μεν Αγγλία: είχε 330 χιλιάδες νεκρούς στρατιώτες οι δε Αμερικάνοι 380 χιλιάδες νεκρούς και αντίστοιχες ήταν και οι υλικές καταστροφές ειδικά στην Ευρωπαϊκή ήπειρο.

Γιατί η Βόρεια Αμερική και ειδικά στις ΗΠΑ, δεν έσπασε ούτε ένα κεραμίδι, ενώ εισέπραξε την αξία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, όπως εισέπραξε και του πρώτου. Ενώ παράλληλα εισέπραξε και την αξία της ανοικοδόμησης της καταστραμένης Ευρώπης εκτός από τον πόλεμο, μα και τους ίδιους που με τόση μανία βομβάρδιζαν «πέρα από τις ανάγκες του πολέμου» αλλά με πρόβλεψη και στόχο να δουλέψουν οι αμερικάνικες εταιρείες στην ανοικοδόμησή της Ευρώπης.

Η εφημερίδα «Ριζοσπάστης» προκειμένου να τονίσει το ρόλο της Σ Ενωσής, και τη συμβολή του κόκκινου στρατού στην ήττα του Ράιχ, δημοσίευσε στις 31 του Γενάρη του 1945 ένα άρθρο με τίτλο ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΛΓΑ ΣΤΟΝ ΟΝΤΕΡ. Σαν να παρακολουθάει από κοντά και βήμα το βήμα τα γεγονότα. Γράφει λοιπόν ο συντάκτης του άρθρου;

«Ενας δρόμος από χιλιάδες χιλιάδες χιλιόμετρα. Άλλωτε χιονισμένος και άλλωτε παγωμένος. Άλλωτε πλημμυρισμένος και λασπωμένος, άλλωτε ξηρός και σκονισμένος. Αλλά πάντα δρόμος θριαμβευτικής πορείας για τους Αετούς του κόκκινου στρατού και δρόμος ατιμωτικής φυγής για τα στακάλια των χιτλερικών συμμοριών.

Σκόρπισαν το θάνατο, την αρρώστια, την καταστροφή και το θάνατο την απέραντη θλίψη στις ρουσικές στέπες, στα παράλια της Βαλτικής και Μαύρης θάλασσας, στην κεντρική Ευρώπη, στα Βαλκάνια, την Βόρεια και τη Δυτική Ευρώπη, στην Ιταλική Χερσόνησο και στη Βόρεια Αφρική.

Εφεραν τη δολοφονική σημαία τους σε όλες τις άκρες, κα τις πιο απίθανες, της βασανισμένης Ευρώπης. Στα Βρετανικά νησιά της Μάγχης, στο Νορβηγικό πολιτικό Κιρκινές, στη Γαύδο και το Καστελόριζο, σε κάτι νησάκια του Βόλγα.

Τα νησάκια του Βόλγα...Αλλά εκεί ήταν το Στάλινγκραντ! Εκεί φώλιαζε συμπυκνωμένη στην υπέρτατη απόφαση η αδάμαστη θέληση των εκατομμυρίων του σοβιετικού λαού. Και το κυριότερο; Εκεί φώλιαζε συμπυκνωμένο το θανάσιμο μίσος ολόκληρης της Ανθρωπότητας εναντίον του φασισμού.

Το μίσος και η θέληση έδωσαν την πνοή στον Κόκκινο Στρατό για την μεγάλη εξόρμησή του. Το χιτλερικό φίδι άρχισε να κουλουριάζεται κάτω από τα χτυπήματα. Αφησε τον Καύκασο, την Ουκρανία, την Κριμαία, τις Βαλτικές χώρες, τα Βαλκάνια, τη Φιλανδία, τη Βόρεια Νορβηγία, την Ουγγαρία και τη μισή Πολωνία.

Στο Νότο και στη Δύση κάτω από τα χτυπήματα των άλλων συμμάχων, άρχισε να αφήνει τη μισή Ιταλία, Γαλλία, το Βέλγιο. Στο τέλος πληγωμένο και κομματιασμένο, ακόμα τρομερό στο πάθος του και στη δύναμή του, το χιτλερικό φίδι κουλουριάστηκε στις όχθες του Ρήνου και στις όχθες του Βιστούλα.

Εκατομμύρια Πολωνοί, Τσέχοσλοβάκοι, Ιταλοί, Νορβηγοί και Ολανδοί αγωνιούσαν ακόμα κάτω από τη μπότα του Χίτλερισμού. Και στον έκτο χρόνο του, ο πόλεμος αυτός, ο τρομακτικότερος σε συνέπειες που γνώρισε η πλάση, εξακολουθούσε να γίνεται έξω από τα σύνορα της Γερμανίας. Τα μεγαλύτερα φάρμακα εξακολουθούσαν να τα καταναλώνουν άλλοι λαοί και όχι οι Γερμανοί.

Αλλα ήρθε η ώρα για τη μεγάλη σοβιετική επίθεση. Οι Γερμανοί την περίμεναν. Ήξεραν ότι στην άλλη όχθη του Βιστούλα οι σοβιετικοί Στρατάρχες των τριανταεπτά και των σατανταπεντε χρόνων, οι χωριάτες, οι εργάτες και οι ψαράδες που πέρασαν από την πολεμική Ακαδημία της Μόσχας, ετοιμάζονται για να αναμετρηθούν με τους διάσημους ευγενείς «Φον» της Πρωσικής Στρατιωτικής Ακαδημίας.

Εκείνο, όμως, που δεν περίμεναν οι Γερμανοί, είναι ο τρόπος που έγινε η επίθεση. Μέσα στην καρδιά του χειμώνα η σοβιετική θύελλα εξαπολύθηκε απάνω τους από πέντε μεριές. Ο Ζούκωφ με την τρομερή θωρακισμένη δύναμη που είδε ποτέ ο κόσμος, τράβηξε την ευθεία του Βερολίνου, Δυο στρατιές ρίχτηκαν στην Ανατολική Πρωσία. Ο Κόνιεφ τράβηξε για την ανυπολόγιστη σε αξία Σιλεσία. Άλλη στρατιά, μέσα από τα δύσβατα Καρπάθια, χτυπάει την πότρα του κέντρου της Τσεχοσλοβακίας.

Πέντε μέρες πέρασαν. Ο Ζούκωφ, έχοντας αφήσει δεκάδες χιλιόμετρα πίσω το πολιορκημένο Πόζναν, μπήκε στη γερμανική Πομμερανία, έφτασε 140 χιλιόμετρα από τα Βερολίνο και λιγότερα από το μεγαλύτερο λιμάνι της Βαλτικής, το Στετίν. Ο Ροκοσόφσκυ και ο Τσερνικόφσκυ απέκοψαν την Ανατολική Πρωσία, κατέχουν πια τα παράλια και τα τέταρτα από την πλούσια περιοχή, που ήταν η φωλιά των Γιούνκερς και του χιτλερισμού. Πάει το Μέμελ, η Καϊνεξεβέργη καίγεται, σοβιετικά Άρματα βαδίζουν κατά του Ντάτσιχ. Τριάντα γερμανικές μεραρχίες βρίσκονται αποκομμένες παραπάνω, στην παραλία της Λετονίας.

Ο Κόνιεφ, βάζει στο χέρι ολόκληρη την πάμπλουτη περιοχή της Σιλεσίας, όπου οι Γερμανοί είχαν συγκεντρώσει τη μισή πολεμική της βιομηχανία. Πάει Οπέλν, το Μπερσλάου, χαροπαλεύει, ο χιτλερικός Δήμαρχος του ντουφεκίζεται από τον Χίμλερ «επί δειλία»

Ο Μαλινόφσκι και ο Πετρώφ, σπρώχνουν συστηματικά στην Τσεχοσλοβακία. Η Χιτλερική λυσσασμένη αντίσταση στην Ουγγική πρωτεύουσα βρίσκεται στα τελευταία της.

Η ρόδα της τύχης δεν γυρίζει πια για τους Γερμανούς, γράφει η «Ισβέστια της Μόσχας». Είναι άγνωστο αν θα κατορθώσουν οι Γερμανοί να στήσουν καινούρια αμυντική γραμμή ή αν ο κλονισμός που είχε το μέτωπό τους σε πλάτος 700 χιλιομέτρων θα οδηγήσει σε οριστική κατάρρευση.

Ωστόσο είναι γεγονός ότι ο πόλεμος μέσα στο γερμανικό έδαφος. Σε όση από την Ανατολική Γερμανία που δεν έχουν καταλάβει ακόμα οι Ρώσοι βασιλεύει το χάος, ο πανικός και η αποσύνθεση και το μεγαλύτερο χάος βασιλεύει στο ίδιο το Βερολίνο. Εκατομμύρια πρόσφυγες καθαρόαιμοι άριοι Γερμανοί, σέρνοντας ένα μπόγο κουρέλια («Είναι ό,τι απόμεινε από την περιουσία τους» τηλεγραφούν οι Σουηδοί δημοσιογράφοι) μέσα στην παγωνιά, τα χιόνια και τη λάσπη. Τρόφιμα υπάρχουν ελάχιστα...Οι ξένοι εργάτες δραπετεύουν.

Οι δήμιοι του Χίμλερ τουφεκίζουν επί τόπου κάθε έναν που τολμάει να αναστενάξει δυνατά. Ο γερμανικός λαός δοκιμάζει με τόκο απάνω στη σάρκα του όλα όσα τράβηξαν οι λαοί της Ευρώπης από τους χιτλερικούς δημίους.

Και αν δεν φαίνεται για τους χιτλερικούς, φως στον χιονισμένο ορίζοντα. Η επίθεση μπήκε στην Τρίτη εβδομάδα. Ο Ροκοσόφσκι τραβάει για το Ντάτσιχ, ο Πετρώφ για την Πράγα, ο Ζούκωφ για το Βερολίνο... «Δεν έχουν ούτε Ουράλια, ούτε Στέπες να ξεμακρύνουμε. Που θα βρούμε μια γραμμή που να μην αναποδογυριστεί μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο»- Ντόϊστε Αλγκεμάινε Τσάϊτουνγκ, αυτή η πιο παλιά και πιο σοβαρή γερμανική εφημερίδα.

Που θα βρουν αυτή τη σωτήρια γραμμή οι χιτλερικοί της Γερμανίας και μαζί μ' αυτούς και οι ομοϊδεάτες τους σε ολό τον κόσμο; Τώρα ή λίγο αργότερα θα βουλιάξει μια για πάντα κάθε τέτοια σωτήρια γραμμή. Ρόδα της τύχης μόνο ανάποδο θα γυρίζει πια για τους χιτλερικούς-και τους φασίστες όλου του κόσμου...

Και ενώ παρά τις δυσκολίες η αντιφασιστική συμμαχία έγινε, στη χώρας μας δυστυχώς παρά την προσπάθεια από την πλευρά των κομμουνιστών και αυτών που τελικά συγκρότησαν το ΕΑΜ, στάθηκε αδύνατη η συμμετοχή τους σε αυτό ενιαίο μέτωπο Αντίστασης με τις γνωστές για τη χώρα και το λαό συνέπειες και ειδικά για αυτούς του συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Ιστορικά αποδείχθηκε ότι η Σ Ενωση έκανε ό,τι μπορούσε για να οργανωθεί μια γερή και ακατανίκητη αντί χιτλερική συμμαχία από την άνοιξη-καλοκαίρι του 1939. Αν ήθελαν το ίδιο και Δυτικές δυνάμεις και κυρίως αν η Αγγλία και η Γαλλία είχαν ακολουθήσει μια άλλη πολιτική, αν είχε γίνει θα είχε αποφευχθεί ο Δεύτερο Παγκόσμιος Πόλεμος. Αλλά και στην περίπτωση που είχε τελικά εκραγεί, άλλη θα ήταν η εξέλιξη του και οπωσδήποτε λιγότερα θα ήταν τα βάσανα και μικρότερες οι θυσίες των λαών και ειδικά των κατακτημένων λαών και ειδικά η χώρα μας.

Όπως είναι γνωστό όλα τα ΕΑΜ της Ευρώπης ή σχημάτισαν κυβέρνηση ή συμμετείχαν στις κυβερνήσεις το Ελληνικό ΕΑΜ δεν συμμετείχε. Είναι γεγονός ότι η ηγεσία του ΚΚΕ που ήταν η καρδιά και η ψυχή του ΕΑΜ έκανε πολλά και ασυγχώρητα λάθη, τα ιστορικά γεγονότα όμως που ήρθαν στο ΦΩΣ πείθουν και τον πιο δύσπιστο ότι και αν ακόμα το ΚΚΕ-ΕΑΜ, δεν έκανα ούτε ένα λάθος την ίδια εξέλιξη θα είχαν τα ιστορικά γεγονότα στη χώρα μας.

Και θα είχαν την ίδια εξέλιξη, γιατί ήταν εκτός από προσχεδιασμένα και καλά οργανωμένα, από την φιλότιμη σύμμαχο και τοποτηρητή από το 21 Αγγλία. Με πρώτο το αγγλικής κόπης Βασιλό-μεταξικής δικτατορία, τον προσχεδιασμένο κατά τον βασιλικό επίτροπο της Ιταλίας στην Αλβανία Τζιακομινι και τον Ντρίρξεν πρώην πρεσβευτή της Γερμανίας στο Λονδίνο, φαίνεται ξεκάθαρα ποιος ρύθμιζε τα πράγματα στην Ελλάδα, πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά, πολεμικά αλλά και τον καθορισμό των ελληνικών κάθε φορά συνόρων!

Την εγκατάλειψη της πολιτειακής, πολιτικής και μέρος της ηγεσίας του στρατού και ένα μεγάλο μέρος του στρατού πριν καταληφθεί η χώρα, με υπόδειξη της Αγγλίας μαζί με τα αποθέματα χρυσού της χώρας και τη μεταφορά του στην Αγγλία, όχι μόνο δείχνει αλλά επιβεβαιώνει, ότι η Αγγλία όχι μόνο ρύθμιζε αλλά και καθόριζε τα πάντα αυτή και μόνο αυτή τα της Ελλάδας!

Αλήθεια μπορεί να φανταστεί σήμερα κανείς, αν δεν γίνονταν αυτή η αντιφασιστική συμμαχία και τα ΕΑΜ στις κατακτημένες χώρες, της Ευρώπης που θα είχε οδηγηθεί η κοινωνία Ανθρώπων, μα και η Ελλάδα μετά την επικράτηση του Ναζισμού με τα πιστεύω και τις αντιλήψεις των Ναζί για την Αρια φυλή;

Που είναι «η ανώτερα και ισχυρότερα όλων...» Που είναι «ο μοναδικός δημιουργός της ανώτερης ανθρωπότητας...» Που υπήρξε πάντοτε «ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας του ανθρωπίνου πολιτισμού...» Όπου Αριος «είναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας...» Όπου ο «ανώτερος σκοπός του ρατσιστικού κράτους είναι η φροντίς να διατηρηθεί η καθαρότητα της Αρίας φυλής, ώστε να μην μολυνθεί το έργο του Θεού». Όπου κατά τον Χίτλερ «οι Εβραίοι είναι λαός ληστών...» Λέγοντας ότι υπερασπίζοντας τον εαυτό του κατά «των Εβραίων αγωνίζομαι να υπερασπιστώ το έργο του θεού...»

Ότι «οι Γερμανοί είναι το μοναδικό είδος ανθρώπων το οποίο επέλεξε το Πεπρωμένον να φέρει εις πέρας το μεγάλο του έργο...». Ότι «οι Γερμανοί είναι απολύτως ανώτεροι είναι ανώτεροι από κάθε άλλο λαό...». «Λαός καθοδηγητής και αφέντης». Ότι «πρέπει να φέρομε προς Εμάς το διακριτικό σήμα των πράξεων, τις οποίες ο θεός προσδοκά να πραγματοποιήσουμε ...»

Το «Εθνος» είναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας και του Ιμπεριαλισμού. Πρέπει να ξεφορτωθούμε αυτήν την ψεύτικη αντίληψη και στη θέση της να βάλουμε την αντίληψη της φυλής, που δεν είναι ακόμη φθαρμένη...» Αυτή ήταν η αποκρουστική σύνθεση του γερμανικού εθνικισμού «θεολογικού αντί-εβραϊκού και Σοσιαλιστικού μένους, ρατσισμού, αντί κομμουνισμού που με τον χιτλερισμό που επιβλήθηκε με την βία και τη εξόντωση των αντί πολιτευομένων Γερμανών κομμουνιστών, σοσιαλ-Δημοκρατών, φιλελευθέρων στα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης, των Εβραίων, των Τσιγγάνων και των Ρώσων αιχμαλώτων μετά.

Δυστυχώς, παρά το κόστος σε Ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές που δεν έχουν κοστολογηθεί ακόμα, η Ελίτ του Γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας και

διατηρώντας αντιλήψεις του μεσοπολέμου, αλλά και του παγκόσμιου Σοσιαλ-Ναζισμού, επιδιώκει μέσω του αναθεωρητισμού των επαγγελματιών ιστορικών, Γερμανών και άλλων, (ειδικά οι πέρα του Ατλαντικού που προκειμένου να είναι ο 20^{ος} πρώτος αιώνας, να είναι ο αιώνας των ΗΠΑ, θέλουν να ξεφορτωθούν τις ευθύνες τους στο διάβα του 20^{ου}, η ιστορία να αρχίσει να μετρά αγνή και αμόλυντη αλλά ΗΠΑ και μόνο) την επανεργαφή της Ιστορίας.

Ξεχνώντας ότι η ΙΣΤΟΡΙΑ, δεν γράφεται αλλά αντιγράφεται. Και δεν γράφεται γιατί είναι γραμμένη με το αίμα των Νεκρών και των Αναπήρων αραιωμένο με το δάκρυ των Γονιών. Η ιστορία είναι γεγονότα που καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται. Γι' αυτό έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να δικαιολογήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και αυτών καθ' εαυτών των γεγονότων.

Και τα γεγονότα είναι πισματάρικά, είτε μας αρέσει είτε όχι ετσι, όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και ολοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς: προηγήθηκε, του πολέμου, στη διάρκειά του και κυρίως γιατί είχε αυτήν την κατάληξη. Τι ήταν αυτό που μεσολάβησε και δεν τηρήθηκαν οι υποσχέσεις που έδωσαν οι ηγέτες του αντί φασιστικού αγώνα προκειμένου να συμμετάσχουν οι λαοί στην ήττα του φασισμού, δεν πήραν σάρκα και οστά. Ποιοι και για πιο λόγο έσυραν και αιματοκύλησαν την Ανθρωπότητα στα πεδία των μαχών.

Δεν είναι η αλήθεια που βλάφτει, όσο δυσάρεστη και αν είναι αυτή, Ούτε αυτή σπέρνει και διατηρεί τα μίση. Είναι αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλείωση και διαστρέυλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισό λόγα και τα ψέματα. Είναι τα εγκλήματα μικρά ή μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, οι αιτίες και ο σκοπός επέτρεψαν να γίνουν αυτά.

Δυστυχώς, η Ελιτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας και διατηρώντας αντιλήψεις αντίστοιχες με αυτές του μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω του αναθεωρητικού πνεύματος των επαγγελματιών ιστορικών Γερμανών και άλλων, Ειδικά οι πέρα του Ατλαντικού που θέλουν ο 21^{ος} αιώνα να είναι ο αιώνας των ΗΠΑ, όπως το προ λάλησε ο τέως πρόεδρος Μπους, με την επανεγγραφή της ιστορίας επιδιώκουν να παραγράψουν-ξεφορτωθούν τις ευθύνες που τους βαρύνουν για ό,τι συνέβει στον 20^ο αιώνα, ετσι ώστε άμωμοι και αμόλυντοι να αρχίσουν πλέον αυτοί να γράφουν αλλά ΗΠΑ στο εξής την ιστορία της Ανθρωπότητας.

Η επανεγγραφή της ιστορία σκοπό έχει να πείσει ότι: Ότι ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοηκών Ναζί, αυτών μόνο που δίκασαν και καταδίκασαν στην Νυρεμβέργη ευθύνονται για όλα!...Ο Κούρτ Βαλχάϊν και χιλιάδες άλλοι όμως που αργότερα καταδικάστηκε σαν δωσίλογος διατέλεσε επί δέκα συναπτά έτη Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ.

Μια επιδίωξη που αξιοποιεί απόψεις συναισθηματικές και επιφανειακές όπως ο Σπίμπεργκ στην ταινία «Λιστα του Σίντελρ». Δυστυχώς, όμως γι' αυτούς και την απεγνωσμένη προσπάθεια που κάνουν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα.

Ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής Τόμας Μάν, αυτόπτης μάρτυρας της ανόδου του χιτλερισμού, χαρακτηρίζει τον εθνικοσοσιαλισμό: «επανάσταση του Μηδενισμού» εμφορούμενο από ένα πλέγμα πεποιθήσεων «στο απάνθρωπο στο παράλογο και το χθόνιο στοιχείο, στη Γη, στο λαό, στο αίμα, στο παρελθόν και στο θάνατο». Και, κυρίως, θεωρεί ότι οι ρίζες του προβλήματος του γερμανικού μιλιταρισμού ανιχνεύονται στην απολιτικότητα του γερμανικού πνεύματος, καθώς λέει «μια κουλτούρα που δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική βρίσκεται πολύ κοντά στη βαββαρότητα».

Ο ίδιος σημειώνει στα 1941 σε επιστολή του ότι «θα ήταν δύσκολο να γνωρίζουμε μέχρι ποιο σημείο θα έπρεπε να ανατρέξουμε στη ροή της γερμανικής ιστορίας, για να μη βρούμε πλέον εκείνο το πνεύμα που, αφού έφτασε σήμερα στο έσχατο βαθμό του εξευτελισμού, και απειλεί να υποδουλώσει και να ρίξει στη βαββαρότητα τον κόσμο. Για να βρούμε κάποια αρχή, θα πρέπει να ανατρέξουμε τουλάχιστον μέχρι τον Μεσαίωνα. Αφού ο Λούθυρος είχε ήδη καθαρά Ναζιστικά χαρακτηριστικά. Και πόσες φρικαλεότητες βρίσκονται στον Φίχτε! Πόσες απειλές

στη μουσική και ακόμη περισσότερο στα γραφτά του Βάγκνερ! Τι μείγμα φωτός και στοταδισμού στο Σοπέν-χάουερ και στο Νίτσε!»

Οι παραλλαγές αυτές σήμερα, διαπερνούν τη σκέψη πολιτών αλλά και ηγετών, που δήθεν διδάχτηκαν από τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, τόσο ώστε να και υποδαύλισαν τον πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία-ισως επειδή τους νεκρούς Ορθόδοξους ή Μουσουλμάνους θεωρούνται δεύτερης κατηγορίας Ανθρωποι;

Είναι, βέβαια, απόλυτη η γνώμη για την ομοιότητα του σημερινού κοινωνικού-πολιτικού statons της Ευρώπης με αυτό του μεσό πολέμου. Αλλά όσο δεν αποκλείεται η πιθανότητα επανόδου με νέα μορφή του φασισμού-τουλάχιστον θεωρητικά-χρέος της δημοκρατικής συνειδησης είναι να ανασυνθέσουμε την αναλογία με το πολύμορφο κοινωνικό φασισμό και αποκλεισμό που πάντα λειτούργησε-ισως αφανώς-σαν βασικός τροφοδότης των όποιων φασιστικών πολιτικών.

Καταλυτικά προς τον κοινωνικό αποκλεισμό, επενεργούν η Νέο φιλελεύθερη επέλαση και η κρίση στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ενωσης οι προβληματικές αναδιατάξεις με λαϊκισμό, τοπικισμό, αυταρχισμό στον πρώην «υπαρκτό Εθνικισμό, τον ανορθολογισμό, πεσιμισμό, ρατσισμό είναι το εκρηκτικό μείγμα αυτών των χημικών αντιδράσεων.

Κοινός παρανομαστής της «Ευρώπης η αγανάκτηση», είναι η οργή για την επιχειρούμενη άγρια συμπίεση του επιπέδου ζωής, που ιδιαίτερα στις χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, με την περιβόητη εσωτερική υποτίμηση λόγω ανταγωνιστικότητας προσλαμβάνει εκ νέου το χαρακτήρα μετατροπής της περοχής σε περιφέρεια της Γερμανίας.

Ξεχνώντας ότι η ΙΣΤΟΡΙΑ, δεν γράφεται αλλά αντιγράφεται. Και δεν γράφεται γιατί είναι γραμμένη με το αίμα των Νεκρών και των Αναπήρων αραιωμένο με το δάκρυ των Γονιών. Η ιστορία είναι γεγονότα που καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται.

Γι' αυτό έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή διακίωση για να δικαιολογήσει κατοπινές σκοπιμότητες θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και αυτών καθ' εαυτών των γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει.

Και ολοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς: προηγήθηκε, του πολέμου, στη διάρκειά του και κυρίως γιατί είχε αυτήν κατάληξη. Και το βασικότερο; Τι ήταν αυτό που μεσολάβησε και δεν τηρήθηκαν οι υποσχέσεις που έδωσαν οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα προκειμένου να συμμετάσχουν οι λαοί στην ήττα του φασισμού δεν πήραν σάρκα και οστά. Ποιοι και για πιο λόγω έσυραν και αιτοκύλησαν την Ανθρωπότητα στα πεδία των μαχών.

Τα πράγματα στο θέμα του αφοπλισμού έδειξαν, πως οι κατακτητές είχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές όσο και τις συγκεκριμένες. Και δεν ήταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί. Αυτοί που τους πήγαιναν στους συγκεκριμένους χώρους και σπίτια, που οι μέλλοντες να αγωνιστούν είχαν κρύμενα όπλα. Σκότωναν τους κατόχους και έκαιγαν τα σπίτια, μα και το χωριό. Ακόμα υπήρχαν και οί κάθε μορφής συνεργάτες και υπηρεσίες που ανοικτά κήρυτταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σε αυτούς που δυσανασχετούσαν η αντιδρούσαν σε δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των νέων «Ταγών» και τα αθέμιτα προσωπικά τους συμφέροντα.

Ο λαός μας προδομένος από την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, με πλούσια όμως αντάρτικη πείρα από τον καιρό του 21, Αντάρτης, κλέφτης παλικάρι είναι πάντα ο λαός και την διεύρυνση του εδαφικού και γεωγραφικού ορίζοντα της σύγχρονης Ελλάδας, την κάνει πάντα ο λαός. Το ίδιο θα γινόταν μετά την ίδρυση τους Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) στις 27 Σεπτεμβρίου 1941, αφουγκράστηκε την φωνή του ΕΑΜ, όρθωσε το ανάστημά του και θαρραλέα εντάχθηκε στις γραμμές του, μέσα από τις οποίες πολέμησε με αυτοθυσία για τη λευτεριά της πατρίδας και τη νίκη του συμμαχικού αγώνα.

Με την καθοδήγηση του ΕΑΜ και τις αξιοθαύμαστες θυσίες εντάχθηκε στην ένδοξη χορεία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν τα ανάστημά τους κατά του Χίτλερ και Μουσουλίνι και των εγχωρίων παραγίων τους και έγραψε ένα ακόμα ασύγκριτο Αντιστασιακό Έπος, δίπλα στο Έπος του 40.

Πρώτος μέσα στους πρώτους, είναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε με το έπος του στα αλβανικά βουνά. Το συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους και ενταγμένος στο συμμαχικό στρατηγείο ο Ελληνικός Απελευθερωτικός Λαϊκός Στρατός (ΕΛΑΣ).

Λευτέρωσε τη χώρα μόνος του. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλά περήφανος και πανώριος ο ελληνικός λαός στην πρώτη-πρώτη γραμμή των ενδόξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων. Η Εθνική Αντίσταση λέγονται τα πιστοποιητικά και οι περγαμηνές του λαού και της Ελλάδας. Τα πιστοποιητικά αυτά τα αποδέχθηκε και τα παραδέχθηκε όλη η οικουμένη.

Η Εθνική Αντίσταση αποτελεί αναγνωρισμένη προσφορά του ελληνικού λαού στον αγώνα όλων των λαών εναντίον του φασισμού. Αποτελεί αδιαφιλονίκητη Δόξα. Η συνεισφορά της στον αντιστασιακό αγώνα έκανε ποιο στενούς τους δεσμούς του λαού μας με τους άλλους λαούς του κόσμου που πολέμησαν το φασισμό. Και ως εκ τούτου καταξιώνει σαν απαράγραπτα δικαιώματα στο δημοκρατικό και φιλειρηνικό λαό μας στο μνημονικό της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Και ενώ η παγκόσμια κοινή γνώμη, όχι μόνο τα δέχθηκε αλλά τα καταχώρησε σε μια αξιοπρεπή θέση στην παγκόσμια ιστορία. Τα αρνήθηκε όμως, τα εξόρκισε, τα ξέσκισε και τα τσαλαπάτησε η αξιολέβαστη «εθνικόφρων παράταξη» της ίδιας της Ελλάδας.

Οι άνθρωποι και τα κόμματα, που τα κατάφεραν, μέσα στη σύγχρονη ευρωπαϊκή κοσμογονία, να είναι όχι μόνο εκτός τόπου και χρόνου, αλλά και να μην σεβαστούν ένα αξιοθαύμαστο κομμάτι της Νεοελληνικής ιστορίας. Οι Ηρόστρατοι, που γκρεμίζουν με αντεθνικό πάθος, ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία αυτό που με αίμα, σάρκα και με κόκαλα κάθε φορά χτίζει ο ελληνικός λαός στο διάβα του εθνικού, κοινωνικού και εθνικού του βίου.

Για να γίνει αντιληπτό, πως λειτούργησε η «εθνικόφρων παράταξη» αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας θα αναφερθώ σε ορισμένα αποσπάσματα ενός άρθρου της εφημερίδας «Καθημερινή» που δημοσίευσε στις 13-5-45 απευθυνόμενη προς της ηγεσία της τότε Σοβιετική Ένωσης:

Γράφει λοιπόν, επί λέξει η «Καθημερινή»:

«Αγγριοι εφιάλτες άρχισαν να ταράζουν την απόλυτη, ως χθες μακαριότητα της φασιστικής Δεξιάς. Είχε φαντασθεί τα πράγματα πολύ εύκολα. Αφού εθαυματούργησαν, ύστερα από έξη βδομάδες τα τάνκς, τα ρουκετοβόλα αεροπλάνα και τα αντιτορπιλικά του Σκόμπυ, ελπίζει σε μια μετά Δεκεμβριανή αιωνιότητα. Η πτωματολογία (οι Αγγλοι εργατικοί την ονόμασαν «καπηλία ωμοτήτων») και την ομηρολογία (οι Αμερικάνοι δημοκράτες την ονόμασαν, εννώνει τη σύλληψη των 25,000 ομήρων που συνέλλαβε η Δεξιά, Ιησουϊτική εξαχρείωση») θα έριχναν στάχτη στα μάτια της άπιστης αντιφασιστικής υψηλίου.

Η Βάρκιζα θα αποτελούσε ένα έξυπνο φαυλοκρατικό κόλπο, αφού θα τύλιγε όχι μόνο την ελληνική Αριστερά, αλλά και τους κ.κ. Μάκ Μίλλαν και Ρέξ Λήπερ, που εγγυήθηκαν την υπογραφή του συμφώνου. Ο ΕΛΑΣ θα παρέδινε τα τιμημένα όπλα «σαν κορόιδο». Η κυβέρνηση Πλαστήρα, μεταβατική και πρόσκαιρη, θα άφηνε τη θέση της σε μια άλλη σταθερή, μόνιμη και αιώνια κυβέρνηση. Μια γνήσια φασιστική στρατοκρατική κυβέρνηση της Δεξιάς.

Θα γινόταν η ηθική αποκατάσταση του κ Ιωάννου Ράλλη και όλων των άλλων «εθνικών μαρτύρων», που δικάζονται σήμερα σαν «δοσίλογοι». Και το κράτος, βράχος ακλόνητος του αντί κομμουνισμού και Αστυνομικής απολυταρχίας, θα στέκονταν υπόδειγμα προπολεμικού φασιστικού κράτους. Ένα γνήσιο κράτος Δοσιλόγων, μοναδικό στο είδος του».

»Η 4^η Αυγούστου-αυτή η συνισταμένη ό,τι πιο αισχρό και πιο ταπεινό έχει να παρουσιάσει η νεοελληνική ιστορία-λυσσασμένη στο αντισοβιετικό της πάθος μόνο που δεν διέκοψε και

επίσημα τις διπλωματικές σχέσεις με το σκανδαλώδες σοσιαλιστικό, ένα έκτο του κόσμου, που τολμούσε να είναι τόσο αντίθετο στη Μεταξική θεωρία περί κοινωνίας και κράτους.

»Όταν, ύστερα, από μια τέτοια ανώμαλη και ηλίθια για τα συμφέροντα του ελληνικού έθνους εξέλιξη, οι Ελληνό-σοβιετικές σχέσεις, θα μπορούσαν να εξελιχθούν λαμπρά και, δίπλα σε εξίσου θερμές αγγλό-Ελληνικές σχέσεις, να αποτελέσουν τη βάση για μια γόνιμη, ανοιχτομάτα, ρεαλιστική και επιστημονικά θεμελιωμένη εξωτερική πολιτική, η υπόθεση χαντακώθηκε!

Τη χαντάκωσε ένας καθυστερημένος μέγας ανήρ, «ισάξιος του Ελευθερίου Βενιζέλου», ένας γόης πολιτικός, ο κ Γ. Παπανδρέου. Ένας άλλος πολιτικός, ο Γ.Καφαντάρης, εραστής της λαϊκής ακριβολογίας και ζεματισμένος από τα «μούπες-σούπα» του κ Παπανδρέου, συνήθιζε να τον αποκαλεί «Παπατζήν της πολιτικής». Ο «Παπανδρέου Παπατζής» των λαϊκών διαδηλώσεων θα μείνει ένδοξος στην ιστορία μας για δύο μεγάλα κόλπα.

Το ένα είναι, ότι με άφταστη ταχυδακτυλουργία «ετσουβάλιασε», καθώς ισχυρίζεται, την Αριστερά στο Λίβανο. Το δεύτερο και μεγαλύτερο είναι ότι-κατά τη διάλεκτο των παπατζήδων-κατόρθωσε και «την έσκασε» και του Στάλιν...».

Βέβαια, τα εσωτερικά στηρίγματα των Αγγλων ήταν πολλά. Στη διάρκεια της κατοχής με τη συμπαράσταση της αντίστασης οργανώθηκαν και οι Αγγλοι στρατιώτες που δεν μπόρεσαν να φύγουν και προστέθηκαν και οι αυτοί στην πλειάδα των κατασκόπων.

Αυτά και πολλά άλλα επιχειρήματα της «καθημερινής» πείθουν για την ασυδοσία της Δεξιάς και τον τρόπο που σκέπτονταν και λειτουργούσε αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας. Πράγματι αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας το επόμενο βήμα ήταν η ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ και ένας απηνής και αδιάκριτος διωγμός εξαπολύθηκε

Η εγκατάλειψη της χώρας από τους «Ταγούς», η κολισιεργεία και τελικά η άρνηση των αστικών κομμάτων για συγκρότηση ενιαίας αντιστασιακής οργάνωσης στο εσωτερικό της χώρας (εξού και η καθυστέρησης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου), και οι εντολές που άφησαν πίσω οι φυγάδες αποτέλεσαν την υποδομή του διχασμού. Αντί για από κοινού δράση, οι Έλληνες χωρίζονται, τραβολογούνται και αρπάζονται μεταξύ τους για το αν πρέπει να γίνει αποδοχή-συνεργασία ή να οργανωθεί Αντίσταση.

Χιλιάδες πλήρωσαν με τη ζωή τους, από τους καταδιωκτικούς μηχανισμούς. Τους μηχανισμούς που ένα στόχο είχαν, να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. τη θέληση να αγωνιστούν για την απελευθέρωση της χώρας ανεξάρτητα από το κόστος.

Το αίμα τρέχει ποτάμι. Το άλικο αίμα των παιδιών της Ελλάδας, έτρεχε ζεστό στην ασφαλτο, στα βουνά και τους κάμπους. ο λαός συγχιζόμενος θέλει να γίνει επιτέλους κυρίαρχος τη χώρα του και να βοηθήσει και τον συμμαχικό αγώνα.

Κάθε άλλος λαός θα είχε μπει προ πολλού, όχι μόνο στο χρονοτούλαπο, της ιστορίας αλλά στο κοιμητήρι της ιστορίας. Η μπουλτοζα της ιστορίας χωρίς προκατάληψη και σκοπιμότητα στο διάβα των αιώνων θα τον είχε ισοπεδώσει και η ιστορία δεν θα ασχολούνταν ποια μαζί του. Πως μπορείς όμως να θάψεις-ξεγράψεις, όσο και αν προσπαθήσεις έναν λαό, όταν σε κάθε σου βήμα σκουντουφλάς-πέφτεις πάνω στην ίδια την ιστορία και την ύπαρξή του;

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί βυθισμένοι σε ηττοπάθεια και μοιρολατρία. Φόβος παντού. Και μέσα σ αυτήν την οικουμενική σιωπή ακούγεται ένας «αχός μεγάλος», είναι κάποιοι μεθυσμένοι από το κρασί του 21 Έλληνες, που πάνω στα Αλβανικά βουνά διεξάγουν την πρώτη, ΝΑΙ την πρώτη, νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα:

«Τότε οι λαοί της Ευρώπης και του κόσμου ξύπνησαν», λέει ο Συμπολίτης μας Μάρτος Δημήτριος στο περιοδικό πολιτιστικά δρώμενα του Δήμου Βεροίας για τα 50 χρόνια της Εθνικής Αντίστασης.

Και ο Κωστής Παλαμάς το 1940, διαπιστώνοντας τη διάθεση του λαού να μην κατακτηθεί, μα και αν τελικά κατακτηθεί να συνεχίσει τον αγώνα για τη λευτεριά του, θα κατορθώσει να συμπυκνώσει το Έθνος, την ψυχή του, την ιστορία του και την αποστολή του μέσα σε ένα και

μόνο στίχο: Αυτόν το λόγω θα σας πω δεν έχω άλλον κανένα: «Μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του εικοσιένα». Και σε συνέχεια ο Αγγελος Σεκελιανός.

Εχοντας τις παρακαταθήκες των προγόνων, θα προσδώσει την πανανθρώπινη αποστολή της Τριάγας εκείνης γενιάς τον ρόλο της στην υπόθεση της Ελευθερίας των εθνών με το περίφημο στίχο με το: Ομπρος, με Οργή, Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα ανοίγεις Δράμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Ομπρος» και αργότερα στην κατοχή:

Ο ίδιος «Δεν Είναι Τούτο Πάλεμα Σε Μαρμαρένια Αλώνια, Εκεί Να Στέκει ο Διγενής, Και Μπρος Να Στέκει ο Χάρος. Εδώ Σηκώνεται Όλη Γη Με Τους Αποθαμένους Και Με Τον ίδιο το Θάνατο Πατάει Το θανατό Της.Κι Απάνω-Απάνω Στα Βουνά, Κι Απάνω Στις Κορφάδες Τους Φωτάει Σε Μιας Ανάστασης, Ξεσπάει Αχός Μεγάλος, Η Ελλάδα Σέρνει Το Χορό, Ψηλά Με Τους Αντάτρες».

Ο «Ποιητής» ξύπνησαν τους Ελληνες «ραντίζοντάς» τους με το αγίασμα της ιστορίας τους. Και οι Ελληνες, ανατρέπουν την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονας είναι αήττητος και με τις νίκες στα αλβανικά βουνά διέγραψε τις πρώτες ελπίδες για την ήττα του άξονα. Ό,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί πολυάριθμοι στρατοί π.χ οι Γάλλοι Αγγλοι κλπ το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων.

Με την «τρέλλα» έστω, όχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Και σε συνέχεια ο Ποιητής Αγγελος Σεκελιανός θα προσδώσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τριάγας εκείνης γενιάς στην υπόθεση της Ελευθερίας των εθνών με τον περίφημο στίχο το: Ομπρός, με Οργή, Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρος». και όταν στις 6 του Απρίλη του 1941 ξεκίνησε εναντίον της χώρας μας η γερμανική «πύρινη λαίλαπα».

Τότε οι Ελληνες, ξανά κοιτάχθηκαν στα μάτια όπως είχαν κάνει και την 28η Οκτωβρίου και αναμετρήθηκαν με την αυτοκρατορία του Ντούτσε στα μαρμαραίνια αλώνια, έτσι και τώρα επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά ότι οι Ελληνες «δεν είναι λαός ώριμος για σκλαβιά» (Δ Γληνός).

Και όταν τα γερμανικά φουσάτα πάτησαν «το Αγίο της χώρας οι δολοφόνοι χιτλερικοί» που λέει και το τραγούδι της Αντίστασης, θέλησαν να ατιμάσουν θέτοντας κάτω από την μπότα τους τα μέρη και τη γενιά που πρώτη, σ' όλη την Ευρώπη δεν τους φοβήθηκε και ταπεινώσε στα αλβανικά βουνά παρ' ότι η προσπάθεια ήταν τυπική το φασισμό, Πριν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας με την κατάληψη και τις Κρήτης 29-30 Μαΐου.

Και πριν ακόμα προλάβουν να τσιγκρίσουν τα ποτήρια με τη σαμπάνια στο Βερολίνο, το κατέβασμα της χιτλερικής βάστικας γερμανικής σημαίας από την Ακρόπολη την ίδια νύχτα από την Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, αντιλλαλεί είδηση ανά τον κόσμο «ότι μιας νέας Ανάστασης κτυπάει καμπάνας μυνάει το μήνυμα του λυτρωμού...». Και σε λίγο ξεκίνησε το πρώτο σε όλο τον κόσμο Ενικό Απελευθερωτικό Μέτωπο με την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27-9-1941.

Το 1940,η Ευρώπη ολόκληρη βρίσκεται κάτω από τη μπότα του άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Φόβος παντού. Καμιά ελπίδα, κανένα σκίτριμα ζωής. Παντού ερείπια και θάνατος. Τα πάντα έχουν διαλυθεί και απόλυτη σιγή επικρατεί. Παντού σκοτάδι. Κανένα Φως.

Και μέσα σ' αυτό το βαθύ σκοτάδι, σε αυτήν τη σιγή θανάτου ακούγεται ένας «Αχός μεγάλος» ένα βροντερό ΟΧΙ. Ένα ΟΧΙ που το είπαν κάποιοι «τρελοί» Ελληνες, που πάνω στα βουνά της Αλβανίας δίνουν την πρώτη. Ναι την πρώτη Νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα.

Η Ελλάδα μια μικρή, σε έκταση και πληθυσμό χώρα αναχαίτησε την πύρινη λαίλαπα του άξονα. Και όχι μόνο αναχαίτησε τη λαίλαπα του άξονα, αλλά τον υποχρέωσε να το βάλει και στα πόδια και για αρκετούς μήνες. Υποχώρησε από τεράστιες εκτάσεις που είχε ήδη καταλάβει και κατείχε και άφησε εκατοντάδες επίλεκτους φασίστες νεκρούς. Και αν δεν πρόστρεχε να σώσει τον Μουσουλίνι ο Χίτελερ, ο στρατός μας με την αμέριστη συμπαράσταση που είχε του λαού θα τον είχε ρίξει στην θάλασσα.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί με τεράστιο αριθμητικά στρατούς με άρτιους εξοπλισμούς και επιβλητικά μάσα (Αγγλοι,Γάλλοι, Τσέχοι, Πολωνοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την τρέλα έστω, όχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον.

Όπως πρόβλεψαν οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Έλληνες το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στην βάνουση επίθεση, όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλά για τη λευτεριά όλων των λαών όπου Γής. Έτσι για μια ακόμα φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή να περιφρουρηθούν οι ανώτερες ανθρώπινες αρχές, αξίες και τα ιδανικά του ανθρώπινου πολιτισμού.

Η εκλογή της μοίρας ήταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα από τον ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφή Αντίστασης ενάντια στον άξονα ήταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού. Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ήταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα,

Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα είπε το δεύτερο, το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ» του λαού μας. Αυτό το ΟΧΙ ήταν πιο ηρωικό και πιο βροντερό απ το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στο οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και α γράψει ένα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες.

Με τα δύο βροντερά ΟΧΙ,που είπε η Ελλάδα στις δύο αήττητες μέχρι τότε αυτοκρατορίες, του Μουσουλίνι και του χίτλερ και την πρώτη και τη μεγαλύτερη αναλογικά Αντίσταση, που οργάνωσε και πρόβαλε στους τρεις βάρβαρους κατακτητές, απέδειξε στην οικουμένη ότι η αιώνια Ελλάδα.Η Ελλάδα των Θερμοπυλών, του Μαραθώνα και του 1821 υπάρχει.

Και όχι μόνο υπάρχει, αλλά αγωνιζόμενη όπως πάντα η Ελλάδα για τα υψηλότερα Ανθρώπινα ιδανικά και οράματα, δίνει το παράδειγμα της αρετής, της αυτοθυσίας και την απροσμέρητη λατρεία της προς την Ελευθερία και τη δημοκρατία. Να αποδείξει ,πως εδώ παλιότερα και γράφτηκαν αρκετές απ τις λαμπρότερες σελίδες της Ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού.

Όταν οι Ευρωπαίοι λαοί, οι ηγεσίες και οι Άνθρωποι του πνεύματος έμαθαν και αυτοί ακόμα πέρα του Ατλαντικού, ότι μιά χούφτα ήρωες αντιμετώπισαν με θεική καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλαγγών του Μουσουλίνι και μιας Αυτοκρατορίας εννενηντα εκατομμυρίων Γερμανών. Γερμανών που πρόστρεξε να σώσει τον ήδη τρωτό και πληγωμένο πιά μύθο του αήττητου.

Όταν έμαθαν, ότι η κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα κατοχής, δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος(όπως πολύ θα το ήθελαν μερικοί) της αντίστασης του λαού κατά των κατακτητών όχι μόνο οργανώθηκε , αλλά με το τίποτε και από το τίποτε οργάνωσε ένοπλο στρατό στα πρότυπα του προπολεμικού.

Όταν έμαθαν, ότι από την επόμενη της κατάκτησης οι Έλληνες άρχισαν ένα Νέο ανειρήνευτο αγώνα με τα στρατεύματα κατοχής! Έναν αγώνα πρωτόγνωρο αγώνα, που οι καταβολάδες του έχουν την προέλευση απ τον Λεωνίδα, τον Αλέξανδρο, τον Διγενή Ακρίτα και τον αρματολό.

Έναν αγώνα του γυμνού στήθους και της γροθιάς, αφού δεν υπήρχε πλέον οπλισμό και οργανωμένος στρατός και επιμελητείες, Ότι όλα αυτά έπρεπε να γίνουν απ το τίποτε και τον οπλισμό για τον αγώνα έπρεπε να τον πάρει απ τους ίδιους τους κατακτητές του. Μετά την κατάληψη της χώρας το μόνο πολεμικό μέσο που είχαν οι Έλληνες για να αγωνιστούν και για τα οποία αγωνίστηκαν ήταν οι πολύτιμες και αξιοθαύμαστες παρακαταθήκες των προγόνων.

Αυτή η κιβωτός των ανεκτίμητων παρακαταθηκών χρέωνε και υποχρέωνε τους Έλληνες να συνεχίσουν μέχρι την τελική Νίκη τον αγώνα ώστε να φανούν αντάξιοί του και να γράψουν όπως και αυτοί όπως οι πρόγονοί τους νέες σελίδες δόξας για την Ελλάδα και την οικουμένη.

Όταν έμαθαν, ότι οι πρώτες αντάρτικες ομάδες έπιασαν τα βουνά. Ότι αρκετό μετά την κατάρρευση του μετώπου Έλληνες αντί για το σπίτι πήγαν στο βουνό να συνεχίσουν τον αγώνα και δυο Νέοι ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, ερμηνευώντας και εκφράζοντας την ψυχική διάθεση και θέληση του ελληνικού λαού να συνεχίσει και κάτω απ τις τραγικές κατοχικές συνθήκες και άοπλοι πλέον το αγώνα, όσο σκληρός και αιματηρός και αν είναι κατέβασαν στις 30 του Μάη του 1941 και τσαλάκωσαν τη γερμανική σημαία-βάστικα από την Ακρόπολη.

Όταν έμαθαν, ότι αντάρτες του ΕΛΑΣ, και του ΕΔΕΣ μαζί με 11 Αγγλους κομάντος ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόρου, κόβοντας στα δύο την Ελλάδα, την μόνη σιδηροδρομική γραμμή που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική.

Όταν έμαθαν, ότι οι ενισχύσεις σε στρατό και πολεμικό υλικό ,που έστελναν μέσω της Ελλάδας στον Ρόμελ δεν έφταναν στον προορισμό τους και ότι οι ανατινάξεις των σιδηροδρομικών γραμμών και των αμαξοστοιχιών διαδέχονταν η μια την άλλη και την τεράστια προσφορά στον συμμαχικό αγώνα στο σχέδιο «Κιβωτός».

Όταν έμαθαν, ότι οι Γερμανοί λήστεψαν σε τέτοια έκταση και με τέτοια αχαλίνωτη μανία και σε βάθος τον ελληνικό λαό που και ο ίδιος ο Μουσουλίνι επειδή δεν άφησαν τίποτε ούτε και γι αυτόν έφτασε στο σημείο για να δείξει το μέγεθος της ληστείας να πεί ότι:«οι Γερμανοί πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια των Ελλήνων».

Όταν έμαθαν, ότι τον χειμώνα 1941-42 τριακόσιες (300000)και πλέον χιλιάδες πέθαναν στις μεγάλες πόλεις και την ύπαιθρο ακόμα και ειδικά στην Αθήνα απ την πείνα. Ότι πάρα τη φρίκη και τον πόνο η Αντίσταση οργάνωνε καθημερινά τεράστια σε όγκο συλλαλητήρια α)για να σταματήσει η γκανγκστερική ληστεία β) να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, γ)να μην πάνε εργάτες και οι όμηροι στη Γερμανία δ)να μην γίνει επιστράτευση Ελλήνων για τα πολεμικά μέτωπα.

Όταν έμαθαν, αργότερα ότι με εντολή του συμμαχικού Στρατηγείου οι Έλληνες αντάρτες με τις καθημερινές σκληρές μάχες με το στρατό κατοχής σε ολόκληρη την Ελλάδα κατόρθωσαν όχι απλώς να παραπλανήσουν τους Γερμανούς αλλά να τους πείσουν ότι η συμμαχική απόβαση θα γίνει στην Ελλάδα και όχι στην Ιταλία, όπου πρόβλεπε το το συμμαχικό σχέδιο.

Όταν έμαθαν, ότι οι μάχες αυτές υποχρέωσαν τους Γερμανούς όχι μόνο να μη μετακινήσουν δυνάμεις απ την Ελλάδα στην Ιταλία αλλά και να μεταφέρουν δυνάμεις από εκεί στην Ελλάδα που πίστευα πλέον ότι θα γίνει η απόβαση, δυνάμεις που έμειναν στην Ελλάδα διευκολύνοντας με αυτόν τον τρόπο τις συμμαχικές δυνάμεις να γίνει η απόβαση με επιτυχία και με λιγότερες απώλειες. Το ίδιο έγινε και με την απόβαση στη Νότια Γαλλία.

Όταν έμαθαν, για τα δεκάδες μεγάλα «ολοκαυτώματα», όπως των: Καλάβρυτων που σκοπό είχε τον μηδενισμό του συμβολισμού που τα Καλάβρυτα είχαν για την Ελλάδα και όπου γης Έλληνες, του Διστόμου, του Χορτιάτη και την θαυμάσια προετοιμασμένη γενοκτονία μέσα από την πείνα που σκότωσε μισό εκατομμύριο Έλληνες.

Τα καθημερινά μπλόκα με τους κουκουλοφόρους να δείχνουν με το δάκτυλο τους αγωνιστές. Τους κρεμασμένους στις πλατείες των πόλεων και των χωριών. Τα παιδιά του Υμηττού που έγιναν ένα άλλο «ολοκαύτωμα»για να γλυτώσει η ανθρωπότητα από το φασισμό.

Όταν ποια με τις καθημερινές θυσίες και ηρωϊσμούς καταστάλαξαν στο συμπέρασμα ότι όλα αυτά μαζί σημαίνουν αυτό που είπε ο Τσιώρτσιλ ότι «Από τώρα και στο εξής θα λέμε πως οι ήρωες πολέμουν σαν Έλληνες»

Όταν έμαθαν, ότι το δόγμα και τα οράματα του Χίτλερ να κυριαρχήσει στον κόσμο καταλύοντας κάθε έννοια διεθνούς έννομης τάξης. Δολοφονώντας εκατομμύρια ανθρώπους και τις πιο υψηλές κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος, όπως το δικαίο τα ανθρώπινα δικαιώματα στην ζωή και την ελευθερία, έγιναν συντρίμια-κονιοτροποποιήθηκαν στα βουνά της Αλβανίας, στο Ρούπελ, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τις ανατιναγμένες στον αέρα απ τους αντάρτες σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και οδηγές φάλαγγες για να μην φτάσουν τα εφόδια στον Ρόμελ. Σ

Σε αντίθεση με αυτούς που έμειναν «ατάραχοι» και τους αδιάφορους που δεν ενδιαφέρονταν να μάθουν τι συμβαίνει είτε γιατί η πολεμική μηχανή εξυπηρετούσε τα συμφέροντά της, ή γιατί θα τους χάλαγε τη διάθεση. Και κυρίως αυτούς που ο Γερμανός ιερομένος martin Niemoller κάνοντας αυτοκριτική και καυτηριάζοντας τους εκμεταλλευτές των καταστάσεων και τους αδιάφορους είπε :

«Όταν οι Ναζί έπαιρναν τους Εβραίους, δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν Εβραίος. Όταν έπαιρναν τους κομμουνιστές, δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν κομμουνιστής. Όταν έπαιρναν τους σοσιαλδημοκράτες δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν σοσιαλδημοκράτης. Όταν έπαιρναν τους καθολικούς δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν καθολικός. Όταν ήρθαν να πάρουν κι εμένα, δεν υπήρχε ποια κανείς να διαμαρτυρηθεί».

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΔΙΑΦΟΡΕΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Όσα επιχειρήματα και αν προβάλουν οι ποιο πάνω κύριοι, πάντα και όλα τους τα επιχειρήματα και για την κάθε περίπτωση θα θυμίζουν το δικαστή εκείνον που, ενώ καταδίκασε σε θάνατο έναν αθώο, προσπαθούσε να απαλλαγεί απ την ενοχή του, λέγοντας, πως δεν πήρε μέρος στο εκτελεστικό απόσπασμα, που εκτέλεσε τον αθώο.

Πολλοί στα υψηλά κοινωνικό-οικονομικά κλιμάκια αυτοί οι άθλιοι και ανάξιοι ελληνες που ξέχασαν στις πατρογονικές παρακαταθήκες «Ελευθερία ή θάνατος» και το «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο» όχι μόνο γύρισαν την πλάτη στην Ελλάδα όταν διέτρεχε τον μεγαλύτερο, κίνδυνο να μετετραπεί σε παράρτημα του Γ! Ράιχ. Αλλά και οργάνωσαν ή συνέβαλαν στην οργάνωση διαφόρων σωμάτων που πολεμούσαν δίπλα στου Γερμανούς το ΕΑΜ ΕΛΑΣ όχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο αλλά και μετά των εμφύλιο

Ο λαό δεν νικήθηκε, έπρεπε να τσακιστεί να καταχωνιαστεί για να μην υπάρχει ούτε η ανάμνηση του ξεσηκωμού ενώ γνωρίζουν την προσφορά προσποούνται ότι δεν ξέρουν εξανάγκασαν τον ΕΑΜικό κόσμο να καταφύγει στα βουνά να γίνει το δεύτερο αντάρτικο για να συντριβεί οριστικά. Το μόνο επιχείρημα που προβάλουν είναι ότι ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση κατά των κατακτητών αλλά σκότωνε Ελληνες εθνικόφρονες.

Μα ό,τι έκανε και δεν έκανε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν ήταν ποτέ κράτος και παρ' όλα αυτά, για όσα εγκλήματα μας βαρύνουν όχι μόνο τα αποδοκιμάζουμε και λυπόμαστε ειλικρινά για την ευθύνη που έχουμε οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση, παρ' όλο που μερικά από αυτά ήταν αναπόφευκτα.

Επειτα οι κύριοι αυτοί που τόσο ευκολία καταλογίζουν ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για εγκλήματα προκειμένου να αποσίσουν και να αποσιωπήσουν τα δικά τους συνειδητά και καλομελετημένα δια καταλόγου και για συγκεκριμένα άτομα, δεν πρέπει να ξεχνούν ότι αυτοί που οργάνωσαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και τα άλλα σώματα για να πολεμήσουν μαζί με τους Γερμανούς την Αντίσταση δεν σκέφτηκαν το πιο αποτελεσματικό μέσο να χτυπήσει και από μέσα αυτούς που αγωνίστηκαν, θυσιάστηκαν και συνέτριψαν το δόγμα του Χίτλερ να γίνει ο μοναδικός αφέντης του κόσμου και τις ναζιστικές του θεωρίες ότι έστειλαν ειδικούς πράκτορες να ενταχθούν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ;

Για να διαπράξουν πολλά απ τα εγκλήματα αυτά για να το εκθέσουν στα μάτια του κόσμου το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μα και να καλύψουν η και να δικαιολογήσουν μέρος απ αυτά που αυτοί προ μελετημένα διέπραξαν;

Σε αντίθεση με αυτούς 103 διάσημοι Γάλλοι διανοούμενοι, καλλιτέχνες και στρατιωτικοί με προ εξάρχον της Γαλλικής Αντίστασης στρατηγό Ντε Γκώλ μέχρι τον Ζάν-Πώλ Σάτρ, τον Ελυάρ, τον Καμύ, την Ελσα Τριολέ, τον Ματίς, τον Λεκορμπυζιέ, τον Ζολιό-Κιουρί... Που σε όλη τη διάρκεια της κατοχής έγραψαν αξιόλογα πράγματα για την Αντίσταση στην Ελλάδα του 1944. Όμως και πριν απ αυτούς μια ανώνυμη παράνομη ομάδα είχε γράψει ένα κομμάτι την 1η Αυγούστου 1943, στην παράνομη γαλλική εφημερίδα της κατοχής την «Κομπά»: αντιπροσωπεύει το πνεύμα ολόκληρου του γαλλικού λαού: έγραφε:

«Ήτανε ένας πολύ μικρός τόπος, βαρύς από ένα ένδοξο και πλούσιο παρελθόν. Η Ελλάδα Μητέρα του πολιτισμού μας. Όμως στις μέρες μας τι ήταν; Ένας μικρός λαός στη δύση του,

μας έλεγαν. Πόσο λάθος έκαναν!! Υστερα από τρεις χιλιάδες χρόνια σιωπής η Ελλάδα ξεπετιέται αθάνατη και δίνει στον κατάπληκτο κόσμο τα παράδειγμα των άφθαρτων αξιών της. Η Ελλάδα ορθώνεται και αντιμετωπίζει τους δήμιό της. Οι δήλοι τρέμουν».

Μέσα σε τρεις μήνες, απ την 1η του Φλεβάρη ίσαμε τις 7 Απρίλη του 1943 ,κερδίζει μια τεράστια μάχη. Τα όπλα δεν υπακούουν και γίνεται μια απεργία γενική. Και ποιός κάνει αυτό το τόλμημα; μια ώρα δέσμια και πεινασμένη που βρήκε τη δύναμη να κηρύξει γενική περγία και να πάει ίσα με πέρα.

Τα πλήθη του λαού της αντιμετώπισαν τα τάνκς και τα μιδραλιόλα μέσα στις Αθήνας τους δρόμους. Και είδαμε αναπήρους του πρόσφατου πολέμου να καλύπτουν με τα σώματά τους τη πρώτη γραμμή των διαδηλωτών πάνω στα αναπηρικά καροτσάκια τους. Ειδεμε λαϊκούς αγωνιστές με υψωμένη τη γροθιά και στήθη γυμνά κι άδειο το στομάχι να χυμάνε και να αλώνουν κτίρια και υπουργεία οπου ηταν θρονιασμένοι και κώνευαν την προδοσία τους οι Κούϊσλισλινγκς της Ελλάδας.

Η πολιτική επιστράτευση που κηρύζανε απότυχε από το Α ίσαμε το Ω και οι Λαβάλ και οι Κούϊσλιγκς με επικεφαλής τον άθλιο Λογοθετόπουλο βρίσκονται υπό παραίτηση. Οι αντάρτες στην ύπαιθρο θερίζουν τους κατακτητές, ανατινάζουν γέφυρες, συρμού και οχυρά. Ορθιοι πάνω στα ιερά βουνά οι Έλληνες του 1943, παραβγαίνουν με εκείνους της Αρχαίας Ελλάδας. Κι η Λευτεριά θα στεφανώσει τους αγώνες τους.

Γαλλικέ λαέ, είδες τι κάναν

Αυτοί, φτωχοί, γυμνοί, πεινασμένοι, και άοπλοι και μέρτησε αυτό που εσύ πρέπει να πράξεις».

Η άρνηση της υποταγής και οι πρώτες ελληνικές Νίκες στον ιταλικό ελληνικο πόλεμο και αργότερα το κατάβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, έφεραν την Ελλάδας το επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος της Νίκης έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και όπως λέει ο ποιητής η Νίκη αυτή είναι: μήνυμα στους ελεύθερους να προετοιμαστούν και σάλπιγγα για τους σκλβωμένους να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν. Ισως στις ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν ποιητές που να συμπύκνωσαν και να προ ανάγγειλαν με τόσο σαφή τρόπο την ιστορική μοίρα που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Έλληνες ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη βάνανυση επίθεση όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής, όσο οι Έλληνες ποιητές: «Απ τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερα» την θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμος το 1821.

Ο Κ Παλαμάς το 1940, με έναν εύστοχο ποιητικό λόγω θα ενσωματώσει την ψυχή, την ιστορία και την αποστολή του Ελληνισμού μέσα στο στίχο: «Αυτόν το Λόγο θα σας Πώ, δεν Έχω άλλο Κανένα: «Μεθήστε απ τ Αθάνατο Κρασί του εικοσιένα» Και λίγο αργότερα ο Άγγελος Σικελιανός θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή της τριάγιας εκείνης γενιάς στην υπόθεση της ελευτερίας των εθνών με το στίχο: «Ομπρος, με Ορθή, Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρόμο, Ελλάδα στον Άνθρωπο... Εμπρός». Ακολουθούν ο Σεφέρης, Ο Βάρναλης, ο Ρίτσος και... Και σε συνέχεια και οι άλλοι μεγάλοι ποιητές που ακριβολογούν και κυριολεκτούν με τον ποιητικό τους λόγω.

Και μόνο οι στίχοι αυτοί χωρίς να περιαυτολογούμε αρκούσαν να μάθει ο κόσμος ποιο Έθνος την αποτελούν είμαστε. Να μάθει οτι εμείς δεν είμαστε αυτοί που έχουμε στη σκέψη και τη ζωή «όργανα» και όχι φάσγανον, το κνούτο και τον ανασκολοπισμόν. Είμαστε το έθνος των σοφών, των φιλοσόφων, των ποιητών, των ηρώων και των λογοτεχνών εν γένει. Είμαστε το έθνος που γέννησε το θέατρο, το Ολυμπιακό πνεύμα και την Δημοκρατία.

Οι Έλληνες ήμαστε λαός προσκολλημένος σταθερά στη Δημοκρατία: Απ την εποχή του Λυκούργου και του Σόλωνα, της Αθηναϊκής Δημοκρατίας με το Σωκρατικό πνεύμα και την εκκλησία του Δήμου, το Δημοτικό πνεύμα των Μακεδόνων, από τους Μακεδονίζοντες του Φιλίππου και τους αντί Μακεδονίντες του Δημοσθένη, μέχρι την εκπολιτιστική και φιλελεύθερη μεταχείριση των βαρβάρων της Ασίας στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Τους νόμους του Βυζαντίου, απ του Ιουστινιανού μέχρι των Παλαιολόγων, που κωδικοποιούν και καταξιώνουν το αρχαίο πνεύμα με την κοινωνική δικαιοσύνη και την αγάπη του Χριστιανισμού. Μια συμπόρευση απ την Αμφικτιονία, τον Παρθενώνα και τα Παναθήναια ως το Δελφικό Πνεύμα της Ειρήνης και της Ελευθερίας, που συνεχίζεται η ακτινοβολία του μέχρι σήμερα και επιβεβαιώνει ότι: όπου η τυραννία ανέτρεψε τη Δημοκρατία, οι κοινωνικές δομές έχασαν την ισορροπία τους. Ανατράπηκαν οι κανόνες επικοινωνίας, συνενόησης, συνεργασίας, συμβίωσης και τελικά η συνύπαρξης των Ανθρώπων, κάτω απ τη βία και την καταπίεση.

Ο Αρης δεν έπεσε εξω στις πολιτικές εκτιμήσεις του. Οχι μόνο για το ρόλο των Αγγλων αλλά και για το τι θα ακολουθούσε από τη Λεόντεια Εταρεία (Αγγλων, δοσιλόγων, απόντων και τυχοδιωκτών) και την σύμπλευση τους μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας. Τις εκτιμήσεις του αυτές τις διατύπωσε σε ένα σημείωμα που το έστειλε στην Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ. Το σημείωμα αυτό στην Κ. Ε έφτασε στις 2-3-1945, πριν καταληφθεί ολόκληρη η χώρα αφού στη Βέροια η εθνοφρουρά ήρθε στις 5 του Μάη. Το κείμενο αυτό υπάρχει στα Αρχεία του ΚΚΕ.

Το ΚΚΕ κατηγορήθηκε κατά κόρο ότι τον αγώνα που έκανε, κατά τη διάρκεια της κατοχής τον έκανε μόνο και μόνο για να πάρει την εξουσία. Βέβαια κατά τη διάρκεια της κατοχής το ΕΑΜικό κίνημα Αντίστασης που πρωτεργάτης ήταν το ΚΚΕ, δημιούργησε ορισμένες προϋποθέσεις εξουσίας αυτό δεν σημαίνει ότι αγωνιζόταν μόνο για την εξουσία.

Εκείνο που μπορεί κανείς να επιβεβαιώσει είναι το γεγονός ότι το ΕΑΜικό Αντιστασιακό κίνημα άσκησε εξουσία και αν πάρουμε υπόψη τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έπαιρνε την εξουσία στα διάφορα διαμερίσματα της χώρας: την άσκησε και καλά και δίκαια. Το γεγονός αυτό δείχνει ότι το ΚΚΕ τόσο κατά τη διάρκεια της κατοχής, όσο και μετά την απελευθέρωση δεν αγωνιζόταν για την εξουσία και αυτό το γνώριζαν πολύ καλά τόσο οι Αγγλό- Αμερικάνοι, άλλο τόσο οι εδώ πρόθυμοι πολιτικάντιδες και οι τσελεμεντέδες του Καΐρου.

Οι σύμμαχοι του Β! Παγκοσμίου πολέμου μπορεί να αγωνίζονταν από κοινού για την ήττα του άξονα, είχε όμως ο καθένας τις δικές του βλέψεις μετά την ήττα-εξόντωση του φασισμού. Προσπαθούσε ο καθένας αν όχι να επανακτήσει τα όσα είχε πριν από τον πόλεμο αλλά αν είναι δυνατόν να επεκτείνει την επιρροή του και σε χώρους-χώρες που δεν ήταν προηγούμενα. Οι σύμμαχοι και των Σοβιετικών μη εξαιρουμένων γνώριζαν ότι όσον αφορά τη συμπεριφορά

Πολλοί μα εξέφρασαν τις απόψεις τους τοπικά και παγκόσμια για την Ελληνική Εθνική Αντίσταση τη γνώμη τους. άνθρωποι που ανήκουν σχεδόν σε όλες τις τάξεις και στρώματα της Ελληνικής κοινωνίας μα και ξένοι, γνώμες εχθρών και φίλων της Εθνικής Αντίστασης, αντιπάλων και συμμάχων που μεγάλου για τη Λευτεριά αγώνα, την εποχή που χύνονταν ποτάμια το αίμα σε όλες τις γωνιές της ελληνικής Γης, αλλά και ύστερα από το τέλος του αντί χιτλερικού και αντί Φασιστικού στον οποίο η Ελλάδα και όλος ο λαός της έδωσε το άπαντο των δυνάμεων του.

Όλες αυτές οι γνώμες είτε προέρχονταν από συμμάχους και φίλους είτε από εχθρούς της Εθνικής Αντίστασης σ' ένα συμφωνούν: Ότι η ελληνική Εθνική Αντίσταση ήταν από τις πιο πολυάριθμες και πιο Ενδοξότερες Αντιστάσεις που ανέπτυξαν οι Ευρωπαϊκοί λαοί κατά των βαρβάρων χιτλερικών επιδρομών, ότι οι ένοπλοι και άοπλοι μαχητές της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, και κυρίως τα μέλη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και τους Ελληνικού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ), με την συνεχή επίμονη και σκληρή τους Αντίσταση, καθήλωσαν στον Ελλαδικό χώρο και σε όλο το διάστημα του πολέμου σοβαρές δυνάμεις του εχθρού, που όχι μόνο δεν του επέτρεπαν να αποσύρει, έστω μέρος αυτών και όταν ακόμα κινδύνευαν για να ενισχύσει τις δυνάμεις του στο κύρια μέτωπα, αλλά αντίθετα τον υποχρέωσαν, όχι μόνο να ενισχύσει τις δυνάμεις κατοχής στην Ελλάδα, αλλά και να προκειμένου να εξασφαλίσει τις εντελώς απαραίτητες μετακινήσεις, να καταφύγει στην Δολοφόνο Κλούβα, και να αντιμετωπίζει την συνεχώς αναπτυσσόμενη Αντίσταση του Ελληνικού λαού, εναντίον του.

Απαριθμώντας σύντομα και περιληπτικά τη σπουδαία συμβολή του Ελληνικού λαού στην γενική προσπάθεια των λαών της Ευρώπης να συντρίψουν τους χιτλερικούς επιδρομείς, η

Ελλάδα στην πρώτη περίοδο του πολέμου εναντίον της, κατάφερε το αποφασιστικό χτύπημα κατά του Ιταλικού φασισμού, ανατρέποντας το αήτητο των δυνάμεων του άξονα, δίνοντας έτσι τον απαραίτητο χρόνο στην Αγγλία να ενισχύσει και σε συνέχεια να συντρίψει τις Γερμανό-Ιταλικές δυνάμεις που προήλαβαν για την κατάληψη του Σουέζ.

Στην περίπτωση αυτή συνέβαλε τα μέγιστα και η Αντίσταση των Ελλήνων ανταρτών, που είχαν αρχίσει τον αγώνα εναντίον των δυνάμεων του άξονα. μετά την κατάληψη της πατρίδας μας από τις χιτλερικές ορδές, που ο Ελληνικός λαός ανέπτυξε από τις πρώτες ακόμα μέρες ένα περίλαμπρο εκθαυμβωτικό κίνημα Αντίστασης, που σπονδυλική του στήλη υήρξε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και το μαχητικό του τμήμα, ο Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ) με τα δυο εκατομμύρια οργανωμένα μέλη στο ΕΑΜ και τις Εκατόν είκοσι χιλιάδες μαχητές του ΕΛΑΣ ΕΛΑΝ., που αγωνίστηκαν ασταμάτητα εναντίων στους φασίστες κατακτητές, χωρίς να τους αφήσουν ήσυχους ούτε στιγμή κατά τη διάρκεια των τρισημύση και πλέον χρόνο που παρέμειναν στην Ελλάδα, δημιουργώντας ακόμα ένα μέτωπο με απασχόληση δέκα Μεραρχίες στην αρχή και με απώλειες των κατακτητών που ξεπερνούν τις τριανταπέντε χιλιάδες νεκρούς και αιχμαλώτους κα με ανεξακρίβωτο αριθμών τραυματιών.

Μα αυτήν την απασχόληση των Γερμανό-Ιταλικών δυνάμεων ο Ελληνικός λαός συνέβαλε στην καθυστέρηση της κατά της Σοβιετικής Ένωσης επίθεση της γερμανικής παντοδυναμίας και της προετοιμασίας του Σοβιετικού στρατού για να καταφέρει τη χαριστική βολή και να τον αναγκάσει μαζί με τις άλλες συμμαχικές δυνάμεις σε παράδοση άνευ' όρων, με τη θριαμβευτική του προέλαση και τη εισβολή του στα Βαλκάνια και τις άλλες υποδουλωμένες χώρες.

Το γεγονός αυτό συνετέλεσε [ώστε να ανατείλει ο ήλιος της Λευτεριάς, που όμως ο Αγγλο-Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν άφησε να ανατείλει και στη χώρα μας, με τη δημιουργία των Δεκεμβριανών γεγονότων την πτωματολογία και του εμφυλίου σε συνέχεια για να ολοκληρώσουν το έργο της συντριβής των δυνάμεων της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, που αντιστρατεύονταν τα συμφέροντα τους, πετυχαίνοντας με αυτό τον τρόπο, την αναστροφή των αξιών της Πατρίδας μας, πράγμα που συνετέλεσε στην ξετσιλιπωτη αναγνώριση σαν εθνική αντίσταση συνεργάτες των κατακτητών και τον απηνή διωγμό των πραγματικών αγωνιστών με τις πελώριες θυσίες τους για την Απελευθέρωση της πατρίδας μας από τους χιτλερικό ζυγό που την απειλούσε να την μετατρέψει σε πολιτεία του Γ! Ράιχ,

Αυτό το απαράδεκτο γεγονός, αυτή η αναστροφή των αξιών υπογραμμίζουν οι απόψεις των πνευματικών και πολιτικών παραγόντων που διατύπωσαν και τονίζουν την ανάγκη να μπει τέρμα όσο το δυνατόν συντομότερα σε αυτήν την απαράδεκτη κατάσταση, με την υποχρέωση της Πολιτείας για το συμφέρον αυτού του τόπου και της ιστορίας του Έθνους, να τιμήσει τους αγώνες και τις θυσίες των Αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης σαν τους βασικότερους συντελεστές της Απελευθέρωσης της Πατρίδας μας από τη χιτλερική τυτανία,

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΟΥ

Είναι γεγονός ότι η διαμόρφωση της οικολογικής συνείδησης είναι ευθύνη του σχολείου. Η ελληνική πολιτεία μέχρι σήμερα πόρο απέχει να το κάνει πράξη. Βέβαια έχουν γίνει θεωρητικές προσπάθειες. Λείπουν όμως οι πρακτικές. Και από τις πρακτικές διατρέχει κίνδυνο μια περιοχή, η χώρα, μα και ο Πλανήτης: που αποτελείται από περιοχές και χώρες.

Σαν παιδιά στο σχολείο έχουμε μάθει ότι έχουμε τέσσερις εποχές και η ότι κάθε μια διαρκεί τρεις μήνες, ενώ τώρα χάρη στην ασυνείδητη χρήση των λυμάτων και υπολειμμάτων και την αλόγιστη χρήση ενέργειας και πυρηνικών έχουμε δύο-μια θερμή και ξηρή, από τον Μάρτιο ως τον Οκτώβριο, και μια κρύα και ξηρή, απ τον Νοέμβριο ως τον Μάρτιο, όσον αφορά για την «η άνοιξη και το φθινόπωρο, άρχισαν να σπανίζουν. Αν δεν είναι σπάνιο δώρο.

Και το ποιο τραγικό είναι ότι οι ίδιοι οι καταστροφείς ποτέ δεν συμφώνησαν ούτε και στην κατ' αναλογία μείωση των Ρίπων και κυρίως την επανόρθωση των όποιων καταστροφών που προκαλεί ο καθένας. Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός ότι και αν ακόμα συμφώνησαν σε κάποια σημεία, και υπογράψουν κάποιο «Μνημόνιο» κανένας από κυρίως από τους μεγάλους και τους ποιο καταστροφείς, δεν σεβάστηκε ποτέ την υπογραφή του.

Την επόμενη της υπογραφής όλα λειτουργούσαν όπως λειτουργούσαν πριν την υπογραφή. Κάνουν συμφωνίες που εκ των προτέρων γνωρίζουν ότι δεν θα τις εφαρμόσουν. Και ας υπάρχει «τύπης» Νόμος ότι αυτός που προκαλεί ζημιά επανορθώνει και αυτός που καταστρέφει πληρώνει.

Συνεπώς, αν δεν αλλάξουμε τρόπο παραγωγής και τρόπο ανάπτυξης και κυρίως αν δεν βάλουμε τον Άνθρωπο πάνω από το Κέρδος, όχι μόνο το περιβάλλον αλλά και ο ίδιος ο Πλανήτης, δεν θα αρκεσθεί όπως λέει η Επιστήμη στον «Υψηλό Πυρετό». Αυτό μας το επιβεβαιώνουν οι επιστήμονες. Γι' αυτό ας μην κάνουμε και εμείς εν έτη 2011, αυτό που έκαναν παλιά οι φιλόσοφοι. Που αντί να φέρουν το θέμα στην Αμφικτιονία (Πρόγονος του ΟΗΕ), αρκούσαν σε καταγγελίες και πολλές φορές και σε αντιπαράθεση, με αποτέλεσμα να χάνεται ο βασικός στόχος του προβλήματος.

Η Επιστήμη από καιρό τώρα χτυπάει τον κώδωνα του κινδύνου αλλά, και προειδοποιεί ότι ο Πλανήτης, δεν υποφέρει απλώς μόνο από «Υψηλό Πυρετό», αλλά «ψυχοραγεί». Θα αντέξει λένε μερικές ακόμα εμβολές. Όμως δεν είναι μακριά η μέρα που αν συνεχίσουμε να του συμπεριφερόμαστε όπως μέχρι τώρα θα πάθει συγκοπή. Αρα περιθώρια εφησυχασμού δεν υπάρχουν.

Η Ανθρωπότητα και ειδικά οι αναπτυγμένες χώρες της Δύσης, με τους ρυθμούς της ανάπτυξης για την «ανάπτυξη», που σημαίνει διόγκωση και επέκταση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου και αύξηση της θερμοκρασίας προχωράει ασυγκράτητα προς την καταστροφή. Ας μη σταθούμε χάρη του κέρδους «άβουλοι και μοιραίοι θεατές σε αυτήν την πορεία του ολέθρου», Όπως πολύ σωστά τόνισε κάποτε από την Καβάλα ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κároλος Παπούλιας για την καταστροφή στην Πάρνηθα. Την Πάρνηθα ακουλούθησαν οι Δελφοί, Λεκανοπέδιο της Αττικής και όποια άλλη περιοχή δεν κάηκαν από μόνες τους. Κάηκαν για να γίνουν οικόπεδα.

Την άποψη αυτή την είχε διατυπώσει ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στις 12/13/ Ιουνίου 07, που αντιπρόεδρος των ΗΠΑ κ Αλ Γκόρ, προκειμένου να συμμετάσχει στην εκδήλωση του Ινστιτούτου «Δημοκρατίας Κωσταντίνος Καραμανλής» με θέμα «τις κλιματολογικές αλλαγές» και αφού έκαναν μια αρκετά εκτεταμένη συζήτηση με τον τότε Πρωθυπουργό, με αντικείμενο το περιβάλλον. Αναφερώμενος ο κ Πρωθυπουργός στη συνάντηση των Στις 12/13/ Ιουνίου 07, ο πρώην αντιπρόεδρος των ΗΠΑ κ Αλ Γκόρ, και αφού έκαναν μαζί μια εκτεταμένη συζήτηση με τον Πρωθυπουργό μας με αντικείμενο το περιβάλλον.

Αναφερώμενος ο κ Πρωθυπουργός στη συνάντηση των «G8», είπε ότι «Μπορεί μεν η συζήτηση αυτή να μην αποτελεί ένα «Κιότο 2», αναδεικνύει ωστόσο, έστω και με έμμεσο τρόπο, τη διάθεση των ισχυρών για συνενόηση και ανάληψη πολιτικής δράσης». Αλήθεια θυμάται κανείς κάποια βελτίωση, παρά τις όποιες διαβεβαιώσεις ότι Θα...Θα...

Σε συνέχεια ο κ Αλ Γκόρ πήγε στο Σίδνεί, όπου πάρθηκε μια πρωτοβουλία, που στόχο έχει τον «περιορισμό των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα κατά 90% ως το 2050» και από εκεί ζήτησε από τον κόσμο να «ασκήσει πιέσεις στις κυβερνήσεις για την υιοθέτηση των συγκεκριμένων μέτρων για την αντιμετώπιση των επικινδύνων κλιματικών αλλαγών».

Πάντα με βάση της Ιδιωτικής πρωτοβουλία: «Θα πρέπει (είπε) στην πρωτοβουλία αυτή να ενταχθούν όλα τα έθνη, με στόχο να επέλθει μια μαζική αλλαγή στην κοινή γνώμη» να αποδεχθεί την προσπάθεια.

Αλήθεια πιστεύει ο κ Γκόρ Και ο κάθε κ Γκόρ, που καλεί τους λαούς του κόσμου να πιέσει τις κυβερνήσεις να αναθέσουμε τη λύση σε αυτούς που οδήγησαν το περιβάλλον στην

Καταστροφή και τον πλανήτη σε άμεσω κίνδυνο; Και καλά το κεφάλαιο και οι ιδιώτες. Η παγκόσμια ανθρωπότητα πιστεύει πως μπορεί να συμβεί αυτό; Όταν υπάρχει Ο. Η. Ε; Κανένας άλλος οργανισμός ή χώρα, όσο μεγάλη και δυνατή και αν είναι δεν μπορεί να διαχειριστεί αυτό το Παγκόσμιας σημασίας πρόβλημα

Στο μεταξύ, τα περιθώρια του χρόνου στενεύουν, από κάθε άποψη γίνεται τραγική. Πριν γίνει μη αστρέφημη, αναλογιζόμενοι της συνέπειες που θα προκύψουν αν συνεχιστεί αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα που διαπράτετε εις βάρος των επερχόμενων γενεών. Οφείλουμε να λέτε στα παιδιά και τα εγγόνια μας, Ας μη ολιγορήσουμε άλλο. Κάθε μέρα που περνά ο κίνδυνος μεγαλώνει. Καθημερινά βιώνουμε εικόνες καταστροφής και φρίκης.

ΜΑ ΕΠΙΤΕΛΟΥ ΣΕ ΤΙ ΑΠΟΒΛΕΠΟΥΝ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΜΠΙΡΜΠΛΗ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ;

Οι ΕΡΑΣΤΕΣ της «ανάπτυξης» για την ανάπτυξη με σκοπό και στόχο τη μεγέθυνση του κέρδους, την γνωστή μέχρι τώρα ανάπτυξη που έκανε και τους πλούσιους λιγότερους αλλά πλουσιότερους και του συστήματος ελεύθερης δόμησης. Μια δόμηση που εκτός ότι έχει κάνει κακάσχημες όλες τις ελληνικές πόλεις με πρώτη την Αθήνα, έχει αλλοιώσει βαριά την ύπαιθρο και το περιβάλλον. Και χειρότερο, θέλουν όχι μόνο όλα να μείνουν τα ίδια αλλά και να πάμε από το ήδη κακό στο χειρότερο

Η κυρία Μπιρμπιλη παρ' όλο που καμματικά ανήκε στο ΚΚΕ ες έχοντας την εντύπωση σαν ειδικός Επιστήμον να συμβάλει σαν καταλύτης να δοθεί κάποια λύση στο χώρο της άναρχης δόμησης και στο χώρους ακόμα που είχαν ήδη χαρακτηριστεί ΝΑΤΟΥΡΑ. Δέχθηκε να προσχωρήσει στο ΠΑΣΟΚ. Διαψεύθηκε!

Όλα τα πυρά και τον εξαναγκασμό της σε παραίτηση, κυρίως από το χώρο του ΠΑΣΟΚ, και τα πρωτοπαλίκαρα της επίθεσης επιεικώς μπορούν να χαρακτηριστούν ΑΘΛΙΩΤΗΤΕΣ. Να μην βάλουμε φρένο στην καταστροφή που τόσα χρόνια βρίσκεται εν δράση καταστρέφοντας και αυτές ακόμα τις λίγες περιοχές NATURA, που η χώρα μας έχει το προνόμιο να διαθέτει το θέλει αποκλειστικά δικό της δια του κεφαλαίο η ατομικής ιδιωτικής πρωτοβουλία.

Είναι εμφανές ότι, το πρώτο εύκολο θύμα της κρίσης που διανύουμε κινδυνεύει να είναι το περιβάλλον. Ήδη από καιρό έχει επισημανθεί ότι η παγκόσμια οικονομική κρίση που ζούμε είναι ταυτόχρονα και κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική και περιβαλλοντολογική. Είναι αποτέλεσμα «αφρόνων» πολιτικών, χρηματοπιστωτικών παιχνιδιών, πολιτικών καταλήστευσης των φυσικών πόρων και συνειδητής υποβάθμιση του περιβάλλοντος, αφού εκεί στο **ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ** και στα σπλάχνα του **ΠΛΑΝΗΤΗ** φωλιάζει και κουργιάζει ο παγκόσμιος πλούτος.

Να όμως που τόσο ο Πλανήτης, άλλο τόσο και το Περιβάλλον είναι πανανθρώπινη **Συνιδιοκτησία**; Είναι το **Κοινό Σπίτι** της Ανθρωπότητας και **Κοινόχρηστο** Παγκόσμιο **Αγαθό**; Και παράλληλα ο **Βιότοπος** του Ανθρώπινου **είδους**, χωρίς το οποίο θα πάψει να υπάρχει ο ενόργανος ζωικός και φυτικός κόσμος. Αυτός ο πανέμορφος πολυποίκιλος κόσμος, μέσα στον οποίο συγκαταλέγεται και ο άνθρωπος;

Αυτό λοιπόν, το **Πανανθρώπινο Σπίτι**, λόγω της ασύδοτης, ανεξέλικτης και ατιμώρητης ιδιωτικής και ατομικής πρωτοβουλίας, δυστυχώς σύμφωνα με την τετραετή έρευνα του γνωστού worldwatch institute και πολλών άλλων ειδικών, επιβεβαιωμένα αποδείχθηκε ότι «Απειλούνται τα οικοσυστήματα στη στεριά και στις θάλασσες. Μέχρι 40% των ειδών κινδυνεύουν να εξαλειφθούν ήδη με μια άνοδο της θερμοκρασίας κατά 2 βαθμούς κελσίου» και ότι «τα 15 από τα 24 κρίσιμα για την ανθρώπινη επιβίωση (και όχι την ποιότητα της ζωής) οικοσυστήματα από καιρό τώρα τείνουν να βρεθούν πέραν των ορίων της φέρουσας ικανότητά τους».

Προχθές στην ΕΡΤ2, ενώ έδειξε και ένα στιγμιότυπο Ντοκιμαντέρ, που έδειχνε πλάνα με χελωνάκια Καρέττα, ένω ανακοίνωνε παράλληλα ότι σε περίπτωση αύξησης της θερμοκρασίας κατά (2 μόνο) κρίσιμους βαθμούς, όλα τα αυγά που θα εκκολάπτονται σε αυτήν τη θερμοκρασία θα είναι μόνο θυλικά! Τότε όσα μέτρα και αν πάρουμε, όσο τεράστιες και αν είναι οι δαπάνες, η μεγάλη ευκαιρία θα έχει, ίσως, ανεπανόρθωτα χαθεί...Και θα έχει χαθεί γιατί η σχέση των ζωντανών οργανισμών με το περιβάλλον τους έχει ήδη διαταραχθεί θανάσιμα.

Μήπως δεν ξέρουμε όλοι ότι και η εκτός σχεδίου δόμηση είναι απολύτως καταστροφική. Το ξέρουμε και ζούμε τα αποτελέσματά της. Όταν δεν υπάρχει σχέδιο οι οικισμοί και τα κτήρια κτίζονται αυτό που βιώνουμε σήμερα όσοι κατοικούμε, στις χωρίς σχέδιο πόλεις και τις επιλεκτικές-χαριστικές τροποποιήσεις του όποιου υπάρχοντος πανπάλιου σχεδίου της Βοϊδάμαζας και της Σεβρολέτ. Χωρίς καμιά προοπτική και πρόβλεψη για την πυκνότητα, την ταχύτητα και των όγκο των μελλοντικών οχυμάτων. Η άναρχη δόμηση, η αντιπαροχή και επιλεκτική καταστρατήγηση του υπάρχοντος σχεδίου, εκτός του ότι κατάστρεψε το όποιο πράσινα πρόβλεπε το σχέδιο, απέσυρε αρκετές δυνάμεις από την παραγωγή, συνέβαλε τα μέγιστα στην διαπλοκή με το Δήμο, τη Νομαρχία και το κράτος η Ψήφος ΓΑΡ!

Αν πρέπει κάποιος ψόγος για την κ Μπιρμπίλη, αυτό οφείλεται ότι πιεζόμενη δεν τήρησε στο ακέραιο την υπόσχεση που έδωσε προεκλογικά το ΠΑΣΟΚ. Αντί να υποχωρήσει να απαγορεύσει εντελώς την οικοδόμηση εκτός σχεδίου. Και τα 10 στρέμματα είναι ένας ισχυρός φραγμός, αρκεί να διατηρηθεί. Όσοι είναι αντίθετοι στους περιορισμούς του νομοσχεδίου, όχι μόνο από τη Ν. Δ και από το ΠΑΣΟΚ μένουν στη άποψη «Χτίστε, Χτίστε όχι μόνο όπως ΝΑΝΑΙ αλλά και όπου ΝΑΝΑΙ» αρκεί να ΧΤΙΣΤΕ.

Με τα μέχρι τώρα νομοσχέδια σε σχέση με τα δάση και τη δόμηση και το περιβάλλον φτάσαμε ΕΔΩ. Κρίνεται εκτός από την ποιότητα των οικισμών και ποιότητα της ζωής των ανθρώπων, των παιδιών και των εγγονών μας, που θα ζήσουν σε αυτούς τους οικισμούς. Συνεπώς κυβέρνηση και κόμματα που άσκησαν και ασκούν και όσοι πονούν τον τόπο, όπως η ριζοσπαστική Αριστερά και ο κ Δριβελέγκας, διάλεξαν και είπαν: Η προστασία του περιβάλλοντος δεν είναι κάποιες πι μέρους προτάσεις. Στην εποχή της υπεθερμάνσης του Πλανήτη και της επερχόμενης κλιματικής αλλαγής, η περιβαλλοντική διάσταση πρέπει να περιέχεται σε κάθε πολιτική πρόταση συνδεδεμένη με την αντίστοιχη δράση που να απαντά στη λύση του προβλήματος ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ.

Η απάντηση και η έξοδος από αυτή τη κρίση για τη χώρα μας, αλλά και παγκόσμια είναι μια άλλη πολιτική. Μια πολιτική βασισμένη σε ένα σχέδιο ήπιας, ισόρροπης και δίκαιης ανάπτυξης με γνώμονα την αειφορίας και βιωσιμότητας. Σήμερα επιβάλετε να δημιουργηθεί μια εναλλακτική πρόταση εξόδου από την κρίση, η οποία θα πάρει σοβαρά υπόψη και περιβαλλοντικούς δείκτες.

Τον αγώνα συνεπώς, για τη διάσωση αυτού του Παγκόσμιου κοινόχρηστου αγαθού, δεν μπορούμε να το αφήσουμε σε μεμονωμένα άτομα ή εταιρίες ατόμων. Σήμερα υπάρχει ο ΟΗΕ. Και όταν υπάρχει αυτός ο Παγκόσμιος οργανισμός, δεν μπορεί να υπάρχει και σκέψη ακόμα για τη λύση του εκτός του ΟΗΕ. Βέβαια και οι εταιρείες και τα άτομα ακόμα έχουν θέση τους, με την προϋπόθεση όμως ότι θα λειτουργήσουν με βάση τις αποφάσεις, την εποπτεία και τον έλεγχο του ΟΗΕ. :

Η καταπολέμηση της μόλυνσης του περιβάλλοντος και του Θερμοκηπίου, δεν είναι ένοπλος πόλεμος, ούτε η δύναμη που θα υποτάξει τον όποιο λαό και θα προσπωρίσει πολλά, μεγάλα και γρήγορα κέρδη. Η καταπολέμηση του Θερμοκηπίου δεν είναι θέμα δύναμης, αλλά θέλησης. Γιατί ο «πόλεμος» της επαναφοράς της βιόσφαιρας στις συνθήκες που θα επιτρέψουν την ύπαρξη και την διατήρηση του ενόργανου ζωικού και φυτικού κόσμου στη ζωή, είναι ένας «πόλεμος» επενδύσεων, και θέληση και όχι δύναμης. Έχει όμως προοπτική την διάσωση του πλανήτη και την ποικιλομορφία της ζωής και ορίζοντα την κληρονομιά στις επερχόμενες γενιές, έναν βιώσιμο για τον ζωικό και φυτικό κόσμο περιβάλλον και έναν πλανήτη που δεν θα διατρέχει πλέον τον κίνδυνο να μην τον κληρονομήσουν τα παιδιά και εγγόνια μας.

Το μεγαλύτερο συνεπώς, διακύβευμα για τον ΟΗΕ, την κάθε χώρα και τη χώρα μα αφού ξανά βρει βέβαια τον χαμένο εαυτό του, τα αμέσως επόμενα χρόνια πρέπει να είναι α) η **ΔΙΑΣΩΣΗ** του **Περιβάλλοντος** και κατ' επέκταση του **ΠΛΑΝΗΤΗ** από τον κίνδυνο που διατρέχει β) την διατήρηση της ειρήνης και το αξιακό σύστημα ζωής. Της ζωής που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες, τη δημοκρατία και την κοινωνική αλληλεγγύη και γ) αν θα κατορθώσουν να επιβιώσουν ή θα αποτελέσουν Περιβάλλον και πλανήτη «παράπλευρες απώλειες» του λεγομένου πολέμου κατά της «τρομοκρατίας», και όποια άλλη αιτία έστω και τη **ΔΟΜΗΣΗ**, την κατάτμηση και παρεκκλίσεις και όποιο άλλο τρόπο το κοινό-Δημόσιο γίνεται ατομικό.

Στη χώρα έχουν γίνει μέχρι σήμερα αρκετοί αναδασμοί ειδικά στον Γεωργικό χώρο, με σκοπό να συνενώσουν τα μικρά κτήματα, ώστε να μπορούν να «αξιοποιηθούν» τα σύγχρονα μηχανήματα (που πουλούσαν) οι ξένες εταιρείες. Η κατάτμηση όμως είναι κατοχυρωμένη Νομοθετικά, αφού το δικϊακό σύστημα είναι επιμεριστικό. Σε λίγα χρόνια με το θάνατο των γονιών, τα πράγματα επανέρχονται στη αρχική κατάσταση. Η σαλαμοποίηση και ο κατά μόνας αγώνας των ανθρώπων και το «διαίρει» και «βασίλευε» είναι το κάτ' εξοχήν εργαλείο του κεφαλαίου. Διευκολύνει την αρπαγή του μικρού για να προστεθεί στο μεγάλο για να γίνει μεγαλύτερο και δυνατότερος ο κάτοχός του.

ΒΕΡΟΙΑ 18-1-2011 Κόγιας Νίκος

ΟΣΕΣ ΟΒΙΔΙΑΚΕΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΡΕΤΟΥΣ ΚΑΙ

ΑΝ ΚΑΝΕΙ Η ΔΕΞΙΑ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΔΕΞΙΑ

Οι γραμμές αυτές γράφονται λίγες μέρες πριν την Εθνική Επέτειο. Και επειδή στις εθνικές επετείους θυμόμαστε και τιμούμε αυτούς που με τον αγώνα τους ακόμα, αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, και το 1941-1944 από τους τρις εξ ίσου βάρβαρους κατακτητές. Αυτά είναι τα δύο καθοριστικής σημασίας ιστορικά γεγονότα-ορόσημα, που σηματοδοτούν την ανάσταση και την ύπαρξη στο χρόνο της σύγχρονης Ελλάδας.

Επειδή το σήμερα έχει υποδομή, έδρα και σημείο αναφοράς στο χθες θα μου επιτρέψου οι αναγνώστες της Εφημερίδας, να κάνω μια μικρή αναφορά στο χθες, ώστε να δούμε ανάγλυφα πως και γιατί φτάσαμε στο σήμερα και ειδικά το μέλλον που διαγράφεται για το λαό και τη χώρα, που πολλοί επιβουλεύονται.

Μια χώρα με μια μακραίωνη ιστορία και προσφορά στο παγκόσμιο κοινωνικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι, που οι αγωνιστές του 21, με αίμα σάρκα και κόκαλα αναστήσανε από τις στάχτες, δημιούργησαν εδραίωσαν την Εθνική της οντότητα και οι επόμενες γενιές, με τον ίδιο τρόπο κομμάτι το κομμάτι επέκτειναν να σύνορα, υπερασπίστηκαν την ύπαρξή της και όταν οι Ιταλοί εισβολείς την απείλησαν σαν ένας άνθρωπος οι Έλληνες, όχι μόνο επέκρουσαν αλλά νίκησαν τον εισβολέα και υποχρέωσαν την πολεμική μηχανή του άξονα, προκειμένου να σώσει από την ολική ήττα τον εισβολέα σύμμαχο Ιταλία, να την στρέψει στην Ελλάδα, αντί για τη Ρωσία που προορίζονταν, δίνοντας έτσι στους Ρώσους ένα σχεδόν μήνα περιθώριο να ανασυντάξει τις δυνάμεις.

Και όταν μετά την κατάρρευση του μετώπου η χώρα κατακτήθηκε και εγκαταλείφθηκε από την πολιτειακή και πολιτική ηγεσία, ο λαός αυτό επιστρατεύτηκε Εθελοντικά για να συμβάλει εθνικά στην απελευθέρωση της χώρας και συμμαχικά στην ήττα του άξονα. Με πρώτη την αμφισβήτηση της παγκόσμιας αίσθησης στον Ιταλό-ελληνικό στα Αλβανικά βουνά ότι ο άξονας είναι ΑΤΤΗΤΟΣ, και την διασυμμαχική συμμετοχή το Νοέμβρη του 1942, που ο Ρόμελ απειλούσε Τομπρούκ και τα πετρέλαια της Λιβύης. Γεγονός που θα ανέτρεπε τα σχέδια των συμμάχων στην Αφρική και ειδικά της Αγγλίας.

Οι Αγγλοι φεύγοντας Αρον άρον από την Ελλάδα, πριν την κατάρρευση του μετώπου, ενώ κατάστρεψαν αλόγιστα προκειμένου να μην έχουν ανθρώπινες απώλειες: δρόμους γέφυρες και ό,τι άλλο θα τους διευκόλυνε στην άτακτη φυγή τους (Στο Νομό Ημαθίας Μόνο κατάστρεψαν την γέφυρα του αξιού, του Λουδία, του 66 στο Μακροχώρι, της Αξάνδρειας που συνδέει την Ημαθία με την Πιερία και όποιο άλλο σημείο στο οδικό δίκτυο στην Καστανιά και στην υπόλοιπη χώρα. Την Γέφυρα όμως του Γοργοπόταμου παρά την στρατηγικής σημασία, είναι αυτή που συνδέει το Βερολίνο με την Αθήνα δεν την κατάστρεψαν. Ενώ άφησαν φεύγοντας αρκετούς πράκτορες στην Ελλάδα.

Η προέλαση του Ρόμελ απείλησε τη Λιβύη. οι Αγγλοι σαμποτέρ που είχαν τα σχέδια κατασκευής που όμως με μόνο σχέδια δεν ανατινάζεται μια Γέφυρα σαν αυτή του Γοργοποτάμου, που λόγω την στρατηγικής θέση φυλάγονταν επιμελώς. Η λύση ήταν οι Έλληνες αντάρτες του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και του

ΕΔΕΣ, να προσφέρουν την ένοπλη εκείνη δύναμη, που θα εξουδεταίρωνε την ιταλική φρουρά, δίνοντας τη δυνατότητα τους Αγγλους σαμποτέρ να την ανατινάξουν κόβοντας την πιο σύντομη διαζηράς τροφοδοσία του Ρόμελ σε πολεμικό υλικό και τρόφιμα την στρατιά του Ρόμελ στην Αφρική.

Για την ιστορία η δήλωση του Τσώρτσιλ, προς το Αγγλικό κοινοβούλιο την παραμονή της μάχης του Ελαμείν έλεγε: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά. Σημαντικής βάσεως και οδό, προς την βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Αθηνών.

Πιστεύω, ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι. Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών εχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγωτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Με αυτά ακριβώς το λόγια είπε τότε ο Τσώρτσιλ «είναι προς τιμή του ΚΚΕ που πρώτο άρχισε τον αγώνα κατά των κατακτητών »για το ΕΑΜ και το ΚΚΕ, και πλειοδότησαν αργότερα

Ενώ παράλληλα δημιούργησε και αρκετές από τις προϋποθέσεις με πρώτη την απελευθέρωση και το Ελεγχο από τα ΕΑΜ-ΕΛΛΑΣ ενός τεράστιου ορεινού όγκου που αποτέλεσε το πρώτο κομμάτι της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ και αρκετές άλλες προϋποθέσεις: Αναζωγόνηση της τοπικής Αυτοδιοίκησης, της λαϊκής Δικαιοσύνης, περιφρούρησε την ιδιοκτησία από αυθαιρεσίες και καταπατήσεις ψηφίζοντας νόμο που υποχρέωνε τους καταπατητές να επιστρέψουν και μετά την έκδοση Εθνικού νομίσματος να πληρώσουν ενοίκιο, καθώς και η δημιουργία του Εθελοντικού άμισθου Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), στα πρότυπα του προπολεμικού: ήταν αυτός που μπόρεσε να σηκώσει το ανάστημά και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε. Και το ΕΑΜ ήταν ο φορέας και ο Ενσαρκωτής αυτής την ΙΔΕΑΣ και του οράματος για την απελευθέρωσης. Και στις 12/10/1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε από τους τρις κατακτητές.

Όλα αυτά και πολλά άλλα που δεν είναι του παρόντος, δημιουργούσαν εκείνες τις προϋποθέσεις, ώστε, μετά την απελευθέρωση να ανήκει η ΕΛΛΑΔΑ για πρώτη φορά πραγματικά στους ΕΛΛΗΝΕΣ. Και αν η ελληνική πολιτική και οικονομική ηγεσία της χώρας είχε την τόλμη να απογαλακτιστεί από την μακρόχρονη εξάρτηση και προσεταιριζόνταν αυτό το λαϊκό κίνημα, σήμερα η χώρα δεν θα βρισκονταν στην τραγική θέση που βρίσκεται.

Το τραγικό όμως για την Ελλάδα ήταν το γεγονός ότι η λαβές της εξουσία μετά τον ιστορικό συμβιβασμός των Αστών με τους κοτζά-Πασιάδες και τον κλήρο πέρασε στα χέρια των συντηρητικών δυνάμεων που εκφραστή των ήταν η Δεξιά. Και το ακόμα πιο τραγικό ήταν ότι με την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας μετά την κατοχή και την ανοιχτή συνεργασία στο εσωτερικό με τους κατακτητές με αποτέλεσμα να διαπραχθούν περισσότερα και ειδεχθέστερα εγκλήματα από όσα θα διέπρατταν από μόνοι τους οι κατακτητές.

Αφού τα όποια τρόφιμα, αντικείμενα και αρχαιολογικούς θουσαυρούς οι κατακτητές θα τα εύρισκαν με το χάρτη και θα τα έπαιρναν με τα όπλα. Ο λαός βλέποντας αυτήν την αгаστή και επ' οφελεία και των Ελλήνων συνεργατών αρπαγές και τα πάσης φύσης εγκλήματα τα περισσότερα γίνονταν με υποδείξει των συνεργατών και ακούγοντας ή διαβάζοντας εκείνα τα ειδεχθή ανακοινωθέντα ότι: «Πας στρεφόμενος κατά των Γερμανών δεν είναι Έλληνας» και «Εκ των Ημετέρων απώλεια εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας» τα «συγχαρητήρια τηλεγραφήματα από τους θαυμαστές του Χίτλερ για τη διάσωσή του από την δολοφονική απόπειρα των συμπατριωτών του» και πολλά άλλα πιο τραγικά: όπως η συμμετοχή στα Ολοκαυτώματα, τις κατ' υπόδειξη συλλήψεις κλπ τους γύρισε την πλάτη.

Ετσι, μετά την απελευθέρωση η δεξιά όντας χωρίς λαό και οπαδούς, εκτός του ότι συχτά-αγκαλιάστηκε με αυτά τα κατακάθια και τα άδεια πουκάμισα, είδε σαν Σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικάνους, όπως προηγούμενα έχε δει τους Γερμανούς. Η δε ελληνική ολιγαρχία ταύτισε τα δικά της συμφέροντα με αυτά των Νέων κατοχικών Τζακιών, έπεσαν από κοινού αχόρταγοι πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους Αγγλους και στηριγμένοι στα Αγγλικά όπλα, ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, με κοινό στόχο, να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός-στο σύνολό του-και όχι μόνο

της Αριστεράς-όπως ο αγωνιζόμενος λαός το είχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει στο ΕΠΟΣ των αλβανικών βουνών και την τετράχρονη σχεδόν Αντίσταση.

Ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί με τη βοήθεια των Αγγλων κέρδισαν, Τα συμφέροντά τους εξασφαλίστηκαν και οι Αγγλοι θρονιάστηκαν στην Ελλάδα. Τον λαό δεν τον είχαν πια ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωικός ελληνικός λαός ο μέγας, ο «απαράμμιλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο Λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του να δουλεύει και να μη μιλάει. Δηλαδή να ξεχάσει τους επταίνους που του επιδεσπαλέψανε οι ίδιοι; Από τα πιο επίσημα χείλη; Όταν αγωνιζόταν και για αυτούς στα αλβανικά βουνά, μα και στην κατοχή με τους τρεις κατακτητές απασχολώντας 10-15 εχθρικές μεραρχίες που θα σκότωναν Τζώνιδες, Μπόϊδες και Ταβάρις;

Όλα αυτά ήταν καλά και πράγματι η προσφορά των Ελλήνων στο παγκόσμιο ιστορικό και κοινωνικό γίνεσθαι δικαιολογούσαν αυτές τις επιδασιλεύσεις, αν όχι στο σύνολο μετά την παράδοση αφ' όρων της Γερμανία και ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος και στην Ανατολή, (μερικά-ελάχιστα από αυτά θα υλοποιούνταν αν ληφθεί υπόψη και η δήλωση του Ντε Γκώλ Ότι «τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται» Βεβαία ο Τσώτσιλ να μπορεί να είχε κάποια προβλήματα με τους Τούρκους για να ικανοποιήσει την Ελλάδα...) ,τελείωνε από κοινού οι σύμμαχοι τον πόλεμο και με την Ιαπωνία, οι εξελίξεις μεταπολεμικά θα ήταν εντελώς διαφορετικές. Η τελειωποίηση όμως της ατομικής βόμβας, πριν ακόμα την άφ' όρων παράδοση της Γερμανίας, άλλαξε τις αντιλήψεις των Αμερικανών (Οι Αγγλοι είχαν ρίξει το βάρος στη Μεσόγειο), όσον αφορά τον πόλεμο στην Από Ανατολή. Από ό,τι αποδείχθηκε όμως, δεν ήταν η Ιαπωνία ο ισχυρός αντίπαλος, αλλά οι καινούργιες σχέσεις με τους Ρώσους και οι σχέσεις των μελών της αντιφασιστικής συμμαχίας πόρρω απήχαν από το να είναι αρμονικές.

Οι Αμερικάνοι παρά τη δήλωση του Μαουμπάντεν , που ήταν ανώτατος αρχηγός των συμμαχικών δυνάμεων της Νοτιοανατολικής Ασία, που πήρε μέρος και στο Πότσνταμ είπε ότι: «είναι μεγάλη μωρία να νομίζεις κανείς ότι η ατομική βόμβα θα σταματήσει τον πόλεμο» και ότι η «συμμετοχή της Ρωσία εις τον πόλεμον δέον να θεωρηθεί εξαιρεκός ευχάριστων γεγονός». Ο δε Πρόεδρος Τρούμαν είχε πει «ότι Ρωσία έκανε το μεγάλο βήμα ψύχραιμα: αποφασιστικά και μελετημένα καταγγέλοντας το σύμφωνο ουδετερότητας με την Ιαπωνία» ότι αυτό «το έκανε πριν μάθει τίποτε για την ύπαρξη του Νέου όπλου».

«Η αποτυχία των Ηνωμένων Πολιτειών να αποδείξουν, ότι δεν θα χρησιμοποιήσουν την Βόμβα ατόμου ως μέσο εκβιασμού, έχει δημιουργήσει εντυπώσεις που έχουν ήδη βαθύτατες απηχήσεις» δήλωσε ο τέως Υφυπουργός εξωτερικών της Αμερικής.

Ο δε Τσώτσιλ, στην Αγγλική βουλή είπε ότι η Σοβιετική Ενωση είχε: «υποσχεθεί από καιρό ότι θα βοηθούσε τους άλλους δυο συμμάχους της στον σκληρό πόλεμο της Από Ανατολής τρις μήνες μετά το τέλος του πολέμου στην Ευρώπη».Η παράδοση της Γερμανίας έγινε στις 8 Μαΐου το 1945 και οι Ρώσοι άρχισαν να μεταφέρουν δυνάμεις στην Από Ανατολή, Πριν αρχίσουν όμως οι επιχειρήσεις τον Αύγουστο όπως είχαν συμφωνήσει, οι Αμερικανοί έριξαν τις βόμβες στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι.

Αν όμως οι βόμβες δεν ήταν απαραίτητες ούτε για τον τερματισμό του πολέμου, ούτε για την επίτευξη μιας άφ' όρων συνθηκολόγησης (Αλωστε οι Ιάπωνες εκλιπαρούσαν την άφ' όρων συνθηκολόγηση) και ούτε μπορεί κανείς να προσδώσει ένα ρόλο Σωτήρα της Ζωής πολλών Αμερικανών, τότε γιατί ρίχθηκαν; Αν όχι να αντιπωσιασθεί ο «Θεός Τζό» όπως αποκαλούσαν τον Στάλιν.

Μετά την καταγγελία του Συμφώνου ουδετερότητας από τη Ρωσία οι :Ακόρεστοι Ζαϊμπάτσου, οι Ναύαρχοι-Βαρώνοι και οι Σαμουράι αναμέτρησαν την άβυσσο και τον ίλιγγο της καταστροφής που τους περίμενε, ζητιάνευαν τη συνθηκολόγηση με μοναδικό όρο να σώσουν τα δικαιώματα του «θεανθρώπου» Μικάδο. Οι Αμερικάνοι όμως ήθελαν την από Ανατολή δικό τους μονοπώλιο και υποχείριο.

Την επαύριο της Νίκης αρχίζει, να διαγράφεται η μελλοντική σύγκρουση: Οι παλιοί σύμμαχοι γίνονται ανταγωνιστές για το μοίρασμα του κόσμου και ειδικά στο χώρο της από Ανατολής και ειδικότερα στο θέμα Ιαπωνία. Οι Αμερικανοί πριν τη ρίψη των βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι (3020 χιλιάδες τα θύματα) διατύπωσαν μια θεωρία ότι αν δεν χρησιμοποιηθεί η ατομική βόμβα τα θύματα των Αμερικανών θα ξεπερνούσαν το ένα εκατομμύριο νεκρούς. Για μην έχουν νεκρούς και να

βγάλουν τους Ρώσους από το χώρο της Από Ανατολή έριξαν τις ατομικές βόμβες στην Χιροσίμα και το Ναγκασάκι.

Και τότε «Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, το να έχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, θεωρήθηκε όχι μόνο πολιτικό αλλά και Εθνικό «έγκλημα», ενώ η συνεργασία με τους κατακτητές εναντίον της Αριστεράς και του κομμουνισμού ήταν «πολιτική αρετή».

Η απαλλαγή της Δεξιάς από τα βαρίδια του δοσιλογισμού, που υποχρεωτικά την βάρυναν και η νοσηρή πεποίθηση, ότι με τη αμέριστη βοήθεια των Αγγλων, θα έχει τη δυνατότητα να ξανά διαμορφώσει μια σχέση ισοβιότητας με την εξουσία, την μετέτρεψε από κατηγορούμενη σε κατηγορη. Αντί με θάρρος και παρησία να αναλάβει τις ευθύνες, λειτούργησε σαν τον κατηγορούμενο, που αφού ο Δικηγόρος του κέρδισε μια πολύ δύσκολη και βεβαρυμμένη με τεράστιες ευθύνες δίκη, όταν Δικηγόρος ζήτησε από τον κατηγορούμενο την αμοιβή του το έπαιξε Λολολώ...

Απόρροια αυτής της αλλαγής ρόλων και η βεβαιότητα για τον ρόλο που κλήθηκε να παίξει αυτή και οι εθνοϊσμοί, που εργολαβικά τους ανέθεσε την βιολογική και ηθική εξόντωση των αγωνιστών, ήταν η δημόσια στάση της: Υπεροπτική, δηλητηριώδης, αγενής, ανεκτήρμονη, αδιάλακτη, επιθετική, με δυο λόγια ήταν ανίκανη να διαχειριστεί με ορθολογικό τρόπο τα προβλήματα, που θα απασχολούσαν το λαό και τη χώρα μετά απελευθερωτικά. Αυτά τα θέματα μπορούσαν να περιμένουν. Εκείνο που προείχε για τη δεξιά ήταν η διασφάλιση της εξουσίας και η εξόντωση αυτών που είχαν και παρέδωσαν την εξουσία, έτσι ώστε να μην διανοηθεί να την διεκδικήσει, εσαεί με την ψήφο του λαού. Οσο για τους εργολάβους τα όρια της βαβραρότητας και της αλαζονείας που τους παραχωρήθηκε, ήταν απεριόριστα...

Η αλαζονεία είναι ακόμα και σε καιρούς ομαλής λειτουργίας του πολιτεύματος: ένα παθολογικό σύμπτωμα που αναπτύσσεται παράλληλα στα πλευρά όλων των άλλων εξουσιών. Πολύ περισσότερο όταν μια ομάδα προσώπων έχει αγκυροβολήσει επί χρόνια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς του κράτους. Η αλαζονεία σε συνδυασμό με την ανικανότητα και το άδικο είναι ένα επικίνδυνο φαινόμενο. Ένα φαινόμενο, που υπονομεύει τη λαϊκή κυριαρχία και απειλεί την έτσι κι αλλιώς αναιμική κοινωνία των πολιτών. Προκειμένου να καλύψει τις όποιες εγκληματικές πράξεις και τις ευθύνες, ορθώνει Σινικά τείχη ανάμεσα στο λαό και την ηγεσία.

Όταν λοιπόν, αυτό συμβαίνει στην ομαλή λειτουργία των θεσμών, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της αλαζονείας και του πάθους με το οποίο εκδικούνταν αυτούς, που αν δεν τους εξόντωναν η επικρατούσα αντίληψη ήταν, ότι αν τα πολιτικά πράγματα αφήνονταν να εξελεχθούν «φυσιολογικά», η χώρα θα διολίσθαινε προς τον «κομμουνισμό» ή στην καλύτερη περίπτωση σε μια μορφή δημοκρατίας και αδέσμευτης ουτερότητας, οπότε θα καλούνταν να δώσουν λόγω σαν δοσίλογοι και εχθροί της Ελλάδας.

Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός του ότι θα επηρέαζε τα μακρόχρονα ιδιοτελή συμφέροντα του ακροδεξιού κατεστημένου, θα έβαζε σε κίνδυνο και τα συμφέροντα των Αγγλων. Το ενδεχόμενο αυτό σε συνδυασμό με το φόβο που κατείχε τους συνεργάτες των κατακτητών να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη, για τις αντεθνικές πράξεις να συνεργασθούν με τους εχθρούς της πατρίδας και για τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Ήταν αυτός ακριβώς ο φόβος που οδήγησε στη δημιουργία μιας κοινότητας συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλους, την Ακροδεξιά και τους δωσίλογους, απόρροια της οποίας υπήρξε η αναγωγή της λευκής τρομοκρατίας σε ιδεολογία.

Μετά τη δημιουργία αυτής της κοινότητας οι Αντιστασιακοί, δεν τιμωρούνταν μόνο από τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη με ποινικές και ακατανόμαστες κυρώσεις, αλλά και από την «κοινωνία» με το στίγμα του «Αθεου», του «απάτρη» και του «προδότη». Τον στιγματισμό των Αριστερών οι εθνικόφρονες το είχαν ex officio. Πολλοί μάλιστα το είχαν κάνει όχι απλώς βιοποριστικό επάγγελμα, αλλά επικερδές και ειδικά οι συμμορίες.

Τότε που εντελώς κατά παράδοξο τρόπο, αντιστράφηκαν οι όροι. Οι αγωνιστές της λευτεριάς γίνανε «προδότες», «απάτριδες» και «εγκληματίες» ακόμα. Δηλαδή τότε έγινε κάτι το πρωτάκουστο, το εξωφρενικό, το αφάνταστο, το απαράδεκτο. (Κάτι παρόμοιο συνέβει και το 21). Οι συνεργάτες-προδότες αναγορεύονται πατριώτες και «προδότες» οι αγωνιστές της λευτεριάς. Οι αγωνιστές της

Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ και του ΕΛΑΝ στις «χάψες», την Γυούρα και το Μακρονήσι και οι δοσίλογοι απελευθερωτές στις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό...

Σε αυτήν λοιπόν, την εποχή της λησμονιάς και της αμνησίας, έγινε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι το εξίσου πρωτάκουστο, εξωφρενικό και απαράδεκτο: Οι προδότες ονομάστηκαν πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της Ελευθερίας, οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ. Εκμεταλλευόμενοι δε την ευκαιρία, σχεδόν στο γόνατο συνέταξαν το Γ! Ψήφισμα, το νόμο 509, ψήφισαν έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία και σειρά συμπληρωματικά αλλά διατάγματα. Διατάγματα που σκοπό είχαν να πνίξουν τη φωνή του λαού στο λάρυγγα, να του ατονήσουν τη σκέψη.

Για το σκοπό ταύτισαν το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, την Αντίσταση με τον εμφύλιο, ενώ παράλληλα οι χρυσοπληρωμένες πένες ακόμα και «αριστερόχηρες» έγραψαν μερικά βιβλία. Βιβλία σαν την «Ελλένη» του Αμερικανού Γκατσογιάννη και αρκετών άλλων, όπως στα δίκτυα της «Αράχνης», το σπίτι των «Ανέμων» κλπ, Έργα που ενώ τότε αποτελούσαν ιδεολογικό κεφάλαιο, όταν άρχισαν να έρχονται στο φως τα πραγματικά γεγονότα, αποσύρθηκαν από τις προθήκες των βιβλιοπωλείων και αργότερα πολτοποιήθηκαν.

Την ίδια εποχή ξεχάστηκαν οι έπαινοι και τα συγχαρητήρια προς τους αγωνιστές της αντίστασης για τους πατριωτικούς αγώνες τους, καθώς και οι προτροπές και παροτρύνσεις για τη συνέχιση του αγώνα με περισσότερη μαζικότητα και πείσμα από τις συμμαχικές κυβερνήσεις και του Καΐρου. Ξεχάστηκαν τα χειροκροτήματα και οι υποδείξεις να πυκνωθούν οι τάξεις των ανταρτών και οι τόσες πολλές μεταπολεμικές υποσχέσεις... προς το μαχόμενο λαό για τη συντριβή του φασισμού και τη λευτεριά της κατακτημένης Ευρώπης και της Ελλάδας.

Και από καιρό τώρα, αρκετούς από αυτούς που τους συνελάμβαναν σαν «εγκληματίες, «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα. Που τους προπηλάκιζαν, βασάνιζαν τους έστελναν εξορία στα Νησιά του Αιγαίου και τη Μακρόνησο, που τους καταδίκάζαν με συνοπτικές διαδικασίες σε βαριές ποινές και κατά προτίμηση σε ισόβια και πολλές φορές εις θάνατο, η ίδια η πολιτεία τους έδωσε παράσημα και πολλοί είναι μέλη της Ακαδημίας.

Να όμως που οι επιζώντες και ειδικά Αντιστασιακοί που θυμούμαστε, ότι οι συνεργάτες των κατακτητών: κιοτήδες, απόλεμοι, αδιάφοροι και οι προδότες, που κατά την διάρκεια της κατοχής, είχαν μετατρέψει την Ελλάδα σε επαρχία του Γ! Ράιχ, και ότι με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, τα λαμπρά στηρίγματα και τους αφοσιωμένους συνεργάτες ή σαν από θαύμα νεκραναστημένη δεξιά, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα της τα ανομήματα, πούλησε και την ψυχή της ακόμα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει και κυρίως να μη χάσει τις από το 21 ΛΑΒΕΣ της ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

Βέροια Κόγας Νίκος

ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΕΝΑ

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι αξιοθαύμαστοι γονείς μου που μας γαλούχισαν εμένα και τα τρία από τα Οκτώ παιδιά που απόκτησαν. Επειδή η Γεωργόκτηνορτοφική οικονομία της χώρας προσπαθούσε να αστικοποιηθεί, με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά. Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1937 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχει μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), που έμειναν στον Αγιο Αντρέα την οδός Ακαταμαχήτου, αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Ετσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο. Η ψυχολογία της Γενιάς μου και

ειδικά στην κατοχή όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα απ τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχανε ενταχθεί στην Οργάνωση Κομμουνιστική Νεολαίας Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε .

Μετά την κατάληψη της χώρας ανδρώθηκα στην Αντίσταση, στις διώξεις και την καταδίκη σε 20 χρόνια και 3 και χρόνια στο Παρθέني της Λέρου και ωρίμασα μαζί με τους συγκροτούμενους και τους συναγωνιστές στο ωραίο ταξίδι μιας ζωής γεμάτη κύκλωτες και Λυστριγόνες, στην αναζήτηση μιας ΙΘΑΚΗ που θα την κατοικούν άνθρωποι...

Στον Αλβανικό πόλεμο επιστρατεύτηκαν τα 3 μου Αδέρφια Αντώνης, Στέφος και Στέργιος, Ο Αντώνης είχε 5 παιδιά. Ήταν πολύτεκνος και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα. Δουλειά μας ήταν τα φώτα τη Νύχτα για τυχόν βομβαρδισμό απ τα ιταλικά αεροπλάνα.

Η κατοχή της Βέροιας άρχισε τις 11 του Απρίλη 1941, στις πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν από τη βόρεια είσοδο της πόλης, από τον Παλιό φόρο. Πριν από πολύ ώρα, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν πάνω από την Πόλη. Και στις 5 η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαριά τάνκς. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα επόμενα στην Πλατεία ωρολογίου. Πριν όμως σβήσουν τις μηχανές και πατήσουν το Αγιο της Χώρα οι δολοφόνοι χιτλερικοί.

Όμως «Καμιά δεκαριά τραυματίες, με αναρρωτική άδεια, άλλαξαν τη στολή με πολιτικά (Γράφει ο έγκριτος Δικηγόρος και Αντιστασιακός Αχιλλέας Γκούτας, στο Περιοδικό Πολιτιστικά Δρώμενα του Δήμου Βεροίας για τα 50ντάχρονα της Εθνικής Αντίστασης) και ανακατεμένοι μέσα στον κόσμο άκουγαν τις κρίσεις και τις επικρίσεις. Και ύστερα αθόρυβα, ένας, ένας απομακρύνθηκαν απ την Πλατεία και τράβηξαν κατά το Συνοικισμό. Κάποιο ψιθυριστό μήνυμα τους καλούς στο σπίτι του Θωμά του γνωστού παλικάριού, τραυματία με σπασμένο το χέρι.

» Μαζώχθηκαν όλοι, σχεδόν, άρχισε η συζήτηση για την κατάσταση και το τι να κάνουν. Μίλησαν για κινδύνους αιχμαλωσίας, στρατόπεδα συγκέντρωσης και άλλα. Για το που ξέρεις τι σου μέλλεται μ' αυτούς τους άγριους φασίστες...Μίλησαν και για συνέχιση του πολέμου στα βουνά, για έλλειψη οπλισμού.. Ατμόσφαιρα ενθουσιασμού και απογοήτευσης. Και όταν κάποιος πρότεινε να πάρουν απόφαση και να ανέβουν στον Αή Θεολόγο ή κατά την Αγία Τριάδα, κοίταξε μια στιγμή τα δεκανίκια του και τα δάκρυ του κύλησε στα ξαναμμένα μάγουλά του.

»Και αποφάσισαν να μείνουν στα σπίτια τους, να φροντίσουν τα τραύματά του να μην αφορμίσουν, να προσέχουν να έχουν κάποια επαφή.

»...Ήταν μια μέρα χωρίς εξουσία και σ αυτή τη μέρα έγινε η πρώτη σύσκεψη στη μικρή μας Πολιτεία, όπου έμπαιναν τα μεγάλα ερωτηματικά.

»Καμιά δεκαριά παλικάρια με ματωμένους επιδέσμους, με δεκανίκια, δεν μπόρεσαν να πιστέψουν να πιστέψουν πως όλα είχαν χαθεί, πως μείναμε στο Σκοτάδι...

»Πολλοί ξανασυναντήθηκαν αργότερα στα περήφανα βουνά, που έζωναν τη μικρή μας Πολιτεία (Νάουσα). Και πολλοί δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Αυτή ήταν η Πρώτη ΣΠΙΘΑ.

Κάτι παρόμοιο έγινε και στη Βέροια και σε όλη την Ελλάδα

Η Βασιλό-Μεταξά φασιστική δικτατορία. Τσάκισε την οργανωτική δομή του ΚΚΕ. Στην κατοχή όμως, μετά την έκκληση του ΚΚΕ για παν στρατιά, οι λίγοι που δεν είχαν συλληφθεί, ο ερχομός αυτών που μπόρεσαν να αποδράσουν, όπως: ο Σωτήρης Τουτούνας, ο Αντρέας Μιζανζίδης, ο Αντώνης Κιτσόπουλος, ο Κώστας Καραγιανίδης από το Βρυσάκι, ο Πάρις Κατσαρός απ τη Νάουσα και πολλοί άλλοι, που δεν θυμάμαι τα ονόματά τους και ο ερχομός πολλών αγωνιστών απ την Ανατολική Μακεδονία άρχισε να μπαίνει σε ρυθμούς ανάπτυξης ο Αντιστασιακός αγώνας

Η πρώτη οργάνωση που άρχισε να λειτουργεί: ήταν η Αλληλεγγύη, η οποία εξελίχθηκε στην επιμελητεία του αντάρτη. **Το ΕΑΜ ΝΕΩΝ**. Συσπειρώθηκε γύρω απ το σύνθημα ο «ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ» συνδέθηκε-Εντάχθηκε θα έλεγα στην Εθνική. Στον χώρο της Αλληλεγγύης τεράστιο ρόλο έπαιξαν οι γυναίκες. Ενδεικτικά Η Μαρία Τσαλουχίδου, Φρόσω η Μπίσιμπα, Δέσποινα Χασιώτου, η Βούλα Μαργαρίτου, η Ισμήνη Τζίκα, τη Φούλα Καρασάββα, Βασιλική Γώτα και εκατοντάδες άλλες με αντίστοιχη προσφορά και αυτοθυσία.

Εργο της Εθνικής Αλληλεγγύης και του **ΕΑΜ ΝΕΩΝ** . Συλλογή τροφίμων, Ρούχων, και ότι άλλο χρήσιμο που θα κάλυπτε τις ανάγκες των οικογενειών που είχαν την ανάγκη και αυτών που τα παιδιά του σκοτώθηκαν στο πόλεμο. Στέκια για τους Παράνομους και Γιάφκες για πιο μόνιμες συναντήσεις. Και αργότερα στρατιωτικά είδη: Στρατιωτικά ρούχα, χλαίνες ξιφολόγχες, δερμάτινες Τσάντες και ότι άλλο είχε σχέση με στρατό και όπλα.

Μετά τη διάλυση της **ΟΚΝΕ**. Στις 23 του Φλεβάρη του 1943 Ιδρύθηκε η **ΕΠΟΝ**.

Την επόμενη της ίδρυσης της ΕΠΟΝ πολλά πράγματα άλλαξαν. Τώρα πια ο χώρος του αγώνα άλλαξε και η πρόσβαση στη νεολαία ήταν πιο εύκολος. Οσοι ήμασταν οργανωμένοι ΕΑΜ-ΝΕΩΝ ενταχθήκαμε στην ΕΠΟΝ. Πολλά απ τα καθήκοντα παρέμειναν ίδια, πολλά όμως ήταν εντελώς διαφορετικά. Το Σύνθημα με το οποίο πορευόμασταν στην ΕΠΟΝ ήταν: **«ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ»**

Το ΚΚΕ, Το ΕΑΜ και η ΕΠΟΝ και μετά την παράδοση των όπλων, συνέχισαν να λειτουργούν οργανωτικά. Τα Γραφεία του ΕΑΜ και των ΕΛΑΣιτών ήταν που είναι σήμερα το Δικηγορικό Γραφείο του Λάμπρου Κυριακίδη. Αυτό ήταν και ο Γραμματέας του ΕΑΜ.

Η οργανωτική δουλειά συνέχιζε. Τις αρχές του 46 προκηρύχθηκαν οι εκλογές το ΚΚΕ-ΕΑΜ έκανε αποχή και τότε ο ΕΠΟΝ συμμετείχε στον προεκλογικό αγώνα υπέρ της Αποχής. Η ένταση μεγάλη. Τον Μάρτη έγινε το χτύπημα στο Λιτόχωρο.

Μετά τις εκλογές και την οργανωμένη κατά τα ποσοστά νίκη της Δεξιάς άρχισε η τρομοκρατία, η εκτός Νόμου του ΚΚΕ του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ παρά την προσπάθεια για ομαλή εξέλιξη Η Δεξιά με τη συμπαράσταση των Αγγλό-Αμερικανών Ψήφισαν το Γ! Ψήφισμα και το Νόμο 509, που έθεσε εκτός νόμου όχι μόνο τα κόμματα που την οργάνωσαν αλλά και την ίδια την Αντίσταση και τους συντελεστές της Αντίστασης και άρχισε ο απηνής διωγμός τους. Οι Συνέπειες γνωστές για το λαό τη χώρα και τους ΙΔΙΟΥΣ

Δυστυχώς, και σε αυτήν την προσπάθεια το κατεστημένο στάθηκε σκληρό αν όχι εκδικητικό μαζί μου.. Αποφυλακίστηκα με το «Νόμο των δυο Τρίτων».Το αποφυλακιστήριο συνοδεύονταν με ένα σημείωμα που ο αποφυλακιστής αν ήθελε μπορούσε να φτάσει στον προορισμό του ατελώς ήταν υποχρεωμένος, να ταξιδεύσει με το καράβι ή με το τρένο. Προτίμησα το καράβι. Όταν έφτασα στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, ενώ έπαιρνα τα όποια πράγματα στα χέρια, ένας κύριος με πλησίασε και μου είπε πως είναι ασφαλίτης και ότι πρέπει να πάμε πρώτα στην ασφάλεια.

Μόλις μπήκα στο Γραφείο με ρώτησε: αν έχω κάνει δήλωση, όταν του πως αν είχα κάνει δήλωση, δεν θα έμεινα τόσα 16,5 χρόνια φυλακή. Μου απάντησε «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης». Αυτή ήταν η πρώτη έκπληξη. Που μου έδωσε όμως να καταλάβω τι με περίμενε και τη ζωή που θα έκανα μέχρι τη λήξη της ποινής.

Η δεύτερη ήταν στην ασφάλεια Βεροίας . Διοικητής ήταν ο κ Ριζάς: Τα πρώτα λόγια που μου είπε: « Τώρα ανοίκεις... Αν θέλεις να περάσουμε καλά, να τα αφήσεις αυτά που ξέρεις και να κοιτάς μόνο τη δουλειά σου»! Αλήθεια ποια δουλειά; Λες και είχα κάποια και έπρεπε να την κοιτάξω; Δεν πέρασαν λίγες μέρες και η ασφάλεια με σταμάτησε στο ποιο πολύ συχνά στο σταυροδρόμι Πόλης (Βενιζέλου και μεγάλου Αλεξάνδρου) και μου ζήτησαν να τους παραδώσω το «περίστροφο που δεν «παράδωσα» όταν ό ΕΛΑΣ παρέδωσε τα όπλα».Τους κοίταζα έκπληκτος και απάντησα «Το παρέδωσα και εγώ όπως όλοι ΕΛΑΣίτες», σε συνέχεια αποπειράθηκαν

να μου κάνουν Έρευνα. Αρνήθηκα και αντί για το σπίτι πήγα στην ασφάλεια που έδινα παρών κάθε μήνα όπως πρόβλεπαν οι όροι αποφυλάκισης.

Αυτή η προσπάθεια για έρευνα έγινε και δεύτερη και τρίτη φορά παρά την διαβεβαίωση. Την Τρίτη φορά αντί για την ασφάλεια πήγα στο Εισαγγελέα, οποίος με διαβεβαίωσε ότι δεν θα ξανά επαναληφθεί. Και πράγματι δεν επαναλήφθηκε

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ.

Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου . Τόπος γεννήσως Βέροια το 1923. Στοιχεία ταυτότητας του ανωτέρου, ποινική κατάσταση του ανωτέρου Κόγια Νικολάου εκ του ποινικού Μητρώου της Εισαγγελίας Βεροίας: Καταδικασθίς δια της υπαρ 1300 ά την 26 1952 αποφάσεως Αναθεωρητικού Δικαστηρίου Αθηνών επι παράβαση του αρθρ 2{1 Γ! / ψηφίσματος 46 εις κάθερξιν 20 ετών και την στέρησιν πολιτικών δικαιωμάτων επι 10 έτη-απεφυλακίσθη την 24/4/1963, υπολογιζομένου 97 ημερών εργασία βάση του αρθρ 25 Ν 2050/52 και επιπλέον αναστολής της ποινής του υπολοίπου της ποινής του ανερχομένη εις 5 ετών, 11 μηνών και 11 ημερών δυνάμη του άρθρ 105-110 του Π.Κ κατόπιν της υπ αριθ 428 23/4/63 βουλεύματος Συμβουλίου πλημ/ κων Πειραιώς.

Βεβαιούται το παρόν εκδιδόμενον αιτήσαι του ανωτέρω και συμφώνως προς τας ισχυούσας μέχρι σήμερων περί ποινικού Μητρώου διατάξεις.Εν Βεροία τη 6η Ιουλίου 1965. Ο Γραμματεύς Μ. Μπεσικάρης.

Τον Αύγουστο του 1964 παντρεύτηκα. Λίγες μέρες όμως πριν συγκεντρώσω τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την τέλεση του γάμου, ο Ασφαλίτης που με παρακολουθούσε, με πλησίασε-προειδοποίησε ότι «δεν μπορώ να πάω γαμήλιο ταξίδι». Για το σκοπό αυτό πήγα στο Διοικητή Ασφαλείας, ο οποίος με παρέπεμψε στον Εισαγγελέα. Ο κ Εισαγγελέας μου είπε να του υποβάλλω αίτηση την οποία και υπέβαλα στην ασφάλεια. Και μετά δυό ή τρεις μέρες η Ασφάλεια με την υπαρ 34/774/17 μου έδωσε, την αντίστοιχη άδεια.

«5 ΗΜΕΡΟΝ ΑΔΕΙΑ : Λαβοντες υπ όψιν υποβληθείσαν ημίν αίτησιν του Κόγια Νικολάου του Γεωργίου, τελούντος υπο αστυνομικήν επιτήρησιν, κατόπιν κλπ...Επιτρέπομεν εις τον ανωτέρω όπως μεταβεί δια γαλήλιον ταξίδιον δια (5) ημέρας εις Καβάλαν- Βόλον (για την Καβάλα και Βόλο, που ζήτησα μου είπαν πως δεν έχουν διαθέσιμη δύναμη),μου είπαν πως μπορώ να πάω μόνο στην Θεσσαλονίκη). καθίν δέον να επανέλθη και να παρουσιασθή εις την υπηρεσίαν Χωρ/κής προς θεώρησιν της παρούσης. Εν Βεροία τη 16 Αυγούστου 1964. Ακολουθεί η υπογραφή

Το ίδιο συνέβαινε κάθε φορά που έπρεπε να μετακινηθώ στις πόλεις του Νομού Αλεξανδρεία, Μελίκη και Νάουσα, μα και στα υπόλοιπα χωριά. Για θύμισει κράτησα δυό τρία από αυτά τα ημερήσια ή πενθήμερα όπως αυτό του γαμήλιου ταξιδιού διαβατήρια.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ ΗΤΑΝ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΦΥΛΑΚΗΣ

Όταν σταμάτησαν οι εκτελέσεις, η πρώτη σκέψη της ομάδας στις φυλακές της Αίγινας: ήταν ότι κάποτε όσοι ζήσουμε θα βγούμε απ τη φυλακή και ειδικά οι νέοι. Επειδή υπήρχαν πολλοί που ήταν ανειδίκευτοι επαγγελματικά, οφού συελλήφθησαν ανήλικοι δημιουργήθηκαν θεωρητικά μεν, μερικά Γκρούπ για αυτούς. Εγώ εντάχθηκα στο Γκρούπ της ηλεκτρό-Ραδιοφωνίας. Όταν αποφυλακίστηκα το πρώτο πράγμα που έκανα, ήταν να εγγραφώ σε μια σχολή Ραδιοφωνίας. Επειδή ειχα υπόλοιπο ποινής (Το ένα τρίτο), η ασφάλεια Βεροίας δεν μου επέτρεψε να πάω σε αντίστοιχη σχολή στη Θεσσαλονίκη. Ετσι, εγγράφτηκα διά αλληλογραφίας στη Σχολή Ραδιοφωνίας ΚΛΕΙΑΜΑΚΗ στην Αθήνα.

Πήρα το απολυτήριο με 18, Μου έστειλαν μαζί με το απολυτήριο και την πρόσκληση να πάω και για την πρακτική εξάσκηση. Τόσο η ασφάλεια όσο και ο Εισαγγελέας με το αιτιολογικό ότι δεν έχουν την αντίστοιχη δύναμη, δεν μου επέτρεψαν να κατέβω για

δυσήμινες στην Αθήνα. Έτσι, τα Δίπλωμα έμεινε αναξιοποίητο. Ευτυχώς, μετά την απόλυσή μου απ την εξορία, έπιασα δουλεία σε μια φαρμακευτική Εταιρεία στην οποία δούλεψα 18 χρόνια Και σε συνέχεια στην Εταιρεία Βερογς στη Βέροια από όπου πήρα τη Σύνταξη

ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ

ΚΛΕΙΑΜΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Π ΚΛΕΙΑΜΑΚΗΣ
ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΝ

Ελευθέρων Σπουδών

Υπαγόμενων εις τας Διατάξεις του Ν Δ 262453

ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΑΥΞ ΑΡΙΘΜΟΣ 770. ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΑΘΗΤΟΛΟΓΙΟΥ 2030
ΒΕΒΑΙΟΥΜΕΝ Ως ΕΜΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΤΗΡΟΥΜΕΝΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
Ο ΚΟΓΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕ ΑΠΟ ΤΗΣ ΜΑΪΟΥ 1963 ΜΕΧΡΙ 30^{ΗΝ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1964 ΤΑ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΡΔΙΟΦΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΗΣΘΕΙΣ ΘΕΩΡΗΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΗΜΕΤΕΡΑ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΤΥΧΕ ΤΕΛΙΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΜΕ ΛΙΑΝ ΚΑΛΗΝ 18 ΕΠΙΔΟΣΙΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 21 ΜΑΪΟΥ 1964
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΑΙ.

Αυτό είναι το Δίπλωμα με το οποίο μετά την αποφυλάκιση θα εξασφάλιζα εκτός απ η δική μου και την μελλοντική να κάνω οικογένεια.

Το ίδιο συναίβενε κάθε φορά που έπρεπε να μετακινηθώ στις πόλεις του Νομού Αλεξανδρεία, Μελίκη και Νάουσα, μα και στα υπόλοιπα χωριά. Για θύμιση κράτησα δυό τρία από αυτά τα ημερήσια ή πενήνήμερα όπως αυτό του γαμήλιου ταξιδιού διαβατήρια.

Με την υπ αριθ 34/ 774/ 29 μου χωρηγήθηκε φύλλον 5νθημέρου Αδείας: Επιτρέπομεν εις τον υπο Αστυνομικήν επιτήρησιν Κόγιαν Νικόλαον του Γεωργίου και της Μαρίας γεννηθέντα (από λάθος) το έτος 1925 (αντί για 1923) εις Βέροϊαν και διαμένοντα εναύθα οδος Βερμίου 22 όπως μεταβή εις Αλεξανδρείαν, Νάουσα και Μελίκην προς τακτοποίησιν ατομικών του υποθέσεων. Η παρούσα ισχύει από 16/2/1966 και ώρα...και λήγει ... ότε οφείλει να ευρίσκεται εις την θέσιν του. Ούτος οφείλει όπως παρουσιασθή εις τας κατά τόπους Αστυνομικήν Αρχήν προς θεώρησιν της παρούσης.

Εν Βεροία τη 15 Φε/ρίου 1965. Ακολουθεί η υπογραφή. Και σε συνέχεια γίνεται η θεώρηση από τις κατατόπους Ασφάλειες. Εθεωρήθη : δια την άφιξήν του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερών.

Εν Αλεξανδρεία 16/2/1966. Ακολουθεί υπογραφή. Και Εθεωρήθη Δια την άφιξήν του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερόν. Μελική ακολουθεί υπογραφή. Και σε συνέχεια: Εθεωρήθη δια την άφιξίν του σήμερον και την αναχώρησίν τους αυθημερόν Νάουσα τη 19 Φεβ/ρίου 1966. ακολουθεί υπογραφή.

Εκτός από την ποινή και τη δήμευση των περιουσιακών στοιχείων που πρότεινε ο Βασιλικός Επίτροπος δεν συμπεριελήφθη στην απόφαση επειδή ο Πατέρας μου, πριν πεθάνει το Σεπτέμβρη του 1944, άφησε με διαθήκη την επικαρπία της περιουσίας που θα κληρονομούσα στη Μητέρα μου μέχρι το θάνατό της. Μου στέρησαν για δέκα χρόνια τα πολιτικά μου δικαιώματα, την οποία στέρηση και με την υπ αριθ 1300/α 26/11/1952 αποφάσεως του «αναθεωρητικού» δικαστηρίου Αθηνών διατήρησε . Όπως θα διαπίστωσε ο αναγνώστης του κειμένου, η ποινή που γράφει το απόσπασμα του ποινικού μητρώου αρχίζει να μετρά από την αναθεώρηση της δίκης που έγινε στις

26/11/1952 ενώ έχω συλληφθεί στις αρχές του 1948, έμεινα σε πλήρη απομόνωση σε διάφορα πειθαρχεία και δικάστηκα τον Νοέμβριο του 1949 συνεπώς στην ποινή δεν προσμετρούνται οι 19 μήνες της απομόνωσης, αλλά από το Νοέμβριο του 1949 που έγινε οι πρώτη δίκης και όχι από την ημέρα της σύλληψης, άρα το υπόλοιπο της ποινής δεν είναι 5 ετών αλλά 3 χρόνια.

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος Του Γεωργίου

ΤΣΟΥΝΑΜΙ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ .

Συνήθως κάθε τέλος του χρόνου, κάνουμε ένα απολογισμό : σαν άτομα, οικογένεια, λαός, αλλά και ανθρωπότητα. Ο φετινός απολογισμός αν δεν απαγοτεύει δεν ενθαρρύνει. Και δεν ενθαρρύνει γιατί βαριά είναι η κληρονομιά που αφήνει ο παλιός στο Νέο και, γιατί στενεύουν τα περιθώρια για άμεσες και αισιόδοξες προβλέψεις. Οι φυσικές καταστροφές και η κρίση στον Ινδικό απλώνει τη σκιά της και υπενθυμίζει στους λαούς του κόσμου με τραγικό τρόπο τα αδιέξοδα και τις ανισότητες που απειλούν τον πλανήτη.

Ο τρόπος που αντιδρά η «ηγέτιδα» δύναμη, με την ανανεωμένη πλέον την εντολή στον Πρόεδρο Μπούς, η φειδωλή μέχρι ελάχιστη χρηματική βοήθεια προς τους δοκιμαζόμενους λαούς του κόσμου, με την επίμονη ως μηδενική παράκαμψη του ΟΗΕ. Τη δογματική προσήλωση στις προτεραιότητες του «πολέμου και της τρομοκρατίας» και την αδιαφορία για τις μεγάλες πλανητικές απειλές. Απειλές, των οποίων η αντιμετώπιση επιβάλλει τη διεθνή συνεργασία και την ανατροπή των Νεοφιλελεύθερων πολιτικών, συνιστούν αρνητικές προσημειώσεις του παλιού πάνω στον καινούριο χρόνο.

Συγκλονισμένος δήλωσε, ο Υπουργός των εξωτερικών της Αμερικής από την πρωτοφανή καταστροφή χωρίς να κάνει αναφορά στις αιτίες και κυρίως πως και πότε θα επανέλθει η ζωή στα αρχικά της στάδια...Και η Ευρώπη αμήχανη τη στιγμή, που στο όνομα της «ασφάλειας» ξεθεμελιώνετε η δημοκρατία, υποθηκεύεται η ελευθερία, υπονομεύονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και δολοφονείται βάνουσα το δικαίωμα στην εργασίας, παραβιάζοντας άμεσα το δικαίωμα στη ζωή. Υγεία , παιδεία και η ανάπτυξη.

Τρία χρόνια μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, η «ανταγωνιστική» σχέση μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας συνεχίζει να αναδιαμορφώνεται κατά σαφή και συγκεκριμένο τρόπο ετεροβαρής υπέρ της πρώτης. Εν ονόματι της ασφάλειας του κράτους, οι κατασταλτικοί θεσμοί και μηχανισμοί ενισχύονται, ενώ από την άλλη πλευρά θεμελιώδη δικαιώματα και εγγυήσεις του δημοκρατικού και του κοινωνικού κράτους υποχωρούν.

Οι περιορισμοί αυτοί συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με την κρίση του κοινωνικού κράτους, την κατεδάφιση των κοινωνικών δικαιωμάτων και την «υποκατάσταση» των μηχανισμών κοινωνικής προστασίας από μέτρα επιτήρησης και καταστολής. Μέτρα που αναστρέφουν τη συλλογική συνείδηση και την τάση παραμόρφωσης του ισοζυγίου μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας, με αποκορύφωμα τους ιδιωτικούς επιχειρηματικούς στρατούς!

Κεντρικό ρόλο, και την κύρια ευθύνη, σε αυτή την αναζητούμενη αλλαγή των παγκοσμίων συσχετισμών, έχει η Ευρώπη, που ακόμα πορεύεται μακάρια, χλωμή και αμήχανη, μακριά από τις αγωνίες των πολιτών της, διαιρεμένη στην «Παλιά» ήπειρο του Γαλλό-Γερμανικού άξονα και τη «Νέα» υπό διαμόρφωση των φιλό-αμερικανικών Εταιρειών.

Και η Ελλάδα, πληρώνοντας τον Ολυμπιακό μεγαλοϊδεατισμό της, βρίσκεται αντιμέτωπη με σκληρά κοινωνικά ελλείμματα, με αυξημένη ανεργία και αχαλύνωτη ακρίβεια, και κοινωνικής φτώχειας. Με ένα Νέο κύμα βάρβαρης Νέο φιλελεύθερης πολιτικής, που κορυφώθηκε αμέσως μετά τη διακομματική συναίνεση για την προεδρική εκλογή.

Η ελπίδα, παρά τις αντιφάσεις και τα οικονομικά αδιέξοδα, σε μια Ευρώπη που θα πρέπει να αποκτήσει συνείδηση, όχι μόνο για τη δική της αλλαγή, αλλά συνολικά για μια διαφορετική πορεία του πλανήτη. Η ελπίδα των πολιτών στις κινητοποιήσεις, για έναν κόσμο στον οποίο τα κέρδη δεν θα είναι πάνω από τους ανθρώπους, για δημοκρατικές και ισότιμες διεθνείς σχέσεις, για έναν κόσμο που θα χωράει πολλούς και διαφορετικούς κόσμους.

Ελπίδα και παράδειγμα, ο δραστήριος ρόλος της κοινωνίας των πολιτών και στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι μη κυβερνητικές οργανώσεις και το ατομικό παράδειγμα, που δεν λύνει βέβαια το πρόβλημα μιας τέτοιας έκτασης καταστροφής, ανακουφίζει όμως έστω και λίγο τα εκατομμύρια θύματα του φονικού Τσουνάμι, και όποιο άλλο κοινωνικό Τσουνάμι, που τις πρώτες μέρες αντιμετωπίστηκαν από τις κυβερνήσεις, ιδιαίτερα από τους πολεμοκάπηλους Μπούς και Μπλέρ, που ούτε τις διακοπές διέκοψαν, μα ούτε κατάλαβαν το μέγεθος της καταστροφής και αρκέστηκαν τις πρώτες μέρες, σε εξαγγελίες για βοήθεια μερικών εκατομμυρίων δολαρίων.

Και αν δεν υπήρχαν δυτικοί μεταξύ των θυμάτων, ένα Τσουνάμι με 130-150 χιλιάδες νεκρούς σε αυτές τις περιοχές αυτές μπορεί να είχε θεωρηθεί φυσική καταστροφή ρουτίνας. Όμως το Τσουνάμι στο Ιράκ δεν λείει να σταματήσει.

Η αυθόρμητη και αφειλώδευτη βοήθεια των απλών ανθρώπων της χώρας μας, προς τα θύματα του Τσουνάμι, που εκφράστηκε αυτές τις μέρες με τον τηλεμαραθώνιο και συνεχίζεται ακόμα και θα επεκταθεί με τις πρωτοβουλίες της ΓΕΣΕ, της ΑΔΕΔΥ, τους Δήμους, τις Νομαρχίες, την Εκκλησία, αλλά και τους φορείς των πολιτών οργανώσεων και μεμονωμένα άτομα, φέρνει στην προσκήνιο το απόθεμα ανθρωπιάς και κατανόησης που υπάρχει στη χώρα μας για τους κολασμένους του πλανήτη.

Γι' αυτούς που πολλοί-δεν ξέρουμε ούτε καν που είναι οι πατρίδες τους. Γι' αυτούς τους ξοφλημένους και υποτελείς στο παγκόσμιο σύστημα παραγωγής, των ανθρώπων που το σύστημα δεν τους αγαπήσαμε ποτέ ζωντανούς και που μέσω της ληστρικής εκμετάλλευσης και της αδιαφορίας δοφόνησε για την ανθρώπινη αξία τους, τώρα καλούμαστε από το ίδιο το σύστημα, να τους συμπαρασταθούμε, λες και οι άνθρωποι περίμεναν τη δική τους εντολή για να εκφράσουν την ανθρωπιά και την αλληλεγγύη.

Την αλληλεγγύη που υπάρχει πάντα απλόχερη στη χώρα μας, όχι μόνο σαν ανάμνηση των σχετικά κοντινών δύσκολων χρόνων ή επιβίωση και επιβεβαίωση «ψυχοπονιάς» αλλά σαν μια συνειδητή πολιτική στάση. Αλλωστε, και στις άλλες αναπτυσσόμενες χώρες διαπιστώνει κανείς ανάλογη κινητοποίηση των πολιτών.

Πρόκειται για ένα φαινόμενο, που σε ένα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην παγκοσμιοποίηση της επικοινωνίας και στη συνειδητοποίηση ότι ο πλανήτης είναι ένα μικρό χωρίο. Ένα γεγονός που δείχνει ότι οι άνθρωποι, δεν έχουν να χωρίσουν τίποτε αφού αποτελούν μια γειτονιά, που αν θέλουν ξέρουν ότι δεν τους χωρίζει τίποτε. Και ότι ένας άλλος κόσμος είναι δυνατός, όπως εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βροντοφωνάζουν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους στις διεθνείς εκδηλώσεις κατά της Νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Την ερχόμενη Τετάρτη 13/1/05 οι πλούσιοι του πλανήτη («Λέσχη του Παρισιού») θα ανακοινώσουν ότι αναστέλλουν την πληρωμή των δόσεων των χρεών για τις χώρες που χτυπήθηκαν από το Τσουνάμι. Σαν είδηση θα ήταν η πιο ευχάριστη, αν οι «λεπτομέρειες» δεν αλλειώσουν την αρχική δήλωση και αυτό γιατί η ανακοίνωση θα αφορά την αναστολή πληρωμής μιας μόνο ετήσιας δόσης. Και τον επόμενο χρόνο τι θα γίνει;

Το ποσό των δόσεων είναι τεράστιο: Ινδονησία, Ινδία, Ταϊλάνδη, Σρι Λάνκα και οι Μαλδίνες κάθε χρόνο πληρώνουν πάνω από 45 δισεκατομμύρια δολάρια σε τόκους. Η συνολική βοήθεια που έχουν υποσχεθεί οι της «Λέσχης» προς τις πληγμένες χώρες είναι...4 δισεκατομμύρια. Και μόνο αυτά τα 4 δισεκατομμύρια θα τα μοιραστούν φέτος οι πληγμένες χώρες και του χρόνου θα τους ζητήσουν τα 45 ως συνήθως δισεκατομμύρια.

Μια δεύτερη «λεπτομέρεια» με σημασία είναι ότι η υποσχημένη βοήθεια δεν θα είναι όπως το καλεί η ανάγκη μετρητοίς, ούτε μελλοντικά κονδύλια. Η Ασιατική τράπεζα ανάπτυξης που ανακοίνωσε βοήθεια 500 εκατομμυρίων δολαρίων εννοούσε- πως έγινε ήδη γνωστό- ότι μέρος του ανακοινωθέντος ποσού θα είναι χαμηλότοκα δάνεια και όχι βοήθεια!

Είναι φανερό η απόσταση ανάμεσα στους λαούς που γέμισαν με την ανθρωπιά τους τα όποια «ταμεία αλληλεγγύης» και των πλουσίων και ειδικά των δανειστριών χωρών και τραπεζών που διαχειρίζονται τα κεφάλαια του παγκοσμίου χρέους. Τα χρέη αυτά που έχουν εισπραχθεί στο πολλαπλάσιο, αν δεν παραγραφούν θα αποτελούν κάποια μέρα μπούμεραγκ για τους άπληστους.

Το 2004 μας αποχαιρέτησε αναδεικνύοντας περισσότερο από άλλη φορά τα προβλήματα, που-πέρα από τα προβλήματα κάθε χώρας-δημιουργούν παρενέργειες στους πολίτες, τις κοινωνίες και τις συνθήκες διαβίωσης.

Ίσως το μεγαλύτερο διακυδευμα τα επόμενα χρόνια να αποτελεί κατά πόσο το αξιακό σύστημα που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες και την κοινωνική αλληλεγγύη θα επιβιώσει ή θα αποτελέσει και αυτό «παράπλευρη απώλεια» του λεγομένου πολέμου κατά της τρομοκρατίας.

Επειδή έχουν συμβεί παν πολλά στο παρελθόν. Οχι βέβαια γιατί σαν λαός θέλουμε να είμαστε δύσπιστοι και μίζεροι, αλλά αν κάποιος εκπρόσωπος των τραπεζών μας διαβεβαίωνε, ότι οι τράπεζες τη φορά αυτή δεν θα κρατήσουν τη νόμιμη προμήθεια από τη διαχείριση της ανθρωπιστικής βοήθειας, θα νιώθαμε πιά αισιόδοξοι για το μέλλον του πλανήτη.

Βέροια 6 Ιανουαρίου 2005 Κόγιας Νίκος.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ ΚΑΙ ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΡΟΒΛΕΠΕ

Σαν σήμερα πριν από 47 χρόνια στη Αθήνα και συγκεκριμένα στη Βάρκιζα υπογράφετε η συμφωνία Βάρκιζας. Η συμφωνία αυτή πήρε το όνομα απ την τοποθεσία που υπογράφηκε.

Βέβαια ενα τέτοιο ιστορικό γεγονός σαν αυτό της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, που οδήγησε στη Βάρκιζα, δεν είναι εύκολο να το καταγράψει κανείς σε όλη τους την έκταση τα ιστορικά δεδομένα που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στη Βάρκιζα. Λόγω της ημέρας όμως θα προσπαθήσω να παραθέσω λίγες απ τις αιτίες που κατά την γνώμη μου, μας οδήγησαν στη Βάρκιζα και σε συνθήκες στον εμφύλιο σπαραγμό

Κάτω από τραγικές για τη χώρα συνθήκες και την αφόρητη πίεση του μονόπλευρου πολέμου των Αξιοκρατών Νεοκατακτητών και της συνεργαζόμενης με τους κατακτητές πλουτοκρατική ολιγαρχία ενάντια στο ελληνικό λαό, στις 12 του Φλεβάρη του 1945 υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας.

Αυτός που θα αποφασίσει να αναφερθεί σε κάποιο θέμα, χωρίς να είναι πάντα υποχρεωμένος να μετρήσει τη μύτη της Κλεοπάτρας, είναι πάντα βασικό να αναζητήσει και τις αιτίες που οδήγησαν στο αποτέλεσμα. Και οι αιτίες που οδήγησαν αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο λαϊκό εθνικό-πατριωτικό κίνημα στη Βάρκιζα ήταν

α) Οι κατακτητές που δεν βρήκαν τα πράγματα στην Ελλάδα όπως τα υπολόγιζαν β) Η εμμονή της πλουτοκρατικής και ξεσκολισμένης αποικιοκρατίας, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο και να σταυροδρόμι του κόσμου για τα μελλοντικά τους σχέδια και τα βρώμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκε για να ξανά δέσουν και να σιγουρεύσουν από τα μέσα, την αναδιοργανωμένη πλέον ΕΑΜ κρατική μηχανή, έτσι ώστε να μην τους ξεφύγει κάποια ροδόυλα.

Εγγύηση για την διασφάλιση νέας κατάκτησης της χώρας μετά απελευθερωτικά, ήταν η επιστροφή στην Βασιλιά. Το Βασιλιά που ήταν αυτός που επέβαλε την δικτατορία, ήταν επίορκος, εγκατάλειψε το λαό και τη χώρα. Η ανικανότητα της Εθνικής αστικής τάξης να παίξει σαν τάξη τον ιστορικό της ρόλο σαν τάξη, που δέχθηκε και αυτή την φασιστική δικτατορία. Και τα σφάλματα της ηγεσίας του κινήματος. Σφάλματα που ήταν μεν αρκετά πλην όμως, όπως ιστορικά αποδείχθηκε πως και αν ακόμα, δεν έκανε κανένα, μα κανένα απολύτως λάθος, το ίδιο αποτέλεσμα θα ήταν η έκβαση των μεταπολεμικών γεγονότων.

Γεγονότα που είχαν δρομολογηθεί ήδη απ τον Αύγουστο του 1943 στο Κάιρο, με βάση τη συμφωνία των Δυτικών να μείνει η Ελλάδα στο δυτικό στρατόπεδο και σε συνέχεια την απευθείας συμφωνία Τσώρσιτς-Χίτλερ, να φύγουν αναίμακτοι οι Γερμανοί απ την Ελλάδα, υπό τον όρο να μην παραδώσουν οι Γερμανοί να μην παραδώσουν οι Γερμανοί την Αθήνα και την Θεσσαλονίκη στον ΕΛΑΣ, αλλά στου Αγγλικούς.

Η ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοπόταμο στις 26 του Νοέμβρη 1942. Η μεγάλη σε όγκο και τα αποτελέσματα απεργία στην Αθήνα-Πειραιά στις 22 του Δεκέμβρη του 42 και οι δύο μεγάλες διαδηλώσεις προβλημάτων στους πάντες. Ακόμα και αυτόν τον Χίτλερ. Η πρώτη με συνθήματα «ψωμί-συσσίτια» και «Καμία τρομοκρατία, λευτεριά στους κρατούμενους κλπ» και η δεύτερη το Φλεβάρη του 1943 να μην κατέβουν Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, που πήρε πανελλαδικό χαρακτήρα ματαίωσαν η πρώτη τα γερμανικά σχέδια για «πολιτική επιστράτευση» που προσωπικά ο Χίτλερ είχε εγκρίνει και η δεύτερη να μην υλοποιηθεί ο κάθοδος των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και οι καθημερινές απώλειες Γερμανών στις μάχες υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ να ξανά σταθμίσει τα δεδομένα στην Ελλάδα.

Για να προλάβει αυτά ακριβώς τα γεγονότα στις 20 Φλεβάρη του 1943, οι Έλληνες πληροφορούνται ο ραδιοφωνική εκπομπή, που επαναλαμβάνει ένα τηλεγράφημα του πρακτορείου DNB ότι: «Ο Αδόλφος Χίτλερ, εκτιμών την γεναιότητα του ελληνικού Λαού, την οποία επέδειξε εις το πεδίο μάχης, επιθυμεί να έχει τούτον συμπαραστάτην του εις την ιστορικήν πορείαν την οποίαν εχάραξεν δημιουργίαν ενός νέου κόσμου και ζητεί προς τούτο την βοήθειαν του, η οποία πρέπει να εκδηλωθῇ τῷ τρόπῳ ενεργητικόν και θετικόν». Και ενώ ο λαός όχι μόνο δεν έδωσε την ζητούμενη απ το Χίτλερ, βού αλλά πολέμησε τον άξονα

Η εμμονή των νεοαποικιοκρατών να κρατήσουν αυτόν το βράχο ξανά υπό την απόλυτη κυριαρχία οδήγησε στο να είναι η μετά απελευθερωτική εποχή απ τις πιο δραματικές, τις πιο τραγικές στην ιστορία του τόπου. Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 44, υπήρξε η πιο ωμή, η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών σε μια απελευθερωμένη ήδη σύμμαχο χώρα, ενώ συνεχίζονταν ο αγώνας κατά του άξονα. Και το πιο τραγικό είναι ότι :

Την επόμενη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, διαπραγματεύονταν τις τύχες της Ελλάδας με μια άλλη, εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Θεού ελληνική ηγεσία», γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά στηρίγματα δεν υπήρχε, αλλά με μια αυτοκρατορική δύναμη. Έναν πρώην επικυρίαρχο. Και δεν υπήρχε γιατί τις όποιες δυνάμεις της είχαν απομείνει: «Τάγματα Ασφαλείας» και τους διάφορους εθνοϊσμούς που είχε συγκροτήσει στη διάρκεια της κατοχής της είχε δώσει στους Γερμανούς για να πολεμήσουν την Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση στους Αγγλους για να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, πρόβλεπε το αγγλικό σχέδιο «Μάνα», που το είχαν εκπονήσει για το σκοπό αυτό απ τον Αύγουστο του 1943.

Ενώ ετοίμαζαν την εξόντωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για την απόβαση της Σικελίας καλούσε με προκλητική Ηρωϊκές ελληνικές μονάδες!

« Περιμένετε το σύνθημά μας για μια αποφασιστική δράση, Σεις Αετοί της Ρούμελης, που ζωντανέψατε με τα κατορθώματά σας το έπος των κλεφτών και των αγωνιστών της Ανεξαρτησίας! Τα χέρια θα μιλήσουν και πάλι! Η μέρα της απελευθέρωσης πλησιάζει! Η ώρα της εκδίκησης έχει σηλαση. Περιμένετε τις οδηγίες μας!

Αφού η φιλελεύθερη αστική τάξη στη διάρκεια του μεσοπολέμου, που βρίσκονταν στην ακμή, δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ιδεολογικό-πολιτικό ταξικό περιεχόμενο, οργανωτική δομή και συστήματα. Και μη έχοντας όμως ποτέ συνεργασθεί με το λαό, που είναι ο φύσει σύμμαχός της. Σαν διέξοδο απ την αποδοχή το λαό στην αντιπολίτευση, δέχθηκε τη δικτατορία του Ματαξά. Αν η φιλελεύθερη αστική τάξη δεχόταν το λαό στην αντιπολίτευση και η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40, με ένα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας, είναι αναμφισβήτητο ότι ο Β' παγκόσμιος πόλεμος δεν θα είχε αυτά τα καταστρεπτικές και τραγικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Το γεγονός αυτό την κατέστησε ανίκανη να ηγηθεί του Εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα, όπως έγινε στις χώρες της Ευρώπης, που όχι μόνο συμμετείχε αλλά και ηγήθηκε της Αντίστασης.

...Η κατοχική περίοδο, είχε αρκετά κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα με αυτά του 1821. Η χώρα ήταν κατακτημένη. Ο Ραγιάς τότε και ο λαός στην κατοχή, χωρίς να υπολογίσουν το κόστος σε αίμα και θάνατο, έξεσηκώθηκε το 21, όχι μόνο να απελευθερωθεί απ τον δυνάστη, αλλά να συγκροτήσει και να εδραιώσει ένα κράτος με δική του κρατική οντότητα μα και να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες κοινωνικό- οικονομικές δομές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν στο νεοσύστατο κράτος, να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα που κατά καιρούς θα προέκυπταν.

Ηγέτης της Επανάστασης το 21 ήταν η νεογέννητη αστική τάξη και της Αντίστασης για τους γνωστούς λόγους το ΕΑΜ : α) η αδυναμία της αστικής τάξης στη διάρκεια και του μεσοπολέμου ακόμα να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ταξικό ιδεολογικό πολιτικό περιεχόμενο. β) η αποδοχή της δικτατορία του Μεταξά απ τις φιλελεύθερες δυνάμεις γ) η εγκατάλειψη της χώρας απ την ηγεσία πολιτική και στρατιωτική και δ) η ανάληψη πρωτοβουλίας για οργάνωση Εθνικής Αντίστασης μετά την κατάληψη της χώρας, επέτρεψε στο Κομμουνιστικό κόμμα να μπει επικεφαλής της Αντίστασης. Να ιδρύσει το Εθνικό-Απελευθερωτικό Μέτωπο. Όπως λοιπόν, το 21 οι Αστοί κάλεσαν το Ραγιά, σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες τους, με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν τον λαό σε μάχη και αγώνα. Η ιδεολογική υποχώρηση όμως των αστών που ήταν φύσει και θέση ο ιστορικός ρόλος της Επανάστασης του 21, για λόγους που δεν είναι του παρόντος, οδήγησε την Επανάσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους. Με αποτέλεσμα να μην γίνουν επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη δομές και μεταρρυθμίσεις και ο Ραγιάς, που πολεμούσε να

νοικοκύρης στον τόπο τους και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει δουλοπάρικος «κοπέλι των αρχόντων».

Την ίδια περίπου ιστορική πορεία διέγραψε και μετά την απελευθέρωση του 1944 η αστική τάξη της χώρας και οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Αντί αμέσως μετά την απελευθέρωση να προσεταιριστεί τον Ραγιά τότε τώρα και αξιοποιώντας αυτό το ανεκτίμητο Εθνικό κεφάλαιο: Αλβανικό, Αντίσταση να και συμμετοχή σε συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, δεδομένα που θα έδιναν τη δυνατότητα στη χώρα να ανοίξει διάπλατα «φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα», προτίμησε να συμμετάσχει ξανά στη συγκρότηση της μεταπολεμικής Αγίας τριάδας. Την Αγία τριάδα που είχε αναλάβει την ευθύνη ανεξάρτητα απ το κόστος να ξανά οδηγήσει τη χώρα στην εξάρτηση.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή η αστική τάξη συμπαράτασσόμενη με την δοσίλογη Δεξιά διέπραξε το ίδιο λάθος-έγκλημα που διέπραξε το 1921 και το 1944. Πανικόβλητη απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του το λαός, είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως είχε δει τους Γερμανούς στην κατάντη. Τους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ήταν άλλος απ τον ανήσυχο και ανυπότακτο λαό. Τη χώρα που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερώσει τη χώρα, έδωσε πρόσφατα και αγόγγιστα όσο αίμα και θυσίες χρειάστηκαν.

Είναι γεγονός ότι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωσης των όρων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα ανατροπής. Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ήταν η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δοσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο προοδευτική δημοκρατία; Βέβαια και αυτή δεν είχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενική Αντίσταση. Αυτό όμως δεν σήμαινε ότι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Η ερώτηση που μπαίνει είναι:

Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, ότι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα επικράτησή τους ήταν άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένα με την κατάληψη της χώρας και η επικράτηση του κόκκινου στρατού. Και στην Ελλάδα ήταν δεδομένο ότι θα ερχόταν οι Αγγλοι και όχι ο κόκκινος στρατός. Το γεγονός που σημαίνει ότι μπορούσε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα. Η χώρα απελευθερωθεί. Συνεπώς δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το λαό. Και αναρωτιέται ο καθένας; Για πιο λόγο η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για άλλη μια φορά τον ιστορικό ρόλο της; Ο κομμουνιστικός κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον; Γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη. Και μετά το Δεκέμβρη είχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν είχαν χαθεί γιατί έτσι όπως εξελίχθηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαράτασσονταν με το λαό, έτσι και μετά τη Βάρκιζα, πολλά απ τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα είχαν την ίδια εξέλιξη.

Και δεν θα είχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και την Αντίσταση με τις τόσες πρωτιές και Νίκες και την χώρα απελευθερωμένη απ τον ίδιο το λαό, έγραψαν σε λίγες σελίδες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και ένα τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ένα διαπραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή δύναμη δεν είχε να παρουσιάσει.

Δίπλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης προστέθηκαν και τα άθελα και άγνοια των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της ΕΑΜικής ηγεσίας. Ετσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τι έκαναν οι ξένοι με τους συνεργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. Σύρθηκε στο στραβό δρόμο στο Λίβανο και την Καζέρτα και σε συνέχεια στην Βάρκιζα με όλες τις γνωστές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.

Μόνο μια ηγεσία ανεξάρτητη και ένας λαός καλά πληροφορημένος για το δοξασμένο του παρελθόν, και για τα λάθη που γίνανε, που ζει και διδάσκεται απ τα μαθήματα της ιστορίας. Που μαθαίνει να ελέγχει σωστά τους φίλους απ τους εχθρούς, την πολιτική της προόδου απ την απλή δημαγωγία, μπορεί να ασκήσει την κυριαρχία του και να βαρύνει η γνώμη της πάνω στα γεγονότα. Οι νέες γενιές ακούνε τη δική τους ιστορία, κατοχή, ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ απελευθέρωση κλπ και δεν γνωρίζουν τι ακριβώς σημαίνουν οι λέξεις αυτές. Το περιεχόμενο που η κάθε μια περιέχει!

Εκατόν ογδόντα χρόνια ιστορικού σκοταδισμού δεν επέτρεψαν στο λαό να γνωρίσει το πραγματικό παρελθόν. Μισό σχεδόν αιώνα με την ίδια μέθοδο και μέσα μετά την απελευθέρωση του στις 12/10/44, τον ίδιο λαό στερήσει και απ αυτήν την απαραίτητη γνώση του παρελθόντος, που χωρίς αυτήν το παρόν και το μέλλον γίνονται θαμπά και λίγο μπορούν να βοηθήσουν, πολύ περισσότερο να κυριαρχήσουν στη ζωή και τη μοίρα των όποιων κοινωνικών, πολιτικών και εθνικών προβλημάτων.

Βέροια 12 Φεβρουαρίου 1992 Κόγιας Νίκος.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1 Το πολίτευμα της Ελλάδας είναι Προεδρευόμενη κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

2 Θεμέλιο του πολιτεύματος είναι η Λαϊκή κυριαρχία.

3 Όλες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Έθνους και ασκούνται όπως ορίζει το Σύνταγμα,

1 Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του Ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας.

2 Η Ελλάδα, ακολουθώντας τους γενικά αναγνωρισμένους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου, επιδιώκει την εμπέδωση της Ειρήνης, της Δικαιοσύνης, καθώς και την ανάπτυξη των φιλικών σχέσεων μεταξύ των λαών και των κρατών.

Και η Ακροτελεύτια Διάταξη

4 Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που υποχρεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρήσει να το καταλύσει με τη Βία.

Για όποιον έχει διαβάσει το Θούριο του Ρήγα, διακόσια σχεδόν χρόνια μετά στο θέμα της τήρησης του Συντάγματος, τον πατριωτισμό ακόμα και τα μεταπολιτευτικά Συντάγματα υπολείπονται των διακηρύξεων του Ρήγα όσον αφορά τον πατριωτισμό. Ο Ρήγας δεν αρκείτο στον πατριωτισμό, αλλά προτρέπει το λαό «όταν δεν εισακούεται ή αδικείται να πάρει τα όπλα κατά της Διοίκησης-κράτος». Και οι βασικές διατάξεις του πρώτου πολιτεύματος της Επαναστατημένης Ελλάδας καθιέρωνε την πολιτική *Ι σ ό τ η τ α* και την *Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ί α*, που ήταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη». .

Μάλιστα το Σύνταγμα της Τριζίνας, όπως και κάθε άλλη ιδρυτική και καταστατική συνθήκη, είναι υπεράνω εσωτερικών διαφοροποιήσεων και δεν συναρτά την άσκηση της εξουσίας, με κατεστημένες κοινωνικές ιεραρχίες. Σε κάθε περίπτωση, παρά τις εμπειρίες και τις ιστορικές πραγματικότητες, αποτελεί έγκλημα η αναγωγή επί μέρους συμπεριόντων στο καθεστώς του εθνικού.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κάποιος, ότι η Αριστερά από την ύπαρξή της σε όλες της τις εκφάνσεις σημαίνει και εκφράζει ανά τον κόσμο τη συνείδηση του εκάστοτε Λαού και κατ' επέκταση του Έθνους. Και το λέω αυτό γιατί πιστεύω πως δεν υπάρχει άνθρωπος, που δεν ποθεί και θέλει το δίκαιο, την αγάπη, τη συνεργασία και την ειρήνη.

Η Ελληνική Αριστερά τη συνείδηση αυτή, στη διάρκεια της κατοχής την εξέφρασε και την υλοποιεί με τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου το (ΕΑΜ) και σε συνέχεια του Δημοκρατικού στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), που παρά την στρατιωτική ήττα, δεν ηττήθηκε ούτε ιδεολογικά, ούτε πολιτικά πολύ περισσότερο δεν ηττήθηκε Ηθικά.

Για εκείνους που έχουν ασχοληθεί με την ιστορική διαδρομή της Αριστεράς γενικά και μετά απελευθερωτικά, μα και τον εμφύλιο ή ήττα της Αριστεράς, δεν ήταν από τις ντόπιες καθεστωτικές δυνάμεις, αλλά από την ένοπλη παρέμβαση των ξένων, τόσο μετά απελευθερωτικά (Αγγλοι) τόσο και στον εμφύλιο Αμερικάνοι.

Και όπως είναι ιστορικά γνωστό, καμιά εξουσία δεν γίνεται δεκτή από το λαό μόνο με την εξαγορά, τα όπλα και το φόνο!. Η νίκη δεν εδραιώνεται μόνο με τη δύναμή και το χρήμα, αν δεν κυριαρχήσει και στο συμβολικό ιδεολογικό επίπεδο. Εκεί που μπορεί να ταπεινωθεί ο ηττημένος. Τότε τα λάφυρα της νίκης «εκτείνονται» περήφανα στις «Πλατείες» (όλες σχεδόν οι Πλατείες της υπαίθρου και τα κεφαλοχώρια της χώρας έχουν βιώσει παρόμοια γεγονότα) για να επιβεβαιώσουν αυτήν ακριβώς τη νίκη και την ταπείνωση της αριστερά, που πρωτοστάτησε στην οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης κατά των κατακτητών.

Και επειδή δεν υπήρχαν λάφυρα νίκης, αφού το κράτος που αναζωογώνισε στην κατοχή το ΕΑΜ, ήταν λάφυρο των ξένων και των συμμοριτών, που με το νόμο του Σερίφη στα χέρια: ασύδοτοι, ανεξέλεγκτοι και ατιμώρητοι συμμορίτες. Από τις 12 του

Φλεβάρη 1945, που υπογράφηκε η συμφωνία της Βάρκιζας, ως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφονίες, εκατοντάδες βιασμοί, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Κέντρο Δεξιά κυβέρνηση Τσαλδάρη. Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τη συνέχεια των οσων συνέβεναν, αν κρυπτώ. Θυμάτων που αποτέλεσαν το προζύμι του εκ της παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου που κρίθηκε σαν το μόνο μέσω, να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ήταν απαίτηση του Μέγα Τσώρτσιλ.

Το ερώτημα όμως είναι, πώς φτάσαμε οι Έλληνες σε αυτό το σημείο; Μια εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής, λέει επί λέξει και όπως είναι γνωστό η εξουσία ασκείτε με λέξεις. Λέει λοιπόν, η εγκύκλιος επί λέξει :«Τα κομμένα κεφάλια», που ήταν η συνέχιση της ζωσας πλέον αντιγραφής της περιβόητης «πτωματολογίας» με εκείνες τις αποτρόπαιες, αηδιαστικές και εμετικές γιγαντοαφίσες που γέμισαν απ άκρου σ' άκρου όχι μόνο την Ελλάδα και την Ευρώπη, αλλά και την Αμερική του Αγγλου εργατοπατέρα του εργατικού κόμματος Σεπτρίν. Αφού λοιπόν αυτά ήταν τα μοναδικά Τρόπαια της προσφοράς του κατεστημένου και των πολιτικών εκπροσώπων του Και συνεχίζει η εγκύκλιος:

«...Τα πτώματα δέον να ερευνώνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότητας των φονευθέντων! Ακολουθως αποκεφαλίζονται, οι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκων και θα μεταφέρονται εις τας κατατόπους Υποδιοικήσεις δια να εκτεθούν εις κοινήν θέαν!!!» Αυτά και μόνο αυτά ήταν τα Τρόπαια νίκης, που είχε και μπορούσε να προβάλλει και πρόβαλε η Δεξιά σαν εκπρόσωπος του κατεστημένου.

Αν τα πιστεύω και η πολιτική της Αριστερά δεν στηρίζονται σε αρχές και αξίες, δεν θα είχαν κανένα νόημα, μα ούτε και ιστορικό μέλλον. Δεν μπορεί να υπάρξει αριστερά έξω από τα προ τάγματα, που μας κληροδότησε η Γαλλική Επανάσταση: Ελευθερία, Δίκαιο, Ισότητα, Αλληλεγγύη. Αυτή είναι ακριβώς η Κληρονομιά του Ουμανισμού- Διαφωτισμού και της Επαναστατικής παράδοσης με τα νάματα των οποίων έγινε η Επανάσταση του 21.

Αυτό είναι το ζωντανό λαϊκό Δημοκρατικό πνεύμα. Και ο Δημώδης λόγος του λαού είναι η αριστερά. Και είναι αυτός ο λαός που ιστορικές περιόδους την ώρα της μεγάλης μάχης, αυτές που θα δοθούν στο άμεσο μέλλον και διαγράφονται στον ορίζοντα, πρέπει να ξέρεις και ξέρει που πηγαίνεις για να συστρατευθεί.

Ο λαός της αριστεράς βρήκε στον ΣΥΡΙΖΑ τον αξιόπιστο εκείνο φορέα που εκτός του ότι θα τον βγάλει απ την πολιτική των καθημερινών Σοκ, την υπερίσχυση ετερονομίας και την παρακμή των πάντων που συνθλίβουν τη ζωή τους, αλλά και θα τον οδηγήσει σε ήρεμα και απάνεμα λιμάνια. Ανθρωποι του πνεύματος, δημιουργικοί και ανήσυχοι, που δεν κρύβουν ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι η μεγάλη τους Ελπίδα.

Γι' αυτό και η ηγεμονία, οι ιδέες, οι αρχές και οι αντιλήψεις της αριστερά που μετατρέπουν την ιδεολογία σε «κοινή λογική» που διαμορφώνουν την κοινωνική συνείδηση, είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήνουμε, χωρίς μνήμη στην τύχη της...Πολύ περισσότερο να μετατρέψουμε την ιστορία σε ιδεολογία όπως κάνει η δεξιά. Αφού εκεί στη στην ιστορία και τη Μνήμη λάμπει η προσφορά κάθε λαού και ατόμου.

Εκεί στη Μνήμη φωλιάζουν και εκκολάπτονται τα πράγματα του Νου και του λόγου, ιδέες, αρχές και την αντίστοιχη ισχυρή βούληση. Και ήθος είναι η ικανότητα του Νου, που συνδέει το ήθος με τη βούληση. Και είναι αυτές οι ιδέες, το ήθος και η βούληση που είναι το αριστερό φρόνημα, που, αποτελούν εκείνη την ακατανίκητη υλική δύναμη που μπορεί να ανατρέψει υλικές δυνάμεις ασύγκριτα μεγαλύτερες. Στην κατοχή επιβεβαίωσε πόσο ακατανίκητη είναι αυτή η δύναμη του Νου, της βούλησης και της θέλησης.

Η δεξιά σε αντίθεση με την Αριστερά, σαν εκπρόσωπος και εκφραστής των συντηρητικών δυνάμεων σημαίνει συντήρηση-διατήρηση του υπάρχοντος απ τη φθορά. Και εμμονή στα καθιερωμένο κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό σύστημα ζωής. Δηλαδή κάτι στατικό, οριστικό και αμετάκλητο. Ο λαός όμως λέει, ότι πέτρα που δεν κινείται-κυλά, χορταριάζει και σαπίζει και ποτέ της δεν γυαλίζει.

Συνεπώς, η δεξιά κοσμοαντίληψη που θεωρεί τη ζωή, σαν οριστική και αμετάκλητη, εκτός του ότι κρατά την κοινωνία των ανθρώπων αιχμάλωτη και επί τα αυτά, παραγνωρίζει και τους δύο βασικούς Νόμους που διέπουν τη φύση και τη ζωή: Την αιώνια κίνηση και αλλαγή και τα πάντα ΡΕΙ.

Η δεξιά μη έχοντας, δράση για κίνηση και αλλαγή, μετατρέπει την ιστορία σε ιδεολογία, Όμως την ιστορία την έγραψαν αυτοί που αγωνίζονται να απελευθερωθεί η χώρα, να γίνουν κάθε φορά εκείνες οι αλλαγές που θα μετακινήσουν τον άξονα της ζωής από το χθες στο σήμερα με προοπτικό το μέλλον κάθε φορά που θα το απαιτεί η ζωή,

Σε ότι έχει σχέση με τη μνήμη ένα Ινδικό Έπος, απευθυνόμενο σε αυτούς που δεν υπερασπίστηκαν όσο έπρεπε και τους αναλογούσε τη ΜΝΗΜΗ και κυρίως στους αμνήμονες και ειδικά τους επιλήσμονες λέει: «Ζητήσατε οι άνθρωποι απ' τους θεούς να σας χαρίσουμε την αθανασία. Σας χαρίζουμε κάτι σημαντικότερο: τη **ΜΝΗΜΗ**. Αν φροντίσετε τα έργα σας να είναι ΙΣΑΞΙΑ της, θα έχετε κερδίσει την Αθανασία...»

Αυτήν ακριβώς τη μνήμη, τη συνείδηση, την ηθική και την αξιοπρέπεια της Αριστεράς, όχι μόνο την υπερασπίστηκε η αριστερά στην κατοχή, ιδεολογικά, πολιτικά και ένοπλα, αλλά και στις φυλακές και τις εξορίες κάτω από τις γνωστές τραγικές συνθήκες οι αγωνιστές με την άρνησή τους να γίνουν επιλήσμονες αυτών των πιστεύω και αρχών, τέσσερες και πλέον χιλιάδες αγωνιστές στήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα και εκατοντάδες άλλοι άφησαν την τελευταία τους Πνοή στα ξερονήσια του Αιγαίου

Μα και ο λαός. Αυτός γίγαντας λαός, αυτά τα ενενήντα και πλέον χρόνια σήκωσε στους ώμους του τον καθεστωτικό Ισμό, ενώ παράλληλα: γαλούχισε, νανούρισε και τις κράτησε ζωντανές και όρθιες αυτές τις αρετές της αριστερά. Και στηριγμένος σε αυτές, της ξανά έδωσε το 1958 μερικά φτερά «απ' τα πρωτινά της τα μεγάλα» κάνοντας την Αξιωματική Αντιπολίτευση, Και το Μάη του 1967, αν το κατεστημένο και οι ξένοι δεν επέβαλαν την φασιστικού τύπου δικτατορία, άλλη θα ήταν σήμερα η Ελλάδα.

Συνήθως οι άνθρωποι μιλάμε για σεβασμό και αξιοπρέπεια. Όπως όλες οι λέξεις έχουν τη δική τους σημασία, νόημα και περιεχόμενο, έτσι και η λέξη σεβασμός και αξιοπρέπεια έχουν το δικό της νόημα, σημασία και περιεχόμενο. Αν η λέξη σεβασμός και αξιοπρέπεια διαφέρουν σε κάτι με αυτό και από αυτό που περιέχουν σε νόημα και σημασία οι άλλες λέξεις, είναι γιατί η λέξη αυτές είναι συνώνυμη-ταυτόσημη με την έννοια άνθρωπος πάντοτε βέβαια σε συνάρτηση, τη συμπεριφορά, το ήθος και κυρίως τη στάση του απέναντι στον συνάνθρωπο και τα κοινωνικά δρώμενα: την καθημερινότητα.

Αλήθεια την αντιλαμβανόμαστε και την εκτιμούμε όλοι οι άνθρωποι με την ίδια έννοια, σημασία και περιεχόμενο αυτών των λέξεων ή ο καθένας δίνει τη δική του έννοια και σημασία; Οποιαδήποτε έννοια όμως και αν δώσει κανείς στις λέξεις αυτές δεν παύουν να είναι συνώνυμες με τον άνθρωπο και την εν γένει ύπαρξη και συμπεριφορά του.

Και είναι γιατί οι λέξεις αυτές, δεν είναι μόνο σημαντικές και μονοσήμαντες. Η λέξεις αυτές δεν αφορά μόνο το ίδιο το άτομο. Έχουν σχέση με το κοινωνικό σύνολο, άρα είναι πολυσήμαντες. Αφορά έκτος από τον ίδιο, αλλά και τη συμπεριφορά του απέναντι στο όποιο μικρό ή μεγάλο σύνολο

Βέβαια, και οι λέξεις αυτές από μόνες τους αρκούν να προστατεύσουν τον άνθρωπο από τις όποιες παγίδες, προσβολές και ταπεινώσεις, όταν όμως δίπλα σε αυτό το συνειδησιακό συναίσθημα εν υπάρχει και η λέξη Περηφάνια και αυτοσεβασμός, τότε το άτομο αυτό είναι αν όχι άτρωτο, διαθέτει όμως δυο από τα βασικά ανθρώπινα συστατικά, έχει γνώση του εαυτού του και δεν μετανιώνει για πράξεις που έχουν σχέση με τον εαυτό του και την πατρίδα.

Δεν κάνει δήλωση «μετανοίας». Μια δήλωση που ήταν ταυτόσημη όχι μόνο με την παραγραφή των όποιων «εγκλημάτων» είχε διαπράξει, ο ισοβίτης και πεντάκις εις θάνατο, επειδή σκοπό και στόχο είχε να ηττηθεί **ΗΘΙΚΑ** ο ίδιος και η αριστερά στο όνομα της οποίας ήταν στη φυλακή, την εξορία ή καταδικάστηκε. Για τον αριστερό άνθρωπο που έχει επίγνωση του εαυτού του και της αποστολής του σαν **ΑΝΘΡΩΠΟΣ**: Η δήλωση «μετανοίας» μέσω της οποίας, ήθελε, απαιτούσε και εφάρμοζε με όλα τα μέσα, θεμιτά κα αθέμιτα σε φυλακισμένους και εξορίστους, που οι ίδιοι συνέλλαβαν, καταδίκάζαν, φυλάκισαν και εξόρισαν τους Αντιστασιακούς ιδεολογικούς τους αντιπάλους.

Σημαίνει αυτοϋπονόμευση, αυτοαναίρεση και παραίτηση από το δικαίωμα να είναι ο εαυτός του. Να λέγεται Άνθρωπος. Σημαίνει ότι συνειδητά αποκυρήτει όχι μόνο τα πιστεύω του, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό του. Οτι έπαψες να είσαι σήμερα αυτός που ήσουν χθες.

Αυτή λοιπόν, η πολύφερνη Νύφη, που την έλεγαν «δήλωση μετανοίας» με τα πιο πάνω γνωστά «πλεονεκτήματα» σήμαινε για το καθεστώς, την αποκοπή του από το λαϊκό κίνημα και αυτό ήταν το ζητούμενο για το καθεστώς. Και για να έχει μεγαλύτερη αξία, μια και έκαναν τον «κόπο να σε συλλάβουν» εκτός από τη γραπτή δήλωση, που έμπαινε στον ατομικό του φάκελο και τον βάρυνε έφ' όρου ζωής αν επιζούσες. Έπρεπε για να γίνει πιστευτός, να εκτεθεί και κοινωνικά.

Να στείλεις γράμμα στον Παππά του χωριού ή της ενορίας απ την οποία κατάγεται για να διαβαστεί απ τον άμβωνα να συγχωρηθούν οι «αμαρτίες» του, λες και ήταν αμάρτημα να αγωνιστείς για την απελευθέρωση της κατακτημένης πατρίδας, έτσι ώστε να πειστεί και η «κοινωνία», ότι πραγματικά αναγνωρίζεις το «έγκλημα» που διέπραξες αγωνιζόμενος για την λευτεριά και «μετανόησες». Απαρνήθηκες τον εαυτό σου και την ιστορία που έγραψε με τη συμμετοχή σου στην Αντίσταση.

Να γράφεις γράμματα σε γνωστούς και φίλους στον τόπο της καταγωγής και στις άλλες φυλακές ανά τη χώρα, σε συγκατηγορούμενους και πολύ εμπιστευτικά σου έλεγαν, «οτι αν θέλεις να «επισπεφθεί η απόλυσή σου» ;

Όσον καιρό θα είσαι ακόμα μέσα...»εχε το νου σου»...Και Θα Μας Λές, ό,τι ακούς και βλέπεις. Εμείς θα κρατήσουμε μέχρι ότου έρθει η αποφυλάκισή σου «κρυφή» τη δήλωση. Δυστυχώς γι' αυτούς που δεν αρκέστηκαν στη δήλωση και συνεργάστηκαν, αντί να επισπευθεί ο χρόνος της αποφυλάκισης μεγάλωνε προκειμένου να έχουν κάποιο πληροφοριοδότη παρατεινόταν η κράτηση

Όσον αφορά το περιεχόμενο της δήλωσης ήταν τυποποιημένη. Ήταν έντυπο έτοιμο για υπογραφή. Περιείχε την «αποκήρυξη μετά βδελυγμίας του Κ Κ Ε και όλες του τις παραφυάδες **ΕΑΜ,ΕΛΑΣ,ΕΛΑΝ ΕΠΟΝ** κλπ» και οτι στο εξής «δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους, αφού όπως αποδείχθηκε ήταν αντεθνικές και Σλαβοκίνητες οργανώσεις» κλπ ...

Μπορεί, καθημερινά οι πολίτες, μα και ολόκληρη η κοινωνία να πέφτουμε απ τα σύννεφα, διαπιστώνοντας ότι κάτι δεν πήγαινε καλά τόσα χρόνια, ότι κάποιοι έκλεβαν το κράτος, κάποιοι κοροΐδευαν τους πολίτες και κάποιοι έπαιζαν με τις τύχες και την αξιοπρέπεια ενός λαού μα και της ίδιας της χώρας.

Να όμως που ο λαός άρχισε να το αντιλαμβάνεται και το Μάη του 2012, μάζεψε πάλι τα μανίκια επάνω και αναλογιζόμενος τη σημαίνει για τον ίδιο Αριστερά, της πρόσθεσε αρκετά ακόμα φτερά «Απ' τα πρωτινά της τα μεγάλα» και την απόφαση του, αν σωστά τηρήσει το λόγω της θα της δώσει και τα υπόλοιπα «απ τα φτερά που της λείπουν» να πετάξει ΨΗΛΑ. Να βγάλει τον ήλιο από τη λάσπη και να καθαρίσει τη χώρα απ την κόπρη του Αιγίου.

Όταν έγινε στην Ελιά η ψηφοφορία για την εκλογή Προέδρου ανάμεσα στο Φώτη και τον Αλέξη είπα επί λέξει: «Καλά είναι τα γερατιά για την ορμηινιά». Το μέλλον όμως «ανήκει στους ΝΕΟΥΣ». Και ψήφισα Αλέξη. Παράλληλα ταύτισα για όποιον θυμάται, το κόμματα-στελέχη με τη βαριά Βιομηχανία, πλην όμως τόνισα, πως καμιά βαριά βιομηχανία δεν μπορεί να αναπτυχθεί, αν δεν δημιουργήσει ευρύτατη ελαφριά βιομηχανία-μέλη, που θα αξιοποιήσουν και θα διακινήσουν τα παραγόμενα απ' τη βαριά βιομηχανία, που κάθε φορά παράγει η Κεντρική Επιτροπή, προϊόντα σε ιδέες και προτάσεις;

Επειδή σήμερα όχι απλώς μιλάμε, αλλά επιδιώκουμε την εξουσία. Και λέω την εξουσία και όχι την κυβέρνηση. Και αυτό γιατί άλλο πράγμα είναι η κυβέρνηση και άλλο η εξουσία, Το δίπολο κυβέρνηση-εξουσία το ζήσαμε στη χώρα μας με το δίπολο ΝΕΑ Δημοκρατία ΠΑΣΟΚ μετά την μεταπολίτευση Αν υπάρχει κάποια διαφορά στο δίπολο Ν.Δ ΠΑΣΟΚ, είναι το γεγονός ότι η Ν.Δ έλεγχε και διαπαιδαγωγούσε δια του Καραμανλής ταξικά και ενέτασσε παράλληλα το ΠΑΣΟΚ στη δεξιά και κατ' επέκταση στο σύστημα και φτάσαμε εδώ.

Για τη δεξιά η εξουσία δεν μοιράζεται. Μια προσπάθεια που είχε διαμορφωθεί στην κατοχής να επιμεριστεί κατ' αναλογία η εξουσία, η δεξιά του εκπροσωπούσε το κατεστημένο έφερε με υποθήκη λαό και χώρα τους Αγγλους για να μη χάσει τις λαβές της εξουσία, εννοούσε ότι η εξουσία δεν μοιράζεται, ενώ το ΠΑΣΟΚ αποδεχόμενο το μόνο ρόλο της κυβέρνησης, μιλούσε, αντί για το μοίρασμα η επιμερισμό έστω της εξουσία: έλεγε ότι το ΠΑΣΟΚ δεν «τεμαχίζεται»!

Για την αριστερά και ειδικά για τον ΣΥΡΙΖΑ, δεν υπάρχει το πρόβλημα εξουσία. Την εξουσία αν αποφασίσει θα του την δώσει ο λαός με την ψήφο του. Όπως την έδωσε στην κατοχή, το 1958, αν δεν... και το 1967 αν δεν...Το πρόβλημα για τον ΣΥΡΙΖΑ και την αριστερά: είναι πως θα την κρατήσει; Και όχι απλώς να την κρατήσει αλλά να είναι του Λαού και να του ανήκει Και κυρίως πως θα την χειριστεί-λειτουργήσει ώστε, αφού όλες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Έθνους, πρέπει την επόμενη της νίκης ο Λαός να είναι η εξουσία και ο φορέας στην κυβέρνηση να χειριστεί τα όποια προβλήματα θα αντικρίσει κατά πως θα ορίζει το Σύνταγμα

Η κατάληψη της εξουσίας για την Αρστέρα είναι δύσκολη, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιο δύσκολο είναι στη σημερινή εποχή να μας εμπιστευθεί αβασάνιστα την εξουσία. Μόνο αν αποφασίσει ο λαός να τη δώσει πρώτα και να την στηρίξει μετά με όλο του το ΕΙΝΑΙ, μπορεί το όνειρο να γίνει πραγματικότητα, Όμως είναι κάτι για το οποίο αγωνίστηκε πολλές φορές χωρίς ποτέ να πει φτάνει,

Η ζωή είναι Ιστορία. Η Ιστορία όπως είναι γνωστό, γράφεται με το αίμα των νεκρών και των αναπήρων, αραιωμένο με τα δάκρια των γονιών. Και η αριστερά για την καταγραφή της κατοχικής ιστορία, μα και γενικότερα που δεν έχει γραφτεί ακόμα το έδωσε πρόσβαρη

Το χρέος του κατεστημένου προς τα θύματά του, δεν είναι από εκείνα που αποπληρώνονται η παραγράφονται. μένουν εσσεί ανεξίτηλο Στίγμα. και αυτό γιατί όσο και αν έχουν υπουλοθεί οι πληγές, οι ουλές μένουν για να θυμίζουν το παρελθόν και την ιστορία από το παρελθόν και για το παρελθόν

Αυτοί που γράφουν τους μύθους γράφοντας τους γνωρίζουν και το περιεχόμενο και το σκοπό στον οποίο αποσκοπούν. Το ίδιο συμβαίνει και με τον τρόπο που ψηφίζονται οι «Νόμοι» γενικά τους «άδικούς» ειδικά. Και αυτό γιατί η αλήθεια δεν βρίσκεται στην επιφάνεια, κρύβεται βαθιά, έλεγε ο Γκαίτε. Ο μοντεσκέ που πρώτος προς έγγισε τη σχέση του Δίκαιου με το Νόμου με μεγαλύτερη καθαρότητα από τις φασαριάζικες απόψεις ορισμένων διαφοριστών της κοινής γνώμης που αρκετό καιρό οι διάφοροι μέτρ κατακεραυνούν το ΣΥΡΙΖΑ για το να σέβεται τους κανώνες και τις συμφωνίες. Ο ίδιος ο Μοντεσκέ απάντησε στο ερώτημα ότι δεν είναι «κάτι Δίκαιο επειδή είναι Νόμος», «Αλλά πρέπει να είναι Νόμος Επειδή είναι Δίκαιο»

Με λίγα λόγια ο «νεωτεριστής» του διαφωτισμού έβαζε το θέμα του δικαίου και της δικαιοσύνης στην ουσιαστική της βάση, ότι ο Νόμος, ο όποιος Νόμος για να είναι Νόμος πρέπει να στηρίζεται στο ΔΙΚΑΙΟ και όχι να επιβάλλει από τα πάνω κάθε φορά το δικό του δίκαιο ή να μεταφράζει όπως ο «κ Γέργος ότι είναι Νόμος και δίκαιο και σαν δίκαιο που γράφτηκε στο γόνατο για να εξ' υπηρετήσει ταξικούς, κομματικούς προσωπικούς η και φιλικούς ακόμα σκοπούς είναι και ηθικός.

Στην ανακάλυψη της αλήθειας πρέπει να αμφιβάλομε για το καθετί και όσο μπορούμε περισσότερο έλεγε ο ορθολογιστής Καρτέσιος. Για εκείνο όμως, που δεν μπορούμε να αμφιβάλομε ή να μην καταλαβαίνουμε είναι ότι η δυναμική των πραγμάτων έχει τη δική λογική και είναι τόσο ισχυρή, ώστε να μην μπορεί να ανακοπεί. Πλην ίσως πρόσκαιρα όσο αντιστέκεται το παλιό, η το Νέο δεν είναι λόγω των μακρόχρονων και πολλαπλών, θανατηφόρων κτυπημάτων δεν είναι τόσο ριζωμένο και δικτυωμένο στις κρατικές δομές και θεσμούς Η δυναμική των πραγμάτων επιβεβαιώνει ότι η αλλαγή στην Ελλάδα θα είναι στο άμεσο μέλλον αναμφισβήτητο και αδιατάρακτο στο διενεκές γεγονός. Επειτα ας μην ξεχνάμε και το τελευταίο 114 άρθρο του κάθε Συντάγματος: Ότι «Επαφύετε στον Πατριωτισμό των ΕΛΛΗΝΩΝ»

Βέβαια, όλα αυτά τα έχει περιγράψει Μοντεσκέ ,όχι μόνο πως γράφονται και πως ψηφίζονται, αλλά και πώς εφαρμόζονται στην πράξη οι Νόμοι που αφορούν την επιβολή, τη λειτουργία και τη διατήρηση και για τη διατήρηση του κατεστημένου και τα επιμέρους ταξικά του συμφέροντα.

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ Η ΛΑΜΨΗ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΤΩΡΑ ΠΡΙΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ ΠΡΙΝ ΜΠΟΥΜΕ ΣΕ ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Μας είπαν σε όλους του τόνους πολλές και κατ' επανάληψη φορές, ότι η αγορά έχει τους δικούς νόμους και κανόνες και φτάσαμε στη σημερινή παγκόσμια οικονομική κρίση. Και το βασικότερο ότι η αγορά, αν την αφήσουμε ελεύθερη έχει τη δυνατότητα να «αυτορυθμισθεί» Ακούμε διαρκώς για τις τραγικές επιπτώσεις στη ζωή των Ελλήνων.

Εδώ και καιρό διαβάζουμε έρευνες που ανεβάζουν τον αριθμό των φτωχών συμπατριωτών μας στον εξωφρενικό αριθμό των 3,000,000, και ότι ένας στους τρεις αγρότες και συνταξιούχους, και ένας στους πέντε εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα ζουν στη ζώνη της φτώχειας.

Οτι το 42% δηλώνει ότι δεν μπορεί να αντιμετωπίσει μια «έκτακτη ανάγκη». Και όταν στη χώρα μας το ένα τρίτο του λαού ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη σημαίνει τους ανά τον κόσμο τους συνανθρώπους. Αυτών που ήταν ήδη φτωχοί θα έχει στο πολλαπλάσιο χειροτερεύσει και ειδικά αυτών που πέθαιναν σαν τις μύγες πριν από την κρίση. Αλήθεια σε ποια τραγική κατάσταση βρίσκεται τώρα η ζωή τους;

Σε όλο τον πλανήτη λαός και κυβερνήσεις κατακεραυνώνουν τις όπου Γης τράπεζες και τα όποια αλλα εργαλεία τους, με πρώτα και καλύτερα τα Golden boys, αυτά τα τρωκτικά του χρήματος, που ασυνείδητα και αχόρταγα απομυζούν όχι μόνο τον ιδρώτα αλλά και τη ίδια τη ζωή των μη εχόντων και «χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων», οι επιχειρήσεις καταστρέφονται και οι πολίτες ανά τον κόσμο αργοπεθαίνουν. Ετσι, πριν καλά καλά μπορούμε στην κρίση, 700,000 νεόπτωχοι προστέθηκαν στους ήδη υπάρχοντες στη χώρα μας.

Και ενώ η πραγματική κρίση δεν άρχισε ακόμα, γιατί κρίση σημαίνει, όχι μόνο ουσία αλλά στο περιεχόμενο με πρώτη την **ΑΝΕΡΓΙΑ**. Και ανεργία σημαίνει ότι δεν παράγουμε. Και όταν δεν παράγουμε δεν έχουμε ανάπτυξη, άρα κάμψη της παραγωγής σημαίνει και παρά πέρα αύξηση της ήδη υπάρχουσας **ΑΝΕΡΓΙΑΣ**. Όπως είναι γνωστό ο άνθρωπος, τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που έχει: είναι η μυϊκή και πνευματική του δύναμη που παράγει το κουφάρι του. Όπως κάθε άλλη ζώσα βιολογική ή τεχνική μηχανή για να κινηθεί χρειάζεται: η ζώσα βιολογική τροφή και η τεχνική καύσιμα και λιπαντικά. Για να παραχθεί αυτή την μυϊκή και πνευματική δύναμη που αποτελεί τον μοναδικό πλούτο θυσαυρό και περιουσία το ανθρώπινο σώμα καταναλώνει τροφή.

Και επειδή θα υπάρξουν πολλοί, που θα αμφισβητήσουν αυτή την άποψη ότι ο άνθρωπος, τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που έχει είναι το κουφάρι του και η Μυϊκή και Πνευματική δύναμη που αυτό παράγει μέσω της τροφής. Θα επικαλεστώ το παράδειγμα του Μετανάστη. Ο μετανάστης φεύγοντας από τον τόπο της καταγωγής του, δεν παίρνει μαζί του το τυχόν χωράφι, αμπέλι και ο,τι άλλο εμπράγματο (αντικειμενικό) περιουσιακό στοιχείο έτυχε ακόμα να έχει. Που όμως αυτά και όταν ακόμα τα φρόντιζε επενδύοντας σε αυτήν την εμπράγματι περιουσία του, την Μυϊκή και πνευματική δύναμη, που παρήγαγε τρεφόμενο το κορμί του, λόγω εθνικών συνθηκών: μη επένδυσης κεφαλαίων και ένταση της πολύπλευρης εκμετάλλευσης, την στέρηση δικαιωμάτων κλπ δεν κατορθώνει να επιβιώσει και παίρνει το δρόμο του μετανάστη.

Λόγω Διεθνών δεδομένων, όπως ο Νεοφιλελευθερισμός, υπέρμετρες άσκοπες λόγω του αδήφαγου και δολοφόνου ανταγωνισμού δαπάνες, σε ομοειδή προϊόντα, οι άλογοι πολυδάπανοι εξοπλισμοί κλπ, δεν μπορεί να ζήσει αυτός και η οικογένειά του. Κάποια μέρα αποφασίζει για τους πιο πάνω λόγους και πολλούς άλλους που δεν είναι του παρόντος να μεταναστεύσει. Με βαριά βέβαια καρδιά και πόνο ψυχής, εγκαταλείπει την αγαπημένη του χώρα. Πάει σε μια ξένη για αυτόν χώρα προκειμένου να εκμεταλλευτούν αυτήν την καθημερινά παραγόμενη μυϊκή και πνευματική δύναμη, που δεν μπορούσαν να αξιοποιήσουν οι πολιτικοί οι οικονομικοί ηγέτες της χώρας καταγωγής του.

Όπως γράφω και πιο πάνω, ο μετανάστης φεύγοντας από την πατρίδα του, δεν παίρνει μαζί του και τα όποια αντικειμενικά εμπράγματα περιουσιακά του στοιχεία, όπως αμπέλια, χωράφια και όποια αλλα, παρά μόνο με τα ρούχα που φοράει και μια δεύτερη αλλαξιά στη Βαλίτσα του. Αυτός λοιπόν, το κουφάρι και η βαλίτσα του! Εκεί που θα βρεθεί, και αν ακόμα δεν πάει σαν λαθρομετανάστης, θα έχει να αντιμετωπίσει χίλια δυο προβλήματα: όπως γλώσσα, ήθη έθιμα, πιστεύω, μισθό μετανάστη κλπ. Και όμως

ανταλλάσσοντας, τον μόνο θουσαυρό και περιουσία που έχει: Την μυϊκή και την πνευματική του δύναμη που παράγει μέσω της τροφής το κουφάρι του ΖΕΙ.

Βέβαια, μπορεί να μην περνάει πλουσιοπάροχα, ωστόσο δεν ψωμολυσσάει και κυρίως νοιώθει τη χαρά ότι δεν είναι άχρηστος και παραμελημένος, ένα τίποτε, ένα άδειο τσουβάλι, περιθώριο και παρίας και πολλές φορές και από πολλούς να χαρακτηρίζεται και «τεμπέλης στην πατρίδα τους» και ειδικά από αυτούς, που δεν στάθηκαν «ικανοί να αξιοποιήσουν» αυτόν τον μοναδικό πλούτο που έχει κάθε Άνθρωπος, λαός και χώρα.

Όταν λοιπόν, αυτή την τροφή, που καταναλώθηκε για να παραχθεί η μυϊκή και πνευματική δύναμη δεν την παίρνουμε το πρωί λόγω **ΑΝΕΡΓΙΑΣ**, σε έργο τον μυϊκό στο χωράφι, την οικοδομή ή τα δημόσια έργα και την πνευματική στην Διοίκηση, την τέχνη και τον πολιτισμό σημαίνει, ότι ενώ καταναλώσαμε προϊόντα-χρήματα για να παραχθεί αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη, λόγω **ΑΝΕΡΓΙΑΣ** δεν μπορούμε να την επενδύσουμε-αξιοποιήσαμε σε έργο αυτήν την παραγόμενη μυϊκή και πνευματική δύναμη.

Όπως κάθε επένδυση αποβλέπει, εκτός από την απόσβεσή της, και σε κάποιο αποτέλεσμα (κέρδος) ατομικό και κοινωνικό. Στη προκειμένη περίπτωση, που λόγω ανεργίας δεν επενδύεται το πρωί αυτή η παραγόμενη με τροφή μυϊκή και πνευματική δύναμη, που αν επενδυθεί το πρωί, εκτός του ότι θα αποσβέσει θα αφήσει και τον λελογισμένο κέδρος, ατομικό και κατ' επέκταση κοινωνικό, σημαίνει ότι επενδύουμε χωρίς να παίρνουμε το αποτέλεσμα της επένδυσης σε έργο.

Σημαίνει ότι κάθε μέρα που δεν επενδύεται αυτό το μοναδικό κεφάλαιο που διαθέτει ο άνθρωπος σαν μονάδα και κοινωνία στο σύνολο, μικραίνει το ήδη στοκαρισμένο ατομικό, οικογενειακό, εθνικό και παγκόσμιο κοινωνικό κεφάλαιο. Σε τελική ανάλυση σημαίνει γινόμαστε σαν άτομο και κοινωνία κάθε μέρα φτωχότεροι και τα έτοιμα όσα και αν είναι τελειώνουν, με κατάληξη η τραγική για ένα λαό λέξη «το δυστυχώς εφτωχεύσαμε» ή καταφυγή στην Τρόικα ήταν το επακόλουθο της **ΑΝΕΡΓΙΑΣ** και το ποιο τραγικό είναι ότι τη φορά αυτή μετανάστες δεν θα φύγουν από της δεκαετίας του 50-60, αλλά ότι Τεχνικό και Επιστημονικό δυναμικό έχει παρήγαγε η χώρα τα τελευταία 40 χρόνια Και είναι **ΚΡΙΜΑ**

Και ενώ η κρίση γονατίζει τον πλανήτη, στις αρχές του Φλεβάρη στο Νταβός της Ελβετίας, συνήλθε όπως κάθε χρόνο η σύνοδος των οικονομικά εντολοδόχων του κόσμου. Στην φετινή σύνοδο υπήρξε μια ιδιομορφία. Αντί για τους οικονομικά εντολοδόχους του κόσμου, όπως συναιβενε μέχρι τώρα, συναντήθηκαν 43 πρόεδροι και πρωθυπουργοί κρατών, μεταξύ αυτών ο Ρώσος Βλαδίσμιρ Πούτιν-«τσαλακωμένος» και αυτός από την πρόσφατη κρίση στο αέριο-ο Κινέζος Γουέν Τζιαμπάο, η Γερμανίδα Αγγελα Μέρκεν και ο Βρετανός πρωθυπουργός Γκόρντον Μπάουν.

Όπως είναι γνωστό, η φήμη και η πληροφορία αποτελούν κεφάλαιο. Το ίδιο είναι γνωστό ότι σε αυτήν τη μεγάλη «γιορτή» του χρήματος, σε αυτό το «φαγοπότι» της παγκόσμιας οικονομικής Ελίτ. Οπού διαμορφώνονται οι όροι, οι συνθήκες, ο τρόπος και η ποιότητα ζωής των λαών του κόσμου γενικά και των εργαζομένων ειδικά. Για αυτή ακριβώς την πληροφορία τα Golnten dois, τα λαμόγια και οι παρατρεχάμενοι, που θα κάνουν πράξη αυτές τις αποφάσεις κάθε χρόνο και πάντα προνομιακά προκειμένου να συμμετάσχουν στο παιχνίδι της κλοπής και της παγκόσμιας απάτης, πλήρωναν και μέχρι 28,000 ευρώ και πάντα προνομιακά. Απόντες λόγω συγκυρίας η νέα κυβέρνηση Ομπάμα, ήταν όμως πρωτοκλασάτοι παράγοντες από τις ΗΠΑ, των οποίων ατύπως εκπροσωπούσε ο τέως πρόεδρος Μπίλ Κλίτον.

Στο οικονομικό κομμάτι της διοργάνωσης, τώρα, κυρίαρχη θέση ήταν η κρίση και η προσπάθεια να μετά κυλίσουν τις ευθύνες από τις τράπεζες στα όποια λαμόγια και τα λαμόγια στα κράτη. Όλα αυτά τα απαρίθμησαν για να κρύψουν ότι η καπιταλιστική κρίση οφείλεται στην υπέρ συσσώρευση αμύθητων κεφαλαίων απ τα μονοπώλια προσπαθώντας να πείσουν ότι η κρίση οφείλεται στην απληστία των χρηματιστών, στα

golden boys και στον ακραίο-καζινό-καπιταλισμό και κυρίως στην «αλόγιστη σπατάλη» των λαών.

Όλα αυτά είναι προφάσεις εν αμαρτίες. Αυτά είναι τα αποτελέσματα και όχι οι αιτίες. Δεν θέλουν να ομολογήσουν ότι η κερδοσκοπία είναι το κίνητρο του κεφαλαίου. Οι φούσκες των τραπεζών στις ΗΠΑ, την Ε.Ε και όπου άλλου άρχισαν να «σκάνε» όταν λόγω της ληστρικής εκμετάλλευσης τα λαϊκά νοικοκυριά δεν μπορούσαν να πληρώσουν τα δάνεια και όταν δεν ήρθαν τα αναμενόμενα κέρδη απ την παραγωγή, που το χρηματιστικό κεφάλαιο είχε προαγοράσει.

Με κατακλείδα, οι του Νταβός ωμού και στο σύνολο ζήτησαν ο ρόλος του κράτους να είναι αναβαθμισμένος, γιατί χωρίς αυτήν την αναβάθμιση δεν προχωρά τίποτε πλέον στην παγκόσμια οικονομία αυτή την εποχή. Και θέλοντας να ξεπεράσουν την κρίση ντου συστήματος με δαπάνες των λαών οι «μεγάλοι» του Νταβός, αφού οι ιδιώτες αρνούνται να κάνουν επενδύσεις και οι κρατικές τράπεζες να πληρώσουν τις ζημιές, υποχρεώθηκαν οι ίδιοι «υποκριτικά» που επί χρόνια όχι μόνο πίστευα, αλλά και έκλιναν γόνυ στο βωμό της ελεύθερης οικονομίας και λοιδορούσαν την όποια παρέμβαση της πολιτικής και ειδικά του κράτους «ανταγωνιστή» της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Μιας πρωτοβουλίας, και απορρίπτοντας το ΕΜΕΙΣ την κοινωνία που σαν σύνολο δεν μπορεί να λύσει κοινωνικό-οικονομικά και προβάλλοντας το ΕΓΩ, το άτομο θεωρούν ότι ο καθένας τα ξέρει, τα μπορεί και τα λύνει όλα μα όλα μόνος του, αρκεί να μην του βάζει προσχώματα ή εμπόδια το κράτος, και να του κάνει με δαπάνες του, την αντίστοιχη κάθε φορά υποδομή. Και το βασικότερο να βοηθήσει το κράτος με τις δομές και τους θεσμούς να πείθει το λαό, όχι μόνο να αποδέχεται, αλλά να θέλει και να κάνει αυτό, που θέλει και εξυπηρετεί το κεφάλαιο γενικά και τον κάθε κεφαλαιούχο ειδικά...

-Όσο για τη χώρα μας λένε ότι η κρίση είναι εισαγόμενη και μπορεί να αντιμετωπιστεί με μεταρρυθμίσεις μέσω και υπέρ της ανταγωνιστικότητας. Αυτό είναι ένα απ τα μεγαλύτερα ψέματα που ειπώθηκε ποτέ. Και είναι ψέμα γιατί η κρίση χτύπησε πρώτα τις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες. Χώρες που έχουν ήδη εισάγει σε βάση για λύση της κρίσης και ισχύουν τα ίδια αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα. Και ζητούν επιτακτικά για να μη γίνει το κακό χειρότερο με τα μέτρα που θα πάρουν για να σώσουν το καταρρέουν σύστημα και τις τράπεζες, ήταν και καταρρέουν τα βασικά εργαλεία του συστήματος να παρέμβει αποφασιστικά αλλά Ομπάμα, Γκόρντον της Αγγλίας και Σαρκοζί Γαλλίας να τα χρεωθεί το κράτος, ξεχνώντας ή παραβλέποντας ότι όποιοι παράγοντες επηρεάζουν την κρίση, λειτουργού και ισχύουν εκεί υπάρχουν και εδώ και ως κάνουν ότι δεν τα βλέπουν!

Για τους κεφαλαιούχους η λύση αυτό άλλωστε ζήτησαν στο Νταβός, βρίσκεται στην κρατική παρέμβαση χωρίς τη ρύθμιση της αγοράς. Για την οικονομική Ελίτ, εκτός από την υπέρβαση της-που την έχουν ήδη φορτώσει στους πολιτικούς, είναι τόσο σίγουροι ότι θα καταφέρουν οι αγορές να συνέλθουν και θα επιστρέψουν στην προτεραι κατάσταση ελευθερίας. Αυτή η άποψη και αν λέγεται ή της ασυδοσίας, όπως απέδειξε η χρηματοπιστωτικής κρίσης και κατέληξαν ότι «πρέπει να προστατεύσουμε τις ελεύθερες αγορές. Οι ελεύθερες αγορές νικούν στο τέλος πάντα...».

Και για να καλύψουν την αέναη κρατική παρέμβαση, ενώ εξέφρασαν την ευγνωμοσύνη οι μάνατζέρ για την παρέμβαση του κράτους «θα έχει ημερομηνία λήξης», λες και η κρατική παρέμβαση σταμάτησε ποτέ. Μονό η μορφή και ο τρόπος της παρέμβασης αλλάζει, ανάλογα κάθε φορά με τις ανάγκες που έχει το κεφάλαιο. Σε κάθε περίπτωση, το κράτος είναι πάντα παρόν και πάντα προς όφελος του κεφαλαίου. Ετσι φτάσαμε στο τραγικό φαινόμενο να είναι ασύδοτες οι τράπεζες και υπό επιτήρηση τα κράτη.

Φέτος, όλοι ζητανεύουν τη βοήθεια του κράτους, όλοι όμως κρύβονται από τους μετόχους τους, που τους είχαν καλομάθει σε κολοσιαία μερίσματα και θεόρατα Μπόνους στα χρυσά παιδιά, παχυλές προμήθειες σε αυτούς που εξαπατούσαν για

λογαριασμό τους, τους λαού του κόσμου και τους συμπολίτες τους πουλώντας ουσιαστικά αέρα. Από ό,τι αποδείχθηκε όλοι ετοιμάζουν μαζικές απολύσεις σαν λύση.

Ο Βρετανός πρωθυπουργός από στιγμή που ξέσπασε η κρίση, μα και τώρα στο Νταβός λόγω πείρας για τον τρόπο και τα εργαλεία τα οποία χρησιμοποίησε η Αγγλία στα αμέσως μεταπολεμικά χρόνια και ξεπέρασε μια πρωτοφανή για την Αγγλία κρίση, μόλις χτύπησαν τα πρώτα καμπανάκια της δεύτερης χρονικά παγκόσμιας κρίσης (η πρώτη ήταν το 1929) του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου, αλλά ατομικά κατανεμημένου πλούτου, θέλησε θα παίξει το ρόλο του Σωσία της κρίσης.

Ουσιαστικά όμως, αυτό θεωρεί και προτείνει σαν καταλυτικό φάρμακο, δεν είναι τίποτε άλλο από τη μεταφορά τις όποιες και όσες συνέπειες της κρίσης στις πλάτες των λαών γενικά, και των εργαζομένων και συνταξιούχων ειδικά. Όσο για τις μεθόδους είναι: η εθνικοποίηση και η κρατικοποίηση, που σκοπό πάντα έχουν τόσο η μια όσο και η άλλη τη διάσωση του συστήματος, να καλύψει και να αποπληρώσει-επανορθώσει και τις όποιες άλλες ζημιές, οδήγησαν στην κρίση.

Η αστική τάξη αφού νίκησε τον χιλιόχρονο φεουδαρχισμό χωρίς να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Όπως ανεπιτυχώς προσπάθησε να κάνει ο τότε και τώρα έκπτωτος σοσιαλισμός. Η μετακίνηση του άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία, εκτός του ότι θα κάνει τον δούλο Ανθρωπο, θα αναζωογονήσει την κοινωνία των Ανθρώπων απαλλάσσοντας την από εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο, θα ανοίξει νέους ορίζοντες στην Ανθρωπότητα, θα εντάξει και στις νέες λαϊκές δυνάμεις που θα βγουν στο προσκήνιο, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα έχει μείνει από το παλιό και εκ συγχρονισμένη και αναγεννημένη η ανθρωπότητα, με επίκεντρο τον Ανθρωπο σεβασμό στους ανά τον κόσμο πολιτισμούς και της διαφορετικότητας θα βαδίσει ενωμένη χωρίς πολέμους και τους θανάσιμους ανταγωνισμούς του κεφαλαίου.

Αυτή τη μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία, που είναι το όνειρο, ο πόθος και η μακρόχρονη προσδοκία της κοινωνίας των Ανθρώπων, και που δεν πραγματοποιήσει η αστική τάξη με την επανάστασή της και ο έκπτωτος σοσιαλισμός παρά τις επαγγελίες του στο όνομα του οποίου εκατομμύρια Ανθρωποι, συμμερίστηκαν, αγωνίστηκαν και πολλοί έδωσαν και τη ζωή τους για την πολυπόθητη μετακίνηση, θα την κάνει όσο υπό ο επιστημονικός Σοσιαλισμός.

Ο Σοσιαλισμός που αναπτύσσεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα στα σπλάχνα του καπιταλισμού, που δαπάνες του κάνει την υποδομή του, όπως ο Φεουδαρχισμός έκανε τη δική του, του Φεουδαρχισμού το Δουλοκτητικό και του Δουλοκτητικού η Κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής. Τα σημερινά μέσα παραγωγή είναι σήμερα όσο ποτέ άλλοτε κοινωνικοποιημένα, ανεξάρτητα αν τα ελέγχουν άτομα και όχι η κοινωνία.

Αφού η εθνικοποιημένη ή κρατικοποιημένη παραγωγική μηχανή εθνικοποιηθεί ή κρατικοποιηθεί εκ συγχρονισθεί η πρόσβαρα αγορασμένη παμπάλαια και απαρχαιωμένη παραγωγική μηχανή και αφού εκσυγχρονιστεί με χρήματα του κράτους-λαού, υπάρχει ο αντίποδας στις δύο αυτές αποκλειστικά ευνοϊκές για το σύστημα και το κεφάλαιο υπάρχει και μια ακόμα πιο χαριστική.

Αυτή είναι η ιδιωτικοποίηση, που αποτελεί τον αντίποδα της εθνικοποίησης η την κρατικοποίηση αν συμβεί να προτιμηθεί κατά περίπτωση. Και είναι πιο χαριστική η ιδιωτικοποίηση απ την γιατί επαναφέρει την εθνικοποιημένη ή κρατικοποιημένη παραγωγική μηχανή σε ιδιώτες σε αντίθεση με την κοινωνικοποίηση που μεταφέρει από τους ιδιώτες-άτομα στο σύνολο

Αυτός ο τρόπος κλοπής-μεταφορά του κοινωνικού πλούτου σε ιδιώτες έχει χρησιμοποιηθεί πολλές φορές αρχής γενομένης από τη στιγμή που το καπιταλιστικό σύστημα αισθάνθηκε το πρώτο σήμα κινδύνου : ότι δηλαδή το καπιταλιστικό σύστημα λόγω της εκμετάλλευσης ατου συμφυής του πολέμου με το σύστημα, του τρόπου

παραγωγής και κατανομή, της εκμετάλλευσης Ανθρώπου από άνθρωπο, του συμφυούς του πολέμου και του δολοφόνου ανταγωνισμού και τη ληστρική εκμετάλλευση, η πρώτη οικονομική κρίση του συστήματος που σοβεί στη δομή και τα σύγχρονα σπλάχνα του ξέσπασε.

Η πρώτη παγκόσμια κρίση του συστήματος ξέσπασε όταν ολοκληρώθηκε το μοίρασμα του κόσμου σε αποικίες και σφαίρες επιρροή. Δεν έγινε όμως αντιληπτή από τον κόσμο. Τα περιθώρια από τις αποικίες και στις αποικίες ήταν μεγάλα συνεπώς δεν έγινε αισθητή. Ήταν η εποχή που είχε Μετέτρεψε το καπιταλιστικό σε κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Τότε η κρίση αυτή δεν έγινε αισθητή στο λαό για δυο λόγους. Ο πρώτος είναι ότι η κρίση αυτή, ήταν κρίση του συστήματος κάτι που δεν έχει γίνει μέχρι τότε ότι εμπεριέχεται στο σύστημα και ότι από την επικράτησή του πίστευαν ότι το σύστημα θα ήταν οριστικό αιώνιο και αμετάκλητο θεϊκό πλέον εσαεί αυτό και μόνο αυτό.

Στη χώρα μας, με την έννοια ότι υπάρχει στη χώρα (αυτή) μια βασική πεποίθηση στους κύκλους των οικονομολόγων η Κενσιανή προσέγγιση. Η προσέγγιση αυτή, με απλά λόγια, σημαίνει ότι, όταν η οικονομία πηγαίνει άσχημα και επιβραδύνονται οι ρυθμοί ανάπτυξης η λύση είναι οι επενδύσεις στο δημόσιο τομέα. Και βασικά σε αυτό που επικεντρώθηκε το Νιού Ντίλ και η δημιουργία της κοινωνικής ασφάλισης και της διοίκησης.

Πρόοδο και ανάπτυξη των έργων που αφορούν και δημιουργούν απασχόληση, παρακάμπτουν το θέμα του ισοσκελισμένου ισολογισμού. Στην πραγματικότητα μάλιστα στα αναπτυσσόμενα μη ισοσκελισμένο ισολογισμό. Στο βαθμό που υπάρχει συναίνεση μεταξύ Αριστερών, ελευθέρων, δημοκρατικών οικονομολόγων σχετικά με το ότι αυτό πρέπει να γίνει, τότε τα όποια εμπόδια είναι ρητορικά. Εξαρτάται δηλαδή από τη θέληση του, την ικανότητά του να κινήσει το υπουργείο να περάσει τα απαραίτητα Νομοσχέδια.

Μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, και ειδικά στη 10ετία του 50-60, ο φιλελευθερισμός στη χώρα μας με εργαλείο το κράτος και τα κεφάλαια των συνδικαλιστικών ασφαλιστικών ταμείων είχαμε ξεπεράσει και αυτά τα Σοβιέτ ακόμα σε εθνικοποιήσεις. Ο κ Παναγιώτης. Παπαλιγούρας σαν υπουργός συντονισμού τότε κατηγορήθηκε για Σοσιαλ-μανία.

Ο υπουργός Παν Παπαλιγούρα, αγοράζοντας με δαπάνες του κράτους, τις παμπάλαιες, (και ήταν πράγματι παμπάλαιες γιατί στη διάρκεια της κατοχής, οι Γερμανοί ανάλογα με τις ανάγκες που είχαν, τις υποχρέωναν να εργαστούν, έτσι που ούτε συντήρηση δεν μπορούσαν να κάνουν), και οι χρεοκοποημένες τότε επιχειρήσεις μας είπαν, ότι κάναμε την ποιο «αξιοθαύμαστη υπέρ του λαού εθνικοποίηση-κοινωνική επένδυση». Στη διάρκεια της κατοχής, οι κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, με διατάγματα, με ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως όμως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα. Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας τη στιγμή που η χώρα βρισκονταν σε πόλεμο με τον άξονα.

Η ενέργεια αυτή ήταν μια συνειδητή οικονομική ενίσχυση των πολεμικών βλέψεων του άξονα από τις κατοχικές κυβερνήσεις. Μια ενσυνείδητη συνεργασία που σκοπό την ενίσχυση των πολεμικών σχεδίων του άξονα-κατακτητή, το μέγεθος του οποίου κανένας, μα κανένας ακόμα δεν έκανε τον κόπο να μας πει ότι έγιναν αυτού του είδους συνεργασίες και παραχωρήσεις προς τον άξονα και κυρίως να προσδιορίσει το μέγεθος του κόστους, έτσι ώστε να συνυπολογιστεί στις υπόλοιπες αποζημιώσεις που διεκδικεί η χώρα μας από τη Γερμανία.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο αποσιωπάτε έντεχνα από τις όποιες έρευνες γίνονται. Αυτές λοιπόν, τις βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις που ήταν ενταγμένες στην πολεμική μηχανή του άξονα, και όποιες άλλες απαρχαιωμένες και

υπέρ χρεωμένες επιχειρήσεις εθνικοποίησε το μετά-απελευθερωτικό κράτος-δημόσιο (Ο λαός) τις πλήρωσε πρόσβαρα με χρυσάφι.

Και αφού τις εξυγίανε, όταν έγιναν κερδοφόρες, οι ιδιώτες επιχειρηματίες δεν μπορούσαν να αντέξουν στη σκέψη, ότι το δημόσιο τους ανταγωνίζεται. Την επόμενη της εξυγίανσης με χίλιους τρόπου άρχισε όπως συνήθως, το ίδιο το δημόσιο να υπονομεύει λειτουργικά και αξιακά τις δημόσιες επιχειρήσεις, προκειμένου να τις μεταπουλήσει με το αιτιολογικό να μεταρρυθμίσουμε την οικονομία, κατά περίπτωση στους ίδιους μισοτιμής και επιπισθώσει και σε πολλούς χαρισματικά όπως έγινε και με τις παγωμένες πιστώσεις που και γι' αυτές δεν μας έχουν πει τίποτε ακόμα.

Το ίδιο συνέβει και στην υπόλοιπη δυτική Ευρώπη. Ιστορικά είναι αποδεδειγμένο ότι και στο φιλελευθερισμό παλιά και τώρα με τον Νέο φιλελευθερισμό, οι μάνατζερ της οικονομικής Ελίτ λένε και είπαν στο Νταβός: είπαν ότι «πρέπει να προστατεύουμε τις ελεύθερες αγορές που η ασυδοσία τους σε συνδυασμό με την χρηματοπιστωτική ασυδοσία οδήγησαν στην κρίση, ο οποία κρίση λένε ότι συμβάλει στην τακτοποίηση των έσω καπιταλιστικών διαφορών.

Ενώ ο ιδιώτης επιχειρηματίας ισχυρίζεται ότι σαν άτομο απαλλαγμένος από την κρατική παρέμβαση και τον κρατικό ανταγωνισμό, όχι μόνο τα ξέρει αλλά και τα μπορεί όλα. Και ενώ δεν βάζει ούτε την μια πέτρα πάνω στην άλλη χωρίς κέρδος. Και όχι μόνο κέρδος αλλά πολύ γρήγορο (αφού η ζωή είναι μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτη) και κυρίως ενεξέλιγκτο κέρδος. Αλήθειά ποιος, οι ποιοί ιδιώτες έκαναν ανά τον κόσμο και στη χώρα μας, με δικές τους δαπάνες ένα έστω έργο υποδομής: στα Λιμάνια, τα αεροδρόμια, τους σιδηροδρόμους και τον αυτοκινητόδρομους γενικά και τον Θεσσαλονίκης Αθήνα και τώρα το σύγχρονο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο και όποιους άλλους εκσυγχρονισμούς. Και αναρωτιέται ο καθένας όταν το κράτος, η κοινωνία στο σύνολό της, δεν μπορεί να κάνει τις αντίστοιχες κάθε φορά μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονισμούς, πως είναι δυνατόν να τους κάνουν τα μεμονωμένα άτομα; Μάλλον κάποιο λάκκο έχει η φάβα που λέει ο λαός.

Εμφορούμενοι λοιπόν οι κεφαλαίο-κράτες από την αντίληψη-πεποίθηση ότι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση. Και με την προσθήκη ενός αντίστοιχου δόγματος: ότι ο δυνατός παίρνει όσα του επιτρέπει η δύναμη ή όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος, οι λαβές της εξουσίας βρίσκεται τοπικά κατά χώρα και παγκόσμια στα χέρια των G7 και στους απογόνους τους. Κλασικό παράδειγμα η χώρα μας που από το 21, οι λαβές της εξουσίας δεν έφυγαν ούτε για μια στιγμή και κατά ελάχιστο από τα χέρια της συντηρητικής Δεξιάς και τους απογόνους τους.

Ο νεοφιλελευθερισμό μέσω της παγκοσμιοποίησης, εκμεταλλεύεται και να απομιζά κέρδη από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ένας Νεοφιλελευθερισμός που μέσω της παγκοσμιοποίησης και της δύναμης τα θέλει όλα. Μα όλα. Και τα παίρνει όλα. Ηρθε-είναι λένε, σαν το μεγάλο κυκλώνα που στην τυφλή του μανία, δεν αφήνει τίποτε όρθιο. Ισοπεδώνει τα πάντα και καθαρίζει το έδαφος από τα όποια εμπόδια, μπορεί να εμποδίσουν στην προέλαση και την εφαρμογή του.

Βέβαια επιστροφή στο παρελθόν δεν γίνεται, και αυτό γιατί είναι πλέον παρελθόν. Τα αυριανά και μελλοντικά πρόβλημα πράγματι δεν αντιμετωπίζονται και ούτε λύνονται με παροχυμένες απόψεις. Πολύ περισσότερο δεν λύνονται με ιδεολογήματα και πολιτικό-οικονομικές προκαταλήψεις. Πως όμως να μην κατακρίνεις, και πως να μην αντιδράσεις και κυρίως πως να μην αναζητήσεις και μια άλλη, εκτός, του Νεοφιλελευθερισμού λύση, που όχι μόνο τα θέλει αλλά και τα παίρνει όλα; Και τη ζωή σου ακόμα;

Βέροια Κόγιας Νίκος

«ΤΟ ΣΥΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΠΙΛΑΤΟΥ»

Πριν από καιρό και συγκεκριμένα στα ογδόντα εξάχρονα γενέθλιά μου, ένας αγαπητός συναγωνιστής και για πολλά χρόνια συγκρατούμενος, είχε την καλή έμπνευση να μου στείλει για δώρο. Το βιβλίο του Εισαγγελέα Εφετών Παύλου Δελαπόρτα, με τίτλο «Σημειωματάριο ενός Πιλάτου». Και εγώ να έχω την καλή τύχη να διαβάσω ένα αξιόλογο βιβλίο από τα παλιά.

Στην ευχητήρια κάρτα έγραφε «Να θυμείς τα παλιά καθώς και το πως εμείς οι άνθρωποι της προσφοράς βρεθήκαμε, όπως και οι αγωνιστές του 21 στα κάτεργα της Γυούρας και μεσαιωνικές φυλακές της Πύλου, της Κέρκυρας, του Επταπυργίου, της Κεφαλονιάς κλπ, τις (χάψες) του Μακρυγιάννη» και τα φρικτά μεσαιωνικά κάστρα όπως τις χαρακτήρισε ο Κοραΐς»

Η ευχητήρια κάρτα σου αγαπητέ αξέχαστε φίλε και συναγωνιστή, μου θύμισε όχι μόνο πολλά από τα «παλιά» αλλά και σύγχρονα γεγονότα και ιστορικά δεδομένα, πολλά από τα οποία είχαν εξ ίσου μεγάλη ιστορική σημασία, κόστος και συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Και το βασικότερο μου θύμισε ότι η ζωή και η πορεία της ζωής κάθε ανθρώπου, λειτουργεί ακριβώς όπως λειτουργεί και η ιστορία.

Η ιστορία κάθε ανθρώπου και χώρας, την περίοδο εκείνη, εκτός από αυτούς που της γύρισαν την πλάτη, είναι μια πληγή στο σώμα κάθε ανθρώπου και της χώρας συνολικά. Μια πληγή, που ενώ με τον χρόνο κλείνει. Η **ΟΥΛΗ** όμως, παραμένει για να θυμίζει στον Άνθρωπο το διάβα της ζωής του και στη χώρα την ύπαρξη και τη συμβολή της στο κοινωνικό-πολιτιστικό γίνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων.

Όσο για το Βιβλίο του εισαγγελέα Κ Παύλου Δελαπόρτα, σε ευχαριστώ από καρδιάς. Είναι ένα ντοκουμέντο που βίωσε και έγραψε ο ίδιος «Και εύγε του». Ένα ντοκουμέντο, αν όχι αντίστοιχο με αυτό των Δικαστών Τερτσέτης και Νικολαΐδης, που έμειναν στην ιστορία, γιατί τόλμησαν να σηκώσουν το Ανθρώπινο και Δικαστικό τους ανάστημα και έσωσαν τα κεφαλιά των Αγωνιστών: Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα και στο πρόσωπό τους την Παλιγγενεσία της Ελλάδας.

Οποίος είχε την τύχη να διαβάσει τη «Δίκη του Στρατηγού Κολοκοτρώνη» ασφαλώς θα γνωρίσει το βαρύ κόστος που πλήρωσαν αυτοί οι αξιοθαύμαστοι Άνθρωποι και Δικαστές, επειδή αρνήθηκαν να υπογράψουν την ποινή του θανάτου, που επέβαλε με την υπόδειξη του Υπουργού δικαιοσύνης και την απειλή των όπλων το Δικαστήριο. Μα και τον εισαγγελέα Κ Δελαπόρτα, δεν τον άφησαν Αλώβητο.

Μπορεί το έργο του Κ Δελαπόρτα, να μην είναι σαν πράξη αντίστοιχο με αυτή του Τερτσέτη-Νικολαΐδη. Καταγράφει όμως και φωτίζει πως λειτούργησε η μετά απελευθερωτική **ΔΟΤΗ** με τα Αγγλικά όπλα εξουσία, το ρόλο και τη σχέση των συνεργατών και του παρακράτους με αυτή την εξουσία. Μα και πως αυτή η ΔΟΤΗ εξουσία, λειτούργησε και εξόντωσε χιλιάδες αγωνιστές του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα 1941-45, και την συμβολή του, καθώς ήταν ενταγμένος στο στρατηγείο του συμμαχικού αγώνα και πόσο συνέβαλε στην ήττα του άξονα. Μετά την ολοκλήρωση της δημοσίευσης του κειμένου θα σου στείλω αντίγραφο.

Σε ευχαριστώ για άλλη μια φορά από καρδιάς, που μου έδωσες τη δυνατότητα να κοιτάξω και να αναστοχαστώ την Ουλή. Την **Ουλή** που μας επικάλυψε μεν την πληγή. Μια πληγή, που δεν είναι άλλη από τα βάσανα του Ελληνικού λαού στη διάρκεια της δικτατορίας του 1936-40, 1941-44 και 1944-1974 μέχρι την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών τον Ιούλιο του 1974

Η ουλή ήταν αυτή που με γύρισε 72 χρόνια πίσω. Χρόνια που εκτός από τα παιδικά μου, θυμήθηκα την Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο, τρία αδέρφια μου πολέμησαν στον πόλεμο αυτό, (ο ένας πολύτεκνος) και σε συνέχεια, ότι πριν απ την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου: η πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας, εγκαταλείποντας λαό και χώρα ακολουθώντας τους πάτρωνες τους. Ενώ η χώρα

σφάδαζε κάτω από τη μπότα των κατακτητών, η «ηγεσία» έφυγε για τα ήρεμα και απάνεμα λιμάνια και τα Λονδίνα. Ο Γ.Σεφέρης υπάλληλος τότε του υπουργείου εξωτερικών περιγράφει ανάγλυφα τον τρόπο που οι ηγεσίες πολιτική και στρατιωτική εγκαταλείψανε λαό και χώρα.

Όπως είναι γνωστό μετά την κατάρρευση του αλβανικού μετώπου τα πάντα είχαν διαλυθεί και η Μπότα των κατακτητών πατούσε το «Αγίο της Χώρας οι δολοφόνοι χιτλερικοί...» και η πείνα, η Λάμια πείνα. Αυτή η αγιάτρευτη και απολέμητη αρρώστια σκότωνε τα Ελληνόπουλα. Οι επίορκοι στρατηγοί δημιούργησαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση. Τότε οι Έλληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Όσοι δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως όλα είχαν χαθεί, πως μπαίναμε σε βαθύ και ατελείωτο σκοτάδι, περίμεναν εν εναγωνίως πως κάτι θα γίνει... Και όταν στις 27 του Σεπτεμβρίου του 1941, έμαθαν ότι ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, (ΕΑΜ). Οι Έλληνες ξανά-κοιτάχθηκαν στα μάτια. Τη φορά αυτή όμως βαθιά, με νόημα και ξεχωριστή σημασία...

Το τρισκατάρατο για αρκετούς ΕΑΜ, που ιστορικά πλέον είναι γνωστός ο ρόλος που έπαιξε και που έμελλε να παίξει μετά την ίδρυσή του. Το ΕΑΜ ήταν αυτό που ανέλαβε τον κύριο ρόλο στην οργάνωση του ελληνικού λαού κατά τη διάρκεια της τριπλής φασιστικής κατοχής στη χώρα μας. Όμως παρά τα χρόνια που πέρασαν, τα μηνύματα, η σημασία και ο ρόλος που έπαιξαν στη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας, ήταν, είναι και παραμένει όχι μόνο επίκαιρα ζωντανά, αλλά και ανεξίτηλα χαραγμένο στη μνήμη του λαού.

Η δημιουργία του ΕΑΜ δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Ψυχή, οργανωτής, σηματοφόρος και αιμοδότης του ΕΑΜ ήταν το ΚΚΕ, που με πρωτοβουλία του κάλεσε το λαό σε αγώνα. Στους βασικούς στόχους του ΕΑΜ ήταν η προσπάθεια συγκρότησης Πανελλαδικού Απελευθερωτικού Μετώπου από όλα τα κόμματα και οργανώσεις που ήθελαν να αγωνιστούν για το διώξιμο των κατακτητών, που δεν ήταν ένας αλλά τρεις για την απελευθέρωση της χώρας.

Δυστυχώς παρά τις μακρόχρονες και επίμονες προσπάθειες του Εθνικού Εργατικού μετώπου (ΕΕΑΜ) και του ΚΚΕ, οι ηγεσίες των μεγάλων προπολεμικών αστικών κομμάτων, οσων έμειναν στη χώρα (πολλοί για λίγο), απέκρουσαν τις προτάσεις για συνεργασία με βασικό επιχείρημα πως αγώνας κάτω από αυτές τις συνθήκες, σημαίνει σύγκρουση με τη Γερμανία. Τη Γερμανία που ήταν ατμομηχανή άξονα. Οτι θα είναι όχι μόνο «μάταιος» αλλά και «τυχοδιωκτισμός». Ένας πόλεμος με την Γερμανική αυτοκρατορία και με ένα στρατό που έχει ήδη κατακτήσει εκτός από την Αγγλία ολόκληρη την Ευρώπη. Ο λαός όμως δεν τα δέχθηκε αυτά τα επιχειρήματα με πρώτους τους τραυματίες του αλβανικού πολέμου που έτυχε την εποχή της κατάρρευσης του μετώπου να βρίσκονταν με αναρρωτική άδεια, μα και πολλοί που ήταν καθηλωμένοι στα Νοσοκομεία.

Μίλησαν για πολλά και για τη συνέχιση του πολέμου στα βουνά, για την ανυπαρξία οπλισμού... και όταν ξανά μαζώχθηκαν μίλησαν και για πολλά αλλά και αποφάσισαν: όσοι μπορούσαν να σταθούν στα πόδια, παροτρύνοντας και άλλους να πάνε στο Βέρμιο να μαζέψουν και να κρύψουν όπλα. Το Βέρμιο που για τον Αλβανικό πόλεμο, που ήταν η δεύτερη γραμμή άμυνας είχε μείνει.

Με την κατάρρευση του μετώπου σε πολλά σημεία της Ελλάδας έμεινε αρκετός οπλισμός. Πολλά από τα όπλα αυτά μαζεύτηκαν και κρύφτηκαν στα γύρω χωριά. χρησιμοποιήθηκαν στην Αντίσταση. Πολλά χωριά πλήρωσαν μεγάλο κόστος για την συλλογή και την παράδοσή τους στις αρχές κατοχής ύστερα από τις κατ' επανάληψη δημοσίευση στον ελληνόφωνο γερμανικό τύπο θα εκτελούνται με συνοπτικές διαδικασίες στην ποινή του θανάτου.

Λόγια του Στρατηγού Δ Καθενιώτη «Το Βέρμιο στο Αλβανικό πόλεμο το είχαν ιεραρχήσει σαν το δεύτερο μέτωπο «από όπου οι Ελληνικά Μεραρχία θα έπαιζαν αν τότε μεταξύ της τοποθεσίας του Βερμίου και της οχυρώσεως ταύτισης προς πλήρη της επικράτησιν της οξυδιαρκεί του Γ Στρατηγείου». Μετά την κατάρρευση του μετώπου οι προ ιδιασμένοι και αυτοί που ενδόμυχα δεν πίστευαν ότι χάθηκαν τα πάντα, όχι μόνο άρχισαν να μαζεύουν

όπλα και παρότρυναν τους χωρικούς των γύρω χωριών να μαζεύουν και αυτοί όπλα και όποιο άλλο πολεμικό αντικείμενο έμεινε στους χώρους των οχυρωμάτων.

Όταν διέρευσαν φήμες για την ύπαρξή τους οι συνεργάτες υπό την ένοπλη προστασία των Γερμανών πήγαν στο Μεσόβουνο και ζήτησαν από αυτούς που μαζέψαν όπλα από την γύρω περιοχή να τα παραδώσουν. Στην απάντηση των χωρικών ότι «δεν είχαν μαζέψει όπλα, οι Γερμανοί σκότωσαν τον πρόεδρο και αρκετούς ύποπτους για κατοχή όπλων. Φεύγοντας, οι συνεργάτες έκαψαν το χωρίο. Το Μεσόβουνο για τον ίδιο λόγο κάηκε και δεύτερη φορά. Νεκροί ξεπερνούν τους 250

Όπως το Έπος του 40, έτσι και η ίδρυση του ΕΑΜ, όπως ήταν φυσικό δεν άφησε ανεπηρρέαστους τους Έλληνες αστούς πολιτικούς και τους Δυτικούς και ειδικά τους Αγγλους, που σαν αποικιοκράτες και οι διαφθεντεύοντες αυτού του τύπου μετά την πρόσδεση της Αναστημένης Νεοσύστατης Ελλάδας στο δικό τους γαιωστρατηγικό άρμα, όχι μόνο δεν είδαν με καλό μάτι την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, (ΕΑΜ), αλλά έχοντας γνώση τον ανθελληνικό ρόλο που έπαιξε συνεργαζόμενοι και αρωγός της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, τα ευρωπαϊκά ανακτοβούλια και τις αντιδραστικές δυνάμεις της Ευρώπης, να μην αναστηθεί Νεοελληνικό κράτος πριν από την Παλιγγενεσία, κατά τη διάρκειά της να την προσδέσει στο δικό της γεωστρατηγικό άρμα. Κάτι που δυστυχώς μετά την εξόντωση των συντελεστών της Επανάστασης και κυρίως και με την συναίνεση και κυρίως αυτή της τότε ηγεσίας, δυστυχώς το κατόρθωσε αμαχητή και χωρίς το παραμικρό κόστος, αφού η απόφαση ήταν κοινή συναίνεση.

Συνεπώς, για ό,τι και για όσα συνέβησαν έκτοτε, και ήταν όχι μόνο πολλά εις βάρος της χώρας και εγκληματικά και προδοτικά ακόμα δεν πρέπει να κακίζουμε τους ξένους, όποιοι και ήταν κάθε φορά αυτοί, αλλά τον ίδιο τον εαυτό μας με πρώτη την εκάστοτε ηγεσία, αλλά του καθένα μας που δεν αντισταθήκαμε όταν έπρεπε και όσο έπρεπε! Αν μας πληγώνει η Ελλάδα όπου και αν γυρίσουμε το μάτι δεν φταίνει μόνο οι ξένοι. Πρώτα και κατά κύριο λόγο φταίμε **ΕΜΕΙΣ**. Ας μην τους επιτρέπαμε να κάνουν αυτά που έκαναν εις βάρος μας και εις βάρος της αξιοθαύμαστης κατά τα άλλα χώρα μας.

Διαβάζοντας κανείς με προσοχή την Νεοελληνική ιστορία, παρά τις διαστρευλώσεις, τις παραποιήσεις και τις προσαρμογές στα εκάστοτε συγκυριακά, τα ταξικά και τοπικά δεδομένα και συμφέροντα, μπορεί και ο πιο απληροφόρητος αναγνώστης, να παρακολουθήσει, σαν σε ανατομικό τραπέζι, το ρόλο που έπαιξε ο κάθε παράγοντας από την παλιγγενεσία και μετά σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου, και ειδικά στη διάρκεια του μεσοπολέμου, του Β! Π. Πολέμου του Αλβανικού πολέμου, την κατοχή, την Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο και τη χούντα, μα και μετά την πτώση της χούντας και σήμερα ακόμα.

Θα δει ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στη χώρα μας για την παγκόσμια κυριαρχία. Τα βρόμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκαν για να δέσουν και να σιγουρεύσουν **ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ** την νεοσύστατη κρατική μηχανή μετά την Παλιγγενεσία και την αναδιοργανωμένη μετά κατοχική κρατική μηχανή, να μην τους ξεφύγει κανένα μικρό βιδάκι στην συναρμολόγηση και την επαναφορά της στα προ της 27ης Αυγούστου του 1936.

Η παλιά, αδίσταχτη, ξεσκολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί. Εσωτερικά είχε αφοσιωμένους συνεργάτες από παλιά και λαμπρότερα από το 1936 και μετά. Με πρώτη την σαν από θαύμα νερό αναστημένο Δεξιό κατεστημένο, που έτρεμε την απεξάρτηση της χώρας και απελευθέρωση του λαού για τα ανομήματα που είχε διαπράξει, και κυρίως να μη χάσει τις λαβές της εξουσίας, πουλούσε και την ψυχή του στο διάβολο για να μπορέσει να κρατήσει την εξουσία στις βρόμικες λαβές του. Είδε σα σωρήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς όπως προηγούμενα είχε δει τους Γερμανούς.

Μα και μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης για να διατηρήσει και αυτήν ακόμα την λίγη, ελάχιστη εξουσία που οι ξένοι, η Δεξιά και η αδίφαινη ολιγαρχία της είχαν αφήσει. Φοβούμενη να μην την «χάσει» στην πιο κρίσιμη για το λαό και τη χώρα στιγμή, αντί να προσεταιριστεί αυτό το εθελοντικό λαϊκό κίνημα, συμπαρατάχθηκε με τον φύση εχθρό της τους Άγγλους και οδηγήθηκε η χώρα σε νέες καταστροφές, με τη βοήθεια και τη συναίνεσή **ΜΑΣ** μας, μας έδωσαν όλους τους Έλληνες μαζί χειροπόδαρα οι ξένοι και από τότε προσπαθούμε να βγούμε από το αδιέξοδο.

Αδιέξοδα που και σήμερα ακόμα η χώρα είναι παγιδευμένη: Όπως Εθνική και οικονομική ανεξαρτησία, ακεραιότητα και αυτοτέλεια, δημοκρατία και ελευθερία. Και αυτό γιατί τα όποια προβλήματα προέκυψαν έκτοτε, χούντες, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο (Σισμείκ και τώρα το Νορβηγικό) ΣΙΑ απραγή μεταναστών, ξένοι πράκτορες υποκλοπές (και αυτού του Πρωθυπουργού ακόμα) αν και ήταν και παμένει στόχος των ξένων, δεν ξεπληρώσαν ξαφνικά και απρόσμενα και ούτε ήρθαν από μόνα τους. Βάλαμε και **ΕΜΕΙΣ** όχι μόνο το χεράκι μας αλλά και σε πολλά την **υπογραφή** μας.

Και ας Είμαστε βέβαιοι ότι χωρίς **ΕΜΑΣ** και την **υπογραφή** μας, η ζωή του λαού και τα προβλήματα δεν θα ήταν τόσα και κυρίως τόσο μεγάλα και τόσο περιπεπλεγμένα με τη διαπλοκή. Αν δεν είχαμε συμμετάσχει και αν δεν την είχαμε βάλει, δεν είχαμε φτάσει σήμερα στο σημείο να διεκδικεί η γενιά των 700 ευρώ την αναθεώρηση της μεταπολίτευσης, που από ό,τι φαίνεται η νίκη του Γράμμου, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τα «Πέτρινα Χρόνια», η βία και η Νοθεία, τα σχέδια «Σχέδια καρδαμάκη και Περικλής» τα κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, οι αποστασίες, χούντα, λαοσυνάξεις, οι διαπλοκές των φορέων εξουσίας και η εν ενεργεία δομική-τεκτονική οικονομική κρίση οδηγούν στο συμπέρασμα ότι και η ίδια η μεταπολίτευση έχασε τη δυναμική της.

Και συνέβησαν όλα αυτά γιατί από ό,τι αποδείχθηκε, ποτέ μέχρι σήμερα παρά τα 190 σχεδόν χρόνια απ την παλιγγενεσία και 64 απ την απελευθέρωση της χώρας από τους τρεις κατακτητές δεν σκεφθήκαμε ότι χάσαμε τότε μια: μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη Πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για ΜΑΣ τους ΕΛΛΗΝΕΣ και τα όποια προβλήματα να τα πάρουμε στα δικά μας και μόνο χέρια, να ανασυγκροτήσουμε τη χώρα, να κρατήσουμε μεταξύ **ΜΑΣ** τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι **ΜΑΣ**.

Μια προσπάθεια που έγινε στη Βάρκιζα πάντα με θυσία της Εθνικής ΕΑΜικής Αντίστασης δεν καρποφόρησε. Και δεν καρποφόρησε γιατί στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων η Αντιστασιακή αντιπροσωπεία, δεν συζητούσε με μια ελληνική αντιπροσωπεία, που να έχει και να προβάλλει μια διαφορετική, δική της πρόταση για τη λύση για τα άμεσα και μελλοντικά προβλήματα της χώρας, αλλά με μια **ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΗ**.

Αλλά με μια **ΔΥΝΑΜΗ** μετά την ένοπλη επέμβαση στις 4 του Δεκέμβρη 1944, ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διορίζει και έπαιε Υπουργούς, δημόσιους υπαλλήλους, Περιπεράδες, εφημεριδοπώλες και θυρορούς ακόμα. Οργάνωνε και όπλιζε συμμορίες δωσίλογων και καλούσε σε παν στρατιά, φυγάδες, κιοτήδες και πλιατσολόγους να συστρατευτούν για τη σωτηρία της χώρας από τον κομμουνιστικό «κίνδυνο». Καλούσε αυτούς που μετετρέπουν το αίμα των λαού σε χρυσάφι. Και για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους: Πολλών το **ΕΙΧΕΝ** τους δεν ήταν αντίστοιχο με το **ΕΙΝΕ** του, μετά τον Αλβανικό πόλεμο, την κατοχή, τον εμφύλιο και την πτώση της χούντας.

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν αυτά τα 190 χρόνια από την παλιγγενεσία και τα 64, που πέρασαν από την απελευθέρωση, ενώ βλέπουμε ολοκάθαρα πια-σε όποια παράταξη και κόμμα και αν ανήκει ο καθένας-δεν θέλουμε ακόμα να δεχθούμε ότι ανεξάρτητα από το τι έκαναν οι ξένοι και οι συνεργάτες τους (αυτοί τη δική τους δουλειά έκαναν, τα συμφέροντά τους κατοχύρωναν), ανεξάρτητα λοιπόν, από το τι έκαναν οι ξένοι, εμείς χρέος είχαμε να ελέγξουμε πρώτα τον εαυτό μας, την παράταξή μας και ο καθένας την ηγεσία του για το τί έκανε και τι δεν έκανε.

Αν παρακολουθούσαμε και καταγράφαμε με άγρυπνο μάτι τα γεγονότα και τους αρμούς της κρατικής μηχανής, θα διαπιστώναμε ότι οι αποφάσεις και οι πολιτικές πράξεις της κυβέρνησης ήταν οι περισσότερες όχι μόνο άστοχες και προς την αντίθετη και έξω από τα συμφέροντα του λαού και της χώρας και εκτός εποχής. Ξεπερασμένες από τα πράγματα και επικίνδυνα στις καινούριες συνθήκες που δημιουργήθηκαν στη διάρκεια της κατοχής και ειδικά μεταπολεμικά δεδομένα.

Για όσους διάβασαν και αυτοί που έζησαν τα γεγονότα του μεσοπολέμου, του Αλβανικού πολέμου και της κατοχής διαπιστώσαμε, πως κάθε φορά που ο ελληνικός λαός, συντόνιζε τις προσπάθειες και με τον αγώνα του έφερνε στη μέση επιτακτικά δικά του προβλήματα για λύση, όπως στη διάρκεια της κατοχής και προ χουντικά, γινόταν απειλητικός, έφτανε στο σημείο να πάρει στα χέρια του τις τύχες της χώρας, να αυτοκαθοριστεί και να καταλήξει μόνος του σε αποφάσεις

Ας μην κακίζουμε συνεπώς μόνο του ξένους, αφού εμείς τους ανάβουμε το πράσινο Φως να δράσουν όπως έδρασαν και να κάνουν αυτό που τους επιτρέψαμε και τους επιτρέπουμε ή του ζητήσαμε να μας κάνουν: να φέρουν τους Τζώνιδες με τα σιδηρικά τους και αργότερα να συμπεριεληφθούμε στο «Δόγμα Τρούμαν, να τελειώσουν τον εμφύλιο πόλεμο, που άρχισαν ιδεολογικά την μετά μετονομασία του ΣΚΕ σε ΚΚΕ και ένοπλη μετά την ίδρυση του ΕΑΜ ακόμα κι όλη την κατοχική τετραετή σχεδόν περίοδο προσπαθούσαν να ελέγχουν τον Ελλαδικό χώρο οι Αγγλοι.

Πάντα κάτι συνάμβανε και αυτή η πορεία ανακόπτονταν βίαια: το 1887 στη Θεσσαλία, το 22 στη Μικρά Ασία, μετά απελευθερωτικά και την Κύπρο, όχι βέβαια από την ικανότητα των ξένων. Πάντα η ίδια ιστορία, λες και από τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη, να επαναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε ευθεία γραμμή. Πάντα μετά από ένα απότομο ή απρόσμενο ανέβασμα, ακολουθεί μια πτώση, σαν να πρέπει λαός και χώρα, μα και το επαναστατικό κίνημα στην Ελλάδα να μένει περιορισμένο, συρρικνωμένο, ξεκομμένο από τις πλατιές λαϊκές μάζες και τα προβλήματα της χώρας, για να μπορεί έτσι να ελέγχεται αποτελεσματικότερα, να ποδηγετείτε από το κατεστημένο, για μη ξεφύγει σε «επικίνδυνους» πειραματισμού και αναζητήσεις ο λαός, να μη γίνει πονοκέφαλος του κατεστημένου και των κέντρων που αυτό συνεργάζεται.

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος εκτός του ότι ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά τη λήξη του πρώτου. Ο πόλεμος σε σχέση με τους άλλους και μα αυτό ακόμα τον πρώτο, παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα, και σε τέτοια πρωτοφανή κλίμακα που έχουν να συμβούν στη γηραιά Ηπειρό μας κάμποσους αιώνες.

Η αιτία είναι η παρουσία του φασιστικού στοιχείου στα παγκόσμια πολιτικό-κοινωνικά δεδομένα: Με βασικό στόχο την από κοινού εξόντωση του Νεοσύστατου Σοσιαλιστικού συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Αυτή η μαζική αποθηρίωση που παρατηρήθηκε, δεν μπορεί να εξηγηθεί με, και από φυλετικά αίτια μόνο. Δεν μπορεί να ισχυρισθεί κανείς που βίωσε αυτή τη συμπεριφορά των Γερμανών, ότι είναι Ούνοι ή ότι τους κινυγάζει κάποιος άλλος Αταβισμός. Τους Γερμανούς και ευτυχώς όχι όλοι και πολλούς Ιταλούς, Ούγγρους, Βουλγάρους και όποιοι άλλοι ασπάστηκαν την ιδεολογία του Ναζί-φασισμού αυτή ήταν η αιτία που τους αποθηρίωσε. Όπως και Νεοφιλελευθερισμός αποθηρίωσε τώρα τους Αγγλο-Ξάξωνες.

Όταν την αυγή τον Οκτώβρη του 40, ήχησαν δαιμονισμένα οι σειρίνες, δυο κατηγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν προς διαφορετική κατεύθυνση. Η πρώτη, η μεγάλη, η δημοκρατική, αληθινά ηρωική ξεκίνησε για το μέτωπο. Ήταν χωρίς τον αντίστοιχο οπλισμό παρά το όργιο της Πέμπτης φάλαγγας για πλήρη οπλισμό και ανεφοδιασμό, ξεκίνησε σαν τους «καβαλάρηδες της Αποκάλυψης» με σκοπό να υπερασπιστούν τα πάτρια εδάφη και να κόψουν μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού, που από χρόνια είχε θρονιασθεί και στην Ελλάδα και έκανε βασανιστική και επίπονη τη ζωή των Ελλήνων. Ήταν αυτοί που σε έναν άνισο πόλεμο, διεξήγαγαν την πρώτη, νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα.

Η αλλη κατηγορία, μικρή, μετρημένη στα δάχτυλα πήρε το δρόμο προς τα καταφύγια της «Γκράν Βρετάνια». Από τα καταφύγια αυτά έκαναν τον πόλεμο: Βασιλιάδες και δικτάτορες, Γενικά Επιτελεία και οι στρατηγοί Παπαδημαίοι, Νικολούλιδες και μαζί τους οι της Επιμελητείας.

Η πρώτη ήταν ο Ελληνικός Λαός που βροντοφώναξε το μυριόστομο «ΟΧΙ». Το «ΟΧΙ» που συγκλόνισε την οικουμένη και την ηττημένη Ευρώπη. Ήταν ο λαός που ανέτρεψε την παγκόσμια αίσθηση για το αήττητο του άξονα. Η αλλη ήταν οι κιοτήδες και αυτοί που άρπαξαν και προσάρμοσαν το «ΟΧΙ» του Λαού στο στυφό στόμα του δικτάτορα Μεταξά. Ήταν αυτοί που πριν την κατάρρευση του μετώπου απ τη σιγουριά της «Γκράν Βρετανίας», εγκαταλείποντας λαό και χώρα συναποκομίζοντας και το εθνικό απόθεμα σε χρυσό, τα πιατικά και τα κάδρα ακόμα και με το πολεμικό πλοίο Αρντένα ακολούθησαν τους Αγγλους στα απάνεμα λιμάνια.

Μετά την κατοχή της χώρας για να μη μείνει «ακυβέρνητη» η χώρα και κυρίως ο λαός, οι εναπομείναντες (με λαμπρές εξαιρέσεις) οι επίορκοι στρατηγοί: Γεωρ Τσολάκογλου, Παναγ Δεμέστιχας, Γεωρ Μπάκος, Χαραλ Κατσιμήτρος, Νικ Μάρκου Σωτ Μουτούσης, Ιασ Παπαδόπουλος Πλοίαρχος και οι πολίτες Κωσ Λογοθετόπουλος Αντων Λιβεράτος, Νικ Λούβαρης και Παν Χατχημιχάλης καταργώντας το ελληνικό Βασίλειο ανακηρύξαν την Ελλάδα σε Ελληνική Πολιτεία και σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση και την 29 Απριλίου εξέδωσαν προκήρυξη προς τον ελληνικό λαό.

Στα βασικά της σημεία η προκήρυξη λέει:

«Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς, έφυγαν από τας Αθήνας εγκατέλειψαν ο πάτριον έδαφος. Υπό την ασφαλή προστασία της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από όλους μας να συνεχισθή ο αγών, το μάταιον του οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει

Η σκληρά πραγματικότητα είναι, ότι, μετά την κατάληψη των Αθηνών υπό του γερμανικού στρατού και μετά την φυγή των Αγγλων, δεν δύναται να γίνει ουδής πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος.

Κυβέρνηση που ετράπη εις φυγήν, ουδέν δικαίωμα έχει να απαιτεί από τον ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισιδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν...».

Ακολουθούν παραινήσεις για συσπείρωση και θυσίες για τα προβλήματα του λαού και της χώρας. Και κλείνει με την; «Αφεξής μακράν παντός ξένου συμφέροντος και οδηγούμενοι απλώς και μόνον ακραιφνές Ελληνικό συμφέρον, ας προσπαθήσομεν να ζήση η Ελλάς και να εξασφαλισθή εκ νέου εις τον λαόν ειρήνην και εργασία κανένας να μη διασπάσῃ... ».

Με την προκήρυξή του οι επίορκοι στρατηγοί επιδίωκαν τρεις βασικούς σκοπούς και στόχους: α) Όπως σύμπας ο λαός καταδίκασε την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας σαν πράξη αντεθνική-προδοτική. Για να μην εναρμονιστούν από το ξεκίνημα ακόμα μαζί τους. Και για να μην έχουν απ την αρχή απέναντι του σύνολο του λαού καταδίκασαν και αυτοί φραστικά την πολιτειακή, πολιτική και τη στρατιωτική ηγεσία, που στις πιο κρίσιμες για τη χώρα (μόνο) στιγμές την εγκατάλειψαν...

Αλήθεια μια κυβέρνηση που σκοπό και στόχο είχε, να κρατήσει υποτακτικό και υπόδουλο στους νέους κατακτητές το λαό, μπορούσε να μην καταδικάσει εστω και φραστικά τη φυγή τους; Αυτούς που σε αλλου καιρούς εκθείαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά» τους στα πεδία των μαχών;

β) Προσπαθούν μέσω της προκήρυξης να πείσουν το λαό ότι μετά την «φυγή των Αγγλων» και τον ερχομό του γερμανικού στρατού και κυρίως μετά την κατάληψη της Αθήνας απ τούς Γερμανούς, οι Έλληνες πρέπει να πάνε να σκέπτονται ότι βρίσκονται υπό κατοχή και ειδικά μετά το σχηματισμός της δικής τους γερμανόφωνης ελληνικής κυβέρνησης: Να μη σκέπτονται την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, την ανυπακοή και κυρίως την οργάνωση Εθνικής Αντίστασης για το ξεσκάβωμα λαού και χώρας. Η μελέτη όμως της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν

καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που δεν πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η Διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός στο σύνολό του.

γ) Ταύτισαν τον αγώνα με το «ισοδύναμο του σφαγιασμού και την αυτοκτονία», άρα και άσκοπη τη θυσία για αγώνα, αφού, τώρα πλέον είχε ήδη σχηματιστεί κυβέρνηση η οποία ενώ η χώρα βρίσκονταν υπό κατοχή τα συμφέροντα των οποίων ανέλαβαν να υπηρετήσουν και να εξυπηρετήσουν, τόλμησαν χωρίς τσίπα και εξεστόμησαν το: «μακράν παντός ξένου συμφέροντος και οδηγούμενοι απλώς και μόνον από ακραιφνές Ελληνικό συμφέρον, ας προσπαθήσωμεν να ζήση η Ελλάς και να εξασφαλισθή εκ νέου εις τον λαόν ειρήνη και εργασία κανέναν να μη διασπάνη». Υποταγή, υπακοή και η επάρατη καθιερωμένη δουλειά.

Οι Κούϊσιγκ όμως που γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα σε σχέση με αυτούς που έφυγαν και αυτούς που τους πήραν μαζί τους, για να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση μετά τον σχηματισμό πήραν, όλα τα μέτρα προκειμένου να μην τους προκύψει ένα τέτοιο γεγονός ή να το τσατίσουν στο ξεκίνημα. Και το βασικότερο για να μην υποχρεωθούν οι κατακτητές να χρησιμοποιήσουν δικές δυνάμεις στην επάνδρωση των μηχανισμών. Δυνάμεις που θα τις αποσπούσαν από τα μέτωπα, τους παραχώρησαν άθραυστο τον κρατικό μηχανισμό. Μηχανισμό απ τον οποίο λόγου της μεταξικής παιδείας δεν άλλαξαν ούτε του επικεφαλής των μηχανισμών. Όπως πχ τον αρχηγό της αστυνομίας πόλεων κ Εβερετ.

Η παραχώρηση είχε δύο στόχους. Οι μηχανισμοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Θα έλεγχαν για λογαριασμό και των τεσσάρων το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησα πάλτρωνές τους φεύγοντας και μέλλοντες να επανέλθουν κατακτητές, τους «τωρινούς» κατακτητές, τον εαυτό τους και τους συνεργάτες τους

Ακόμα η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει, ότι καμιά χώρα δεν αφήνει ανοργάνωτο το λαό. Στα Επιτελεία υπάρχουν σχέδια: Πόλεμου επιθετικού και αμυντικού, άμυνας μα και οργάνωση αντίστασης και κυρίως οργάνωση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας. Αρα για τους αξιωματικούς που το επάγγελμά τους είναι ο πόλεμος δεν είχαν παρά αντί, να σχηματίσουν την ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση: Να ανοίξουν τα συρτάρια, να πάρουν από μέσα τα Επιτελικά σχέδια να οργανώσουν Αντίσταση. Να καλέσουν το λαό να πλαισιώσουν τις γραμμές σε ΕΘΝΙΚΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ να κάνουν, αυτοί αυτό που έκαναν οι Κομμουνιστές και συγκρότησε το ΕΑΜ.

Όπλα υπήρχαν, πολεμοφόδια υπήρχαν, επιμελητείες υπήρχαν, ρουχισμό, και υπόδεση έστω μερική υπήρχε και κυρίως υπήρχε ο κρατικός μηχανισμός κλπ, κλπ υπήρχαν καθώς και πρότυπο οργάνωσης του ένοπλου αγωνιστή και της πολιτικής οργάνωσης

Αυτοί αντί γι' αυτό μαζί με τους επίορκους στρατηγούς που ήταν το αυγό του φιδιού, στο στρατό τελικά επέβαλαν με τις ευλογίες αυτών που όπως έγραφαν και στην πρώτη προκήρυξή τους προς τους Έλληνες μετά την συγκρότηση της πρώτης γερμανικής ελληνόφωνης κυβέρνησης κάλεσαν το λαό να κάτσει φρόνημα και να υπακούει και να υποταχθεί στα κελεύσματα των κατακτητών! Αυτά τους καταλογίζουν ακόμα και οι επίορκοι στρατηγοί.

Και το ωραίο είναι ότι αφού: εγκατάλλειψαν λαό και χώρα, δεν συμμετείχαν στην Αντίσταση, την πολέμησαν πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα, συμμετείχαν στο να ληστέψουν τον πλούτο της χώρας, οδήγησαν στην πείνα και το θάνατο εκατοντάδες χιλιάδες Ελλήνων μετά από κοινού συμφέροντος ορμόμενοι, οι μεν για να ξανά κυβερνήσουν, οι δε για να μη συλληφθούν και δικαστούν για τα πολιτικά, οικονομικά, εθνικά και ανθρώπινα εγκλήματα και σε πολλές περιπτώσεις εθνική «προδοσία» για να μην αναγνωρίσουν την προσφορά αυτών που οργάνωσαν Αντίσταση, συγκρότησαν από το ΤΙΠΟΤΑ και χωρίς ΤΙΠΟΤΑ ένοπλο στρατό, συμμετείχαν οργανωμένα στον πολιτικό και ένοπλο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα.

Και κυρίως να την αμφισβητήσουν και για να εξοντώσουν τους συντελεστές εκτός του ότι κάλεσαν να επέμβουν ένοπλα οι Αγγλοι διατύπωσαν και μια θεωρία που ενώ δικαιολογεί την δική τους στάση για ό,τι έκαναν και έγινε απλοποιώντας τα πάντα στο σχήμα:

«Καταλείφθει η χώρα, ολος ο κόσμος ήταν εχθρός της κατοχής και έτοιμος για θυσίες και αγώνα. Οποιος ήθελε μπορούσε να προσελκύσει το λαό και να αρχίσει αμέσως πόλεμο με τους κατακτητές. Μαλιστα μπορούσε να παρασύρει το λαό και σε αντί εθνικόφρονες ιδέες, ενώ ο ελληνικός λαός είναι γεννημένος «εθνικόφρονας»:. Όπως έλεγε ότι Αμα προλάβαινες (αλήθεια ποιος τους εμπόδισε να το κάνουν και αντί γι' αυτό πρόλαβαν προτίμησαν τη συνεργασίας;) μπορούσες εύκολα να κάνεις ό,τι θέλεις και να γίνεις και ηγέτης».

Μια Δημοκρατία που αιώνες τώρα φωλιάζει στα σπλάχνα του λαού, έβρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την Αγία Τριάδα, το παλάτι και τον βασικό τώρα πλέον μέτοχο, την αστική πλουτοκρατική ολιγαρχία, που άπληστη και κυνική, ξεπουλημένη στο διάβολο και τους ξένους караδοκούσε πάντα άπληστη και αχόρταγη. Με ψέματα ή με τα όπλα ο λαός έμεινε μακριά απ το όνειρό του. Για να του ανήκει η Ελλάδα και για να έχει Ανθρώπινο άρωμα η ζωή του, η πρωτοπορία του αγώνα διαμορφώθηκε σε ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό: Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία του έθνους.

Οχι !Οχι! Δεν θα υπάρχει συμβιβασμός και μοιρολατρική αποδοχή της σκλαβιάς βροντοφώναξε ο λαός. Ενας και μόνο δρόμος υπήρχε, ο δρόμος της ενεργητικής Αντίστασης, ο δρόμος του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Παλαιός αγώνας για την κατάκτηση και οριστική κατοχύρωση της εθνικής λευτεριάς. Αυτή ήταν η απάντηση του λαού στην ξένη τυραννία και στη ντόπια συνεργασία και προδοσία. Να αγωνιστεί, να παλέψει, να νικήσει, να λυτρωθεί οριστικά απ την ξένη κηδεμονία και τη ντόπια σκλαβιά. Αυτές ήταν η διακηρύξεις της πρωτοπορίας. Δεν αρκέστηκε όμως μόνο στις διακηρύξεις. Πήρε όλα εκείνα τα πρακτικά μέτρα όπως: α) Δημιούργησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) με οργανώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. β) Συγκρότησε τον Εθελοντικό Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ). γ) Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π). δ) Την Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ). Την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). ε) Καθιέρωσε σαν τα ποιά βασικά κύτταρα της κοινωνικό- οικονομικής ζωής την Λαϊκή Αυτοδιοίκηση (Λ.Α) και την Λαϊκή Δικαιοσύνη (Λ.Δ) και όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου συγκρότησε την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ).

Ο Δεύτερος Παγκόσμιο Πόλεμος εκτός του ότι ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά τη λήξη του πρώτου. Ο πόλεμος σε σχέση με τους άλλους και μα αυτό ακόμα τον πρώτο, παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα, και σε τέτοια που ήταν πρωτοφανή κλίμακα ή έχουν να συμβούν στη γηραιά Ηπειρό μας κάμποσους αιώνες. Η αιτία είναι όπως γράφω κα ποιο πάνω, η παρουσία του φασιστικού στοιχείου και τα δρομενά του.

Αυτή η μαζική αποθηρίωση που παρατηρήθηκε, δεν μπορεί να εξηγηθεί με, και από φυλετικά αίτια και μόνο. Δεν μπορεί να ισχυρισθεί κανείς που βίωσε αυτή τη συμπεριφορά των Γερμανών, ότι είναι Ούνοι ή ότι τους κινυγεί κάποιος άλλος Ατταβισμός. Τους Γερμανούς και ευτυχώς όχι όλοι και πολλούς Ιταλού, Ούγγρους, Βουλγάρους και όποιοι άλλοι ασπάστηκαν την ιδεολογία του φασισμού αυτή ήταν η αιτία του αποθηρίωσε. Όπως και Νεοφιλελευθερισμός αποθηρίωσε τώρα τους Αγγλο-Ξάξωνες με συγκεκριμένο στόχο: την μελλοντική ανατραπεί του Σοσιαλιστικού συστήματος. Μέσω του: Β! παγκοσμίου πολέμου να ηττηθεί και Σοσιαλιστικό σύστημα με τη λήξη του πολέμου.

Η παραχώρηση είχε δύο στόχους. Οι μηχανισμοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Θα έλεγχαν για λογαριασμό και των τεσσάρων το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησα πάλτρωνές τους φεύγοντας και μέλλοντες να επανέλθουν κατακτητές, τους τωρινούς κατακτητές, τον εαυτότους και τους συνεργάτες τους

Αυτοί μαζί με τους επίορκους στρατηγούς ήταν το αυγό του φιδιού, που τελικά επέβαλαν με τις ευλογίες αυτών που όπως έγραφαν και στην πρώτη προκήρυξή τους προς τους Έλληνες μετά την συγκρότηση της πρώτης γερμανικής ελληνοφώνης κυβέρνησης,

Βέβαια, κανένας δεν περίμενε από την διορισμένη και στρατευμένη ταξικά δικαιοσύνη, να σκεφτεί και να λειτουργήσει σαν τον Αριστίδη. Όμως σε μία ιστορική και κρίσιμη για το Έθνος στιγμή, όπως ήταν η κατοχική και μετά απελευθερωτική περίοδος, που τα πράγματα είχαν τη σαφήνεια και τη φωτεινότητα του ήλιου, έπρεπε πριν αναλάβει και αυτή τον εθνοκτόνο ρόλο, να σκεφθεί έστω για μια φορά :Ελληνικά, Εθνικά.

Τα πράγματα ήταν ξεκάθαρα. Η τεράστια πλειοψηφία του λαού, αγωνιζόταν με νύχια και με δόντια να διώξει τους τρεις κατακτητές συνεργαζόμενος με τους συμμάχους για μια Ελλάδα, που να ανήκει στους Έλληνες και μια μικρή (ευτυχώς) μειοψηφία, όχι μόνο συνεργάστηκε κατ' εντολή και για λογαριασμό των ξένων και των εγχώριων λακέδων τους, αλλά και πολέμησαν με λύσσα αυτούς που πολέμουσαν τους κατακτητές. Τα πράγματα ήταν τόσο ξεκάθαρα, που δεν υπήρχε θέμα να προκύψει δικαστική πλάνη πολύ περισσότερο δεν έμπαινε θέμα συνειδήσης.

Μετά την ήττα του άξονα, ένα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ήταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αριθμό 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 είναι α): Αυτοί που κατά τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προεδρία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Όσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ) Όσοι, ενώ είχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική ή άλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να διευκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Όσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Όσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Όσοι κατέδωσαν στον εχθρό Έλληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Όσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Όσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Όσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) όσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία είχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητας της χώρας. ιβ) Όσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό ή αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Όσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν ή ζημείωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Έλληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ήταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περιουσίας του δοσίλογου.

Β) Όσοι συνεργάστηκαν με οποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μόνον ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ένα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ήταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συλληφθέντων κατ' υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληφθέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων.

γ) Ήταν αυτοί που διαλαλούσαν και υπόσχονταν ότι έχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοί για ομήρους,

αυτούς που θα περνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που είχαν καταδικαστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.

Η αστική ιστοριογραφία δεν μπορεί να αποφύγει, όσο και αν θα το ήθελε την αντικειμενική πραγματικότητα. Τα επίσημα αρχεία δεν είναι βέβαια η πανάκεια του ιστορικού προβληματισμού και της ιστορικής αναζήτησης-παραμένουν όμως έγγραφα αστικής αντίληψης και διακυβέρνησης. Είναι όμως ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε την κατεύθυνση της επίσημης πολιτικής και αν χρησιμοποιηθούν σαν εργαλεία και αποδεικτικά στοιχεία και όχι σαν η «τελική αλήθεια» θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πολλά.

Αυτό θα είναι το πρώτο θετικό βήμα στην πλήρη ιστορική δικαίωση του αγώνα του ελληνικού λαού και του ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η έρευνα μπορεί να μην γίνει ποτέ απ τους περισσότερους ιστορικούς, που ήδη έγραψαν την τετράχρονη «ιστορία» της κατοχής με αντί κομμουνιστικά πλαίσια-κριτήρια σιγά-σιγά, όμως θα βλέπουν να απομονώνονται και η πλάστιγγα μέρα τη μέρα, θα βαραίνει όλο και ποιο πολύ προς τη μεριά της πραγματικής ιστορίας. Σε αυτό θα βοηθήσουν πολύ και τα αρχεία ντόπια και ξένα που θα έρθουν στο μεταξύ στο φως.

Η μετά απελευθερωτική εποχή ήταν κατ' εξοχή η εποχή, που θα έπρεπε αναγκαστικά να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μια σε βάθος έρευνα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μια ιδεολογική και πολιτική σύγκρουση. Απ την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση, θα είχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός τόσο την διάρκεια της Μικρασιατικής καταστροφής, της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο. Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ένα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος.

Θα εξαρτιόταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Πολύ περισσότερο αν ο διάλογος αυτός είχε προηγηθεί. Αυτή η δημόσια διαμάχη θα είχε μέσα της το στοιχείο του επηκοδομητικού διαλόγου και μόνο με αυτόν και μέσω αυτού θα φτάναμε στη λύση των προβλημάτων. Ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα και οι δημόσιες συζητήσεις, έστω και αν προκαλούσαν διαξιφισμούς, φιλονικίες, ταραχές και κρίσεις. Υπήρχε η ελπίδα μέσα απ τον διάλογο να βρεθούν οι ποιο ενδεδειγμένες λύσεις. Θα κάναμε τις ποιο σωστές και συμφέρουσες για το λαό και την Ελλάδα επιλογές και κυρίως αν αποφασίζαμε να επενδύσουμε πάνω στο μεγαλύτερο και στέρεο κοίτασμα: Την Εσαεί Προσφορά των Ελλήνων.

Μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος είχε ονομάσει το μετά Δεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αίσχος είχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ήταν μόνο χάος και αίσχος. Ήταν ένα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο.

Οι Αγγλοι σατανικοί και δολοπρόκοι, με μεγάλη αποικιακή πείρα, αλλά και απόλυτα ενήμεροι για τις πραγματικές δυνατότητες της ΕΑΜικής ηγεσίας και του μικρού αναστήματος της ηγεσίας του ΚΚΕ, εκτόνησαν από το 1943 ακόμα το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Ένα σχέδιο, που περιεχόμενό του είχε την «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και από την πρώτη μέρα που πάτησαν το πόδι τους στο ελληνικό έδαφος μεθόδευσαν, και χωρίς καμιά καθυστέρηση βάλανε σε εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιό αρχίζοντας το δολοφονικό όργιο απ την επόμενη μέρα του ερχομού τους.

Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Έπρεπε να βγεί απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί- θαφτεί σαν ένα αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/ 1940. Να επανέλθει στην εξουσία η 4η

Αυγούστου. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21, όπως στα αισχρά χρόνια της Βαβαρό κρατίας. Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει φαίνεται και τότε η τρομοκρατία, που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, να πεί εκείνο το αμίμητο : «Ολοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα, έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες οι καταφερτζήδες της αντιβασιλείας του Οθωνα». Και τώρα του αντιβασιλέα Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού!

Η πολιτική της Αγγλίας, μετά την συναινετική πρόσδεση του Νεοσύστατου ελληνικού κράτους στα γεωστρατηγικά συμφέροντα της Αγγλίας είναι γνωστή. Με πρώτη, την σθεναρή αντίδρασή της στην προσπάθεια επέκταση του γεωγραφικού της χώρου εκδηλώθηκε στην προσπάθεια επέκτασης στη Θεσσαλία, αργότερα στη Μακεδονία και τα Νησιά, τους κατ' επανάληψη αποκλεισμούς, στη Μικρασιατική καταστροφή, την Κύπρο την επιβολή της Αγγλικής έμπνευσης και κοπής Βασιλό-Μεταξική δικτατορία της 4η Αυγούστου το 1936, τον βρόμικο ρόλο στον Αλβανικό πόλεμο, που ενώ έδινε υποσχέσεις για βοήθεια δεν υπέργαφε όμως τα υποσχεθέντα.

Αρκέστηκε σε μια αόριστη δήλωση που έκαναν μαζί με τη Γαλλία τον Απρίλη του 1939, «οτι θα βοηθήσουν την Ελλάδα, αν δεχθεί επίθεση». Το πόση αξία είχε εκείνη η αγγλική δήλωση αποδείχτηκε από το γράμμα του τότε μέγα Τσιώρτσιλ προς τον Ιταλό δικτάτορα, που το περιεχόμενό του έδωσε στη δημοσιότητα μετά το Β! Π. Πόλεμο ο βασιλικό επίτροπος της Ιταλίας στην Αλβανία Τζιακομίνι. Εγραφε λοιπόν ο Τσιώρτσιλ :

«Αν η Ιταλία, για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μια μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ήταν γι αυτό αναγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας, δε θα συναντούσε την αντίρηση της Μεγάλης Βρετανίας»!

Η παροχή συνεπώς, ελεύθερης δράσης στα φασιστικά κράτη, στην περιοχή των Βαλκανίων από μέρους της Αγγλίας, που είχε κάνει την πλατωνική δήλωση προς την Ελλάδα προκύπτει και από τα στοιχεία του Ντίρξεν πρώην πρεσβευτή της Γερμανίας στο Λονδίνο και τη Μόσχα, του τμήματος τους δημοσιεύθηκε μετά πολεμικά απ το Σοβιετικό υπουργείο εξωτερικών.

«Η Μεγάλη Βρετανία, γράφει ο Νρίρξεν προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα και κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοηθείας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη συμμαχίας με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα δαιππραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας την επιθυμία της να παραχωρήσει αυτές τις χώρες.

Για να γίνει κατανοητός ο τρόπος που η Αγγλία λειτουργούσε και κυρίως πως χρησιμοποιούσε την Ελληνική ηγεσία οσον αφορά τη «βοήθεια» που υποσχέθηκε και τις «εγγυήσεις», οι εκάστοτε απαντήσεις και δικαιολογίες για την τέτοια συμπερηφορα υπάρχει στη Βρετανική Ιστορία του Β!Π Πολέμου τόμ 156, σελ 223:

«Από το ενα μέρος η παράλειψης εις το να ενισχυθεί η Ελλάς θα σήμαινε πλήρη έλειψιν αμύνης εις τα ιταλικάς αερπορικάς επιθέσεις. Και εις την περίπτωση αυτήν το ηθικόν του στρατού και των πληθυσμών θα είχε πέσει επικινδύνως. Η εγκατάστασις των Ιταλών εις την Ελλάδα θα ήτο εν σκληρό χτύπημα εις τας στρατηγικάς μας θέσεις εις την ανατολικήν Μεσόγειον και αν επρόκειτο να συντελεσθεί (η εγκατάστασις των Ιταλών) ευκόλως ο αντίκτυπος εις τας σχέσεις μας με την Τουρκίαν και την Γιουγκοσλιβίαν θα ήτο οδυνηρός. Από την αλλα πλευρά ή εν τω συνόλο θέσις μας εξαρτάτο ακόμη από την ασφάλειαν της Αιγύπτου...». Αν αυτή η παράγραφος που οι ίδιοι έχουν γράψει δεν τα λέει όλα, λέει όμως πολλά, τα περισσότερα, καθώς και τον τρόπο που η «Φιλτάτη» κατά τα αλλα Αγγλία, πάντα βέβαια με την συναίνεση της ελληνικής ηγεσίας, έβλεπε την Ελλάδα σαν χώρα και λαό, μα και την ηγεσία της Ελλάδας: Αυτό που λέμε με το και ΕΜΕΙΣ. . .

Ενώ μέχρι τον αλβανικό πόλεμο έδινε μόνο αόριστες υποσχέσεις το Δεκέμβρη του 1944 οταν είδε οτι θα χρειασθεί να καθίσει στο τραπέζι να διαπραγματευθεί με την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, εκ νέου τους όρους της φιλίας δεν δίστασε να φέρει τους Τζώνιδες μα

τα σιδηρικά τους να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Έλληνες και να οδηγήσει τη χώρα στον εμφύλιο μέχρι το Μάρτη του 1947, που ταπεινωμένη και αυτή από τους «Γκάγκστρερ ΕΛΑΣίτες» (έτσι είχε χαρακτηρίσει τους ΕΛΑΣίτες ο Σερ Τσιώρτσιλ), όπως προηγούμενα η ιταλική και γερμανική αυτοκρατορία εγκατάλειψαν ηττημένοι απ την μικρή, (που χάρη στη Αγγλική αντίδραση και ενεργό προσπάθεια να μην μεγαλώσει) στο **ΔΕΜΑΣ** Ελλαδίτσα μας μεγάλη όμως σε προσφορά στο παγκόσμιο κοινωνικό, ιστορικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι.

Ο Δεύτερος Παγκόσμιο Πόλεμος εκτός του ότι ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά τη λήξη του πρώτου. Ο πόλεμος σε σχέση με τους άλλους και μα αυτό ακόμα τον πρώτο, παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα, και σε τέτοια που ήταν πρωτοφανή κλίμακα ή έχουν να συμβούν στη γηραιά Ηπειρό μας κάμποσους αιώνες

Η κατοχή ήταν ένας σεισμός για την ελληνική κοινωνία και το λαό. Στην αρχή προκάλεσε κατάληξη και ανησυχία. Τα παλιά κόμματα χάθηκαν και τάξεις που υπήρχαν αποσυντέθηκαν. Οι αρχές και οι αξίες κλονίστηκαν και μαζί τους κατέπεσαν και οι ηθικοί φραγμοί. Οι συμπεριφορά των κατακτητών μετέτρεψε τον περί υπάρξεως αγώνα να πάρει και να βάλει τη θηριώδη σφραίδα του στην ψυχολογία των ανθρώπων. Κέντρα όπως η Αθήνα, ο Πειραιάς και άλλες μεγάλες πόλεις αδρειάζουν. Εγκαταλείπονται εξ αιτίας των καταστρεπτικών βομβαρδισμών και την έλειψη τροφίμων. Το προλεταριάτο καταδικάζεται στη ανεργία, τη δυστυχία και τον αφανισμό.

Τα κοινωνικά αποβράσματα βγαίνουν ακατάσχετα στην επιφάνεια. Η αρπαγή των τροφίμων από την πόλη και τους ανεφοδιασμούς των αστικών κέντρων από τους κατακτητές και τους εν δυνάμει συνεργάτες, δημιούργησε ένα νέο συσχετισμό, αφού το χωριό δεν μπορεί αμέσως να αποψιλωθεί από αγροτό τρόφιμα. Γι' αυτό η πόλη και, οι χιλιάδες των μικροαστών έτρεχαν στα χωριά προσφέροντας τα πιο απίθανα πράγματα. Όλα τα υπάρχοντά τους. Το χωριό μπροστά σ αυτή τη ζήτηση και την προσφορά ειδών πόθους, αποστραγγίστηκε από τρόφιμα και γέμισε απ τα πράγματα των μικροαστών ή απ τα χαρτονομίσματα και τις λύρες των μαυγοριτών. Χαρτονομίσματα που σε λίγο εξανεμίστηκαν αξιακά και πολλοί χωρικοί έμειναν χωρίς τρόφιμα μέχρι την καινούρια σοδιά. Όσοι έζησαν καταδιωκόμενοι ξέρουν, ότι πολλά σπίτια των παραγωγικών περιοχών, όπως του Νομός μας είχαν αποκτήσει για πρώτη φορά πράγματα που ή δεν τα γνώριζαν ή τα ονειρεύονταν...

Με βάση την φασιστική ιδεολογία: Σκοπός των κατακτητών με τη βοήθεια των εσωτερικών στηριγμάτων, ήταν να «αναμορφώσουν» (αλλά Μακρονήσι) τον τόπο φασιστικά και το λαό Δούλο. Οι φασίστες, όπως είχε πει Ο Φόν Πάπεν, (τον οποίο δικαστήρια της Νυρεμβέργης δίκασε τους εγκληματίες το Β! Παγκυ πολέμου αθώωσε) θέλανε να κάνουν ενδοχώρα τους ολη την Ευρώπη ως τα σύνορα της Τουρκίας. Ο χίτλερ όρισε ότι η χώρα μας πρέπει να γίνει χώρα γιδο τσομπάνιδων και γεωργών. Να επιβάλει την οπισθοδρόμηση και τον ξεπεσμό.

Αυτές οι επιδιώξεις με απλά λόγια σήμαιναν καταπάτηση κάθε ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση μέχρι την τελευταία ικμάδα, καταπάτηση των ηθικών και εθνικών αξιών, περιφρόνηση την ζωής του ανθρώπου. Το ζήσαμε σε ολό του το μεγαλείο με τα αντίποινα:

1ον «Οστις διαπράττει αδίκημα προς τους Γερμανούς αιχμαλώτους (αυτό ίσχυε στην Κρήτη), αντιθέτως με το διεθνές δίκαιον, θα τιμωρηθείται αμειλίκτως και κατά τον ίδιον τρόπο,, είτε άνδρας είτε γυναίκα.:

2ον Αν λαμβάνουν χώρα τουούτου είδους κακουργήματα πλησίον χωριών, τούτα θα πυρπολούνται αμέσως και οι κάτοικοι αυτών θα αναλαμβάνουν όλες τις ευθύνες των συνεπειών (53 τα ολοκαυτώματα στην Ελλάδα):

3ον Εκτός αυτού όμως επιφυλασσόμεθα να εφαρμόσωμεν κατ αυτών και άλλα αυστηρότερα μέτρα αντεκδίκησης». Έτσι άρχισαν με το 1 προς 10 πρώτα, ένα προς 50

μετά, και ένα προς 100. Και όταν οι μάχες με τον ΕΛΑΣ έγιναν και κατά μέτωπο, το αποκορύφωμα της ελληλέγγυας ευθύνης : στο σωρό πλέον και όποιον βρεθεί μπροστά τους!

Χωρίς αυτά τα στοιχεία θα ήταν δύσκολο ακόμα και αυτοί που τα έζησαν να εξηγηθεί η διαγωγή τους, καθώς και οι βάρβάρες μεθόδους που χρησιμοποίησαν και το εξοντωτικό καθεστώς που εφάρμοσαν. Ο εξανδραποδισμός του λαού και η μετατροπή της χώρας σε πολεμικό εξάρτημα ήταν η ουσία των φασιστικών επιδιώξεων. Ο ελληνικός λαός έπρεπε να γονατίσει ή να εξοντωθεί, εθνικά ηθικά και υλικά. Προς την κατεύθυνση αυτή, ας μην το ξαχάσουμε και κυρίως ας μη το κρύβουμε βοήθησαν και τα εσωτερικά υπάρχοντα στηρίγματα, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα, τον πλούτο της χώρας, τη γεωγραφία του εδάφους, το ανάγλυφο των χώρων και τα κρυφύμετα των ανταρτών και τις Απάντες των σπιτιών ακόμα.

Αυτά τα άδεια πουκάμισα, που όταν ένα φίλος του χίτλερ, που ενώ τον συνεχάρει για τις κατακτήσεις του στην Ευρώπη τον ρώτησε πως θα κυβερνήσει τόσους κατακτημένους λαούς, ο χίτλερ τον κατησύχασε λέγοντας του « Μή στεναχωιέσε φίλε μου. Σε κάθε τόπο θα βρεθούν μερικά καθάρματα, που θέλονται να βγούν από την αφάνεια στην επιφάνεια και να πλουτίσουν εις βάρος των λαών τους θα με εξυπηρετήσουν στο έργο». Με πρώτα τα τότε λαμόγια του άξονα που ενώ χώρα ήταν σε πόλεμο με τον άξονα του παραχώρησαν από κοινού συμφέροντος κινούμενοι την πολεμική και εξορυχτικής βιομηχανία και το εξωτερικό εμπόριο και τους βοήθησαν στην λήστευση λαό και χώρα, με το αναγκαστικό Δάνειο, που δε το πλήρωσαν ακόμα.

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φως από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Έλληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συναίβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαοί της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, όπως οι Έλληνες Αντίσταση.

Όπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με όλα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, έτσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμη με όλες τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις, ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που όχι μόνο να απελευθερωθεί η χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλά και να λύθούν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικό-Τσιφλικάδικη εξουσία. Έτσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μην επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του ότι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι άλλο τον Ιερό αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Στο ΕΑΜ συμμετείχαν εκτός από το ΚΚΕ, το ΣΚΕ, η ΕΛΔ και το αγροτικό κόμμα. Μετά την ίδρυση προσχώρησαν κατά τη διάρκεια της κατοχής η Σοσιαλιστική Ένωση, οι Σοσιαλιστές Δημοκράτες, το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα και η Δημοκρατική Ένωση. Επίσης προσχώρησαν το Εργατικό ΕΑΜ, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ, η κεντρική Υπαλληλική Επιτροπή και η Πανεκκληρική Ένωση, ακόμα και το κόμμα Αριστερών Φιλελευθέρων συνεργάζονταν με το ΕΑΜ.

Η προσφορά του ΕΑΜ, ήταν και παραμένει ιστορικά και εθνικά ανεκτίμητη. Αποτελεί ένα απ τα μεγαλύτερα επιτεύγματα στην Νεοελληνική ιστορία του λαού μας και καθώς η συμμετοχή ήταν Εθελοντική, ενώ οι άλλοι, όσοι συμμετείχαν ήταν κι ολίγο επί μισθό...Το ΕΑΜ οργάνωσε μαζικούς αγώνες και πέτυχε να σωθεί ο λαός απ τον εφιάλη της πείνας, εμπόδισε την πολιτική επιστράτευση που επιδίωκαν οι κατακτητές με αποτέλεσμα ούτε ένας Έλληνας να μην πολεμήσει στο πλευρό των κατακτητών, όπως συνέβει σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες τους συμμάχους στα διάφορα μέτωπα. Με τον αγώνα: συλλαλητήρια διαμαρτυρίες και απεργίες γενικές, μερικές και κατά κλάδους και κυρίως στους κλάδους αιχμής για τους κατακτητές, όπως η πολεμική βιομηχανία, τα ναυπηγεία κλπ, να μην επεκταθούν οι Βουλγαρικές βλέψεις στη χώρα μας.

Με αποκορύφωμα τη δημιουργία του Ενόπλου τμήματος της ΕΑΜικής Αντίστασης τον Θριλικό ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ: Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό και Ναυτικό, που οργανωμένος στα προπολεμικά πρότυπα αριθμούσε 130,000 μαχητές, με 180 πλοία τα περισσότερα τα πήρε από του κατακτητές: Εδωσε 600 και πλέον μικρές και μεγάλες μάχες στην ξηρά ο ΕΛΑΣ και τη θάλασσα ο ΕΛΑΝ. Το Νεκροταφείο του Διόνυσου το επιβεβαιώνουν.

Αλήθεια μπορεί να φανταστεί κάποιος, αν η τότε έστω πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, αντί να εγκατάλυση «τράπισαν εις φυγήν είπαν οι επίορκοι» λαό και χώρα, έριχνε το σύνθημα να κρύψουν όσα βαριά όπλα δεν μπορούσαν και να πάρουν μαζί τους αυτά που μπορούσαν να μετακινηθούν, ποιό θα ήταν το έργο της Αντίστασης; Αντί για τις (10-12) που απασχολούσε ο ΕΛΑΣ θα απασχολούσαν πολλαπλάσιες Γερμανικές μεραρχίες στο εσωτερικό της χώρας και τα εθνικά δίκαια για Κύπρος Ανατολική Θράκη και δυτικό Βόσπορο θα είχαν υλοποιηθεί.

Από τα εσωτερικά της στηρίγματα που ήταν πολλά, και τους εδώ πράκτορες που ήταν εξ ίσου πολλοί, γνώριζε πολύ καλά την συμπυκνωμένη αγανάκτηση που είχε σωρεύσει εναντίον της ο ελληνικός λαός και το μίσος που έτρεφε για τις τόσες εθνικές, πολιτικές και κοινωνικό-οικονομικές πράξεις. Πράξεις εγκληματικές που είχε διαπράξει εις βάρος του λαού και της χώρας από την παλιγγενεσία, μέχρι την ημέρα που ιδρύθηκε το ΕΑΜ.

Σαν αυτοκρατορική ακόμα τότε δύναμη, που κυριαρχούσε στη λεκάνη της Μεσογείου, αφού δεν ήταν δικό της δημιούργημα, όπως η 4η Αυγούστου, παρακολουθούσε επισταμένα και εκ του σύνεγγυς κάθε κίνηση του (ΕΑΜ), απ τη δημιουργία, τη δράση μα και την εξελεκτική πορεία αυτού Εθελοντικού λαϊκού κινήματος, αλλά και προλάβει και να εμποδίσει και πολλές από τις επόμενες κινήσεις και κυρίως τους σκοπούς και την κατάληξη αυτού του εθνικό-απελευθερωτικού κινήματος. Ένα κίνημα, που όταν δεν μπόρεσαν να το θέσουν κάτω από τον έλεγχό τους, και όταν ακόμα ενταγμένο αντιφασιστικό αγώνα, συμμετείχε στο πλευρό τους για την ήττα του άξονα, δεν μπόρεσαν να το αποδεχθούν σαν εθνικό-Λαϊκό. Το ήθελαν υπό τη αιγίδα τους. Το ήθελαν δικό τους και για λογαριασμό τους, όπως και τον Αλβανικό πόλεμο.

Αφού δεν υποτάχθηκε στα δικά τους κελεύσματα, δεν αρκέστηκαν στη διαπίστωση. Από το ξεκίνημά του ακόμα, προσπάθησαν να απορτέψουν τη δημιουργία του. Εσωτερικά υπήρχαν πολλά πολιτικά στηρίγματα και οικονομικά μαζί τους τα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Και φεύγοντας λίγες μέρες αργότερα τους άφησαν πίσω ουρά-τοποτηρητές, μια και ο ελλαδικός. και μόλις άρχισε το ΕΑΜ να οργανώνει ένοπλο Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό, (τον Θριλικό ΕΛΑΣ) έκαναν την εμφάνισή τους στα βουνά και οι πρώτοι πολιτικό-στρατιωτικοί σύνδεσμοι, που σαν τοποτηρητές στον ελλαδικό χώρο με το πρόσχημα-υπόσχεση ότι θα βοηθούσαν την Ελλάδα, αφού το Βέρμιο θα αποτελούσε τη δεύτερη γραμμή άμυνας, στρατώνισαν στη χώρα μας (και στη Βέροια) μέχρις τα μέσα Μαρτίου του 1941

Ντυμένοι με πολιτικά, στηριγμένοι, βοηθούμενοι και καθοδηγούμενοι απ τα εσωτερικά στηρίγματα και τον απλό λαό, παρακολουθούσαν άγρυπνα και κατέγραφαν (όπως οι πρόγονοί τους περιηγητές του ελληνικού θυσσαυρούς), και την παραμικρή κίνηση και εξέλιξη στον ελλαδικό χώρο και κυρίως την πορεία ανάπτυξης του ΕΑΜ. Και όταν

αποφάσισαν να αναπτύξουν τη Γέφυρα του Γοργοποτάμου με σκοπό και για λογαριασμό τους, να διακόψουν έστω και για ένα μήνα την τροφοδοσία με οπλισμό και τρόφιμα το Ρόμελ στην Αφρική, που απειλούσε τα Αφρικανικά πετρέλαια, στους ήδη υπάρχοντες συνδέσμους ήρθαν και αρκετοί νέοι, όπως ο Γουντχάους, ο Κρίς και πολλοί άλλοι, οι οποίοι και τη βοήθεια του Αρη Βελουχιώτη (ΕΛΑΣ) και του Ναπολέων Ζέβρα (ΕΔΕΣ δημιούργημα των Αγγλων) μετά την επιτυχία της ανατίναξη θρονιάστηκαν στα Ελληνικά βουνά, με αντικείμενο να παρακολουθούν και επίσημα πια τις κινήσεις του ΕΑΜ και κυρίως να οργανώνουν και να καθοδηγούν της αντι-Εαμικές οργανώσεις που φύτευαν σαν τα μανιτάρια και ειδικά το ΕΔΕΣ.

Στόχος της ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοποτάμου ήταν τα πετρέλαια που θα τα στερούσαν οι Αγγλοι και θα τα χρησιμοποιούσαν εναντίον τους οι Γερμανοί. Μετά την επιτυχία αυτού του στόχου, ένα γεγονός που ενθάρρυνε τα εσωτερικά στηρίγματα άρχισαν να ενισχύουν επιδεικτικά και πλουσιοπάροχα τον ΕΔΕΣ, που αργότερα εκτός του ότι συνεργάστηκε με τους Γερμανούς και κατά περίπτωση με τους πολέμιε στο πλευρό των Γερμανών τον ΕΛΑΣ. Οι επόμενες κινήσεις: οργάνωσαν την ΕΚΚΑ και ΠΑΟ και πλειάδα Εθνοπροδοτικών οργανώσεων, όπως Μιχάλ Αγά, Τσαούς Αντών, Αριτ Παπαδόπουλο Παπαδόγωνα, Δάγκουλα, Σκαπέδρα, Πούλιο, Καραμπινιέρους κλπ, με σκοπό να υπονομεύουν το έργο του ΕΑΜ. Και όταν το ΕΑΜ, άρχισε να αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο δεν δίστασαν να υποδείξουν στο Ζέρβα να συνεργάζεται ανοιχτά πλέον με τους Γερμανούς.

Γι' αυτό και δεν έπαψαν από την ίδρυσή του ακόμα να έχει βασικό στόχο, να μην αναπτυχθεί επικίνδυνα και όταν άρχισε η γεωμετρική ανάπτυξη του το καταπολέμησε με όλα τα μέσα, ακόμα και σε συνεργασία και με αυτούς του κατακτητές

Και το πιο τραγικό είναι το γεγονός ότι, όταν ποιά πείστηκε από τα ίδια τα πράγματα... Να μην τους ξεφύγει η Ελλάδα από το «**ΔΟΚΑΝΟ**», ανεξάρτητη από τη Δύση και τη δικής εξάρτησης, δεν δίστασε ο μέγας Τσιώρτσιλ να υπογράψει την πιο ταπεινή ίσως συμφωνία της ζωής με τον Χίτλερ...

Και το πιο τραγικό είναι το γεγονός, ότι έδωσαν εντολή σε όλα τα εσωτερικά στηρίγματα, ένοπλους και μη συνεργάτες ότι: «έχουν όχι μόνο καθήκον αλλά και υποχρέωση να καταδίνουν στους κατακτητές τους ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες και κυρίως στελέχη στις αρχές κατοχή και ας έλεγε τον ίδιο καιρό ο ραδιοσταθμός του Λονδίνου σε εκπομπή του στις 13/3/44 ότι αναγνώριζε, την προσφορά και αυτών ακόμα των κομμουνιστών, προκειμένου να ταυτίσει αργότερα ολόκληρο το Αντιστασιακό Λαϊκό κίνημα με τον κομμουνιστικό κόμμα. Αναγνώριζε ότι « οι κομμουνιστές προς αιώνιαν τιμή τους, είναι οι πρώτοι που ερίφθησαν εις τον πατριωτικόν αγώνα» στα λόγια ενώ πρακτικά... Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη προδοσία από το να καταδίνεις στους συμπολεμιστές σου εν ώρα μάχης στους εχθρούς σου; Και όμως το έκαναν! Και δεν είναι λίγοι οι αγωνιστές, που κατ' υπόδειξη Αγγλων και συνεργαζόμενων προκτόρων συνέβαλαν με τη σύλληψη, τους στερήθηκε ο αγώνας και πολλοί έχασαν τη ζωή τους.

Και μια που ο λόγος για τον Γοργοπόταμο που σε λίγες μέρες θα γιορτάσουμε δυστυχώς για μια ακόμα χρονιά σαν «εθνική επέτειο» έναρξης της Εθνική μας Αντίστασης την ημέρα 12/10/44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα που μια **ΔΡΑΚΑ** Αγγλοι σαμποτέρ, ενώ είχε ήδη από την 27η Σεπτεμβρίου του 1941 ιδρυθεί το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο «ΕΑΜ» και στα ελληνικά βουνά αστροποβολούσε το Καριοφίλι και ο Γράς και αυτό το Γιαταγάνι ακόμα ,αντί να γιαιρτάζουμε για την 10η Οκτωβρίου του 1944, που απελευθερώθηκε η Αθήνα.

Την επέτειο, την πραγματική επέτειο που την γιορτάζει επίσημα μόνο και μόνη της η πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, την ημέρα αυτή που Απελευθερώθηκε η Αθήνα, προκειμένου να είναι σύμφωνη με την πραγματική μέρα της, που έγινε και είναι αποδεκτή από την Παγκόσμια κοινή γνώμη και η ιστορία το κατέγραψε σαν αναμφισβήτητο γεγονός, μα και να φιγουράρουν οι κιοτήδες, οι απόντες, οι πολιτικοί και ένοπλοι

συνεργάτες των κατακτητών-δοσίλοιοι, χωρίς να λείπουν και οι εναπομείναντες από τη **ΔΡΑΚΑ** των Αγγλων σαμποτέρ !

Στους υπόλοιπους Έλληνες, τις εκατοντάδες χιλιάδες που συμμετείχαν σε αυτό το δεύτερο Ελληνικό Έπος, χιλιάδες από τους οποίους έδωσαν και τη ζωή τους, αυτοί έμειναν δια βίου ανάπηροι, μα και τον ίδιο τον Ελληνικό λαό στο σύνολό. Το λαό που και αν ακόμα δεν πήρε ενεργό μέρος στην Αντίσταση, άμεσα ή έμμεσα, με τον ενα ή τον άλλο τρόπο συνέβαλε στη δημιουργία, τη δράση και την πραγματοποίηση αυτού του δεύτερου εξ ίσου μεγάλου Έπους του λαού μας;

Πως; Γιατί; και για ποίον ακριβώς λόγο; Και όταν επιτέλους ύστερα από 40 και πλέον χρόνια αποφάσισαν να δεχθούν ότι η Εθνική Αντίσταση ήταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου προκειμένου να μην στεναχωρήσουν τους πιο πάνω και κυρίως αυτούς που κάλεσαν και όχι μόνο παρακάλεσαν εστω και ένοπλα να τους επαναφέρουν στην εξουσία, μα και υποθήκευσαν έναντι αυτής της προσφοράς το μετά απελευθερωτικό μέλλον του λαού και της χώρας.

Είναι λυπηρό, είναι τραγικό αλλά και εγκληματικό ακόμα που το ελληνικό μεταπολεμικό κατεστημένο προκειμένου να επανέλθει στην εξουσία σαν αντάλλαγμα τα έδωσε όλα. **Μα** όλα. **ΛΑΟ** και **ΧΩΡΑ** και την **ΨΥΧΗ** του ακόμα για μια ακόμα φορά, και όταν ακόμα από τα ίδια τα πράγματα αποδείχθηκαν αυταποδεκτά και παραδεχτά και από τους που δεν μπόρεσαν τον αγνόησαν αδιαφορώντας και υποτιμώντας τους καθόρισε, ενέταξαν και υπέταξε την Εθνική Αντίσταση του λαού στην πράξη μιας **ΔΡΑΚΑΣ** ξένων σαμποτέρ. Η παραγωγή οραμάτων και ιδεών θέλει γνώση και η γνώση θέλει χρόνο και κυρίως προ υποθέσεις ησηγουρίας, αρετή, αγάπη για την πατρίδα.

Επειδή όμως η επιχείρηση αυτή δεν μπορούσε να γίνει μόνο με τις δικές τους δυνάμεις, τους εσωτερικούς πράκτορες και μή και τις δυνάμεις του Ζέρβα-ΕΔΕΣ με τον οποίο λόγω σχέσεων και συγγένειας ήρθα (τάχα τυχαία πρώτα σε επαφή μαζί του), ζήτησαν και τη βοήθεια Του Βελουχιώτη-ΕΛΑΣ, πάντα βέβαια με πρωταγωνιστές τους ίδιους. Προς τιμή αυτών των ελάχιστων Αγγλων Σαμποτέρ, που αν δεν καλούσαν τον Αρη Βελουχιώτη-ΕΛΑΣ, ήταν τον αδύνατον αδύνατο να πραγματοποιηθεί η ανατίναξη της γέφυρας που φρουρούνταν από πρόσβαρα ιταλικές δυνάμεις.

Για να μη μείνει αμνημόνευτη αυτή η **ΔΡΑΚΑ** των Αγγλων σαμποτέρ και για να καταγραφεί και ιστορικά ότι την Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα την άρχισαν οι Αγγλοι, και όχι οι Έλληνες και ας είχε προηγηθεί το κατάβασμα της Βάστικας από την Ακρόπολη, είχε ιδρυθεί το ΕΑΜ και στα ελληνικά βουνά αστραποβολούσε από καιρό το Καργιοφίλι και ο Γράς στις συγκροτημένες ήδη ένοπλες δυνάμεις του Βελουχιώτη-ΕΛΑΣ, τη βοήθεια των οποίων ζήτησαν, όταν διαπίστωσαν ότι μόνοι και με τις δυνάμεις μόνο του Ζερβα-ΕΔΕΣ δεν μπορούσε να γίνει η Ανατίναξη της γέφυρας.

Προς τιμή λοιπόν, αυτής της **ΔΡΑΚΑΣ** των Αγγλων σαμποτέρ, το μετά απελευθερωτικό κατεστημένο σε ανταπόδοση που ένοπλα το επανέστησε στην εξουσία περιφρόνισαν αυτό το Εθελοντικό Λαϊκό κίνημα γιορτάζοντας σαν επέτειο την ημέρα της Εθνικής μας Αντίστασης την νύχτα 26-27 Νοεμβρίου του 1942 που οι Αγγλοι με τη βοήθεια του Ενόπλου ΕΔΕΣ και ΕΛΑΣ προς που με ανατίναξης της Γέφυρας του Γοργοποτάμου.

Οι ημερομηνίες αυτές είναι: Η 27/9/1941 που ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και η 12^η του Οκτώβρη 1944 που απελευθερώθηκε η χώρα.

Η Εθνική Αντίσταση ήταν και παραμένει ένα τεράστιο θέμα εθνικού ενδιαφέροντος. Έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής και η έξαρσή της οφείλεται βασικά και κύρια στην Εθελοντική προσφορά και στο υπέρτατο πατριωτικό αίσθημα και στη θέληση του Λαού για την Ελευθερία και την Ανεξαρτησία του.

Η Αντίσταση που έγινε στον τόπο μας, ήταν μια Αντίσταση καθολική και ανεπανάληπτη, μια Αντίσταση, που δεν είχε όμοια στις ιστορίες άλλων χωρών, που μεγαλοποιούν μικρά γεγονότα για να αποκτήσουν τίτλους τιμής. Μια Αντίσταση εφάμιλλη των Λαμπρών

στιγμών της Ελληνικής ιστορίας. Μιας Ιστορίας γεμάτη αγώνες και θυσίες. Στην Αντίσταση αυτή πήρε μέρος όλος ο Ελληνικό Λαός, εκτός μιας μικρής μειοψηφίας.

Το θέμα της Εθνικής Αντίστασης θα βαρύνει στη ζωή του Έθνους αν δεν λυθεί κατά τον σωστό τρόπο σε όλες τους τις διαστάσεις, που περιλαμβάνει όλους όσους πολέμησαν με όποιον τρόπο τον κατακτητή, άσχετα με το τι έκανε μετά την κατοχή. Και το κυριότερο να καταγραφεί στις πραγματικές διαστάσεις.

Για την ιστορία ο Τσώρτσιλ την παραμονή της μάχης του Ελαμείν: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον, ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Το τραγικό και υποτιμητικό συνάμα για την χώρα Εθνική μας Αντίσταση είναι το γεγονός ότι το κατεστημένο υποχρεωμένο. Μια Αντίσταση εκτός του ότι ήταν η πρώτη στην Ευρώπη. Μια Αντίσταση που την παρακολουσέ με κόμμενη την ανάσαν η παγκόσμια κοινή γνώμη, όπως παρακολουθούσε το ΕΠΟΣ της Αλβανίας, δυστυχώς το κατεστημένο όταν ύστερα από 43 συναπτά χρόνια αποφάσισε να την αναγνωρίσει, την αναγνώρισε σε «εισαγωγικά».μετακίνησαν την πραγματική επέτειο στην επιτυχημένη χάρη και στη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου,

Εναν αγώνα που αν τον άφηναν χωρίς να παρέμβουν πολιτικά στην αρχή, πρακτορικά μετά και δεν δημιουργούσαν σε συνεργασία με τα εδώ στηρίγματα, την πλειάδα των εθνοϊσμών και έργα και ένοπλα μπορούσε να πειστεί μέρος της εθνικής αστικής τάξης να αποφασίσει να το προσεταιριστεί αυτό λαϊκό εθελοντικό κίνημα και σκεπτόμενη για πρώτη φορά όχι μόνο ταξικά αλλά και εθνικό-πατριωτικά και στηριγμένη για πρώτη φορά στο λαό, να ολοκληρώσει αυτό που σαν τάξη θεωρητικά επαγγέλλονταν να εφαρμόση και πρακτικά την αστική της επανάσταση, έτσι ώστε να γνωρίσει και να ζήσει ο ελληνικός λαός για πρώτη φορά από την παλιγγενεσία την αστική δημοκρατία για την οποία τόσο πολύ αγωνίστηκε.

Αυτόν ακριβώς το φόβο σε συνέχεια σαν διάδοχοι των Αγγλων οι Αμερικανοί. Φαίνεται πως στην μεταμοντέρνα της εκδοχή η ιστορία μπορεί να μετατραπεί σε μια σειρά αλληλό ανερούμενων αφηγήσεων, όπου προδότες γίνονται θύματα και οι κυνηγημένοι διώκτες. Και επειδή κανείς δεν κατέχει την απόλυτη αλήθεια, όλες οι αφηγήσεις γίνονται αποδεκτές, με μια αυστηρή όμως προ υπόθεση: ότι θα στηρίζονται ή πάντως δεν θα αρνούνται τα πραγματικά ιστορικά γεγονότα και κυρίως δεν θα διαστρευλούνται και ειδικά τα σχέση έχοντα όπως προσπάθησαν δυστυχώς να παραποιήσουν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) 1941-1944.

Εκαναν μια προσπάθεια σε μια εποχή που πίστευε ακόμα στο μέλλον, μια εποχή που ήταν αισιόδοξη, σίγουρη πως το αύριο θα είναι καλύτερο από ότι η χθές, σίγουρη για τη δυνατότητα μας να αναπλάσσουμε, να αλλάξουμε την ζωή και τον κόσμο. Μια προσπάθεια που έγινε με σημαία την απαγγίστρωση από τη μέγκενη της εξάρτησης προτού ο κόσμος χάσει την πίστη του στις φωτεινές Ουτοπίες, και ερθούν να καλύψουν το κενό σκοτεινές προφητίες μισαλόδοξης, ξενοφοβικές, εθνικιστικές ή φανατικά θρησκόληπτες.

Η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει πως έτσι αρχίζουν οι αγώνες και διεκδικούν οι άνθρωποι το δικαίωμα να ονειρεύονται ότι θα αλλάξουν τον κόσμο. Πάνε ακριβώς 77

χρόνια από την ίδρυση του ΕΑΜ και 73 από την απελευθέρωση της χώρας 21/10/1944 και το μεγαλείο και η προσφορά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης μόλις πριν από λίγα χρόνια άρχισε να απαχολεί τους ιστορικού και τους ειδικού το έργο και η προσφορά της. **και το κομματι της εντολής συνεργασίας ΑΓΓΛΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩ**

Το ΕΑΜ διαμόρφωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδας, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ήταν : α) Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της Χώρας απ τους τρεις κατακτητές. γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας. δ) εθνική Ανεξαρτησία και ε) Μετά την Απελευθέρωση Ελευθερες Εκλογές με το Σύστημα της Απλής και Αδολής Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο Λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλεύόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μία από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι όχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Πολύ περισσότερο δε γράφεται για να εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς και ταξικούς σκοπούς. Η ιστορία είναι γεγονότα. Και τα ιστορικά γεγονότα λένε ότι την Ελλάδα στο σύνολό της, εδώ και τριάντα πέντε τουλάχιστον αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης Γενιάς. Η κάθε γενιά για να είναι άξια τέκνα των προγόνων και της Ελλάδας, πρέπει να γνωρίζει ποιά είναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα είναι αυτά που αποτελούν τον ποιο άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και το караβάνι της μνήμης είναι η μόνη γόνιμη αλήθεια και δύναμη ικανή να θερμάνει το Νού και τις καρδιές της κάθε επόμενης γενιάς. Είναι αυτές που γονιμοποιούν το φρόνημα της κάθε Νέας Γενιάς που διψά για ζωντανά πρότυπα. Ας τους πούμε την αλήθεια και ας τους έχουμε εμπιστοσύνη όπως οι πρόγονοι μας, εμπιστεύτηκαν τους Γονείς μας και οι Γονείς μας την εμπιστεύτηκαν σε μας, έτσι και εμείς ας τους πούμε την αλήθεια και μόνο την ΑΛΗΘΕΙΑ και ΑΡΚΕΙ.

Και η αλήθεια είναι γεγονότα. Και τα γεγονότα μόνο όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίγνεσθαι. Γι αυτό και κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση από οποιαδήποτε πλευρά και αν γίνει για να εξυπηρετηθούν κατοπινές σκοπιμότητες είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των συγκεκριμένων κάθε φορά γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι έτσι πως καταγράφηκαν έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και ολοι έχουν το δικαίωμα να μαθούν την αλήθεια από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα μαύρα και τραγικά για το λαό και τη χώρα κατοχικά χρόνια. Και γιατί έ'γιναν έτσι και όχι αλλιώς.

Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει πως όταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεκτούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των μονίμων αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και ο κρατικός εν γένει μηχανισμός. Αλλωστε γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό στα συρτάρια του κάθε Υπουργείου εθνικής αμύνης και στα συναρμόδια Υπουργεία υπάρχουν όχι μόνο τα σχέδια για τη διεξαγωγή του πόλεμο αλλά αντίστοιχα και για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας. Για τον ίδιο ακριβώς σκοπό η Πολιτεία και εν καιρώ ειρήνης ακόμα τους γεμίζει τις επωμίδες με άστρα, τα στήθη με παράσημα. Και για την υστεροφημία, τους κεντρικούς δρόμους με τα ονόματά τους και τις Πλατείες με τα αγάλματά τους.

Εκτός απ τις αξιοθαύμαστες εξαίρεσεις που ήταν αρκετές, το σώμα των μονιμών αξιωματικών με την γενική έννοια του όρου έμεινε σε αδράνεια σε ο,τι τουλάχιστον έχει σχέση με την συμμετοχή στη Εθνική Αντίσταση. Την Αδράνεια αυτή και την «αναμονή» την καλλιεργούσαν οι Αγγλοι μέσω του Καΐρου και του Λονδίνου.

Όσο για τους Στρατιωτικούς, που δέν έφυγαν με την πολιτειακή και πολιτική ηγεσία για να τους έλέγχουν οι Γερμανοί τους προσέλαβαν στον επισιτισμό για να παίρνουν τη 10τη για λογαριασμό τους από τις Αλωνιστικές μηχανές και τους μύλους και παρακολουθώντας το Λονδίνο προκειμένου να μην «ξανά-ενοχληθούν» έριξαν το σύνθημα: «Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν άλλοι για μας». Όταν άρχισαν να προσχωρούν μερικοί στην Αντίσταση για να μη ακολουθήσου και άλλοι το δρόμο της τιμής, ο Τσιώρτσιλ πριν και άλλοι ακολουθήσαν το δρόμο της τιμής, τους κάλεσε να εγκαταλείψουν την Ελλάδα το δυνατόν συντομότερα. Έφυγαν κατά ομάδες ή και μεμονομένα ακόμα για εκεί που τους κάλεσε.

Και ενώ το ιστορικό έργο του ΕΑΜ θα μείνει ανεξίτηλο, δυστυχώς παρά την υπάρχουσα νομοθεσία για την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, αυτή η Εθελοντική Λαϊκή προσφορά, δεν έγινε αποδεκτή από το κατεστημένο και μετά την αναγνώριση, με την έννοια που αυτή ιδρύθηκε, λειτούργησε και τα οράματα που αυτή ενέπνευσε στο λαό: σε ιδανικά, αρχές και αξίες.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι και παρά την αναγνώριση, κανένα από αυτά τα οράματα δεν μπόλιασε τις συνειδήσεις των μεταπολεμικών γενιών. Και δεν τις μπόλιασε γιατί η Ελληνική άρχουσα τάξη και οι παρατρεχάμενοι, με την απόφαση να εγκαταλείψουν λαό και χώρα στις ποιό κρίσιμες στιγμές ξέκοψε από τα λαό και τα προβλήματά του. Βυθισμένοι στην άγνοια, τη ματαιοδοξία και το πάθος να κυβερνήσουν και μεταπολεμικά όπως προπολεμικά, δεν δίστασαν όχι μόνο να μηδενίσουν αυτό το εθνικό κεφάλαιο αλλά και να εξοντώσουν βιολογικά τους συντελεστές της προσφοράς και να καταστρέψουν ό,τι ντοκουμέντο αναφερόταν σε αυτήν. Γι' αυτό άλλωστε δεν την έβαλαν στα σχολεία που ήταν ο μόνος τρόπος να αναγνωριστεί στις πραγματικές διαστάσεις για να κεφαλαιοποιηθεί αυτό το εθνικό κεφάλαιο

Ενα κεφάλαιο που προ υπέθετε εκτός από τις αγωνιστικές παρακαταθήκες και εδαφικές διεκδικήσεις όπως τα Δωδεκλανησα: την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη και αντίστοιχα διακαιώματα στο δυτικό Βόσπορο. Εν όψη της απελευθέρωσης στο Λιβάνου σχηματίστηκε η πρώτη πριν την απελευθέρωση κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5-6 υπουργούς, έστω και σαν βήτα διαλογής. Η αποδοχή από την πλευρά του ΕΑΜ που ενώ έλεγχε πολιτικά και ένοπλα τη χώρα εκτός από ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου που ελέγχονταν από το ΕΔΕΣ, αυτής της σύνθεσης, ήταν και αυτή μια δίπλα τις τόσες άλλες ακόμη υπό Για να πραγματοποιηθεί αυτή η δικαιωματικά διεκδίκηση, αντίστοιχη με την προσφορά έπρεπε η κυβέρνηση που είχε να ρθούν ρίξη με τους Αγγλους που ήταν ο βασικός σύμμαχος και τοποτηρητής των εδαφών που έπρεπε να μας παραχωρηθούν. Μα τους Αγγλους μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ από την κυβέρνηση τους κάλεσαν να κάνουν αυτό που δεν μπορούσαν να κάνουν μόνοι τους οι ίδιοι :

Να εξοντώσουν ηθικά και βιολογικά αυτούς που αντέταξαν τα στήθη στον Ιταλό εισβολέα και αντιτάχθηκαν γυμνοί στο Γερμανό κατακτητή, ηθικά και βιολογικά αυτούς που αντέταξαν τα στήθη στον Ιταλό εισβολέα και αντιτάχθηκαν γυμνοί στο Γερμανό κατακτητή και με την προστασία των Αγγλικών όπλων να ξανά κυβερνήσουν όπως προπολεμικά και μόνοι τους και σε συνέχεια να καταστραφούν τα αντικειμενικά και γραπτά και υλικά με τα οποία έκτισαν στήριξαν και καθοδήγησαν αυτόν τον τιτάνιο αγώνα. Τον αγώνα που δημιούργησε τις προϋποθέσεις των εδαφικών διεκδικήσεων.

Όπως είναι ιστορικά γνωστό για 53 μέρες μετά την απελευθέρωση της Αθήνας 12 Οκτωβρίου μέχρι της 4 Δεκεμβρίου 4 που ήρθαν οι Τζώνιδες με τα σιδερικά τους την Ελλάδα πολιτικά και ένοπλα την έλεγχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ γεγονός που σημαίνει ότι αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήθελε να αι θα ήταν αστείο και γελίοι ακόμα

Το ίδιο συνέβει και μόνοι τους. μα και να καταστραφούν και τα γραπτά υλικά με τα οποία έκτισαν στήριξαν και καθοδήγησαν αυτόν τον τιτάνιο αγώνα που δημιούργησε τις προϋποθέσεις των εδαφικών διεκδικήσεων. για να ξανά κυβερνήσουν όπως προπολεμικά και μόνοι τους.μα και να καταστραφούν και τα γραπτά υλικά με τα οποία έκτισαν στήριξαν

και καθοδήγησαν αυτόν τον τιτάριο αγώνα που δημιούργησε τις προϋποθέσεις των εδαφικών διεκδικήσεων. τους συντελεστές της προσφοράς και να και τις πολεμικές μα και τις επανορφώσεις από τη Γερμανία με την οποία στην κατοχή και οι ίδιοι είχαν καλέσει να τους ξανά εγκαταστήσουν, εστω και δια των όπλων στην υπό επικυριαρχία δοτή εξουσία, μα και ανάληψη έναντι αυτών να ζοντώσουν Με την ενέργεια αυτή διαπράχτηκαν εγλήματα και μάλιστα ειδεχθή. Στις ασφάλειες και στα δικαστήρια-στρατοδικεία τακτικά και κυρίως στο έκτακτα και στους φακέλους υπάρχουν τα στοιχεία αυτών των εγκλημάτων.

Όπως γράφει και στο «Σημειωματάριο του» εισαγγελέας Δελαπόρτας Και εγω την καλή τύχη να διαβάσω ενα αξιόλογο βιβλίο απ τα παλιά. Στην ευχητήρια κάρτα έγραφε «Να θυμείς τα παλιά καθώς και το πως εμείς οι άνθρωποι της προσφοράς βρεθήκαμε, όπως και οι αγωνιστές του 21στα κάτεργα της Γυούρα και μεσαιωνικές φυλακές της Πύλου, της Κέρκυρας, του Επταπυργίου, της Κεφαλονιάς κλπ, τις (χάψες) του Μακριγιάννη» και τα φρικτά μεσαιωνικά κάστρα ο Κοραής».

Και μια που ο λόγος για τις φυλακές ας αναφέρω λίγα ελάχιστα από τα πράγματα που αντίκριζε ο ιδεολογικά πολιτικός κρατούμενος πριν φτάσει τη φυλακή, όπως την περιγράφουν ο Μακριγιάννη ο Κοραής και πολλοί άλλοι.

Για να φτάσει ο κρατούμενος σε μια από αυτές τις φυλακές έπρεπε να περάσει από κάποιο μεταγωγό. Έπρεπε να περάσει πρώτα απ την ασφάλεια όπου με τον γνωστό τρόπο κατασκευάζονταν οι δικογραφίες, σε συνέχεια στο έκτακτο στρατοδικείο, με στρατοδικές στρατιωτικούς ή δικαστές που φόρεσαν πηλίκιο και επωμίδες και σε συνέχεια στο μεταγωγό. Τα μετάγωγα υποδοχής και μεταφόρτωσης τα επαρχιακά μικρά και άβωλα με πολλά σίδερα. Της Αθήνας, υπόγειο στην οδό...του Πειραιά στην Καστέλας, της Θεσσαλονίκης Αγίου Δημητρίου και της Πάτρας ευτυχώς κάπως ευρύχωρο. Χώροι όπου οι ιδεολογικοί αντίπαλοι, στοιβάζονταν λόγω των πολλών συλλήψεων σαν τις Σαρδέλες σε κάποιο κουτί. Όλη την ημέρα κλειστοί. Οι χώροι εκτός από μικροί, βρόμικοι, απαράδεκτοι για ανθρώπους. Όταν χαλούσε η πρώτη σκούπα και το φαράσι τα υπόλοιπα χρόνια τα σπουτίδια τα μαζεύαμε με κάποιο ρούχο.

Το μεταγωγό του Πειραιά που είχε την μεγαλύτερη κίνηση ευτυχώς ήταν ψηλά και υπήρχε περισσότερος αέρας σε σχέση με αυτά της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Οι χώροι μικροί μέχρι ελάχιστοι οι μετακινούμενοι χιλιάδες, αφού πολλές ήταν και οι συλλήψεις. Τα μποφόρ εμπόδιζαν την ήδη υπάρχουσα συμφόρηση. Όταν έρχονταν νέα караβιά, έπρεπε να μπουκν και αυτοί όσοι και αν ήταν στον ίδιο χώρο. Σε ενα χώρο που οι υπάρχοντες ήταν ήδη ο ενας κολλημένος στον άλλο.

Οι χωροφύλακες-δεσμοφύλακες, εκνευρισμένοι και οι ίδιοι που ο όγκος των μεταφερόμενων δυσκόλευε και τους ίδιους δικό τους. Ετσι με σπρωξίματα και βρισιές: τον κομμουνισμό σας, τη μάνα σας, την αδερφή σας και πολλές χριστοπαναγίες. Καλά εντάξη όλοι όρθιοι.. αφού έκαναν μια πρώτη προσπάθεια να μπουκν όλοι όσοι και αν ήταν, σε αυτόν τον ελάχιστο χώρο φώναζαν αγριεμένοι: βγάλτε ρε Γαμότω τον αέρα από τα πνευμόνια σας να μεγαλώσει ο χώρος» και τότε τους τελευταίους μας έσπρωχναν πολλοί μαζί για να κλείση η πόρτα.

Κολλημένοι ο ενας με τον άλλο και με τα πνευμόνια άδεια από αέρα έκλινε η πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας αραιώναμε στο βαθμό του επέτρεπε ο χώρος της πόρτας και των «άδεια πνευμόνια». Η συμπεριφορά απάνθρωπη. Συμπεριφορά, μεταφορά, στέγαση και διατροφή (ζώων για σφαγή) απειλές, τροφή ελάχιστη...και μόνο τις πρώτε δύο μέρας... Αυτό το δικαιολογούσαν με την άποψη οτι στο μεταγωγό ο κρατούμενος παρέμεινε μια μόνο μέρα και όταν τα πολυήμερα μποφόρ έκαναν το κακό χειρότερο με την προσθήκη και των Νέων που στο μεταξύ ερχόταν. Αυλισμός καθόλου, σωματικές ανάγκες στη «βούτα» όπως και στις φυλακές.

Ενας τενεκές με σύρμα κρεμασμένος πίσω από την πόρτα. Όταν γέμιζε...πριν έρθει η ώρα που ανοίγουν οι πόρτες της φυλακής και των κρατητηρίων...Και όταν προέκυπτε κάποια ομαδική ευκοιλία λόγω των συνθηκών ζωής συναίβαινε συχνά...η αποφορά από τα άπλυτα

κορμιά και τη δισωσμία της Βούτας η κατάσταση ανυπόφορη. Σ αυτόν το συνοσπισμό οι μολυσματικές παθήσεις σήμάδευσαν τη ζωή των κρατουμένων. Και μπολιασμένοι τις μετέφεραν στα άλλα μεταγωγά και σε συνέχεια στις φυλακές για να ολοκληρώσουν με το χρόνο...

Τροφή για μια ή δυό μέρες το πολύ. Μετά εκ των ενόνδων. Έπρεπε, ο φρουρός χωροφύλακας να κάνει τον κόπο να αναθέσει σε κάποιον που δεν είχε βάρδια να θέλει να τον αναζητήσει και αφού τον αναζητούσε έπρεπε και αυτός να θέλει να πάει (γιατί αυτή η εξυπηρέτηση μπορούσε να του στοιχίσει) για να μην χρειάζεται πολύς χρόνος τους παρακαλούσαμε να μας αγοράσουν μόνο ψωμί και αν είναι δυνατόν και τσιγάρα. Αρκετοί είναι αλήθεια μας εξυπηρετούσαν στο θέμα αυτό. Πολλοί όμως αρνιόταν πεισματικά.

Αυτή η κατάσταση άρχισε από ημέρα που υπογράφηκε η Συμφωνία της Βάρκιζας και ο Ελληνικό, Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) παρέδωσε τα όπλα μέχρι τις 12 Νοεμβρίου που ο στρατηγός Παπάγος σχημάτισε την πρώτη μονοκομματική κυβέρνηση. Οι σωριδών συλλήψεις δεν υπήρχαν αν και δεν έλλειπαν. Οι μετακινήσεις των κρατουμένων ελάχιστη πλέον αρά και ο χώρος χωρίς να αλλάξει στο παραμικρό πιο άνετος!

Με τη λέξη φυλακή εννοούμε το ίδρυμα, που προορίζεται για την κράτηση των καταδικασμένων απ τα ποινικά δικαστήρια σε ποινές στέρησης της ελευθερίας. Αυτή είναι η επίσημη άποψη όσον αφορά τον ρόλο που καλείται να διαδραματίσει αυτός ο χώρος. Αν στον απλό λαό η λέξη φυλακή προκαλεί κάποιο δέος, σε αυτούς που είχαν την κακή τύχη να ζήσουν πολλά χρόνια σαν πολιτικοί κρατούμενοι μετά την απελευθέρωση, τον εμφύλιο πόλεμο μέχρι τον Ιούλιο του 1974, η λέξη φυλακή μα και η λέξη εξορία προκαλεί φρίκη. Και προκαλεί φρίκη γιατί η φυλακή, εκτός απ τα κτίρια, το υπαλληλικό προσωπικό και τρόπος που λειτουργεί, είναι ένας ρόλος που καλούνται να παίξουν τόσο το υπαλληλικό προσωπικό όσο και τα κτίρια,

Διευθυντικό και εκτελεστικό σε σχέση με στους στόχους που θέλει να πετύχει η πολιτεία. Έτσι ανάλογα με τους στόχους αντίστοιχοι είναι και οι κανονισμοί και η συμπεριφορά των υπαλλήλων, μα και η δομή-ποιότητα των κτιρίων. Και ειδικά τα πειθαρχεία.

Βασικοί στόχοι της μεταπολεμικής πολιτείας, όσον αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους-ιδεολογικούς της αντιπάλους-εκούσια και συνειδητά ήταν δύο α) η με όλα τα μέσα βιολογική εξόντωση των ιδεολογικών της αντιπάλων και β) όσους δεν θα κατορθώσει να τους εξοντώσει βιολογικά να τους εξαναγκάσει-μηδενίσει την αγωνιστική προσφορά. Με τον μηδενισμό της προσφοράς την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και τον ηθικό μηδενισμό του.

Την περίοδο αυτή η φυλακή, ήταν μια σαρκοθήκη, μια ανθρώπινη πνιγερή αποθήκη, μια ανθρωποθήκη, όπου ο ιδεολογικό αντιμέτωπος ζει με την αγωνιά και την ελπίδα πρώτα να ζήσει και σε συνάρτηση με τη ζωή, να διατηρήσει και την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια. Ανθρωποι που αργοπεθαίνουν εξοικειωμένοι πλέον με την μόνιμη παρουσία του θανάτου από τις καθημερινές εκτελέσεις. Φαινόμενο καθημερινό και ο μακρόχρονος από την πείνα θάνατο. Κλειστοί κατάκλειστοι οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του καθεστώτος. Κλειστοί, περικλειστοί, μακριά απ τη θέα του ουρανού και του ήλιου παρατημένοι. Θαμένοι στους μεσαιωνικούς τάφους ή σε πάνινες ανεμοδαρμένες, από τις θύελλες του Αιγαίου πολιτείες παρατημένοι. Πως να διακριθεί η μια μέρα από την άλλη, ίδια κλειστή, που το χωρισμά τους χάθηκε πια η νύχτα, που συνεχής η ημέρα νύχτα είναι γινομένη και μοναδική μεριμνά μας η επιμέτρηση του μαρτυρολογίου και η αναμονή του...

Διάβασα και σε ευχαριστώ για το δώρο, μα και θυμήθηκα τις φυλακές που κάναμε μαζί και χιλιάδες άλλους συναγωνιστές, που δυστυχώς άγνωστος ακόμα μέχρι σήμερα παραμένει ο ακριβής ο αριθμός των συλληφθέντων, βασανισθέντων και μή καταγεγραμμένων σε κάποιο «**Λίμπρο Ντ' όρο**», κατάστοιχο, (άρα εξαφανισθέντων), γνωστές όμως οι δεκάδες χιλιάδες χωρίς αποδείξεις, μα ούτε καν ενδείξεις που καταδικάστηκαν σε βαρύτατες ποινές και κατά προτίμηση την εσχάτη των ποινών και ισόβια και τους περίπου δυο χιλιάδες που εκτελέστηκαν.

Ακόμα θυμίσθηκα λόγω της πληθώρας των συλλήψεων αφού οι υπάρχουσες μεσαιωνικές φυλακές, φυλακές που με τα πιο τραγικά λόγια περιγράφουν ο Μακριγιάννης, ο Κοραής και πολλοί άλλοι, δεν χωρούσαν οι ήδη υπάρχουσες μετέτρεψαν και τη Γυούρα σε μια εκτεταμένη **πάνινη** φυλακή. Μια φυλακή που σε σχέση με τις υγρές και σκοτεινές μεσαιωνικές οι της Γυούρας, είχαν άπλετο μεν Φώς και εκτεταμένο ορίζοντα στη θάλασσα και το άνυδρο βουνό: Ελλείπαν όμως όλα τα άλλα οσα προϋποθέτουν αν όχι ζωή αλλά και αυτήν ακόμα την επιβίωση. Και πρώτα από όλα η έλλειψη γλυκού **ΝΕΡΟΥ**.

Ακόμα θυμίσθηκα τις μολυσματικές και μεταδοτικές αρρώστιες (Φυματίωση Επιφικίτιδες, τις Σαλμονέλες κλπ) και την τύφλωση, που λόγω του μακρόχρονου υπόσιτισμού είχε αφαιρέσει το Φώς από τις μεγάλες ηλικίες. Και κυρίως θυμίσθηκα και τους δεκάδες άλλους τόπους μαρτυρίου, όπου πολλοί αγωνιστές άφησαν εκεί τα κόκαλά τους και εκατοντάδες άλλοι εξαντλημένοι από τον υποσιτισμό, την καταναγκαστική δουλειά, τις τραγικές συνθήκες κράτησης, τα δαγκώματα από τους τυφλοπόντικες τα φίδια, τις σαύρες και κυρίως τους αρουραίους που πολλοί ήταν φορείς της λεπτοσπείρωσης.

Οι αρουραίοι που τη νύχτα πηδούσαν επάνω στα κορμιά μας, που τραγάνιζαν από την απλυσιά τα δάκτυλα των ποδιών και τα αυτιά. Τους Αρουραίους που έμπαιναν στους τουρβάβες, τα κουτιά και τις βαλίτσες και έτρωγαν τις λίγες μπουκές που αφήναμε φεύγοντα για το βουνό να φορτωθούμε την πέτρα για τη **ράμπα**, για το βράδυ έτρωγαν τις λίγες αυτές μπουκές ή αν δεν προλάβαιναν τις γέμιζαν με τα περιττώματα.

Τη Ράμπα που περιπεχτικά μας έλεγαν από ραδιοφώνου ο κ Σβολόπουλος και στα κυριακάτικα κηρύγματα και κατά διαστήματα ο Δεσπότης Σύρου: όταν με τον καιρό τη συνδέσετε με τη Σύρα θα φύγετε μεγαλοπρεπώς σαν «αγωνιστές που λέτε ότι ήστε» να πάτε στα σπίτια σας που σας περιμένουν Μάνες, γυναίκες και παιδιά αφού, σαν αγωνιστές δεν κάνετε δήλωση αναγνωρίζοντας τα εγκλήματα που διαπράξατε στον δήθεν αγώνα κάνατε...

Σε δεκάδες ανέρχονται αυτοί που έφευγαν επείγοντος με τα φορεία για το Νοσοκομείο της Σύρας ή πέθαιναν καθοδών προς τη Σύρα ή σε κάποιο άλλο Νοσοκομείο. Σε ερώτηση του εκκροσώπου μας τι έγινε π.χ η περίπτωση Κόγια, γιατί και εγώ έφυγα σαν άρρωστος με φορείο απ τη Γυούρα, η Διεύθυνση με τη βεβαιότητα, ότι δεν μπορούσαμε να ελέγξουμε την κατάληξη του αρρώστου απαντούσε στεροφύτως: «μετά την αποκατάσταση της υγείας του, ο ασθενής μεταφέρθηκε σε άλλη φυλακή», ενώ ο άρρωστος είχε ήδη πεθάνει, μα και αυτούς που άφησαν την τελευταία τους πνοή στη κόλαση των φυλακών της Γυούρας .

Και όταν στην ίδια τη Γυούρα, έχουν αφήσει τόσοι τα κόκαλά τους, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσοι ήταν αυτοί που οδηγήθηκαν από κάποιο συνεργάτη, παρακρατικό ή χαφιάς χωρίς αποδείξεις, αλλά ούτε καν και ενδείξεις οδηγήθηκαν στον Αγιο Πέτρο, ενώ αν δεν είχε συλληφθεί και ίσως ευνοούμενος (όπως εγώ) από την ευνοια των Βιολογικών νόμων να ζούσε ακόμα. Το δεδομένο αυτό (υποθετικό βέβαια) στηρίζεται στο γεγονός ότι το Φεβρουάριο του 1952, αν θυμάμαι καλά, η κυβέρνηση Πλαστήρα ψήφισε το Νόμο 2050. Ένα νόμο που έδινε τη δυνατότητα στον κάθε καταδικασθέντα αγωνιστή, μια εστω, αν όχι σε βάθος έρευνα στα στοιχεία της δικογραφίας τουλάχιστο μιας επιτροχάδην αναψηλάφηση της δικογραφίας και τα βασικά-κυρίαρχα στοιχεία πάνω στα οποία στηρίχθηκε η καταδίκη του.

Και όμως, με το Νόμο αυτό στους λίγους μήνες που λειτούργησε έστειλε αρκετούς ισοβίτες και πολλούς βαρυποινίτες στα σπίτια τους και απάλλαξε λόγω αμφιβολιών μερικούς από αυτούς που οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις, βιάστηκαν και έστειλαν άρον άρον «την Τρίτη Ημέρα κατά τας γραφάς», αν το συμβούλιο Χαρίτων δεν έκανε δεκτή την αίτηση αναστολής της άμεσης εκτέλεσης της ποινής στον Αγιο Πέτρο.

Και αν ο Αμερικανός πρεσβευτής Πιούρι Φόϊ, δεν απειλούσε την κυβέρνηση Πλαστήρα με την διακοπή της «βοήθειας» και πολλές άλλες παρεμφερή απειλές να ψηφίσει τον πλειοψηφικό νομοσχέδιο του είχε ετοιμάσει το επιτελείο του Στρατηγού Παπάγου, που ηγούνταν από το 1951 του Ελληνικού Συναγερμού με σκοπό την προκήρυξη εκλογών το

Νοέμβρη του ίδιου χρόνου για να σχηματίσει εν όψη του ψυχρού πολέμου μονοκομματική υπό την ηγεσία του κυβέρνηση, ελάχιστοι θα είχαν μείνει. Και αν η αναψιλάφιση γίνονταν σε βάθος ή αν έκαναν έφεση οι φυλακές πολιτικών κρατουμένων δεν...

Δυό μήνες πριν της εκλογές σταμάτησαν να λειτουργούν αυτά τα αναθεωρητικά δικαστήρια και την επόμενη του σχηματισμού της κυβέρνησης, μια από τις πρώτες νομοθετικές πράξεις της ήταν η «αναστολή», κατάργηση του Νόμου 2050. Αν λοιπόν δεν είχε μεσολαβήσει αυτή η κυβερνητική αλλαγή και ολοκλήρωναν το έργο τους τα αναθεωρητικά δικαστήρια, οι φυλακές βέβαια δεν θα άδειαζαν, θα έμειναν όμως μόνο οι ολίγοι που καταδικάστηκαν με καλοδομημένες «αποδείξεις». Αυτοί όμως που καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν και στη αναθεώρηση αθώωθηκαν;

Όσον αφορά τη σύλληψη και τον τρόπο της σύλληψης μας το λέει ο κ Δελαπόρτας. Ο χώρος και ο τρόπος που κατασκευάζονταν οι ασφάλειες. Αυτοί που έδιναν τις πληροφορίες οι χαφιέδες και αυτοί ακόμα οι προσωπικοί εχθροί που περιέγραφαν τα εγκλήματα «αποδείξεις». Και τα έκτακτα στρατοδικεία. Χωρίς την παρουσία και κατά αντιπαράσταση «μάρτυρα» χαφιέ και τον ασφαλίτη βασανιστή με τον κατηγορούμενο στηριγμένο σε αυτά και μόνο τα στοιχεία καταδίκιζε σε βαριές ποινές,

Και ο κατηγορούμενος χωρίς μάρτυρες υπεράσπισης για και αν είχε η έδρα έλεγε «καλά καλά...» Μα και στο συνήγορος υπεράσπισης όταν υπήρχε δεν τον αφήναν να ολοκληρώσει τα στοιχεία διέψευδαν τα όσα του καταλογούσαν στον κατηγορούμενο. Και ο κατηγορούμενος όταν κάποια από τις σπανιότατες φορές παραβρισκόταν και απαρρύθμιζε τα εγκλήματα και ο κατηγορούμενος σηκωνταν να τον αντικρούσει η έδρα εξαγριωμένη φώναζε «κάτσε κάτω κατηγορούμενε...». Όσο για την ποινή προαποφασισμένη και οπωσδήποτε μεγάλη... Και η κυβέρνηση; τί έκανε η κυβέρνηση μπροστά σε αυτό το προσχεδιασμένο έγκλημα;

Η κυβέρνηση την εποχή που διαπράττονταν αυτά τα εγκλήματα; Η κυβέρνηση από κοινού με την Βασίλισσα Φρειδερίκη προσπαθούσαν να πείσουν τον Αμερικανό στρατηγό Μάρσαλ, με αφετηρία και ορμητήριο την Ελλάδα να κηρύξουν οι ΗΠΑ, καθώς κατείχαν και την ατομική βόμβα τον τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, με σκοπό να απελευθερώσουν τους λαούς που ζούσαν κάτω από τον κομμουνιστικό ζυγό.

Όπως είναι γνωστό το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), δεν συγκροτήθηκε-δημιουργήθηκε με επιστράτευση όπως έγινε στον αλβανικό πόλεμο.

Όταν ο επιζήσας από την οικογένεια ΕΑΜίτης ή ΕΛΑΣίτης, κάποια μέρα στη διάρκεια του Αγώνα ή και μετά την απελευθέρωση, 12 του Οκτώβρη 1944 εστω των (53 ημερών) πριν την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων 4 Δεκέμβρη 1944, συνέπεσε να' ρθει πρόσωπο με πρόσωπο με τον Ταγματасаφалίτης η εναν από την πλειάδα των Εθνοϊσμών ή κάποιο χαφιέ, που πρόδωσε στους κατακτητές και η οικογένειά του ή μέλος της οικογένειάς του που εκτελέστηκε από τους κατακτητές ή στάλθηκε αιχμάλωτος στα στρατόπεδα της Γερμανίας ή συνέλλαβε την αγωνίστρια Μάνα ή αδερφή του τις οποίες βασάνισαν, βίασαν, κούρεψαν και διαπόμπευσαν και με προσωπική του απόφαση εκδικήθηκε. Μόνο αυτοί θα έμειναν στη φυλακή μετά το μόνο 2050 αν ολοκλήρωναν τον έργο τα αναθεωρητικά δικαστήρια.

Βέβαια θα ήμουν ο τελευταίος που θα ισχυριζόμουν ή θα έλεγα ότι το σύνολο των καταδικασθέντων με χωρίς «αποδείξεις και ούτε καν ενδείξεις» ήταν άμοιροι ευθυνών «επαναστατικές απρέπειες, εκτροπές και ακρότητες» ή και για πράξεις απαράδεκτες από το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Από ένα Λαϊκό Εθελοντικό Απελευθερωτικό κίνημα όπως ήταν το ΕΑΜ.

Ενας που άφησε εκτεθιμένη πίσω την πατρική και την δική του οικογένειά του την εγκατέλειψε με υποθήκη την ίδια του τη ζωή ξεκίνησε με μόνο την Εκκληση των ΚΚΕ-ΕΑΜ να αυτοεπιστρατευόμενος να συστρατευθεί και να συμβάλει στην απελευθέρωση της χώρας και σε λίγο έγινε στρατιά. Μια στρατιά που από το τίποτε «δίχως τάκς και αεροπλάνα μόνο μολβους πολυβόλα και ψυχή σαν του Λαίκου στρατού» και με το τίποτε

δημιούργησε έναν ένοπλο Εθελοντικό Απελευθερωτικό στρατό τον Θριλικό ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ, την Θριλική ΕΠΟΝ και τα Αξιοθαύμαστα **ΑΕΤΟΠΟΥΛΑ** τους Γαβριάδες της Εθνικής Αντίστασης 1941-1944. Ξεκίνησε να ...

Τα Αετόπουλα που σε άπειρες περιπτώσεις σημαντική ήταν η προσφορά τους στον πολιτικό και κυρίως στον ένοπλο αγώνα του λαού και της Νεολαίας και περισσότερα τα παραδείγματα ηρωικού που συνδυάζονταν με το τραγούδι και τον παιδικό αυθορμητισμό κατάκτησαν τη θέση για να ονομαστούν τα Αετόπουλα «Χαρούμενη εφεδρεία του αγώνα».

Συνεπαρμένα από την ολική άνοδο του απελευθερωτικού κινήματος και με τον ηρωισμό των μελών και των στελεχών της ΕΠΟΝ της μόνης εθελοντικής Εθνικής Πανελλήνιας Οργάνωσης Νέων, πολλά μέλη αυτής της «χαρούμενης εφεδρείας του αγώνα», πήραν ενεργά μέρος στον ένοπλο αγώνα στα βουνά και τις πόλεις σαν τσιλιαδόροι, σύνδεσμοι αλλά και σαν μαχητές, σαν τροφοδότες του ΕΛΑΣ σε πληροφορίες και σε οπλισμό που έκλεβαν από τους κατακτητές οργανώνοντας στην αρχή διάφορα ειδικά **ΣΚΕΤΣ** για την αρπαγή της κουραμάνας, για να κορέσουν την Λάμια πείνα και αργότερα με την παιδική εφευρετικότητα και μαεστρία και άρτια οργανωμένο σχέδιο απόσπαση οπλισμού και όποιων άλλων υλικών χρήσιμων για τον αγώνα.

Τα Αετόπουλα που πολλά οδηγήθηκαν στα έκτακτα στριοδικεία, καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές και πολλά αμούστακα ακόμα εκτελέστηκαν και περισσότερα ατιμάστηκαν, όμως αφήνοντας την τελευταία τους πνοή με το «**ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ**». Και επειδή και τη συμμετοχή «εγκληματική χρήση» των ανηλίκων στο απελευθερωτικό αγώνα θυμίζω στους κατήγορους και τους «αμφισβητίες της προσφορά αυτών αξιοθαύμαστων αγωνιστών», ότι οι αγωνιστές του Μακεδονικού αγώνα δεν παράλειψαν τη χρησιμοποίηση των τότε μικρών αγωνιστών. Στη ιστορία του μακεδονικού αγώνα υπάρχουν πολλοί αντίστοιχοι Γαβριάδες όπως η οχτάχρονη Οικονόμου που διακινούσε σημειώματα και προφορικές εντολές

Θυμήθηκα τη διατροφή, που και όταν ακόμα έφτανε αυτό που παραχωρούσε η πολιτεία, πενιχρότατο και χωρίς να προηγηθεί κάθ' οδών κάποιο διαπλεκόμενο μυαλό η χέρι... αρκούσε να σταθείς **ΟΡΘΙΟΣ**. Τους ανύπαρκτους ορους υγιεινής και τις δυό παμπάλιες κουβέρτες **μόνο** που παραχωρούσε η πολιτεία στους ανθρώπους που άρπαζε με την υπόδειξη κάποιου από την πλειάδα των Ελλήνων που συνεργάστηκαν: πολιτικά, ένοπλα και οικονομικά με τους κατακτητές, πολιτικά οικονομικά και ένοπλα παρακράτους και του προσωπικού ακόμα εχθρού. Αυτές οι τρεις μορφές συνεργασία ήταν που συνιστούσαν, για το σύνολο των συμμάχων του Αντιφασιστικού αγώνα: Πράξεις Δοσιλογισμού. Πράξεις για τις οποίες όσοι τις διέπραξαν έπρεπε να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη.

Θυμήθηκα τη δουλειά-δουλεία. που υπό την απειλή των πολυβόλων και τους ροπαλοφόρους δεσμοφύλακες έπρεπε από την πρώτη ακόμα μέρα, που έφτανε ο κρατούμενος στη Γυούρα να συμμετάσχει στην πολύωρη και εξαντλητική δουλεία.

Στη Αρχή με μεταφορά από το βουνό, με επιλογή της πέτρας από το φύλακα που την ρίχναμε στη θάλασσα, ώστε να γίνει η **Ράμπα**, καθώς έλεγαν ειρωνικά να συνδεθεί η Γυούρα με τη Σύρα, ώστε να μπορέσουμε κάποτε να φύγουν οι κρατούμενοι μέσω της ράμπας. περπατώντας. Το τραγικό της υπόθεσης όμως είναι ότι τις πέτρες που ρίχναμε στη θάλασσα την ημέρα χιλιάδες κρατούμενοι τη νύχτα τις έπαιρνε το κύμα!

Και κάποια μέρα σε κάποιου του μυαλό θρόνιασε η φαινή ιδέα δίπλα στις τόσες άλλες μεσαιωνικές φυλακές που υπήρχαν να χτιστεί μια μεγάλη και ύψιστης ασφαλείας φυλακή στη Γυούρα. Και τότε άρχισε να αφθαιρετούν ασύστολα.

Αυτές οι αυθαίρετες και κατά το δοκούν συλλήψεις, ήταν που φράκαρναν τις υπάρχουσες φυλακές. Οι άνθρωποι βρέθηκαν σε αδιέξοδο. Και τότε θυμήθηκαν τη Γυούρα, αυτό το άνυδρο απομονωμένο Νησί του Αιγαίου. Το Νησί που από την ύπαρξή του οσες φορές χρησιμοποιήθηκε ήταν με πρώτους τους Ρωμαίους κατακτητές που εξόρισαν τους αντιφρονούντες. Ο υπέρογκος αριθμός των συλλήψεων οδήγησε στο να ανοίξει το περίφημο κάτεργο της Γυούρας! Όμως αυτό γιατί και πως έφτασε ο αριθμός των συλλήψεων να μην χωράνε τους συλληφθέντες οι υπάρχουσες φυλακές, αυτό το

πρωτόγνωρο, θλιβερό και διαρκές ανεξίτηλο στίγμα θα μας το εξηγήσει στο βιβλίο του «Σημειωματάριο του Πιλάτου» ο Εισαγγελέας Κ Παύλος Δελαπόρτας.

Ο κ Δελαπόρτας, που όντας εν ενεργεία Εισαγγελέας, βίωσε αυτοπροσώπως αυτό, πρότυπο συμβάν το οποίο λειτουργούσε σε όλη τη χώρα και σε πολλές περιοχές με πιο επαχθείς όρους! Το ίδιο θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε γιατί και αυτοί οι μερικοί δοσίλογοι που οδηγήθηκαν στα ειδικά δικαστήρια Δοσιλόγων, όχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι, αλλά και ενταγμένοι προνομιακά σε θέσεις κλειδιά στον μεταπολεμικό κρατικό μηχανισμό σαν οι, πιο δοκιμασμένοι αντι κομμουνιστές, όχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι αλλά και πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια τους Εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης.

Διαβάζοντας το βιβλίο του κυρίου Δελαπόρτα, όχι απλώς θυμήθηκα τα παλιά, αλλά ξανά έζησα, μέρα τη μέρα, χρόνο με το χρόνο όλα τα δεδομένα για πώς ξεκινήσαμε, πως φτάσαμε στην Απελευθέρωση της χώρας και κυρίως γιατί, μετά την απελευθέρωση φτάσαμε στα ξερονήσια και τις φύλακές. Ο κύριος Δελαπόρτα, με τον δικό του τρόπο εξηγεί πολλούς απ τους λόγους γιατί φτάσαμε εκεί: στις «Χάψεις», τα Μακρονήσια και κάστρα του Κοραή μερικές χιλιάδες στον Άγιο Πέτρο!

Ο εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπόρτας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δίνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά του ελληνικού κατεστημένου και των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη, προερχόμενα από τα ίδια τα σπλάχνα του ίδιου του δικαστικού σώματος. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή «γεύση», όμως αυτούσια και αναμφισβήτητη γεύση, για το πώς λειτούργησε το επίσημο μετά απελευθερωτικό κράτος και ειδικά η «ανεξάρτητη» και τότε «τυφλή» δικαιοσύνη.

Καθώς και το πώς οι εντός και εκτός δωσίλογοι έγιναν όχι μόνο «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλά «κυβέρνησαν-διαχειρίστηκαν» για λογαριασμό των ξένων τη χώρα. Θα σταχυολογήσω μερικά δεδομένα από τα πολλά αναφερόμενά του, την περίοδο που υπηρετούσε σαν Εισαγγελέας στο Γύθειο. Από τον Οκτώβρη του 1945, έως τον Αύγουστο του 1946. Δηλαδή οσα συνάβησαν στους 10-11 μόνο μήνες που υπηρετούσε εκεί.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μια εποχή που, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά, που έρτεμαν την απελευθέρωση του λαού για όλα, τα ανομήματά της. Μια εποχή που πουλούσε και την ψυχή της ακόμα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Είδε σαν σωτήρες της τους Εγγλέζους και τους Αμερικανούς, όπως προηγούμενα είχε δει τους Γερμανούς, με τους οποίους σενεργάστηκε σε όλα τα επίπεδα μαζί τους. Και πως η ελληνική ολιγαρχία από την αλλη μεριά έπεσε αχόρταγη πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους ξένους και εκείνοι τη στήριξαν, κοινός στόχος τους ήταν ο ανήσυχος και ανυπότακτος λαός.

Δυστυχώς στην πιο κρίσιμη στιγμή για το λαό και τη χώρα, και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης, αντί να προσεταιριστεί αυτό το λαογέννητο Λαϊκό κίνημα, στηριγμένη σε αυτό να ολοκληρώσει την αστικής επανάσταση, συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα εκ νέου στο λάκκο των λεόντων από τον οποίο λάκκο μόλις είχαμε βρεί στι 12 του Οκτώβρη 1944 που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Η αστική τάξη της χώρας μας για αλλη μια φορά διέπραξε ενα τραγικό λάθος δίπλα σε αυτό του 1821, με την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας πολύ πριν την κατάληψή της από τους Γερμανούς.

Ενώ γνώριζε οτι ύστερα από τη συμφωνία Τριώρτσιλ-Στάλιν οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και ενώ το ΕΑΜ επί 53 μέρες, μετά την απελευθέρωση της Αθήνα, έλεγχε πολιτικά, οργανωτικά και ένοπλα ολόκληρη τη χώρα, με εξαίρεση ενα μικρό καμμάτι της Ηπείρου, σεβόμενο τη συμφωνία του Λιβάνου δεν έκανε καμία κίνηση να καταλάβει την εξουσία (κάτι που μπορούσε άνετα να το κάνει), στις 4 του Δεκέμβρη κάλεσε τους Άγγλους να επέμβουν ένοπλα για να της λύσει μονομερώς δια των όπλων το θέμα της εξουσίας.

Το κάλεσμα των Αγγλων να επέμβουν ένοπλα αποτελεί έμπρακτη ομολογία, ότι δεν είχε καμιά ελπίδα να πάρει την εξουσία με την ψήφο του λαού όπως πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου. Ομως και μετά της δια των αγγλικών όπλων εξασφάλιση της εξουσίας, τη συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί δεν θέλησε να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, και στηρισμένο σε αυτό, γεγονός που θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά κόμματα. Αν το είχε προσεταιριστεί η Ελλάδα, θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την Ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα όλων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου της Αγγλίας και της ΕΣΣΔ κατά πρώτο λόγο, αλλά και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών.

Με τη σοφία που μας πλούτησαν τα 64 αυτά σημαδιακά χρόνια, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Έλληνες, να πάρουμε τα προβλήματά μας στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ο εισαγγελέας κ Δελαπόρτας, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ένα συγκλονιστικό πίνακα. Ένα ζωντανό και αναμφισβήτητο ντοκουμέντο. Ένα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά Δεκεμβριανή Ελλάδα, όπως ακριβώς λειτουργούσε, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απaráλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα.

Σε μια εποχή που η χώρα επανασυνδέθηκε από ένα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και μετά την απελευθέρωση, ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα κυρίως οι ενσυνείδητοι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Τότε που οι επιζώντες θυμούμαστε, ότι οι συνεργάτες των κατακτητών, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι κιοτήδες, οι απόλεμοι, οι αδιάφοροι και οι προδότες. Αυτοί, που κατά την διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και την απρόσμενη βοήθεια των διαφόρων «προστατών», όχι μόνο δεν τιμωρηθήκαμε, όπως τους έπρεπε και όπως το περίμεναν και οι ίδιοι, αλλά γίνανε ξαφνικά «αγνοί» Έλληνες, καλοί «πατριώτες» και πολλοί μα πάρα πολλοί κατ' επάγγελμα «εθνικόφρονες».

Τότε που εντελώς κατά παράδοχο τρόπο, αντιστράφηκαν οι όροι. Οι αγωνιστές της λευτεριάς γίνανε «προδότες», «απάτριδες» και «εγκληματίες» ακόμα. Δηλαδή έγινε κάτι το πρωτάκουστο, το εξωφρενικό, το αφάνταστο, το απαράδεκτο. (Κάτι παρόμοιο συνέβει και το 21 με τους Νενέκους). Οι συνεργάτες-προδότες αναγορεύονται πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της λευτεριάς. Οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ στις «χάψες», την Γυούρα και το Μακρονήσι και οι δοσίλογοι απελευθερωτές...

Κατηγοροί τους στις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τα στρατοδικεία, οι προδότες της κατοχής, οι συνεργάτες και οι μασχοφόροι στα διάφορα κατοχικά μπλόκα και τα ολοκαυτώματα, αφού βέβαια τους μεταμόρφωσαν κατά τρόπο μαγικό, από τη μια στιγμή στην άλλη σε «πατριώτες». Αυτό που έγινε τότε, δεν ήταν κάτι το πρωτάκουστο πατρίδα μας. Είχε συμβεί και το 21. Να βραβεύεται το πνεύμα του δοσιλογισμού και της υποτέλειας, να τιμούνται και να καταξιώνονται οι πράξεις της εθνικής προδοσίας και να τιμωρείται ο Εθελοντικός πατριωτισμός.

Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-είναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη.»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλλουν και 60-100 πρόσωπα ως

δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που είχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πιά συμμετοχή είχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω ότι ο τύπος αυτών των μηνύσεων είχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, όπως ήταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91. Ενας εξ ίσου, αν όχι μεγαλύτερος αριθμός από αυτόν, είχε συλληφθεί στη διάρκεια των Δεκεμβριανών και σταλεί στην Αλτάμπα της Αφρικής.

Και επειδή στη διάρκεια της κατοχής έγινε πολλές φορές λόγος, για το τι σημαίνει και ποιός είναι συνεργάτης-δοσίλογος. Οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα γνωρίζοντας, ότι σε κάθε κατακτημένη χώρα, θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και υποτελή καθάρματα και πολλά άδεια πουκάμισα που πρόθυμα θα εξυρετήσουν τον κατακτητή. Άνθρωποι, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς του κατακτητή, αφού αυτός είναι ο μόνος τρόπος να ανδειχθούν και να πλουτίσουν και με πράξεις εθνικής προδοσίας ακόμα.

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχυση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιός είναι δοσίλογος, εξέδωσαν ένα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιός είναι δοσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο αρχηγός Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδοθούν. Μάλιστα τους έθεσε και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδοθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια έδωσε εντολή στην Αντίσταση να τους σκοτώνει.

Το Μανιφέστο έλεγε με σαφήνεια ότι: «Δοσίλογος είναι εκείνος, που κατά τη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, όποιος είχε σε κατεχόμενη χώρα: στρατιωτική, πολιτική ή και οικονομική συνεργασία με τον εχθρό θα θεωρείται δοσίλογος». Αυτοί λοιπόν, «που με οποιονδήποτε τρόπο συνεργάστηκαν με τον εχθρό είναι υπόλογοι απέναντι στο λαό και πρέπει να λογοδοτήσουν στις αντίστοιχες χώρες για τις όποιες πράξεις συνεργασίας με τον εχθρό». Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας προκειμένου να λύσει αυτό το τόσο ακανθώδες θέμα. Συνέταξε μια Συνταχτική Πράξη, που βασικό της γνώμονα είχε το Μανιφέστο, που εξέδωσε το συμμαχικό στρατηγείο.

Επειτα από τις συγκρούσεις 33 ημερών και εν όψη διαπραγματεύσεων στις 6 του Γεμάρη του 1945 δημοσιεύθηκε η Συντακτική Πράξη, που είχε συνταχθεί από την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Μια πράξη που αφορούσε τον δοσιλογισμό στη χώρα, καθόριζε και προσδιόριζε με σαφήνεια ποίος ήταν συνεργάτης και δοσίλογος και πρόβλεπε την σύλληψη και την καταδίκη των κάθε μορφής δοσιλόγων και συνεργατών κατά της χώρας και του λαού. Παρά τις τόσες προβοκάτσες των Αγγλων, για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις στην υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν συνομιλίες ειρήνευσης στη Βάρκιζα.

Οι συζητήσεις στη Βάρκιζα άρχισαν στην έπαυλη του κ Κανελόπουλος στις 3 του Φλεβάρη το πρωί και κράτησαν μέχρι τις 3 το πρωί στις 12 του Φλεβάρη. Το έγγραφο που υπογράφηκε στη Βάρκιζα και ονομάστηκε συμφωνία, δεν περιέχει κανένα στοιχείο μιας πραγματικής συμφωνίας, δηλαδή μιας πράξης διαπραγμάτευσης και κοινής αποδοχής δυο συμβαλλομένων μερών. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων η ΕΑΜίκη αντιπροσωπεία δεν συζητούσε με ελληνική αντιπροσωπεία με δικές της προτάσεις όπως είχε το ΕΑΜ, για πως θα λυθεί το ζήτημα της ειρήνευσης, τα τρέχοντα και τα μελλοντικά προβλήματα του λαού και της χώρας, τις εδαφικές διεκδικήσεις, τις πολεμικές επανορθώσεις κλπ. Αλλά με **ξένη δύναμη**. Με μια **αυτοκρατορική ξένη δύναμη** που ανάβαζε και κατέβαζε κυβερνήσει, διόριζε υπουργούς και υπαλλήλους, οργάνωνε συμμορίες σαν αυτές του Σούρλα.

Και μια που ο λόγος για τις συμμορίες. Στις παραμονές του δημοψηφίσματος μπήκε στη Λάρισα ο Γεωργιος Σούρλας με τη συμμορία του και εγκαθίσταται στο γραφείο του Β! Σώματος Στρατού. Ο Διοικητής θυμώνει και τον διατάζει να φύγει, αλλά εκείνος δε υπακούει.

Να το εγκαταλείψει. Το εγκατάλειψε μόνο και ύστερα από «σύσταση» του Αγγλου συνδέσμου με το Σώμα Στρατού!

Θα έλεγε κανείς ότι είναι η Συμφωνία της Βάρκιζας ήταν ένα έγγραφο υποταγής και παράδοσης της μιας πλευράς στην άλλη, ένα έγγραφο συνήθως υπογράφουν «δορυκτύτεροι» μαζί με τους δορυλάτες. Αυτή είναι η συμφωνία της Βάρκιζας που, «συνομολογήθηκε» Εκείνο όμως που κάνει ακόμα πιο ζοφερή την εικόνα είναι το γεγονός ότι την επόμενη της υπογραφής εξαφανίστηκε κάθε ίχνος εστω και αυτής ακόμα της «δορυκτύτερο-επιβαλόμενης δια των αγγλικών οπλών συμφωνίας στους δορυλάτες», και το ελάχιστο σημείο συναίνεσης και υποχρεώσεων από την πλευρά των «δορυκτύτερων».

Ο Δεκέμβρης παρά την εξασθένηση των Αντιστασιακών δυνάμεων στην Αθήνα και παρά τις μαζικές συλλήψεις ΕΑΜιτών και τη μεταφορά τους στην Αφρική, παραμένει μια τοπική σύγκρουση, που οσες και αν ήταν οι επιπτώσεις της άφησε άθικτο το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεων του ΕΛΑΣ και του ΕΑΜικού κινήματος. Παρά τις τεράστιες δυσκολίες που οφείλονταν στη κατάστραμμένη οικονομία, το ηθικό του λαού ήταν ακμαίο, ενώ παράλληλα υπήρχαν αρκετός οπλισμός για αγώνα πολλών μηνών στη Αθήνα και για χρόνια στην υπόλοιπη χώρα.

Την «κυβέρνηση» στις διαπραγματεύσεις εκπροσωπησαν οι Ιωάννης Σοφιανόπουλος, Υπουργός εξωτερικών, Περικλής Θ. Ράλλης υπουργός εσωτερικών και ο Ιωάννης Μαρκόπουλος Υπουργός Γεωργίας, με τον τίτλο «αντιπροσωπεία της ελληνικής κυβέρνησης», ενώ απ' την πλευρά πήραν μέρος μέλη της Κ.Ε. του ΕΑΜ με επικεφαλής τον Γεώργιος Σάντος. Όμως πριν ακόμα αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις η «κυβερνητική» πλευρά με στόχο την υπομόνευση και τη διάσπαση του ΕΑΜ αξίωνε η αντιπροσωπεία της Αντίστασης να αποτελείται μόνο από ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ και μόνο του ΚΚΕ κάτι που βέβαια δεν έγινε δεχτό. Τελικά η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ αποτέλεσαν ο Γεώργιος Σάντος Γραμματέας της Κ.Ε. του ΚΚΕ, Δημήτρη Παρτσαλίδη γραμματέα της Κ.Ε. του ΕΑΜ και ο Ηλίας Τσιριμόκος Γραμματέας της Κ.Ε. της Ελληνικής Λαϊκής Δημοκρατίας (ΕΛΔ). Ο γνωστός για ένα διάστημα Προφυπουργός της χώρας μετά την αποστασία.

Το ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Αφού απαριθμεί του συμμετάχοντες αντιπρόσωποι... «συνήλθαμε εις διάσκεψιν και από κοινού εξητάσαμε τα μέσα και τον τρόπον της καταπαύσεως του εμφυλίου πολέμου και της συμφιλίωσης του ελληνικού λαού και καταλήξαμε εις την συνομολογηθείσα, συμφωνίαν.

»Η κυβερνητική αντιπροσωπεία εξεδήλωσε κατά τη σύσκεψιν ταύτην την σταθεράν θέλησιν της κυβερνήσεως όπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματίσει την θλιβεράν εσωτερικήν κρίσιν, αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους (άρα υπήρχαν δύο) και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνην και την πολιτικήν ομαλότητα. Ούτω μόνον θα δυναθῇ ο ελληνικός λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσπάθειαν δια την ανοικοδόμησιν της χώρας εκ των ρειπίων, τα οποία οι σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφός κτόνος πόλεμος εσώρευσαν.

» Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβη τον χαρακτήρα ενός κατάλυτου ηθικού συμφώνου, εκρράζοντας τας επιταγὰς της πολιτικής συνειδήσεως του ελληνικού λαού, η κυβερνητική αντιπροσωπεία όπως δι' αυτούδιακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του ελληνικού λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριστικόν θα είναι ο σβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οπίας ο καταστατικός χάρτης του Ατλαντικού και οι αποφάσεις της Τσχεράνης διεκλήρυξαν και η συνειδήσις των δι' αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθη.

» Κατά την διάσκεψιν διεπιστώθη πλήρη συμφωνία αντιλήψεων της αντιπροσωπείας του ΕΑΜ επί των αρχών τούτων. Τα Άρθρα που ψηφίστηκαν ήτα 9. Όλα διέπονται και είναι διαποτισμένα από το ίδιο δημιουργικό πνεύμα. Τα δύο από αυτά αφορούσαν υποχρεώσεις που θα αναλάμβανε να κάνει πράξη το ΕΑΜ. Τα υπόλοιπα επτά προσδιόριζαν

υποχρεώσεις που έπρεπε να σεβαστεί και να εφαρμόσει η κυβέρνηση. Επειδή η διατύπωση του κάθε άρθρου είναι εκτετεμένη θα αντιγράψω αυτολεξή μόνο το πρώτο και τα υπόλοιπα από μιά περίληψη

Άρθρον 10ν. **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ.**

»Η κυβέρνησις θα εξασφαλίση, σύμφωνα προς το Σύνταγμα και τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικές αρχάς, τη ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον. Θα εξασφαλίση επίσης την απρόσκοπτον λειτουργία των ατομικών ελευθεριών, ως του συνέρχεσθαι, του συναιτερίζεσθαι και της δια τύπου εκφράσεως των στοχασμών. Ειδικώτερον η κυβέρνησις θα αποκατάσταση πλήρως τας συνδικαλεστικές ελευθερίες.

Άρθρον 20ν. Ο στρατιωτικός νόμος θα αρθή ευθύς μετά την υπογραφήν της παρούσης συμφωνίας. θα

Και ενώ ειχαν διατυπωθεί στη Συντακτική Πράξη με σαφηνεία ποιός είναι δοσίλογος και πρέπει να συλληφθεί και να οδηγηθεί στη δικαιοσύνη, οι Αγγλοι Νεοκατακτητές ειχαν ήδη επιστρατεύσει αυτά τα άδεια που κάμισα, τα εξοπλισε με αγγλικά όπλα, τα οργάνωσε σε συμμορίες και τα εξαπέλησε αδιάκριτα, ανέθυνα και ατιμώτητα ενάντια στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Όπως στη διάρκεια της κατοχής έτσι και μεταπελευθερωτικά με επικεφαλής το μεταξικό και κατοχικό παρακράτος, πολιτικό και στρατιωτικό με προεξάρχοντες τα πρώην Αγγλικά και και γερμανικά εσωτερικά στηρίγματα ήταν αυτά πλέον που κατείχαν τα Ινία της όποιας εξουσίας υπήρχε.

Μετά τις 4 του Δεκέμβρη στην Ελλάδα και ειδικά οι αγγλόδουλη δεξιά ενώ διεκδικούσαν εδάφη των γειτονικών χωρών αρνούνταν εθνικές διεκδικήσεις και την ίδια την Κύπρο. Το έγκλημα ήταν διαρκές. Μελοθάνατος οποίος δεν αναφωνούσε «Αβε Καίσαρ» στον εν δυνάμει δήμιό του.

Στη Βλαρκιζα το ΕΑΜ, δεν συζητούσε με Ελληνες, Το εγκάθετο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ήταν πράγματι νίκη. Η νίκη όμως ήταν του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Νίκη του μεταπολεμικού ιμπεριαλισμού. Το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δεν πήγε με άδεια χέρια όπως η κυβερνητική αντιπροσωπεία.

Εκατόν είκοσι χρόνια ονειρεύονταν τη Λαϊκή δημοκρατία ο ελληνικός λαός. Τη διεκδίκησε το 21, τη διεκδίκησε μέ τις «ανταρσίες» και το σόλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε και στα 1843 και στα 1861. Τη διεκδίκησε και το 1909. Την ονειρεύτηκε π Ρόκος Χοΐδας και τα άλλα παλικάρισμα δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αρκετές δεκαετίες του 20ο αιώνα. Νόνισε οτι τη άγγιξε το 1924, με τη θνησιγενή και υποκριτική εκείνη την πρώτη «Δημοκρατία», που το λίκνο της βάφτηκε με αίμα ενός σκοτωμένου εργάτη- αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και την εθνοπροδοσίας της.

Χρόνια και χρόνια τη διεκδίκησε, πάλεψε, αιματοκυλίθηκε, υπόφερε χαροπάλεψε ο λαός με το όνειρο μιας δικής του ζωή, ενός δικού του καθεστώτος. Μα εύρισκε πάντα το δρόμο κλειστό και φραγμένο από την κομπραδόρικη και μεταπρατική πλουτοκρατική ολιγαρχία που άπληστη και κυνική και πουλημένη στους ξένους και συνερφαζόμενη και με το διάβολο ακόμα για να διατηρηθεί το αντιλαϊκό καθεστώς και τα προνόμιά της.

Με τα ψέματα ή με τα όπλα παρά τον αγώνα ο λαός έμενε μακριά από το όνειρά του. Όταν δεν ζούσε αφιοσμένος το «Παπού τον Ντελιγιάννη» ή το «βενιζέλαρο» και τον «Κώτσιο βασιλιά», εύρισκε το ματωμένο Κιλελέρ και το ρετσινόλαδο του Γκλύξμπουργκ-Μεταξά. Η Λαϊκή Δημοκρατία, υπερώριμη μέσα στις συνθήκες διαμορφωμένες του τόπου και την ψυχή του λαού τη στερούσε ο λαός μόνο με την τεχνική βία και την απάτη, περίμενε την ώρα της.

Η ώρα της Λαϊκής Δημοκρατίας ήρθε (και αυτό δεν ήταν σύμπτωση) μέσα στην ποιά δύσκολη περιπέτεια του έθνους. Προδομένη από τον πεμπτοφαναγγιτισμό, την ένοχη

αδιαφορία ή το ταξικό πάθος της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας η χώρα σφάδαζε κάτω από την μπότα των τριών κατακτητών και των «Ελλήνων» οργάνων του που ήταν οι χειρότεροι. Μπροστά σε αυτό το έγκλημα ο ίδιος ο λαός ορθώθηκε, οργανώθηκε για το έργο της λευτεριάς, αφηφώντας το αίμα του, την υγεία του και για τα ρημάδια των καμένων χωρίων του και για αυτά τα ολοκαυτώματα ακόμα. Διεκδλώντας με την οπλισμένη γροθιά τους Αντάρτες του και με το τραγούδι «Μιας Νέας Ανάστασης Νέας Χτυπά η Καμπάνα» την διεκδίκησε, πιθαμή προς πιθαμή το μαρτυρικό της χώμα από τους Ιταλούς, του Γερμανούς και τους Βουλγάρους και τους «Ελληνες» προδότες, συνεργάτες και κιοτήδες. Ο ελληνικός λαός λιθάρι το λιθάρι παράλληλα με τον αγώνα για λευτεριά την έχτιζε.

ΤΟ ΕΑΜ ΣΤΗ ΣΥΣΚΕΨΗ ΕΙΧΕ

Η «προκαταβολή» της ήταν η **Ελεύθερη Ελλάδα** και η προοπτική του μέλλοντος, συσπείρωσε σε μια γροθιά σε ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό την πρωτοπορία και σε συνέχεια τη μεγάλη πλειοψηφία του Έθνους των Ελλήνων. Ένα απίστευτο ηφαιστείο ενεργητικότητας και πρωτοβουλίας εκατοντάδων χιλιάδων Ανθρώπων, ένα σημαντικό φυτώριο καλλιέργειας ενός θετικού οργανωτικού πνεύματος σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας και με μία υπόσχεση, ενός σίγουρου μέλλοντος, αυτό ήταν το προζύμι Ελεύθερη Ελλάδα, που τώρα πλέον και από τους πολέμιους ακόμα τιμημένη Μάνα της Λαϊκής Δημοκρατίας.

Στις 15 του Μάρτη του 1944 το εκλεγμένο Εθνικό Συμβούλιο της Εθνικής Αντίστασης ψήφισε ομόφωνα το πρόγραμμα για την μεταπολεμική Ελλάδα. Ο πολιτικός συνασπισμός των κομμάτων του ΕΑΜ είχε προ πολλού παρουσιάσει στον ελληνικό λαό το «πιστεύω» του. Ήταν το πολιτικό πρόγραμμα της Λαϊκής Δημοκρατίας. Βασισμένο σε θετική, επιστημονική βάση το πρόγραμμα της Λαϊκής Δημοκρατίας έδινε σάρκα και οστά στους πόθους και τις λαχτάρες του λαού. Έδινε λύσεις στα υπάρχοντα προβλήματα: Οικονομικά, πολιτικά, κοινωνικά και πνευματικά. Έδινε τη δυνατότητα στο έθνος να κάνει ένα τεράστιο εκσυγχρονιστικό άλμα. Θα έφερνε τη βασανισμένη και καθυστερημένη «Ψωτοκώσταινα» στο ύψος των πιο προχωρημένων δημοκρατικών εθνών.

Η Λαϊκή Δημοκρατία, ανώτατος σταθμός μιας οδυνηρής κοινωνικής και πολιτικής πορείας, θα εξασφάλιζε στο λαό, για πρώτη φορά στην ιστορία του πολιτικές συνθήκες Ελευθερίας. Θα καθάριζε μια για πάντα τη δοσιλογική κόπρη του Αυγείου. Θα ξεβρόμιζε τον τόπο απ το άγος του φασισμού. Θα άνοιγε τα παράθυρα του κρατικού μηχανισμού, του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας για να πλημμυρίσει μέσα σωτήριο, δημοκρατικός αντιφασιστικός αέρας. Μπαρά τις όποιες υποσχέσεις αρνήθηκε να υπογράψει την συνταχθείσα κατάπτυστη «συμφωνία». Οι Αγγλοι όμως επείγοντας αι ενώ οι Αγγλοι «εγγυήθηκαν» την απαραίγκλιτη εφαρμογή των οσων αμοιβαία θα γίνουν αποδεκτά.

Όπως ήταν φυσικό το ΕΑΜ

Ακόμα και στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων στη Βάρκιζα, η χώρα περνούσε από αυτήν την ιδιόμορφη και ακήρυκτη, εμπριστική σταυροφορία της αγγλο-ελληνική σύγκρουση στο μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, τον πόλεμο του οπλισμένου πλέον δοσιλογισμού εναντίον του ηρωικού Εθελοντή ΕΑΜίτη-ΕΛΑΣίτη, που ειχη σκληρά πολεμήσει τους κατακτητές και τώτα είχε αφοπλισθεί.

Ανάμεσα στα θέματα που έθεσε το ΕΑΜ, ήταν και αυτό της πιο πάνω συνταχτικής πράξης και τον σαφή τρόπο εφαρμογής της. Οι Αγγλοι για να διασκεδάσουν τους φόβους του ΕΑΜ, διαβεβαίωσαν τους εκπροσώπους του, ότι με δική τους «εγγύηση» οι όποιες συμφωνίες θα γίνουν αμοιβαία αποδεκτές θα εφαρμοστούν «απαρέγκλιτα».

Πως όμως να μην φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού σε αυτές τις κοινές διαβουλεύσεις αστυνομίας και εισαγγελέων, αντί να έχουν περιεχόμενο τη σύλληψη και την προσαγωγή τους σε δίκη των κάθε μορφής συνεργασίας δοσιλόγων κατά της χώρας και του λαού. Αντί γι αυτό όπως όριζε η Συντακτική Πράξη που δημοσιεύθηκε στις 6/1/1945, αυτές οι συσκέψεις διεξάγονταν για το πώς θα αντιστρέψουν τον όρο «δοσίλογο» σε δίωξη των συμμετοχόντων στην ΕΑΜίκη Εθνική Αντίσταση. Και κυρίως

στόχευαν στο να διωχθούν και να συλληφθούν όσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές του ΕΑΜ. Για να το πετύχουν αυτό, τα αρρωστημένα μυαλά τους, όχι μόνο «βρήκαν» τρόπο, αλλά και αντέστρεψαν το περιεχόμενο της Συντακτικής Πράξης, και την αντιστροφή αυτή την εφάρμοσαν στο σύνολο και αυστηρά εις βάρος των ΕΑΜικών αγωνιστών. Αυτή ακριβώς η αντιστροφή είναι που μετέτρεψε τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ηρωες».

Το εγκάθετο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ήταν πράγματι νίκη. Η νίκη όμως ήταν του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Νίκη του μεταπολεμικού ιμπεριαλισμού. Το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, ενώ είχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα όπως : Διεκδικήσεις, Ιδιωκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία κλπ, δεν συζητούσε με τους Έλληνες ή με μία άλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα.

Πριν όμως, στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα. Ετσι, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Όχι μόνο οι Άγγλοι, αλλά και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, όχι μόνο δεν εμποδίζει την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλά άφησε ελεύθερες και ασύδοτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονημένοι στη διάρκεια του 1945-46 από τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανα, Βουρλάκη και την πλειάδα των εθνοϊσμών, που οι ίδιοι οι εγγλεζοι οργάνωσαν, καθοδηγούσαν και παρότρυναν, να εντύνουν την αυθέρητη προσπάθεια. Από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφηκε η συμφωνία της Βάρκιζας, έως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφωνίες, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Δεξιά. Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Θυμάτων που αποτέλεσε το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου Ενός πολέμου, που κρίθηκε σαν ο μόνος τρόπος και εργαλεία να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ήταν απαίτηση του Μέγα Τσιώρτσιλ. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τη έγινε στην διάκριση του εμφυλίου και σε συνέχεια μέχρι την πτώση του χούντας τον Ιούλιο του 1974.

Τα στρατοδικεία σκοπιμότητας που λειτουργούσαν πλέον σε 24η βάση για να καταδικάσουν αυτό το τεράστιο Στόκ των συλληφθέντων, στέλνανε στο εκτελεστικό αποσπάσματα με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων και κυρίως ψευτοαγανακτησμένες στα «μαύρα» χήρες και «ορφανών» εκατοντάδες αγωνιστές. Και οσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της εμπάθειας και της ψευδορκίας, για το στρατοδικείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορίας στα ξερονήσια ήταν διάπλατα ανοιχτός, με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για τη δημόσια ασφαλεία».

Θα πάει στο χώρο κονιορτοποίηση Για την ιστορία, στο σημείο αυτό θα θυμίσω, πως όταν ο Τσιώρτσιλ σε συζήτηση που είχε με τον στρατηγό Ουϊλσον, χαρακτηρίζοντας το ΕΑΜ μια «τυχοδιωκτική οργάνωση» και τον ΕΛΑΣ «Γκάνσטר», ο στρατηγός Ουϊλσον που θα είχε την ευθύνη να αναμετρηθεί με τους «τυχοδιώκτες» και τους «Γκάνστερ» του είπε: «Καλά με την Αθήνα και τον Πειραιά, με την υπόλοιπη χώρα τί θα γίνεις; Τη στιγμή που όλες οι πληροφορίες λένε, ότι την Ελέγχει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ»; Και σε είναι σ' όλους γνωστή η ομολογία του Τσιώρτσιλ ότι «...μέχρι εκεί την ώρα δεν γνώριζε την πραγματική δύναμη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Όμως προκειμένου να «κονιορτοποιήσει» το «καταραμένο» ΕΑΜ, δεν δίστασε. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, ότι ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με τον άξονα, απέσπασε δυνάμεις από το συμμαχικό μέτωπο.

Αποτέλεσμα της μη τήρησης των συμφωνηθέντων στη Βάρκιζα, και η εμμονή των Αγγλων να επιβάλουν την Βασιλό-Ματαξική κλίκα κυβέρνηση, οι αγέροχοι Τζώνιδες τον Μάρτη του 1947, τα μαζέψαν και φύγαν ηττημένοι από τη χώρα μας ύστερα από μια δίχρονη αναμέτρηση με τους «τυχοδιώκτες» και τους «Γκάνστερ». Μα και η ήττα του Δημοκρατικού

Στρατού που το εγκατέθετο καθεστώς της Δεξιάς που με τα αγγλικά όπλα έγινε «κυβέρνηση» θεώρησε νίκη τόσο τη συμφωνία της Βάρκιζας όσο και την «νίκη» του 1949. Ομως από ό,τι αποδείχθηκε ούτε η Βάρκιζα πολύ περισσότερο η ήτταν του Δημοκρατικού Στρατού, δεν ήταν νίκη της Δεξιάς, αλλά του μεταπολεμικού ιμπεριαλισμού. Και είναι σ' όλους γνωστό το κόστος που πλήρωσε η χώρα, για να επανέλθουν οι Αγγλοι τοποτηρητές στην Ελλάδα μετά την απελευθέρωση και σε συνέχεια οι Αμερικάνοι που με την ετεροδικία τα πήραν όλα.

?????????Το ΕΑΜ δεν είχε στους κόλπους του ανθρώπους της επίορκης πεμπτοφάλαγγας και δοσιλόγους ή παράγοντες της κατοχικής περιόδου, που ταυτιζόμενοι με τα πιστεύω και τις φιλοδοξίες του φασισμού διακήρυτταν: «Πάς εγείρων τα όλπα κατά των Γερμανών δεν είναι Ελλην» και «Εκ των ημετέρων απώλειε εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας», αλλά ούτε και θαυμαστάς του σχεζοφρενικού Φίρερ, που επί τη διάωσή του από τη δολοφονική απόπειρα πατριωτών Γερμανών, έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα που δημοσιεύθηκε στην «Καθημερινή» στις 27-7-44, καθώς και την ευχαριστήρια απάντηση του Φίρερ στις 13-8-44.

Την εποχή εκείνη όπως θα θυμούνται οι ολιγάριθμοι ακόμα αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης-που από κάποια εύνοια των βιολογικών νόμων-έχουμε ακόμα απομείνει απ τη μεγάλη, την αναριθμητή στρατιά των μυριάδων εθελοντών. Των Εθελοντών, που με τον τετράχρονο σχεδόν αγώνα, δημιούργησε το Αντιστασιακό Έπος. Τότε που πάνω στη χρυσή τους Νιότη, όταν στη σκλαβωμένη πατρίδα, όλα τάσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά και ο λαός μας στέναζε κάτω από τη βαριά μπότα των βάρβαρων κατακτητών. Αυτό επιστρατεύθηκε και πολέμησε ο καθένας από το μετερίζι του, για να διώξουμε «από το άγιο της χώρας» τους ειδικούς εισβολείς. Μια εποχή αφάνταστα δύσκολη με απρόβλεπτους και καθημερινούς κινδύνους, αλλά και αφάνταστο ηρωισμό. Εναν ηρωισμό το μεγαλείο του οποίου δεν μπόρεσαν να διανοηθούν τότε, ούτε αυτοί που έκαναν αυτόν τον αγώνα.

Όταν οι αγωνιστές εντάχθηκαν στην Αντίσταση ξεκίνησαν μια πορεία. Μια καινούρια πορεία ίσως προς στο θάνατο. Τη στιγμή που αυτοί ξεκίνησαν την πορεία προς το θάνατο, αρκετοί Έλληνες εντάχθηκαν στο πλευρό των κατακτητών και από τις θέσεις αυτές, συνεργαζόμενοι σε όλα τα επίπεδα πολέμησαν μαζί με τους την Αντίσταση. Διαπράττοντας πολλαπλά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας.

Αυτοί λοιπόν, οι παντός είδους συνεργάτες της κατοχικής περιόδου, μετά την απελευθέρωση, που πρωτοστάτησαν και διέπρεψαν στην κατάδοση, στα Μπλόκα και στα ολοκαυτώματα, με την απρόσμενη : ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944 και διαφόρων «προστατών», έγιναν κατάγοροι και έστειλαν στις εξορίες, τις φυλακές και στο εκτελεστικό απόσπασμα χιλιάδες αγωνιστές, όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, όπως τους έπρεπε και όπως το περιμέναμε και οι ίδιοι, αλλά γίνανε ξαφνικά «αγνοί» Έλληνες, εκλεχτοί «πατριώτες και «ενθικόφρονες».

Τότε ξεχαστήκαν οι συστάσεις, οι υποδείξεις, οι κατηγορίες καθώς και οι απειλές και προειδοποιήσεις της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας του Καΐρου και των συμμαχικών κυβερνήσεων, για τη σκληρή και δίκαιη τιμωρία που τους περιμέναμε, λόγω της συνεργασίας τους με τους μισητούς κατακτητές της πατρίδας στα χρόνια της κατοχής. Και ειδικά ξεχάστηκε η υπόδειξη και η προτροπή του τότε αρχηστρατήγουν του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα Ανζενχάουερ. Και την εντολή που τους έδωσε ένα μήνα προθεσμία να παραδοθούν και σε συνέχεια όσοι δεν παραδοθούν να σκοτωθούν.

?????????Η μετά τη Βάρκιζα εποχή, ήταν η εποχή της λησμονιάς, και της ιστορικής αμνησίας. Η εποχή που στην Ελλάδα, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι απόντες και οι συνεργάτες, όχι μόνο δεν έγραφαν την ιστορία αυτής της περιόδου, αλλά δεν κρατούσαν ούτε καν σημειώσεις. Και δεν την έγραφαν, γιατί ήξεραν, πως όταν κάτι δεν γράφεται ξεχνιέται, έτσι ώστε μέσα στην λησμονιά και την αμνησία. Να την στρευνώσουν και να την γράψουν στα δικά τους μέτρα, γεγονός που η τέτοια συγγραφή θα μπορούσε να γίνει και η μετάλλαξη των κάθε είδους συνεργάτων σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Σκοπός να πείσουν

το λαό και κυρίως τις επόμενες γενιές: «Πως ολοι αυτοί μαζί σαν καλοί «πατριώτες», ήταν αυτοί που «πολέμησαν» και «έδωξαν» τους τρεις κατακτητές από την Ελλάδα και στις 12 του Οκτώβρη 1944 απελευθέρωσαν την Αθήνα.

Σε αυτήν λοιπόν, την εποχή της λησμονιάς και της αμνησίας, έγινε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι το εξ ίσου πρωτάκουστο, εξωφρενικό και απαράδεκτο: Οι προδότες αναδείχθηκαν πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της λευτεριάς. Εκμεταλλευόμενοι δέ την ευκαιρία της ιστορικής συσκότισης, σχεδόν στο γόνατο συνέταξαν το Γ! Ψήφισμα, το νόμο 509, τα έκτακτα μέτρα και μια σειρά άλλα δολοφονα διατάγματα. Διατάγματα που σκοπό είχαν να πνίξουν τη φωνή του λαού στο λαρύγγι, και να ατονίσουν τη σκέψη για να του αμφισβητήσουν την προσφορά. Μια προσφορά με υποθήκες εδαφικών διεκδικήσεων. Διεδικήσεων που θα τάραζαν τον ύπνο του μέγα Τρσιώρτσιλ

Για να πετύχουν το σκοπό, ταύτισαν το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, την Αντίσταση με τον εμφύλιο, ενώ παράλληλα οι χρυσοπληρωμένες πένες ακόμα και «αριστερόχειρες» έγραψαν μερικά βιβλία σαν την «Ελλήνη» του Αμερικανού Γκατσογιάννη και αρκετών άλλων, στα δίχτυα της Αράχνης, το σπίτι των «Ανέμων» κλπ, Έργα που ενώ τότε αποτελούσαν ιδεολογικό κεφάλαιο, όταν άρχισαν να έρχονται στο φως τα πραγματικά γεγονότα, αποσύρθηκαν από τις προθήκες των βιβλιοπωλείων και αργότερα πολτοποιήθηκαν.

Την ίδια εποχή ξεχάστηκαν οι έπαινοι και τα συγχαρητήρια προς τους αγωνιστές της Αντίστασης για τους πατριωτικούς αγώνες τους, καθώς και οι προτροπές και παρορτυνσεις για τη συνέχιση του αγώνα με περισσότερη μαζικότητα και πείσμα από τις συμμαχικές κυβερνήσεις και του Καΐρου. Ξεχάστηκαν τα χειροκροτήματα και οι υποδείξεις να πυκνωθούν οι τάξεις των ανταρτών και οι τόσες πολλές μεταπολεμικές υποσχέσεις προς το μαχόμενο λαό για τη συντριβή του φασισμού και τη λευτεριά της κατακτημένης Ευρώπης και της Ελλάδας.

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν είναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει από το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε κομμουνιστικό και σε συνέχεια προσχωρεί στην Γ Διεθνή. Την ίδια περίοδο το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της διεθνούς του κεφαλαίου. Εκτοτε αρχίζει και η ιδεολογική αντιπαράθεση των δύο κοσμοθεωριών και κοσμο-αντιλήψεων. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (Διχασμός, απόστρατοι, Μικρασιατική καταστροφή κλπ). Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά στη διάρκεια της Μεταξικής δικτατορίας με τις συλλήψεις των κομμουνιστών, και δημοκρατικών παραγόντων και προσωπικοτήτων και κορυφώνεται στην κατοχή, με την ανοιχτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με τις μυστικές γερμανικές υπηρεσίες και τη Γκεστάπο. Και μετά απελευθερωτικά με τους Αγγλους κατακτητές πρώτα και τους Αμερικάνους μετά.

Και ενώ ο δοσιλογισμός υπήρχε και ήταν εμφανής και ειδικά στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς. Και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπέρ-τροφικούς; δοσιλόγικούς ιστούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επομένη της απελευθέρωσης να απαλλαγεί από τα βαρίδια του δοσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος, η Αγγλική ένοπλη επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944 με την παράλληλη χρήση των δοσιλόγων στον Δεκέμβρη του 1944 και στον εμφύλιο άλλαξε τα δεδομένα. Μια επέμβαση που υπήρξε η πιο ωμή και η πιο ξετσίπωτη πρώτη ιμπεριαλιστική μεταπολεμική επέμβαση.

Μια κάθαρση που την πρόβλεπε το συμμαχικό Μανιφέστο. Αντί λοιπόν να γίνει η πολυπόθητη κάθαρση σε όλους τους μηχανισμούς του κράτους, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος, στρατιωτικό και πολιτικό, όχι μόνο διογκώθηκε, αλλά μέσω των των «δικών» σπερέτες απαλλάχθηκαν των παρελθόντων ευθυνών. Αναβαφτισμοί και περιβεβλημένοι με τη «Ελεώ θεού εθνικοφροσύνη» μεταλλάχθηκαν σε πούρους «πατριώτες. Ανέλαβαν και άμεσα πλέον τη διακυβέρνηση της χώρας μέχρι τον Ιούλιο του 1974, ο οποίος και με την προσθήκη αυτής της περιόδου, δυστυχώς και τη φορά αυτή με την εφεύρεση του

«στιγμιαίους» έμεινε και τη φορά αυτή στο απυρόβλητο και άθικτος! Ιστορικά αποδείχθηκε ότι αυτά τα άδεια πουκάμισα, ήταν το αυγό του φιδιού στα σπλάχνα της μεταπολεμικής δημοκρατίας.

Η Αντιστασιακή Γαλλία, κάνοντας πράξη το περιεχόμενο του Μανιφέστου, καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ήταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασίας. Η καταδίκη του έρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δοσιλογισμό. Ολόκληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ήταν νοητή και αποδεκτή δημοκρατία.

Όπως είναι γνωστό ο Μεταξάς, όχι μόνο στη διάρκεια της 4ης Αυγούστου, αλλά σε όλη τη διάρκεια του βίου του, όχι μόνο ονειρεύονταν αλλά και πρακτικά έκανε ό,τι ήταν δυνατόν να καρπίσουν και στην Ελλάδα οι φασιστικές αντιλήψεις. Αντιλήψεις, συνδεδεμένες με το εθνικιστικό πνεύμα που επικρατούσε στον σκληρό πυρήνα της Δεξιάς και τον Κλήρου. Η κατάρευση του μετώπου έκλεισε με τον σχηματισμό της ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας εκτός από ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που είχε δομήσει με βαθιές ρίζες η 4η Αυγούστου.

Στηρίγματα πολλά, ισχυρά και πρόθυμα που τους βοήθησαν πολύπλευρα στο έργο τους. Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες του κατακτητή, ήταν η νέα μορφή του προδότη και εγκληματίας, ο ένοπλος συνεργάτης. Λόγω της φύσης του κατακτητή, η Γερμανό-φασιστική κατοχή για τον ελληνικό λαό, ήταν ένας από τους μεγαλύτερους κινδύνους που διέτρεξε ποτέ.

Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες-κυβερνήτες, αυτούς που με διάφορα διατάγματα και ρυθμιστικές παρεμβάσεις, εν αγνοία του λαού. Αυτούς που με διάταγμα ενέταξαν την ελληνική βιομηχανία, και κυρίως τη μεταλλευτική, πολεμική βιομηχανία και τις εμπορικές επιχειρήσεις, στην πολεμική μηχανή του άξονα η μεταπολεμική εξουσία τους περιέβαλε με την αντίστοιχη στοργή που έτυχαν όλοι οι δοσίλογοι, χωρίς ποτέ να λογοδοτήσουν για αυτές τις εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Πράξεις για τις οποίες κανένας μέχρι σήμερα, δεν ξέρει ποιο ακριβώς είναι το μέγεθος της οικονομικής ενίσχυσης του πολέμου από τις κατοχικές κυβερνήσεις.

Τα σκληρά κατασταλτικά και οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση με τη βοήθεια των συνεργατών όλων των αποθεμάτων, η επίταξη και η διαρπαγή της παραγωγής, σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό, είχαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό το καλοκαίρι του 1941, και την πείνα που οδήγησε στο **ΛΙΜΟ** το χειμώνα του 1941-42. Για το Λιμό, που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους στο λαό και τον απείλησε με αφανισμό ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης βαρύνει και την Αγγλία, που με το επιχείρημα ότι οι Γερμανοί θα έπαιρναν τα τρόφιμα, ενέστειλε την εκτέλεση των συμβουλίων που είχαν συμφωνηθεί να πραγματοποιήσουν. Η χώρα οδηγήθηκε στην πείνα! Η πείνα δεν μοιάζει με μια φοβερή αρρώστια. Είναι μια ύπολη και απολέμητη αρρώστια. Μια αρρώστια που απλωνόταν ολοένα πάνω από την πόλη, πάνω από την κατεχόμενη Ελλάδα.

Σε καμία άλλη κατεχόμενη από τον φασιστικό άξονα χώρα, δεν έγινε τέτοια και με τόσο μέσα και μορφές καταλήστευση του εθνικού πλούτου, όσο στην Ελλάδα, και κανενός άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά όσο του ελληνικού. Κανένας άλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης δεν καταδικάστηκε από τους θηριώδεις χιτλερικούς, ετσι ενσυνείδητα στον θάνατο με την πείνα. Δεν είχε τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-42. Ποτέ και σε καμία περίοδο της ιστορίας δεν επιχειρήθηκε παρόμοιο έγκλημα εις βάρος ενός λαού, με την απάνθρωπη και αποκρουστική μορφή της πείνας. Μια πείνα που επιτελικά και εν ψυχρώ οργάνωσαν και εξαπέλησαν οι χιτλεροφασίστες κατακτητές εναντίον του λαού της Ελλάδας. Η πείνα και τα 53 ολοκαυτώματα δείχνουν το μέγεθος του δράματος που έζησε η Ελλάδα και ο λαός της

Σε αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα, έβαλαν το χεράκια τους και τα εσωτερικά στηρίγματα. Ένα τέτοιο έγκλημα και σε αυτήν την έκταση, δεν μπορούσε να γίνει χωρίς αυτούς, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα! Και αν το ΕΑΜ, δεν οργάνωνε την Εθνική Αλληλεγγύη, το έργο της Λαϊκής Πρόνοιας, που δεν θέλησε να το αναλάβει το ελληνικό κράτος στη διάρκεια της κατοχής, οι νεκροί θα αριθμούσαν αρκετές χιλιάδες ακόμα. Η Εθνική αλληλεγγύη ιδρύθηκε στις 28 του Μάρτη του 1941 με επικεφαλής τον Παντελή Σίμο Καρακίση, ιδρυτικό μέλος Γ, Γ του Κεντρικού Συμβουλίου, τον Αλκιβιάδη Λούλη, Πρόεδρο του Κεντρικού Διοικητικού συμβουλίου, την Διονυσία Κωστοδούλου Παπαδομιχελάκη και πολλούς άλλους αγωνιστές.

Και αν το ΕΑΜ δεν οργάνωνε την Εθνική Αλληλεγγύη, το έργο της Λαϊκής Πρόνοιας, που δυστυχώς, δεν θέλησε να το αναλάβει το ελληνικό κράτος στη διάρκεια της κατοχής, οι νεκροί θα αριθμούσαν αρκετές χιλιάδες ακόμα. Η Εθνική αλληλεγγύη ιδρύθηκε στις 28 του Μάρτη του 1941 με επικεφαλής τον Παντελή Σίμο Καρακίση, ιδρυτικό μέλος Γ, Γ του Κεντρικού Συμβουλίου, τον Αλκιβιάδη Λούλη, Πρόεδρο του Κεντρικού Διοικητικού συμβουλίου, την Διονυσία Κωστοδούλου Παπαδομιχελάκη και πολλούς άλλους αγωνιστές.

Η Ε.Α αγωνίστηκε και με πολλές δυσκολίες οργάνωσε τα λαϊκά και φοιτητικά σισήτια ένα έργο που έσωσε χιλιάδες παιδιά και γέροντες από βέβαιο θάνατο. Με παραστάσεις στις κατοχικές αρχές και σε αυτόν ακόμα τον Γερμανό Διοικητή της Αθήνας, να διαμαρτυρηθεί και να παρακαλέσει να βοηθήσει τον λαό της Ελλάδας να μην πεθάνει από την πείνα. Για να πάρουν στην τρίτη παράσταση την απάντηση ότι: «οι πλούσιοι θα γίνουν φτωχοί, οι φτωχοί θα πεθάνουν και η Γερμανία θα νικήσει» και ότι «μόνο η υποταγή...» Μπροστά σε αυτό το καλά οργανωμένο έγκλημα, πριν ξεσπάσει ο Λιμός του 1942, μια Επιτροπή της Εθνικής Αλληλεγγύης, επισκέφθηκε τον Γερμανό διοικητή και του ζήτησε-απαίτησε να συμβάλει, ώστε ο επερχόμενος Λιμός, να μην έχει τις προβλεπόμενες συνέπειες. Η απάντηση του ήταν ότι «Οι Γερμανοί θα νικήσουν και όσοι δεν υποταχθούν θα πεθάνουν».

Η Ελλάδα στον Αλβανικό, το Λιμό και τον κατοχικό αγώνα για να μην: κατακτηθεί, να επιβιώσει και να απελευθερωθεί το 7% σχεδόν του πληθυσμού της και από αυτήν την Σοβιετική Ένωση σε αναλογία με τον πληθυσμό της. Τα οποία αντίποινα στην κατοχή οι κατακτητές και μετά απελευθερωτιά και μέχρι τον Ιούλιο του 1974, εφαρμόζαν εκτεταμένα εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντάς τους συλλήβδην προδότες, δολοφόνους, απάτριδες και άθεους!

Και όμως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών και του λαού στο δίκαιο του αγώνα δεν πτοήθηκε. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονιστεί ότι και τον Απρίλιο του 1967, οι δικτάτορες στο κατηγορητήριο, που κληθήκαμε να εκτός από κομμουνιστές, περιείχε και τον όρο απόσπαση «μέρους της ελληνικής επικράτειας», Αρα και πάλι...

Και δεν πτοήθηκε γιατί λειτουργώντας και δρώντρες με τα πρότυπα των σύγχρονων και αρχαίων προγόνων. Δεν ήταν λίγοι αυτοί που είχαν διαβάσει αυτά που έκαναν οι πρόγονοι για την πατρίδα και αυτά που δίδασκε ο Πλάτωνας, οσον αφορά τι σημαίνει πατρίδα με εκείνο το αξιοθαύμαστο απόφθεγμα, στο οποίο συγκρίνει και συμπυκνώνει την ιστορική και αθάνατη έννοια της Πατρίδας: **«Μητρός Τε Και Πατρός Τε Και Των Αλλων Προγόνων Πάντων Τιμιώτερον Εστι η Πατρίς»**. Οι αγωνιστές γνώριζαν, ότι οι ιδεολογίες και οι ταξικό-κοινωνικές θεωρίες ακόμα, έρχονται και παρέρχονται, ενώ η Πατρίδα, είναι μια και μοναδική. Αλλωστε γι' αυτή την πατρίδα, ο λαός πολέμησε το 21 για να την αναστήσει, το 97, το 12 και το 22 για να την επεκτείνει, το 40 να μην κατακτηθεί και το 1941-44 να απελευθερωθεί.

Ο ένοχος εθνικισμός μόνον τις αγωνίες και τις φοβίες των ανθρώπων μπορεί να καλλιεργεί. Η δημοκρατική προοδευτική, πολιτική προοπτική πολιτική ενότητας δίνει επέλπιδα, λύσεις και νέες δυνατότητες στους ανθρώπους

Ακόμα γνώριζαν ότι ο εθνικισμός, δεν είναι σε όλες του τις μορφές κακός και ότι οι ιδεολογίες και ταξικό-κοινωνικές θεωρίες (με πρώτο τον Μάρξ) έρχονται και παρέρχονται ενώ η Πατρίδα είναι μια και μοναδική. Και πιο βασικό για να εφαρμόσεις κάποια ιδεολογία

και την πιο ιδανική ακόμα, πρέπει να υπάρχει η Πατρίδα για να την υλοποιήσεις. Συνεπώς τα περί απάτριδων κλπ ήταν...

Και από καιρό τώρα, αρκετούς από αυτούς που τους συνελάμβαναν σαν «εγκληματίες, «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα. Που τους προπηλάκιζαν, βασάνιζαν τους έστελναν εξορία στα Νησιά του Αιγαίου και τη Μακρόνησι. Που τους καταδίκάζαν με συναπτικές διαδικασίες σε βαριές ποινές και κατά προτίμηση σε ισόβια και πολλές φορές εις θάνατο σήμερα είναι μέλη της Ακαδημίας. Οι δημοκρατικές αξίες σφαγιάστηκαν από τους ένοπλους εθνικισμούς, τους δοσίλογους πολιτικούς, στρατοκρατορικού παραστρατιωτικούς και μη. Από τους αντιδημοκρατικούς ασυγκράτητους εξουσιασμού. Για μην ξεχνούμε πόσες καταστροφές έχουν προκαλέσει οι φανατικοί των διαιρέσεων, αυτοί που εκμεταλλεύονται τις ανασφάλειες, τις φοβίες που είχαν επιβάλει ώστε η βία να γίνει βίωμα του λαού.

ΔΥΟΣ ΠΕΣΟΥΣΗΣ ΠΑΣΑ ΑΝΗΡ ΞΥΛΕΥΕΤΑΙ

Η συνεργασία και προδοσία, η όποια προδοσία, ανεξαρτήτως μεγέθους και περιεχομένου παραμένει αιώνιο στίγμα στη ζωή του λαού. Η ιστορία είναι το σύνολο των μαθημάτων που πρέπει να διδαχθούμε.

Η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Και αντιγράφεται γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας είναι γραμμένο με Αίμα Ηρώων Ζωντανών Αναπήρων και προπάντων Νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των Γονιών και των Ορφανών. Γι' αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ένα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ένα ιστορικό γεγονός με σεβασμό πρέπει να επικεντρωθεί πάνω στο πρωτότυπο σε αυτούς, που μετατρέπουν το αίμα των λαών σε χρυσάφι. Και για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους : Πολλών το **ΕΙΧΕΙ τους** δεν ήταν αντίστοιχο με το **ΕΝΑΙ τους**, μετά τον Αλβανικό πόλεμο, την κατοχή, τον εμφύλιο και την πτώση της χούντας. Πολλά κεφάλαια άλλαξαν χέρια και νέα Τζιάκα εμφανίστηκαν.

Το μόνο δικαίωμα που έχει σαν συγγραφέας των οποιοδήποτε ιστορικών κειμένων, αλλά ταυτόχρονα και υποχρέωση είναι να αλλάξει το χρώμα της μελάνης, μήπως κατά λάθος προσβάλλει το πρωτότυπο. Και όταν το λάθος αυτό είναι ηθελημένο όπως έγινε και εξακολουθεί να γίνεται με την ιστορία της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης 1941-44, τότε είναι εκτός από πρόστυχο είναι και έγκλημα. Και όχι μόνο έγκλημα, αλλά Εθνικό Έγκλημα. Και όταν το λάθος γίνεται για να βγάλει λεφτά ο συγγραφέας ή να εξυπηρετήσει διάφορους ιδιοτελείς ή ταξικούς, τοπικούς και ατομικούς σκοπούς, δε διαφέρει κατά τίποτα από τους ιμπεριαλιστές

Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Δε γράφεται για εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς, τάξικούς και τοπικούς ακόμα σκοπούς. Γράφεται για να υπάρχει εμπειρία στις επόμενες γενιές και λαών. Η ιστορία της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα απέδειξε ότι έχει τις παραξενιές της, αλλά και τα κλοθογυρίσματα, τα οποία κλοθογυρίσματα οι συγγραφείς, οι λαοί και οι ηγέτες των αγώνων πρέπει να προσέχουν και ανάλογα τα εκτιμούν και τα σέβονται.

Τα κινήματα που μένουν βαθιά χαραγμένα στην μνήμη των λαών είναι: τα εθνικό-Απελευθεωτικά και τα κοινωνικά. Ξεφυλλίζοντας κανείς την ιστορία, θα βρει διώκτες ενός κινήματος να γίνονται υπερασπιστές του και με αυτήν ακόμα τη ζωής τους. Κλασικό παράδειγμα ο Απόστολος Παύλος. Και υπερασπιστές του να γίνουν διώκτες. Όταν το 1917 επικράτησε ο Σοσιαλισμός στη Ρωσία σύσσωμος ο Δυτικός καπιταλιστικός κόσμος Ο Στρατηγός Γρηγοριάδης Νεόκοσμος, ήταν ένας από τους επικεφαλής της Ουκρανικής εκστρατείας που έστειλε η χώρα μας να συμβάλει στο σβήσιμο του αιφεστέιου που εξεράγει στη Ρωσία πριν επέταθεί. Και όμως το 1945 πήγε και κατέθεσε γεμάτος συγκίνηση στεφάνι στο Μαυσολαίο-μνημείο του Λένιν. Το ίδιο και ο Παγιώτης Κανελόπουλος «έκλεινε Γόνυ στους μαχητές του ΕΛΑΣ» και πολλοί άλλοι Ηρακλής του Στέμματος για λόγους ιστορικούς ή συγκυρίας μετατράπηκαν σε απηνείς διώκτες του Στέμματος. Υπάρχουν εκατοντάδες αν όχι χιλιάδες τέτοια παραδείγματα.

Ο Τσιώρτσιλ, ήταν αυτός που έλεγε ότι «Η δόξα της Ελλάδας κατά τις τραγικές αυτές ώρες, λάμπει με ένα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητας...» και ο Πρόεδρος Ρούσβελτ δεν ήταν αυτός που έλεγε: «Περισσότερο ίσως άξιος θαυμασμού...είναι η σημερινή (εννοούσε την Αντίσταση) στάση του ελληνικού λαού που συνεχίζει τον αγώνα...Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' όλα τα έθνη». Και λίγο αργότερα δεν ήταν ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ αυτός, που έδινε εκείνες τις φονικές εντολές: «Ενεργήστε σε να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη χώρα» ; Η δεν ήταν αμερικανός ο Πρόεδρος Τρούμαν, που υλοποίησε αυτές τις φονικές εντολές στον εμφύλιο;

Ο εκλειπών Παναγιώτης Κανελόπουλος, που υπήρξε αρχηγός της Αντιστασιακής οργάνωσης ΠΕΑΝ, της οργάνωσης που ανατίναξε τα γραφεία της ΕΣΟΠ στην οδό 3η Σεπτεμβρίου, όπου και η προτομή του αγωνιστή Πιέρου, πολλές φορές Υπουργός, Αρχηγός κόμματος και πρωθυπουργός, ήταν και αυτός ένας από τους ιδρυτές της Μακρονήσου, αυτός που σαν Υπουργός της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας το 1944, εξαίρωντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ, είπε εκείνο: «κλίνουμε το γόνο προς τους νοπούς τάφους. Οι άντρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον. Αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούνων». Και : «Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού». Και λίγο μετά καλοσωρίζοντας τον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ, είπε εκείνο το κατάπτυστο και αμίμητο «Ίδου ο στρατός Σας». Το στρατό που Ο Βάν Φλίτ εξόπλισε και καθοδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο.

Εναν εμφύλιο πόλεμο ενταγμένο στο γεγικότερο ιδεολογικό, πολιτικό και γεωστρατηγικό σχεδιασμό του καπιταλιστικού συστήματος. Ένα εμφύλιο που σκοπό και συγκεκριμένο στόχο είχε να να εξοντώσει όχι μόνο τους συντελεστές, αλλά και να ενταφιάσει και το τελευταίο ίχνος γραπτού λόγου, να πνίξει στο λαρύγγι του λαού τον προφορικό του λόγο. Τον λόγο που με οποιοδήποτε τρόπο, που εστω και κάτ' ελάχιστο, εστω και έμμεσα και υπονοούμενα έκανε αναφορά σε αυτό το ανεπάντεχο, πρωτότυπο και ανεπανάληπτο ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο.(ΕΑΜ)

Εναν εμφύλιο που τους εδραίωσε στον χώρο των Βαλκανίων και τη Νοτιοανατολική Ευρώπη, τους εξασφάλισε ένα ορμητήριο που τους βοήθησε στη απαρχή διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας και αργότερα

Και όμως ήταν αυτός ο ίδιος που στη δικτατορία της Χούντας των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, στάθηκε ένας από τους ποιό δεινούς υπερασπιστές της Αντίστασης. Μπορούσε και αυτός να φύγει στο εξωτερικό. Είχε όλες τις δυνατότητες. Δεν το έκανε. Στάθηκε εδώ βράχος υπερασπιστής της Αντίστασης. Επισκέφθηκε το Πολυτεχνείο τις μέρες των φοβερών γεγονότων και πήγαινε πάντα ακλόνητος υπερασπιστής μάρτυρας υπερασπίσεως στους αγωνιστές της Αντίστασης στα δικαστήρια που δικάζονταν οι αγωνιστές. Δέχθηκε να μιλήσει σε κοινή συγκέντρωση της Εθνικής Αντίστασης και προσπάθησαν δυστυχώς να τον εμποδίσουν να μην μιλήσει σε εκδήλωση για την Αντίσταση, άνθρωποι που θέλουν να λέγονται αριστεροί και κομμουνιστές ακόμα.

Η ιστορία γράφεται όπως είναι, και όπως εξελίσσεται. Δεν διαστρεβλώνεται γιατί όταν διαστρεβλωθεί δεν αποδίδει τη εμπειρία στους λαούς. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές. Η διαστρέβλωση ξεφεύγει τελείως στο θέμα της ηθικής και της αλήθειας που είναι πάντα οι στυλοβάτες της ιστορίας.

Το 1943 το ΕΑΜ είχε γίνει το αναμφισβήτητο σύμβολο και οδηγός του εθνικού αγώνα. Ήταν ο συνδετικός κρίκος της εθνικής ζωής. Στις πόλεις: Μια μυστική «παράνομη», αλλά πανίσχυρη, αληθινή κυβέρνηση του λαού, ενός λαού που δεν έσκυψε το κεφάλι. Και στη ήπαιθρο η πνοή της ελευθερίας μεγάλωνε το έδαφος της Ελεύθερης Ελλάδας. Η εθνική δράση και ο αγώνας για την επιβίωση, όλα είχαν έναν καθοδηγητή : το ΕΑΜ. Γύρω απ το ΕΑΜ προσπαθούσαν να φυτοζωήσουν και σάπιζαν μέσα στη φλυαρία ολιγάνθρωπες πορέες που το μίσος για το λαό και η αγάπη του χρήματος τις σχημάτιζε. Οι ομάδες αυτές προσπαθούσαν να αποσπάσουν λίγο έδαφος από το σύνολο που είχε κατακτήσει το ΕΑΜ. Ο ΕΔΕΣ στην Ηπειρο ο ΕΔΕΣ μέχρις οτου δεν είχε υποπέσει και τη δεύτερη φορά, στη

σαγήνη της συνεργασία τους ιδιους τους κατακτητές. Βέβαια κατόπιν εντολής του...Η συνεργασία όμως δεν παύει να είναι συνεργασία η πρώτη και προδοσία η δεύτερη. Η ΕΚΚΑ του Δημήτρη Ψαρού.

Βέβαια τα επιχειρήματα που επικαλέστηκαν ήταν πολλά. Θα αρκεστώ μόνο σε δύο. Στο Μάρκο Βαφειάδη και τη δολοφονία του συνταγματάρχη Ψαρρού. Πράγματι ο Μάρκος Βαφειάδης ήταν Πρωθυπουργός της κομμουνιστικής κυβέρνησης στον εμφύλιο και αρχηγός του επαναστατικού στρατού. Τελικά όμως παρά την τέτοια διαδρομή καταστάλαξε στο ΠΑΣΟΚ και από τα έδρανα της Βουλής καλούσε...Όσο για τη δολοφονία του Ψαρού και τους «τρακόσιους...Μα τριακόσιοι δεν ήταν και ήταν...» θα θυμίσω στους όποιους συγγραφείς ότι το Κάϊρο όταν πήγε η αντιπροσωπεία της κυβέρνησης του βουνό πριν τους καλοσορίσει με βάση τον θάνατο του Ψαρού την απόκάλεσαν...**Βέβαια η εντολή ήταν και αυτή του Σέρ και τους συγκραφής**, που όχι μόνο το επικαλέστηκαν αλλά και το χρησιμοποίησαν ευρύτατα ότι εκείνο που δεν έλαβαν υπόψη τους είναι το γεγονός ότι μπορεί να μην...

Αυτούς που με τις γνωστές προφάσεις εν αμαρτίες, όχι μόνο αποδέχθηκαν ότι ήταν το ίδιο «ηθική και ελληνοπρεπή στάση η συνεργασία με τους κατακτητές» με αυτή της Αντίστασης. Αυτούς που ενώ ισχυρίζονται ότι δεν κάνουν προπαγάνδα, που δεν αναμοχλεύουν το παρελθόν, που δεν απόβλεπαν σε κάποιο συγκεκριμένο στόχο ή προσωπικό όφελος και όταν ακόμα διαπραγματεύονταν ένα τέτοιο: εθνικό θέμα χωρίς στο μεταξύ να αξιολογήσουν την σημασία, το μέγεθος και το εθνικό του περιεχόμενο.

Αυτούς που έγραφαν ή έλεγαν στεντόρεια τη φωνή « Με πείσμα και με πάθος. Με στήθος και με γόνα, για να αποτρέψουμε ενδεχόμενη αποδοχή της ΕΑΜικής Αντίστασης σαν

HΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΦΑΛΑΙΟ.

Από τα «κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη Γη των προγόνων μας.

Και η αλήθεια είναι γεγονότα. Και τα γεγονότα μόνο όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίνεσθαι. Γι' αυτό και κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση από οποιαδήποτε πλευρά και αν γίνει για να εξυπηρετηθούν κατοπινές σκοπιμότητες, είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των συγκεκριμένων κάθε φορά γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι έτσι πως καταγράφηκαν έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν την αλήθεια από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα μαύρα και τραγικά για το λαό και τη χώρα κατοχικά χρόνια.

Για το ότι η κυβέρνηση του καΐρου ήταν ένα υποκατάστατο του Foreign Office ποτέ και από κανέναν δεν αμφισβητήθηκε. Ο Άγγλος πρεσβευτή Λήπερ ήταν αυτός που έκανε το γενικό κουμάντο χωρίς καν να ενημερώνει για τις πράξεις που αφορούσαν άμεσα ή και έμμεσα την Ελλάδα. Ήταν έως κυνικός ύπατος αρμοστής, που ούτε τον ίδιο τον Τσουδερό δεν ενημέρωνε για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα.

Ήταν τόσο απαράδεκτη και προκλητική η συμπεριφορά του για τα ελληνικά πράγματα και πλήρης άγνοια που ανάγκασε τον Πρωθυπουργό Τσουδερό στις 3/10/43 απευθυνόμενος προς τον κ Λύπερ λέγοντάς του : «Γνωρίζετε ότι από διετίας εκρατήθημεν παρά των αρμοδίων Βρετανικών υπηρεσιών μακράν πάσης επαφής με την Ελλάδα και οι εκεί ενεργειές σας, είτε πολιτικής φύσεως, είτε επαναστατικής φύσεως, ήσαν και παραμένουν εις ημάς άγνωσται»

Μια ανάγλυφη εικόνα για τον τρόπο που απονέμονταν η μετά απελευθερωτική δικαιοσύνη μας τη δίνει ο ίδιος ο κ Δελαπότρας. Ο προκάτοχος του εισαγγελέας στο Γύθειο προφυλάκιζε τον κάθε «κατηγορούμενο» μετά την απολογία του, και σε αντίθεση ακόμα με τον τακτικό ανακριτή, τον πρωτοδική κ Αργύρη βλάχο, που, όταν διαπίστωνε ότι δεν υπάρχουν ενοχοποιητικά στοιχεία, πρότεινε την απόλυσή του. Αυτό όμως ήταν

ανεπίτρεπτο για το «επίσημο» παρακράτος γι' αυτό και φρόντισε να δώσει ένα καλό μάθημα σε αυτόν τον τίμιο δικαστή. Ο κ Δελαπόρτας στο βιβλίο του γράφει :

«...τα επίχειρα της δικαστικής του ακεραιότητας και της προσηλωσής του στο καθήκον του, τα πλήρωσε παρά λίγο και με τη ζωή του. Μια Κυριακή βραδάκι, Σεπτέμβρης του 1945, κάτω απ την εισαγγελία, εκεί που καθόταν σε ένα κατάμεστο απο κόσμο παραλιακό κεντράκι, άρπαξε τον ανακριτή ένα στίφος παρακρατικών, ανάμεσά τους και ένας ανθυπασπιστής. Τον χτύπησαν άγρια με μπαστούνια, ρόπαλα και σιδερένιες λαβές πιστολιών. Γλύτωσε πέφτοντας στη θάλασσα. Ο εισαγγελέας την ώρα που γινόταν η επίθεση παρακολουθούσε τη σκηνή με ένα σαρδώνιο χαμόγελο. Δεν έγινε έρευνα για την ανακάλυψη των ενόχων. Εμειναν όλοι αδρανείς, καθώς και οι συνάδερφοί του. Εγώ πήγα στο Γύθειο δώδεκα μέρες μετά την επίθεση...(σελ 112,113)»

Πώς και με ποιόν τρόπο τον προστάτευσε το επίσημο κράτος αυτόν τον ξεχωριστό και έντιμο δικαστή; Αυτόν το σπάνιο για την εποχή εκείνη Άνθρωπο; Η προϊσταμένη του αρχή τον μετέθεσε πρώτα στην Αμφισα και μετά στα Χανιά. Και σε συνέχεια ο κ Δελαπόρτας γράφει: «...εκεί που υπηρετούσε-στα Χανιά- τον έθεσαν σε διαθεσιμότητα και σε λίγο καιρό τον απόλυσαν από την υπηρεσία με το ψήφισμα και με μοναδική αιτιολογία τον τραυματισμό του στο Γύθειο...»(σελ 114)

Το ίδιο και χειρότερα συνέβει και με τον εισαγγελέα Τούμπα, που τον διαπόμπευσαν φρικτά στους δρόμους, για να αποδειχθεί στο τέλος ότι το μόνο έγκλημα που διέπραξε, ήταν που αγωνίστηκε από τη θέση του κατά των κατακτητών.

Γράφοντας τα πιο πάνω δεν ξεχνώ ότι και αυτοί ήταν άνθρωποι, όπως όλοι μας, με θετικά αλλά και αρνητικά. Ανάμεσά τους υπήρξαν και διαμάντια που τιμήσανε επάξια το λειτούργημά τους. Μια ξεχωριστή θέση ανάμεσά τους κατέχει ο δικαστικός Δελαπόρτας, ο οποίος όχι μόνο δεν υποτάχθηκε, αλλά και αναζητούσε την ελάχιστη ρωγμή που τους είχε ξεφύγει να την εφαρμόσει υπέρ του κατηγορουμένου πρώτα και του καταδικασμένου μετά. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση εφαρμογής απ τον ίδιο του Νόμου των δύο τρίτων. Ο κ Δελαπόρτας, τον νόμο αυτό τον εφαρμόζε αδιάκριτα αν ήταν ποινικός ή πολιτικός ο κρατούμενος. Στις φυλακές το όνομα του κ Δελαπόρτα ήταν πασίγνωστο. Το μεγάλο πρόβλημα για αυτούς που είχαν συμπληρώσει τα δυο τρίτα της ποινής ήταν, να βρουν τρόπο-μέσα να πετύχουν μια μεταγωγή στη φυλακή που ήταν εισαγγελέας κ Δελαπόρτας. Αν κατόρθωναν οι δικοί του τη μεταγωγή η αποφυλάκιση μπορεί να αργούσε λίγο ήταν όμως αναμενόμενη.

Παρ' όλο που η ανεξάρτητη μετά δεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα έστειλε μήνυμα προς όλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η Επιστημονική τους κατάρτηση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να μείνουν πιστοί στο καθήκον τους.

Η μετά απελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελάχιστων φωτεινών εξεραίσεων, όχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημά της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιορίζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Όταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως όταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές από τους οποίους ο λαός περιμένει πιο σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρηση με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατά βάθος όμως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ήταν ανύπαρκτοι! Και ήταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ήταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις ανάγκες των αφεντικών. Όλοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» είχαν διαγραμμισμένη στο πέτο τους την απλή ρουτινιαρική υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επληρωμένοι, ακατάδεκτοι, αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίσκα που είχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγούστου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ μετά απελευθερωτικά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα ήδη και μέλλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαρχος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπου τους κατάντησε από ανθρωπίνες υπάρξεις με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που είχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανιζόμενοι προσπαθούσαν να προσθεσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάσταση πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίηση της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικου και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκτους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ένα δεκαωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μετά απελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύοντας την εξουσία της, όταν θεώρησε ότι έχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγω, αρκεί να συμμετείχε εστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρη του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να είχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες είχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...Επειτα οι ασφάλειες είχαν και παράθυρα και ταρατσες...Ο Νόμος «2050 του 19955» επιβεβαίωσε ότι «τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγω»

Δυστυχώς, πριν από μερικές μέρες έμαθα ότι Ο Ανθρωπος, που μου έστειλε το βιβλίο του Κ Δελαπόρτα, έφυγε από κοντά μας. Με το Σπύρο Μήλα ήμασταν εκτός από συναγωνιστές και συγγρατούμενοι και πολύ καλοί φίλοι. Ο Σπύρος ποιητής και συγγραφέας, εκτός από το βιβλίο του κ Δελαπόρτα μου είχε στείλει κατά καιρούς μεγάλο μέρος από τα ποιητικά και συγγραφικά του έργα, που κοσμούν την Βιβλιοθήκη μας.

Ο Σπύρος αφού συμπλήρωσε τα 93 χρόνια και μερικούς μήνες από τα 93, που τα 29 τα πέρασε στη φυλακή και τις εξορίες. Τέσσερα επί της Αγγλό-Βασικό-Μεταξικής δικτατορία. Πριν από την Απελευθέρωση τον συνέλλαβε ο στρατηγός Γρίβας που ηγούντα ν της Βασικικής οργάνωσης Χ και μετά την απελευθέρωση τον έστειλε ο υπουργός ασφαλείας Κ Ρέντης στην Αλτάμπας της Αφρικής και σε συνέχεια καταδίκη σε θάνατο και αφού δεν εκτελέστηκε αποφυλακίστηκε τέλη Σεπτέμβρη του 1963, για να συλληφθεί ξανά την αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 όπου στο Παρθέني της Λέρου κρατήθηκε αλλα 3,5 χρόνια.

Ο Σπύρος υπήρξε μέχρι την τελευταία του πνοή αταλάντευτος και δημιουργικά παρών στη ζωή, τα ελληνικά γράμματα, αλλά και το εξωτερικό. Ένας Ανθρώπος με κεφαλαίο, με ευγένεια ψυχής και λόγου, με αγωνιστική συνέπεια και προσήλωση στα Σοσιαλιστικά ιδεώδη. Για τα οποία ιδεώδη έμεινε 29 και πλέον χρόνια εξορία και φυλακή. Η στάση ζωής του, στη φυλακή, και όσο ήταν ελεύθερος αποτέλεσε αναπόσπαστο στοιχείο μιας ολόκληρης συλλογικής πορείας του ίδιου και χιλιάδων συναγωνιστών που λάμπρυναν την ίδια την σύγχρονη ελληνική ιστορία. Μια ιστορία που συνέπεσε στη δική μας γενιά να είναι από τις πιο δύσκολες και αντιφατικές στιγμές αυτής της περιόδου.

Σε αυτές ακριβώς τις δύσκολες ώρες και για να αλλάξουν αγωνίστηκε ο Σπύρος όχι μόνο με το ντουφέκι αλλά και την πένα και συνέβαλε τα μέγιστα με το ποιητικό και συγγραφικό του έργο στο βαθμό που μπόρεσε στην πνευματική ανάπτυξη του τόπου. Και αυτό είναι το μεγαλείο του αγωνιστή στα δύσκολα να είναι ενεργός πολίτης με υποθήκη την ίδια τη ζωή του. Γράφονταν το κείμενο του υποσχέθηκαν πως μετά τη δημοσίευσή του θα του στείλω αντίγραφο. Ας είναι ελαφρή το χώμα της Αττικής που τον σκέπασε.

«Είναι εξαιρετικά σημαντικό έλεγε μια εντολή του Τσιώρτσιλ, να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερά κρίση». Και ολοκληρώνοντας την εντολή «αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ». Και εμπιστευτική στο στρατηγό Σκόμπυ και τους εδώ λακέδες του η «ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε γι αυτό».(Αλήθεια ποιός έπαιρνε τις αποφάσεις; Ποιός κυβερνούσε); Και το Νοέμβριο του 1943 έγραφε στον Ηντεν: «Θα πρέπει το χτύπημα για να είναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ, στην ακτάλληλη στιγμή». Και στις 4 του Δεκέμβρη η μέρα που θα άρχιζε βασικότερη φάση εφαρμογής του σχεδίου πίεζε τον στρατηγό Ουίλσον να «επισπεύσει τις συγκρούσεις» με την ταυτόχρονη εντολή «πρώτος στόχος σας, με απόλυτη προτεραιότητα είναι η νίκη στην Αθήνα». Και όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύχθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει: «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη».

Δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση-κονιορτοποίηση. Δεν ήθελε ούτε και αφομοίωση, ήθελε εξόντωση. Και δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτές τις προκαταρκτικές εντολές για τον τρόπο δράσης. Όταν έκρινε πως ήταν η κατάλληλη στιγμή, δεν δίστασε να δώσει και τη δολοφονική εντολή : «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα».

Όσους λοιπόν, δεν μπόρεσαν από διεθνή αλληλεγγύη να βγάλουν απ τη μέση οι Γερμανοί, με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις, τους ομήρους κλπ και τα εθνοπροδοτικά τάγματα ασφαλείας, οι ποικιλώνημες και πολύμορφες ορδές των Τσιούσων, Αγάδων κλπ την επόμενη της απελευθέρωσης, ο κ Κ.Ρέντης σαν Υπουργός Εσωτερικών μπήκε επί το έργο. Συνέλλαβε 80,000 και πλέον χιλιάδες και τους έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής αυτούς που έκρινε σκόπιμο ότι έπρεπε να βγούν απ τη μέση. Όμως Ελλάδα δεν ήταν μόνο η Αθήνα. Και ο μεγάλος όγκος των ΕΛΑΣιτών μετά την κατάθεση των τιμημένων όπλων ήταν στην ύπαιθρο.

Μέχρις ότου υπογραφεί η συμφωνία της Βάρκιζας, η Δεξιά έκρυβε ύπουλα τις πραγματικές προθέσεις. Με μια πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια συμφωνία, που ΡΗΤΑ υπόσχονταν στον ελληνικό λαό: «Κατοχύρωση των Δημοκρατικών Ελευθεριών, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού Δημοκρατικού Στρατού, χωρίς ΙΔΕΑ, ΣΕΑ και γγλους Συνδέσμους, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Από την επόμενη όμως της υπογραφής, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της συμφωνίας: Χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά βρέθηκαν στα κρατητήρια. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι, απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τόλμησαν να πάνε στη δουλειά από το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανεξέλεγκτοι.

Αντί για κάθαρση του δοσιλογισμού άρχισε η εντατική και εξονυχιστική εκκαθάριση στο στρατό, τα Σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό, πετώντας στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να υποδείξει ένα ατομικό του εχθρό «οτι είναι κομμουνιστής» και αμέσως έτρεχαν οι διάφοροι χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή συνοδευόμενα και από «όργανα της Τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα των κοριτσίων και τον βιασμό ακόμα.

Κύριος στόχος ο εμφύλιος πόλεμος, γιατί μόνο με τον εμφύλιο πόλεμο μπορείς να εξοντώσεις ένα λαό ολόκληρο. Ένα λαό που όχι μόνο πίστεψε, αλλά και αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια κάτω απ την τριπλή κατοχή, τις πιό αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες με τη βεβαιότητα ότι θα δει επιτέλους τη πατρίδα του όχι απλώς απελευθερωμένη, αλλά και Ελεύθερη από τις παλιές υποθήκες στους ξένους και τις κάθε είδους παρεμβάσεις και επεμβάσεις. Αντί για αυτό έβλεπε στο άμεσο ορίζοντα να κοιοφορείται ο προσχεδιασμένος εμφύλιος πόλεμος. Βασικά εργαλεία και πρόγραμμα για να φτάσουμε στο εμφύλιο: Η ασύδοτη, ανεξέλεγκτη, ατιμώρητη και επιβραβευμένη ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία.

Με τον τρόπο αυτό η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία. Η ιδεολογία της αναζήτησης του εσωτερικού εχθρού: «του απάτρη, του προδότη, του Βούλγαρου, το μίasma, των εχθρών Ελλήνων που караδοκούν να καταστρέψουν την Ελλάδα». Η αναγωγή της τρομοκρατίας σε ιδεολογία, σε συνδυασμό με τη διαβεβαίωση ότι η συμμετοχή και η δράση στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της τρομοκρατίας, το έγκλημα και τις καταστροφές, θα αναγνωριστεί όχι μόνο σαν πράξη «εθνική» και θα έχει, την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, αλλά και θα παραγραφούν τα όποια εγκλήματα έχουν διαπραχθεί στη διάρκεια της κατοχής. Εγκλήματα για τα οποία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Καθώς και η διαβεβαίωση ότι οι πράξεις αυτές θα τους αποφέρουν και προσωπικό πλουτισμό ειδικά στους επικεφαλής των συμμοριτών. Αυτές οι διαβεβαιώσεις, άνοιξαν διάπλατα το δρόμο σε αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών και εραστών της εξουσίας να μετατρέψουν το έγκλημα σε ένα επικερδές επάγγελμα.

Σε αυτούς λοιπόν, τους σκληρούς στην όψη, άνδρους στην καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωποι στην πράξη. Σε αυτούς τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, στο όνομα του «πατριωτισμού» και του «έθνους». Σε αυτά τα άδεια πουκάμισα όλων των Ισμών παρέδωσαν τον αγωνιζόμενο λαό και τους επέτρεψαν ανεξέλεγκτα, να αναπτύξουν και μια χωρίς προηγούμενο άμιλλα ανάμεσά τους. όχι μόνο να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μετά απελευθερωτική Δημοκρατία, αλλά έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 40 Αυγανά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα από ένα πολύχρονο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.

Ηρωποίησαν πρώτα και Θεοποίησαν μετά τον εαυτό τους. Έκαναν μαυσολεία

Σήμερα, έχει έρθει το πλήρωμα του χρόνου, ώστε να μελετήσουμε ολόκληρο το έργο, της Εθνικής μας Αντίστασης. Τις στρευλώσεις, ελλείψεις, παραλείψεις και κυρίως τα λάθη, στην προσπάθεια εφαρμογής στην πράξη, αφού μετά από προσπάθεια ενός σχεδόν αιώνα, με εντυπωσιακά γεγονότα που συνετάραζαν τον κόσμο, όπως η συμβολή του στην ανάσταση, απελευθέρωση του σκέπτεστε και την διαμόρφωση της συνείδησης. Μιας συνείδησης που οδήγησε στην ειρήνη το δίκαιο και την επέκταση του πολιτισμού

ΒΕΡΟΑΣ Κόγιας Νίκος

ΤΟ ΤΣΟΥΝΑΜΙ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

ΝΑ ΠΟΥ ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΘΕΛΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΧΟΙ ΣΤΙΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Πριν από μερικούς μήνες εν όψη του οικονομικού Τσουνάμι, που εν αγνοία μας ερχόταν και προχθές ακόμα οι ειδικοί και μη εξαιρεταίοι Μέτρ του Νεοφιλελευθερισμού, μας το έκρυβαν και σήμερα δεν μας λένε την αλήθεια ή όλη την αλήθεια στην τοπική εφημερίδα «ΕΛΕΦΘΕΡΟ ΒΗΜΑ», εια γράφει μερικά άρθρα με σκοπό, όχι βέβαια να αναλύσω σε βάθος το φαινόμενο του ένοπλου και οικονομικού Νεοφιλελευθερισμού, αλλά μερικές έστω απόψεις από τις οποίες μας προέκυψε και κυρίως γιατί η εφαρμογή του Νεοφιλελευθερισμού στην πράξη με βάση τα πιστεύω του θα μας οδηγήσει στο τωρινό Τσουνάμι.

Ενα από τα άρθρα αν θυμάμαι καλά, είχε τον τίτλο «**Ο Νεοφιλελευθερισμός για να κρύψει τη μοναξιά του χειραγώγησε το κράτος**». Και με εργαλείου πλέον το κράτος και την κρατική δύναμη χωρίς έλεος και αιδώ αλώνει τα πάντα και τους πάντες. Και να που όλες οι αποφάσεις που παίρνονται εν κρυπτώ και παραδύστω στις ΗΠΑ αλλά και την Ευρώπη και ειδικά στη ζώνη του Ευρώ αποβλέπουν, όχι μόνο στην χειραγώγηση αλλά στην άλωση και ο,τι έμεινε από το κοινωνικό κράτους, αφού αυτός-ο λαός-θα πληρώσει το μάρμαρο που τα τροκτικά colnt μπροί, υπό τη παχυλή σκιά και την υψηλή προστασία τους, έχουν ρουφήξει όχι μόνο τον υδρώτα, το αίμα αλλά και το μεδούλι από άκρου σ άκρου των ανθρώπων του πλανήτη Γη.

Μέχρι προχθές ακόμα για το κεφαλαιοκρατικό σύστημα, πάντα με εργαλείο το κράτος στην πιο ραφινάτη μορφή και έκφραση του, το Νεοφιλελευθερισμό και τα όσα αυτό συνεπάγεται, μας διαβεβαίωναν σε όλους του τόνους, ότι δεν υπάρχει άλλη λύση. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Ο Νεοφιλελευθερισμός, που με τη δύναμη των όπλων και του χρήματος. Δύναμη που του εξασφαλίζουν τα όπλα σε συνδυασμό με την παγκοσμιοποίηση είναι ο μόνο τρόπος να γίνουμε όλοι όμοιοι και ίσοι στο μπόϊ, πλούτο, χρώμα και θρησκεία από την εμφάνισή του ήταν αυτός, είναι και θα παραμείνει από τούδε και στο μέλλον μονόδρομος η μόνη σωτηρία: Τελεία και Παύλα και αυτό γιατί:

Ο Νεοφιλελευθερισμός κατά τους εμπνευστές συμπυκνώνει την ουσία του σε τρεις πολιτικές και κοινωνικό-οικονομικές κατευθύνσεις. α) τη δραστική μείωση των **φόρων** (από ποιους;) β) τον ουσιαστικό περιορισμό των δραστηριοτήτων του **κράτους**, μείωση της δημόσιας γραφειοκρατίας, που σαν συνέπεια θα έχει την μείωση των δημοσίων δαπανών και γ) την αναζήτηση λύσεων σε κάθε πρόβλημα μικρό ή μεγάλο που θα προκύπτει να το αναλαμβάνουν τα **άτομα** (Εταιρείες) και αυτής της κοινωνίας (λύση ιδιωτική) και όχι με τη βοήθεια μέσω παρεμβατισμών του κράτους.

Κατά τους εμπνευστές λοιπόν, μέσα στα πλαίσια αυτά βασικές αρχές του είναι να εφαρμόζει πολιτικές **διάχυσης** (μεταβίβαση) **της δημόσιας ιδιοκτησίας** σε φορείς του **ιδιωτικού τομέα**, αλλά και συγκέντρωση των παροχών του κράτους σε τομείς ουσιαστικών κοινωνικών υποδομών και προστασία αυτών των υποδομών. Με δυο λόγια το κράτος με κεφάλαια που θα προέρχονται από του υπέρογκους και κάθε φορά προ αυξημένους φόρους να τους επενδύει στους τομείς εκείνους και μόνο που θα διευκολύνουν την επέκταση του νεοφιλελευθερισμού και θα συμβάλει στον πολλαπλασιασμό των κερδών.

Μάλιστα ο Ευρωπαίος Επίτροπος και Αρχιτέκτονας του εργατικού κόμματος της Βρετανίας κ Πέτερ Μάντελσον, ζήτησε από τους ευρωπαίους Σοσιαλ-δημοκράτες, όχι μόνο να στηρίξουν τις Νεοφιλελεύθερες ιδέες, αλλά για το καλό του κοινωνικό-οικονομικού συστήματος να τον παντρέψουν-ταυτίσουν και από κοινού να

υλοποιήσουν τις προτάσεις της «Ευρωπαϊκής Επιτροπής» που τελικά τα αποτελέσματα (λέει) πηγαίνουν σε φιλολαϊκούς στόχους».

Αξιότιμοι κύριοι λάτρες του νεοφιλελευθερισμού, μπορεί όπως γράφετε παλιά και κυρίως τώρα που έφτασε και αυτός σε αδιέξοδο, ότι ο νεοφιλελευθερισμός που είναι η ποιο σύγχρονη μορφή εκμετάλλευσης, σε οποιαδήποτε έκφανση, σχήμα και μορφή και αν λειτουργήσει στο εξής ότι δεν θα «έχει στις προθέσεις να πιάσει όπως παλιό το κεφάλαιο αιχμαλώτους, δούλους και δούλο πάλικους». Υπάρχουν όμως οι μικρότερες τράπεζες με τα εκατομμύρια καταθέτες, οι Α.Ε οι μεγάλες και μικρές επιχειρήσεις και κυρίως αυτοί που δούλεψαν μια ζωή. Μια ζωή στερημένη από τις μικροχαρές και το στόμα ακόμα για να μαζέψουν αυτές τις οι μικρό οικονομίες για τα «περήφανα Γερατιά».,που είχε στο στόχαστρο.

Υπάρχει όμως η στοκαρισμένη εργασία, οι πρώτες ύλες και τα εργατικά χέρια, τα οποία ευχαρίστως με έναν πόλεμο (άλλωστε αυτό γίνεται, και γι' αυτό γίνονται οι πόλεμοι, μικροί και μεγάλοι, τοπικοί και παγκόσμιοι), όχι μόνο θα τα αρπάξει, αλλά με βάση ότι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση, θα δολοφονήσει όπως παλιά όσους τόλμησαν να αντιδράσουν η και θα τολμήσουν να τα υπερασπισθούν...

Μια λοιπόν, που ο πόλεμος αποδείχθηκε ότι είναι η πιο επικερδής επιχείρηση, πρώτα η ευρωπαϊκή κεφαλαιοκρατία και τώρα οι ΗΠΑ με τη νεοφιλελεύθερη πλέον δομή που τους προσχεδιάζει και προ αποφασίζει ακήρυκτους και καταβούληση, δεν άφησαν γωνιά του πλανήτη που να μην το έχουν ποτίσει με αίμα και με εργαλείο την τρομοκρατία καθορίζει τα μελλοντικά θύματα: άτομα και λαούς...

Με αίμα αθώων, προκειμένου να αρπάξει όχι μόνο την στοκαρισμένη εργασία και τον υπάρχοντα πλούτο και πανάρχαιο πολιτισμό: όπως έγινε με αυτό των Ατζέκων, Ινκας, Μάγια, Ασίας, Μ Ασία και Αφρικής, αλλά και τους ίδιους τους αυτόχθονες λαούς στα σκλαβοπάζαρα και τη δουλεία, με σκοπό την κλοπή και της μελλοντικής μυϊκής και πνευματικής τους δύναμης των σύγχρονων Δούλων

Αξιότιμοι κύριοι, και όποιοι άλλοι για σήμερα εντολοδόχοι του δυτικού κόσμου: Το τσουνάμι ξεκίνησε από τις ΗΠΑ, τη ΜΕΚΑ του Νεοφιλελευθερισμού και την ποιο παγκοσμιοποιημένη οικονομία, πήρε πλανητικές διαστάσεις. Για να επιβληθεί, να στηριχθεί και να επεκταθεί ανακάλεσαν εν ζωή τον αλήστου μνήμης ψυχρό πόλεμο που τόσα δεινά προκάλεσε στην ανθρωπότητα.

Ενώ λοιπόν, το Τσουνάμι από καιρό τώρα είχε υπέρ φαλαγκίσει στις παραλίες όλου του πλανήτη και το θρίλερ των χρηματιστηριακών διακυμάνσεων κατέγραφε πτωτικά Ρεκόρ, η κρίση εμπιστοσύνης στο σύστημα που στηρίζεται στην πίστη και οι επαπειλούμενες , με βιαιότητα, επιπτώσεις στην πραγματική οικονομία, κάτι που προ πολλού το γνωρίζατε γιατί, και το Τσουνάμι αυτό όπως και τα όσα είχαν προηγηθεί το 1929 το 1972 κλπ δικό σας έργο είναι. Αντί λοιπόν, να κάνετε κοινογούς τους λαούς του κόσμου για να περισώσουν μερικές δεκάρες το κράτησαν κρυφό μέχρι που έσκασε στα χέρια τους η Βόμβα.

Μετά το σκάσιμο της βόμβας, κλείστηκαν σε κάποια Οβάλ γραφεία, έκλεισαν όπως πάντα ερμητικά τις πόρτες και αφού βούλωσαν και τις χαραμάδες, άρχισαν τις συσκέψεις με κύριο αντικείμενο α) να διατηρήσουν τις θέσεις κλειδιά που κατέχουν στην πολιτική και την οικονομία και μετά το Τσουνάμι, β) να διασφαλίσουν το ήδη υπάρχοντα κεφάλαιά τους και τον τρόπο που θα τα πολλαπλασιάσουν μετά τη λήξη του Γ) πως θα ιδιωτικοποιήσουν και τα λίγα κομμάτια που έχουν ακόμα μείνει δημόσια έτσι ώστε να ιδιωτικοποιηθεί στο σύνολό του ο Πλανήτης.

Αυτό το κοινόχρηστο παγκόσμιο αγαθό. Αυτό το κοινό μας Σπίτι. Αφού το έλυσαν και αυτό, επιδόθηκαν στην αναζήτηση μιας πατέντας για το πως θα πληρώσουν οι λαοί το κόστος της διάσωσης συστήματος κοινωνικό και πιστωτικό χωρίς να το αντιληφθεί ή και αν ακόμα το αντιληφθεί να μην αντιδράσει δυναμικά.

Και ενώ είχαν λύση τα τρία πρώτα αρμονικά και ομόφωνα σε αυτό δυσκολεύονταν λίγο. Εκεί ακριβώς τη στιγμή μπαίνει στην αίθουσα Ο Αλλωτε σοσιαλ-εργατικός κόμματος και νυν πρωθυπουργός τη Αγγλίας αναφωνώντας «Εβρηκα-Εβρηκα» έχοντας παραμάσχαλα την μεταπολεμική δοκιμασμένη πατέντα των Τόρυδων στο χέρι. Μόλις τον άκουσαν να την διαβάζει τον Ανακήρυξαν δια βοής **ΣΩΤΗΡΑ** του κοινωνικού και του πιστωτικού συστήματος. Αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν.

Και όπως συνήθως Ξανά κάθισαν σε γεύμα εργασία όπου με ζήλο υπερασπίστηκαν τις αρχές της ελεύθερης οικονομίας και «διαβεβαίωναν» ότι η αγορά έχει τη δυνατότητα της αυτορύθμισης, αλλά μόνο αν χρηματοδοτηθεί με δημόσιο χρήμα η κρατικοποιηθούν οι ιδιωτικές επιχειρήσεις και τράπεζες για να σωθούν από την χρεοκοπία. Και τότε συνέταξαν το βαρύγδουπό ανακοινωθέν: «κοινωνικοποιούμε τις ζημιές των παντως είδους καπιταλιστών, βάζοντας του εργαζόμενους σαν φορολογούμενους να τις «πληρώσουν» και υποθήκη για τις μελλοντικές τους ζημιές.

Βέροια 10 Οκτωβρίου 2008 Κόγιας Νίκος **Συνεχίζει**

Στο προχθεσινό άρθρο-μικροανάλυση, έγινε λόγος για την για την προσπάθεια του δυτικού κόσμου, όχι μόνο να σώσουν το κεφαλαιοκρατικό σύστημα που αφού ήδη έχει διανύσει τις όποιες κλασικές ήρεμες και ελεγχόμενες από το ίδιο φάσεις, σήμερα έχει περάσει στην ανώτερη του μορφή-φάση: Τον Νέο φιλελευθερισμό. Βέβαια, και στην κλασική του μορφή και φάση τα ήθελε όλα. Δεν μπορούσε όμως. Και δεν μπορεί γιατί, όπως στη ζωή έτσι και στις κοινωνικές επαναστάσεις, ανεξάρτητα αν είναι κοινωνικό-πολιτικά όπως ήταν η Γαλλική (και όσα παρόμοια ακολούθησαν έκτοτε) συστήματα, υπάρχει η ιστορική στιγμή της γέννησης, της ανάπτυξης, της ωριμότητας και της δράσης, αλλά και τα Γηρατιά. Αρα ό,τι έχει αρχή έχει και τέλος.

Συνεπώς, όπως στο φαινόμενο ζωή, έτσι και το σημερινό ιδιόκτητο (ατομικά τα μέσα παραγωγής) καπιταλιστικό πολιτικό σύστημα, σαν κοινωνικό φαινόμενο, αφού έχει αρχή θα έχει και αναπόφευκτο τέλος. Και ας ισχυρίζονται οι απανταχού της Γης καπιταλιστές, και μαζί τους οι θεωρητικοί του καπιταλισμού, ότι είναι το μόνο σύστημα που ταιριάζει είναι και σύμφωνο με την ψυχοσύνθεση του Ανθρώπου και την εν γένει συμπεριφορά του. Μαλιστα πολλοί διαβεβαιώνουν ότι είναι αιώνιο, οριστικό κα αμετάκλητο και αρκετοί ασύστολα δε δίστασαν να το θεωρούν και Θεϊκό και σαν τέτοιο τελεί υπό την Θεϊκή προστασία.

Ιστορικά με την Γαλλική επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη καπιταλιστική εποχή. Ο χιλιόχρος-και πλέον-Φεουδαρχισμός για πρώτη φορά καταλύεται σ ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι ιδέες της προσωπικής ελευθερίας, της αδερφότητας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στη Αγγλία, αναθρεμένες και παραπέρα αναπτυσσόμενες στη Γαλλία, εφαρμόστηκαν πρώτα στις ΗΠΑ, διαδόθηκαν στην Ευρώπη και ενέπνευσαν τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία του 18ου αιώνα.

Ιστορικά η εμφάνισή-γέννηση και η ύπαρξη του σαν σύστημα κοινωνικής παραγωγής και ιδιωτικής-ατομική κατανομής, αρχίζει με τη Γαλλική επανάσταση το 1798, άρα δεν αριθμεί παρά λιγότερο από διακόσια χρόνια αυτό το σύστημα . Αν δε από αυτά τα 200 χρόνια αφαιρούν τα χρόνια που χρειάστηκε να περάσουν μέχρις ότου οι μπουρζουάδες αστοί, διαμορφώσουν ταξική συνείδηση και ταξική ιδεολογία. Να γίνει η Αστική Τάξη, Τάξη για τον Εαυτό της, ικανή να κυβερνήσει και κυρίως να διαμορφώσει το εποικοδόμημα, αφού μόνο αυτό το εποικοδόμημα άλλαξε και όχι τη βάση πάνω στ η οποία στηριζόταν και η φεουδαρχική ατομική ιδιοκτησία στα τότε μέσα παραγωγής, με βάση το οποίο θα κυβερνούσε.

Εκείνο το απαραίτητο ιδεολογικό-πολιτικό εποικοδόμημα. Να διαμορφώσει εκείνες τις νομικά καθιερωμένες δομές και θεσμούς. Εκείνα τα αντίστοιχα στην αστική

ιδεολογία ήθη και τα έθιμα που θα εξυπηρετούσαν το σύστημα και ειδικά το Νομοθετικό και δικαστική σύστημα μέσα από το οποίο θα αφαιρούσε και θα μετέτρεπε την Φεουδαρχική εξουσίες και ειδικότερα την Φεουδαρχική ιδιοκτησία σε αστική ατομική ιδιοκτησία.

Και αυτό γιατί η Γαλλική Επανάσταση παρ' όλο που χαρακτηρίστηκε και προβάλεται εδώ 200 χρόνια σαν κοινωνικό-οικονομική, δεν ήταν παρά κοινωνικό-πολιτική. Και σαν κοινωνικό-πολιτική, δεν απάντησε στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα, που απασχολούσε το γαλλικό λαό που ζούσε τη βαρβαρότητα του Φεουδάρχη, της αριστοκρατίας και σε αγαστή συνεργασία με τον Επίσκοπο απέσπασαν την Γη από τους καλλιεργητές. Από κοινού, έλεγχαν και μέσω της δύναμης της επέβαλαν τον χιλιετή και πλέον Μεσαίωνα.

Τα προβλήματα που πριν από αυτήν και για αυτήν αγωνίστηκε να δημιουργηθούν εκείνες οι υλικό-τεχνικές και πνευματικές προϋποθέσεις για να πρώτος ο Γαλλικός λαός στην επανάσταση. Αστική επανάσταση στο λαό δεν πρόσφερε τίποτε περισσότερο παρά μόνο την προσωπική ελευθερία την ελευθερία του λόγου και την πολιτική ισότητα και όχι την κοινωνική ισότητα.

Αλλο ένα στοιχείο που δαπάνησε-άλεσε χρόνο, μέχρις ότου αρχίσει να λειτουργεί, είναι το γεγονός ότι καμιά επανάσταση πολύ περισσότερο αυτή έστω, δεν μπορεί από τις πρώτες ακόμα μέρες να αμφισβητήσει τη νομιμότητα του παλιού καθεστώτος. Και πριν από όλα δεν επρόκειται για μια κοινωνική ταξική επανάσταση, αλλά για μια Επανάσταση Δικαστική (το γνωστό Δικαστικό Παρλαμέντο που έχει δικαστικά καθήκοντα).

Η Αστική τάξη, αρχής γενομένης με το δικαστικό Παρλαμέντο, με τα θεωρητικά και αόριστα τα ποιο πάνω συνθήματα πήρε την εξουσία από την φεουδαρχία. Σαν ανερχόμενη τάξη, σαν διάδοχη του Φεουδαλισμού τάξη, την εποχή εκείνη εκτός του ότι δεν είχε ταξική συνείδηση και ούτε την περίοδο αυτή είχε αποκτήσει ιδεολογικό ταξικό περιεχόμενο και οργανωτική συνοχή, ικανή να ανατρέψει σαν τάξη τον Φεουδαρχισμό. Τα συνθήματα θεωρητικά και αόριστα δεν είχαν απήχηση στο Γαλλικό λαό και ειδικά στους χωρίς Γη αγρότες.

Το γεγονός αυτό οδήγησε την επανάσταση σε αδιέξοδο και οι πρώτες κατακτήσεις της τρίτης τάξης απειλούνταν με γρήγορο μηδενισμό. Και αυτό γιατί τη Γη την κατείχαν, οι φεουδάρχες και ο Κλήρος όπως και στη χώρα μας ο Κλήρος και τα μοναστήρια. Φεουδάρχες και ο Κλήρος σαν κάτοχοι της Γης και στηριγμένοι στη δύναμη της Γης, που την εποχή εκείνη ήταν το μόνο παραγωγικό μέσο και δύναμη αντέδρασαν. Όταν η αστική τάξη τα βρήκε δύσκολα, δίπλα σε αυτά τα θεωρητικά και αόριστα συνθήματα προκειμένου να προσεταιριστεί τους αγρότες τα ενίσχυσε και με το σύνθημα για την εθνικοποίηση της Γης. Και ήταν η λέξη αυτή που θα έκανε συν κυρίαρχους στη γη και λόγω να στηρίζουν τους Αστους.

Με έκκλησή τους προς του χωρικούς να απαλλοτριώσουν τη Γη που καλλιεργούσαν, την οποία Γη οι αγρότες την θεωρούσαν δική τους, άνοιξε η λεωφόρος της επικράτησης. Αν η Λαϊκή επανάσταση δε σηκωνόταν για να υπερασπιστεί αυτές τις κατακτήσεις: Το μεγαλείο της 14ης Ιουλίου 1789...Και αυτό γιατί μπορεί η φυγή του Βασιλιά να διευκόλυνε την αστική τάξη προς το παρόν ενέτεινε όμως την αντίδραση στο εσωτερικό και ειδικά στο εξωτερικό- Αγγλία. Όμως ακόμα και στην δικτατορία των Γιακωβίνων και την αλόγιστη λευκή τρομοκρατία και τους αλλεπάλληλους εμφυλίου και τις μαύρες νύχτες του Αγίου Βαρλομαίου. Μόνο μετά του βασιλικού ζεύγους άρχισε κάποιος να ηρεμεί η ζωή στη Γαλλία και η Αστική απέκτησε κάποιο δικό της έργο, μια συγκεκριμένη πράξη να προσφέρει σαν αντάλλαγμα στο λαό που τη στήριζε την εξουσία.

Ακόμα και στη δικτατορία του Ροβεσπιέρου, η επανάσταση έμεινε αστική επανάσταση. Η συμμετοχή του λαού άνοιξε διάπλατα τη λεωφόρο της επανάστασης

όμως: η κοινωνική ισότητα δεν πραγματοποιείται: οι χωρικοί αργά και σε μικρά ποσοστά αφού (οι φαρμιέριδες, οι σύγχρονοι φεουδάρχες ιδιοκτήτες της Γης αμφισβήτησαν την υπόσχεση της εθνικοποίησης) συμμετέχουν στα εθνικά αγαθά, η τύχη των εργαζομένων, που δεν έχουν το δικαίωμα της απεργίας και του συνέρχεσθαι δεν βελτιώνεται καθόλου.

Ο δρόμος μετά την εδραίωση της αστικής τάξης στην εξουσία και η ανάκληση του συνθήματος της «εθνικοποίησης» είναι πλέον ανοιχτός για τη Θερμιδωρινή αντίδραση. Μια περίοδο λευκής τρομοκρατίας για το λαό, όπου η χλιδή των ολίγων έρχεται ξανά σε αντίθεση με τη γενική δυστυχία του. Οι δούλο πάρικοι και οι κολίγοι πλούτησαν τη στρατιά των προλεταρίων.

Βέροια οκτώβρης 2008 Κόγιας Νίκος **Συνεχίζει**

Για την αστική επανάσταση και τους αστούς έχουν γράψει πολλοί και πολλά... Και ανάμεσά τους και ο Georges Lefebvre. Ένα αξιόλογο έργο με τίτλο Η **Γαλλική Επανάσταση**, που μετέφρασε ο Σρύρος Μαρκέτος και εξέδωσε το: Μορφωτικό Ύδρυμα Εθνικής τράπεζας το 2003. Μα και ο κατ' εξοχήν υμνητής της Ανατόλ Φρανς στο έργο του «Οι Θεοί Διψούν». Ο Ανατόλ Φράνς και όποιοι άλλοι, θέλοντας όχι μόνο να εκθειάσουν την προσφορά της και ειδικά ο Ανατόλ Φράνς, αλλά και να δικαιολογήσει ότι εκτός από τις φονικές εξάρσεις και τις μικρότητες παρομοίασε την προσφορά της Αστικής τάξης με τους «μεγάλους κυκλώνες που στην τυφλή τους μανία, δεν αφήνουν τίποτε όρθιο ισοπεδώνοντας και καθαρίζοντας. Ήταν λέει αυτοί που σαν τους μεγάλους κυκλώνες που, ξεριζώνουν από το έδαφος και ανατρέπουν συθέμελα το παλιό για να χτίσουν στη θέση του το καινούριο»,

Αρα, κατά την άποψη των θαυμαστών της Γαλλικής επανάσταση και σε συνέχεια του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και ατομικής κατανομής αυτού του κοινωνικού παραγόμενου προϊόντος, το νέο καθεστώς που προέκυψε σαν απόρροια της Γαλλικής επανάστασης για να χτίσουν στη θέση του παλιού το καινούριο ήταν μια επανάσταση που όχι μόνο δε ανέτρεψε και ούτε άλλαξε εκ θεμελίων τα πάντα.

Και όμως, η Αστική επανάσταση το 1789, ενώ άνοιξε στην ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας και προόδου, επέκτεινε τους ορίζοντές του, δεν ήταν όμως Κοινωνική Επανάσταση, όπως μας την παρουσιάζουν οι εκάστοτε απολογητές του. Και δεν ήταν γιατί, ενώ ήταν πράγματι ο κυκλώνας, γιατί μόνο ένας τέτοιος κυκλώνας σαν την αστική Γαλλική επανάσταση, μπορούσε να ανατρέψει τον μεσαιωνικό χιλιόχρονο μεσαίωνα του φεουδαρχισμού. Δεν «ανέτρεψε» όμως «συθέμελα» και ούτε «εκμηδένισε» αυτό που ως τότε θεωρούνταν «αιώνιο, ιερό και απαραβίαστο»: την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Με τον όρο αστική επανάσταση χαρακτηρίζονται οι επαναστάσεις που έγιναν από την ανερχόμενη αστική τάξη των διαφόρων χωρών εναντίον των φεουδαρχικών παραγωγικών σχέσεων παραγωγής, με σκοπό να αναπτύξουν τα ήδη υπάρχοντα μέσα παραγωγή και να τα εναρμόνισουν στα αστικά δεδομένα και την παραπέρα ανάπτυξη του εμπορίου και της βιομηχανίας. Τυπικά ο όρος αυτός αντιστοιχεί στην κοινωνική εκείνη ομάδα, που σε ένα ορισμένο στάδιο της κοινωνικής εξέλιξης, απέκτησε την ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής-**βάση** (αλήθεια σε ποιο στάδιο και πώς έγινε αυτή η απόκτηση;) καθώς και την επιβολή-καθιέρωση ενός συστήματος νομικό-κοινωνικών σχέσεων-**Εποικοδόμημα**, που συνδέονται με την μισθωτή εργασία.

Η αστική τάξη είναι γέννημα των νεοτέρων-πρόσφατων χρόνων. Συνεπώς αν άλλαξε κάτι, ήταν αυτή του εποικοδομήματος η κοινωνική πολιτική και προσαρμογή της πολιτικής των νόμων και της δικαστικής εξουσίας στα δεδομένα της νέας πολιτικής εξουσίας. Η υποδομή-βάση πάνω στην οποία στηρίζονταν και

λειτουργούσε και το πριν από τη επανάσταση φεουδαρχικό ιδιοκτησιακό σύστημα στα μέσα παραγωγής έμεινε άθικτο.

το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής αυτό καθ' αυτό έμεινε, άθικτο και ως είχε και πριν τη Γαλλική επανάσταση, όπως και η κοινωνικό-οικονομική του βάση και δομή, και ως τη θέλουν και κοινωνική συνάμα οι απολογητές του καπιταλισμού την αστική επανάσταση. Μια επανάσταση που στην ουσία και το περιεχόμενό της, ήταν, μα και παραμένει πολιτικό-κοινωνική και μόνο, όπως ακριβώς τη ζει έκτοτε η κοινωνία των ανθρώπων του καπιταλιστικού κόσμου: με τα σύμφυτα πολλά και μεγάλα πλεονεκτήματα για τους εκάστοτε εξουσιάζοντες, τους έχοντες και κατέχοντες: την απαξίωση της ζωής, τον πόλεμο, τον δολοφόνο ανταγωνισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Την στέρηση και τον πεινοθάνατο για τους μη έχοντες και κατέχοντες, τις φιλετικές διακρίσεις και περιθώριο του διαφορετικού.

Με δυο λόγια, η αστική τάξη όταν πήρε την πολιτική εξουσία και έθεσε υπό τον έλεγχό της τα υπάρχοντα μέσα παραγωγής, δεν έκανε αυτό που έκανε το καθεστώς της δουλοκτησίας. Το δουλοκτητικό καθεστώς όταν το πρώτο ταξικό κοινωνικό καθεστώς γι' όταν πήρε την εξουσία, ανέτρεψε εκ βάθρων και συθέμελα ακόμη το παλιό καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, μηδένισε και ξεχέρσωσε το έδαφος από κάθε τι το παλιό.

Κάθε τι που είχε σχέση με την :οικονομική υποδομή-βάση και το θεωρητικό-πολιτικό-κοινωνικό επιστέγασμα συνείδηση και ιδεολογία: μηδένισε το εποικοδόμημα. Πολέμησε, εξάρθρωσε και εξαφάνισε από προσώπου γης: ό,τι συνδέονταν και με το παλιό σύστημα της κοινοκτημοσύνης στα κοινωνικό-ποιοιμένα ακόμα τότε μέσα παραγωγής και κυρίως ότι θύμιζε την από κοινού **ΕΡΓΑΣΙΑ**. Η ιδιωτικοποίηση της εργασίας ήταν η **ΠΡΩΤΗ** μεγάλη **κοινωνική** Επανάσταση. Ήταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων από την εργασία στην **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ**. Και άνοιξε το δρόμο για την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο

Οι δουλοκτήτες έκαναν αυτό που κάνει από την εμφάνιση του ακόμα Σοσιαλ-Κομμουνισμού το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής όχι μόνο δεν ανέχεται την ύπαρξη ενός διαφορετικού κοινωνικού συστήματος. Για αυτό από την επόμενη της εμφάνισής και σαν θεωρία, άρχισε ένας εκτεταμένος ιδεολογικός παγκόσμιος εμφύλιος πόλεμος. Και όταν το Οκτώβρη του 1917 επιβλήθηκα σε μια μεγάλη καθυστερημένη χώρα και ο Τζων Ρίντ έγραφε εκεί το συγκλονιστικό βιβλίο με τίτλο «οι δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο», άρχισε δίπλα στο ιδεολογικό και ο ένοπλος. Παγκόσμια παν στρατιά για την εξόντωσή του και κυρίως, τη ρίζα, τα φύτρα και τους γόνους.

Κάτι αντίστοιχο έκανε το δουλοκτητικό σύστημα, για να επιβληθεί, να επικρατήσει και να λειτουργήσει λόγω της ολοκληρωτικής αλλαγής της κοινωνικό-οικονομικής υποδομής και της κουλτούρα πάνω στην οποία στηρίζονταν και θα λειτουργούσε, αυτό σύστημα της κοινοκτημοποιημένης εργασίας και για να είναι απερίσπαστο έπρεπε το καινούριο σύστημα ζωής να τα εξαφανίσει όλα. Μα όλα. Ο,τι θύμιζε και είχε σχέση με το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, ο,τι θεωρούσε, όπως και κεφαλαιοκρατικό σήμερα θεωρεί αιώνιο, ιερό και απαράβιαστο, πολεμά και καταστρέφει τα πάντα που θυμίζουν 1917.

Ο,τι αντικειμενικό αγάλματα, προτομές και σύμβολα Τοτέμ, Ταμπού και Ραμπούσια (ξύλινες βέργιες πάνω στις οποίες κατέγραφαν ημερομηνία ή γεγονότα) θεωρητικό υλικό πάνω στο οποίο στηρίζονταν, υπήρχε και με βάση αυτών, λειτουργούσε η κοινωνία των Ανθρώπων για δις εκατομμύρια χρόνια, έπρεπε να προσαρμοστεί στο «καινούριο», το δουλοκτητικό καθεστώς ή να καταστραφεί, να ριχθεί στο πυρ το εξώτερον. Να ξεχαστεί και κάθε αναφορά ή μνημόνευση του τότε τρόπου ζωής συνεπάγονταν τις αντίστοιχες ποινές.

Όσα δεν ήταν προσαρμόσιμα και κυρίως τα έχοντα σχέση με το **εποικοδομήματος** κουλτούρα-πολιτισμός τα κατάστρεψε τα έκαψε , όπως ο χριστιανισμός για παράδειγμα κατάστρεψε: υλικά Αγάλματα, προτομές, σύμβολα και επιγράμματα και της κουλτούρας: Πάπυρους, βιβλία και βιβλιοθήκες, έτσι ώστε τους δυο πρώτους αιώνες να μην υπάρχουν μνήμες, ίχνη και αποτυπώματα. Όπως συνέβει με την πρόσφατη ΕΑΜική Αντιστασιακή Ιστορία. Με δυο λόγια, Ό,τι δεν μπορούσε να προσαρμοστεί και να χρησιμοποιηθεί από το νέο σύστημα ή θα έμπαιναν εμπόδιο στην επιβολή του υλικά, πνευματικά κλπ δεδομένα και μνήμες τα εξαφάνισε, τα κατάστρεψε και τα έθαψε.

Το τραγικό για το καθεστώς της ιδιοκτησία είναι το γεγονός ότι και σήμερα ακόμα τα ευρήματα της εποχής εκείνης, που θυμίζουν την ύπαρξή του σαν κοινωνικό-οικονομικό κοινωνικό σύστημα ζωής. Ένα σύστημα που όχι μόνο λειτούργησε επί εκατομμύρια χρόνια, αλλά ήταν αυτό το σύστημα της κοινοκτημοσύνης, στα μέσα παραγωγής «Κοινή την είχαν από όλους και για όλους την εργασία. Κοινά είχαν και τα υπάρχοντα τους», έλεγα και εφάρμοσαν για ένα διάστημα πριν από μερικές εκατονταετίες οι Ζηλωτές στη Θεσσαλονίκη. Τα λίγα από τα ευρήματα που ήρθαν μέχρι τώρα για λόγους που δεν είναι του παρόντος όχι μόνο αποδείχνουν αλλά και επιβεβαιώνουν...όπως ο Τάφος του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου ακόμα το κλείνουν με εκείνο το περίφημο ας μην τα...

Ένα σύστημα που εκτός του ότι κατασκεύασε-δημιούργησε την οικογένεια που αποτελεί το βασικό κύτταρο της κοινωνίας των Ανθρώπων, αλλά και παρήγαγε τον υλικό και πνευματικό εκείνο πλούτο, που αποτέλεσε και εξακολουθεί να αποτελεί τη βάση πάνω στην οποία στηρίχθηκε και αναπτύχθηκε ο σημερινός πολιτισμός. Και σήμερα τα ελάχιστα μόνο ευρήματα που ήρθαν στο φως, ενώ επιβεβαιώνουν την ύπαρξή του και την ανεκτίμητη ακόμα προσφορά του.

Από το φόβο μην αναστοχαστούν μνήμες ερμηνεύονται με τις αντιλήψεις και κεφαλαιοκρατικά δεδομένα. Με κατακλείδα: «Έτσι όταν πάντα, έτσι τα βρήκαμε, έτσι και θα τα αφήσουμε. Αλωςτε αυτό ήταν και παραμένει και το θέλημα του Θεού». Αρα αιώνιο, οριστικό και αμετάβλητο,μα και αμετάκλητο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα!

Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός, ότι οι θεασώτες και οι εγκέφαλοι του κεφαλαίου και ειδικά οι οικονομολόγοι, μα και κοινωνιολόγοι, θεωρούν για λόγους...μα και πολλοί πιστεύουν ότι ο άνθρωπος είναι ταυτισμένος με την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και ότι ο Άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτήν και μόνο με την εργασία όπως πολλοί ισχυρίζονται. Λες ότι όλος αυτός ο υλικός και πνευματικός πλούτος δεν είναι προϊόν και αποτέλεσμα μόνο της εργασίας.

Δεν δίστασαν να παρομοιάσουν τον άνθρωπο με το μυρμήγκι, που εκτός του ότι τρώει-αποθηκεύει, γεγονός που σημαίνει ότι στοκάρει ιδιοκτησία. Και το πιο γελοίο είναι το γεγονός ότι εκτός από τον ιδιοκτήτη μυρμήγκι, στα επιχειρήματά τους χρησιμοποίησαν και ένα άλλο Ζώο τον Τζίτζικα. Θέλοντας δε να ταυτίσουν τον συνειδητά εργαζόμενο-νοικήτη άνθρωπο με το μυρμήγκι που στοκάρει και περιουσία (μόνο που δεν μας είπαν αν κάνει και εμπόριο με αυτήν) και τον Τζίτζικα με τον τεμπέλη άνθρωπο και ειδικά τον εργαζόμενο ανιδιοκτήτη. Το Τζίτζικα που μόνο τρώει τραγουδάει και δεν στοκάρει περιουσία «κεφάλαιο» όπως το μυρμήγκι. Αρα δουλεία και μόνο δουλεία-δουλεία και αποταμίευση για λογαριασμό τους

Βέβοια 25-10-2008 Κόγιας Νίκος

Και σήμερα ακόμα παρά τις εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια που πέρασαν από την πρώτη κοινωνική Επανάσταση, μια Επανάσταση που με καθεστώς κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, ήταν αυτό που συγκρότησε την οικογένεια που αποτελεί το βασικό κύτταρο της κοινωνίας, την ίδια την κοινωνία και την αγορά της εν πράγματης ανταλλαγής. Ήταν αυτή η κοινωνική διαχείρισης του κοινά παραγόμενου πλούτου, ήταν αυτή που έβγαλε τον άνθρωπο από το βασίλειο του

ζώου, τον εξανθρώπισε και παρήγαγε τον πρωτόγονο πολιτισμό πάντα στον οποίο στηρίχθηκε και αναπτύχθηκε ο σύγχρονος, όπως και την αγορά που σήμερα πήρε παν αναρθρώπινες διαστάσεις, όπου οι άνθρωποι αντάλλαζαν όπως και σήμερα ακόμα τα προϊόντας τους, γνωρίζονται και συγχρόνως διαπίστωναν ότι σαν άνθρωποι είναι ίδιοι και όμοιοι και έχουν τις ίδιες ανάγκες.

Με κεφάλαιο τον άνθρωπο και την **ΕΡΓΑΣΙΑ** που παράγει ο ίδιος παράγει συγκρότησε την οικογένεια, και κατ' επέκταση δημιούργησε την κοινωνία την κοινωνία των Ανθρώπων και σε συνέχεια εναρμόνισε και ενέταξε τη ζωή και την κοινωνία στη φυσική της διάσταση και θέση. και σε συνέχεια ανέθεσε την εξουσία στη γυναίκα, που όπως η Γη εκκολάπτει, τρέφει και θέτει σε λειτουργία του σπόρου, έτσι και η γυναίκα λειτουργεί και τρέφει το σπόρο. του ανθρώπου που θα φέρει στον κόσμο και την πρωτόγονη κοινωνία.

Το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης ήταν μόνο αυτό, που μπόρεσε να εκτιμήσει όχι μόνο σωστά και δίκαια και επιμέρισε τα καθήκοντα και της ευθύνες, μα και η συμβολή του κάθε φίλου στη συγκρότηση της οικογένεια και της κοινωνία και σε συνέχεια ανέθεσε την εξουσιαστική διαχείριση στη γυναίκα και το καθεστώς σε Μητριαρχίας. Η Μητριαρχία είναι το κοινωνικό οικονομικό καθεστώς, που ήταν εξουσία την ασκούσε η γυναίκα.

Αυτό βέβαια, δεν έγινε ως έτυχε. Παρακολουθώντας τους ρόλους του κάθε φίλου διαπίστωσαν ότι το κάθε φύλο στη ζωή και την κοινωνία αργότερα είχε δικό του ρόλο στο να παραχθεί η ζωή, όπως και στην συγκρότηση της οικογένειας και αργότερα της κοινωνία. Το πρώτο πράγμα που διαπίστωσε, ήταν ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν κοινή συμμετοχή στη δημιουργία και τη διατήρηση της ζωής.

Το δεύτερο ήταν ότι το αρσενικό φύλο-άντρας, η φύση στη ζωή και την ύπαρξή του είχε αναθέσει να παίξει τρεις βασικούς ρόλους, καθήκοντα και υποχρεώσεις προς τον εαυτό του, την ύπαρξη και την διαιώνιση του είδους: Να φάει, να πει και να ερωτευθεί. Για να τα εξασφαλίσει αυτά-συνλλέκτης στην αρχή και να εργασθεί αργότερα. Και μέσω της εργασίας παραγωγός

Αυτή είναι η αποστολή που του ανέθεσε η φύση, Αντίθετα στο θηλυκό φύλο-γυναίκα, εκτός από αυτά τα τρία που πρέπει να εργαστεί παράλληλα για την ύπαρξη της και άλλα τέσσερα: Να ερωτευθεί, να κοινοφορήσει, να τεκνοποιήσει, να γαλουχήσει και να διαπαιδαγωγήσει το νέο Άνθρωπο που θα φέρει στον κόσμο στην αρχή μόνη στην εποχή της αγριότητας. Πριν από τη συγκρότηση της οικογένεια Τα δυο φύλα συναντούσε το ένα το άλλο, έλεγε κάτι ο ένας στο αυτί του άλλου έκαναν μια πράξη που αποβλέπει στην διαιώνιση του είδους και πέραν αυτού ΟΥ.

Ο ένας ανεύθυνος για το αποτέλεσμα που θα προκύψει για το άλλο έφευγε προς μια κατεύθυνση και άλλος από την άλλη. Και σχέση και μια συνέχεια. Το θηλυκό κοινοφορούσε, τεκνοποιούσε, γαλουχούσε και στηριγμένη μόνο στον εαυτό της, αφού η φύση την είχε εξοπλίσει με τα αντίστοιχα εργαλεία που απαιτούνται για τον νέο άνθρωπο.

Όταν αργότερα αυτή η πρωτόγονη κοινωνία πέρασε στην εποχή της βαρβαρότητας και συγκροτήθηκε η υποτυπώδη έστω κοινωνία Η Ανάγκη την έκανε τον μεγάλο εφευρέτη της όχι μόνο της ζωής αλλά και της κοινωνίας. Το παιδί ήταν ένα δεύτερο άτομο-άνθρωπος. Για να υπάρξει ήθελε, εκτός από αγάπη, στοργή, λάτρα και προστασία, αλλά και τροφή. Και στην αρχή έπρεπε να είναι αλεσμένη. Μέχρις ήταν μικρό το άλεθε με το στόμα όταν μεγάλωσε έπρεπε να βρει κάποιο αιχμηρό αντικείμενο για να κάνει κομμάτια την τροφή.

Έτσι αυτή η ανάγκη την οδήγησε στην ανακάλυψη του μαχαιριού. Ο νέος άνθρωπος όμως μετά τον απογαλακτισμό αν και λίγο πριν ήθελε και νερό. Στην αρχή που ήταν μικρό με τις χούφτες, αργότερα όμως έπρεπε κάποιο αγγείο. Αυτή η ανάγκη την οδήγησε να κάνει από λάσπη την πήλινη κούπα. Κατά τον ίδιο τρόπο αναζητήσει μια σπηλιά για να το προστατεύσει και σε συνέχεια να πλέξει διάφορα χόρτα για να το ντύσει!

Η φύση για να μπορεί το θηλυκό να ανταποκριθεί σε αυτούς τους τέσσερους πρόσθετους ρόλους και καθήκοντα το θηλυκό φύλο το κατασκεύασε από τα καλύτερα, εκλεκτότερα και ανθεκτικότερα υλικά. Με βάση αυτή την εκτίμηση η κοινωνία χωρίς δόλο και τάξη οδηγήθηκε στη Μητριαρχία. **ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΥΜΝΟ** προς τη γυναίκα. Πίκρα και πόνος για το ότι η πρώτη κοινωνικό-κοινωνική Επανάσταση με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής κατάστρεψε την αρμονική συνεργασία της κοινωνικής ζωής του Ανθρώπου με τη φύση. Και με τον Νέο καταμερισμό της εργασίας εύγαλε στο περιθώριο-παρασκήνιο αυτό το κεφάλαι-γυναίκα να ασκεί την ίδια περίπου εξουσία τώρα όμως παρασκηνιακά.

Στην εποχή της Μητριαρχίας για να διατηρηθεί η συνέχεια και να εξασφαλιστεί η κοινωνικό -οικονομική λειτουργία και η επάρκεια των αγαθών για την επιβίωση ο καταμερισμός της Εργασίας ήταν ο εξής: Η ποιο μεγάλη σε ηλικία γυναίκα μια μέσης ηλικίας και μια παιδούλα η Μάνα μετά την Τρίτη μέρα και αυτό γιατί επειδή υπήρχε μεγάλη θνησιμότητα μετά την Τρίτη μέρα γίνονταν μέλος της ομάδας.

Αυτές λοιπόν οι τρεις γυναίκες ήταν που έκαναν τον καταμερισμό της δουλειάς, αφού έφερνε η μάνα το παιδί η ποιο μεγάλη που καθόριζε προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες. «Αυτό το παιδί όταν θα μεγαλώσει θα πηγαίνει να κόβει ξύλα. ή θα βόσκει τα πρόβατα ή θα κουβαλάει νερό, θα μαζεύει, χόρτα, φρούτα, πέτρες κλπ. Η μεσήλικη άκουγα και ήταν αυτή που θα εφαρμόζε στην πράξη τα λόγια της μεγάλης αφού θα ήταν αυτή που θα αναλάμβει τη θέση της και η μικρή τη δική της για να υπάρξει η συνέχεια.

Ετσι, παρέυθησαν επί αιώνες το ζώο έξ ανθρωπίστηκε , έγινε άνθρωπος με πρώτη επιτυχία την χειραψία, αφού πριν τη χειραψία οι άνθρωποι κοιμόταν και ξυπνούσαν με μια πέτρα στο χέρι που είχε μεγαλύτερο βεληνεκές σε σχέση με τα ρόπαλο. Οι άνθρωποι γνωρίστηκαν είδαν πως είναι ίδιοι, ότι σωματικά και οργανωτικά εξωτερικά δεν έχουν διαφορές και σε συνέχεια άρχισαν να λειτουργούν από κοινού. Και στο βαθμό που τους επέτρεπαν τα μέσα έκαναν εργαλεία και σιγά σιγά άρχισαν να κτίζουν πέτρα την πέτρα και πολιτισμό. Έναν πολιτισμό πρωτόγονο μεν αλλά δομημένο στην πραγματικότητα. Έναν πολιτισμό που αποτελεί κύτταρο και βάση του σημερινού.

Όμως το ιδιοκτησιακό καθεστώς στα μέσα παραγωγή δεν μπορεί να ανεχθεί και σαν σκέψη ακόμα ότι το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης έκανε αυτή την κοινωνικό-οικονομική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκε και υπάρχει αυτό, θεωρητικά πιστεύει ότι αυτό είναι το μοναδικό από καταβολής κόσμου σύστημα και σαν τέτοιο είναι οριστικό και αμετάκλητο.

Γι' αυτό και προσπαθεί με όλα τα μέσα θεμιτά και αθέμιτα πρώτα, να μην έρθουν στο Φως έστω και συμπτωματικά μερικά υπολήμματα που επιβεβαιώνουν την μακραίωνη ύπαρξη και λειτουργία και κυρίως τα αξιοθαύμαστα επιτεύγματα από το **ΤΙΠΟΤΕ** και από το **ΠΟΥΘΕΝΑ**, σε ανακαλύψεις, εφευρέσεις και λύσεις προβλημάτων ζωής και συμβολή στην παραπέρα διεύρυνση της υλικής κοινωνικό-οικονομικής υποδομής και του κοινωνικό-πνευματικού και πολιτιστικού εποικοδομήματος, και την διαμόρφωση του εθιμικού δικαίου. Ένα δίκαιο ισηγορίας στην υλική και πνευματική ζωή της τότε κοινωνίας των Ανθρώπων.

Ένα αταξικό δίκαιο που διατηρήθηκε αλώβητο για αιώνες. Ένα εθιμικό δίκαιο που άντεξε στους αιώνες και που και σήμερα ακόμα, πολλές πρωτόγονες κοινωνίες εξακολουθούν να υπάρχουν και να λειτουργούν στηριγμένες σε αυτό το δίκαιο, που κάθε βέβαια περιοχή το διαμόρφωνε ανάλογα με τα γεωργικά και παραγωγικά δεδομένα.

Αυτά λοιπόν τα ευρήματα όταν έρθουν στο φως οι θεωρητικού και τεχνό-επιστημονικού κατεστημένου να ερμηνευθούν κατά το Δοκούν όταν τα ευρήματα επιβεβαιώνουν την ύπαρξη και την μακραίωνη λειτουργία και προσφορά αυτού του συστήματος. Να τα ερμηνεύει και τα προσαρμόζει με βάση τον ισχύον σήμερα σύστημα. Ευρήματα που αν ερηνευτούν σωστά και αντικειμενικά και ταξικά εκτός

του ότι θα αφυπνίσουν μνήμες, μνήμες γραμμένες στο DEN του Ανθρώπου: Η **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ** και το **ΔΙΚΑΙΟ**. Όπως σήμερα το καθεστώς της ιδιοκτησίας με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα θέλει και προσπαθεί να εξαφανίσει ότι θυμίζει Σοσιαλισμό και κομμουνισμό

Στο καθεστώς της «κτίσης». Το καθεστώς που υποδομή ουσία και περιεχόμενο πλέον και στο εξής: οικονομία και επιστέγασμα-συνείδηση, ιδεολογία και κουλτούρα θα εξέφραζαν την δουλολησίατη φεουδαρχία μα και οι αστοί ενώ κατάστρεψαν ότι θα τους έμπαινε εμπόδιο στον τρόπο της πολιτικής εξουσίας και διακυβέρνησης στο χώρο της κοινωνικό-οικονομικής αλλαγής δεν έβαλε στη θέση του παλιού κάτι το καινούριο. Διατήρησε και επέκτεινε το ήδη υπάρχον κοινωνικό-οικονομικό κοινής παραγωγής και ατομικής κατανομής αυτού του κοινά παραγώμενου πλούτου.

Συνεπώς και το αστικό καθεστώς όπως και τα δυο προηγούμενα, δεν αποτέλεσε κοινωνική αλλά πολιτική επανάσταση. Με κοινωνική-υποδομή το αντικείμενο (Ρες) και όχι στον Άνθρωπο όπως ήταν και λειτούργησε για χιλιάδες ή και εκατομμύρια χρόνια αυτό της κοινοκτημοσύνης

Το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης υποδομή και βάση της ύπαρξης, λειτουργία και της ζωής του ήταν η **ΕΡΓΑΣΙΑ**: η κοινή εργασία, η εργασία όλων χωρίς διάκριση ικανών για εργασία ανθρώπων. Αυτήν ακριβώς την εργασία, που ουσία και περιεχόμενο παράγεται μέσω της τροφής: η μυϊκή και πνευματική δύναμη παράγει το κουφάρι-το κορμί όλων των εν ζωή ανθρώπων. Την **ΕΡΓΑΣΙΑ**. Την κοινή εργασία, που όταν την πάρει ο ίδιος ο παραγωγός της ανεξάρτητα από το επίπεδο πολιτισμού που βρίσκεται η κοινωνία, του εξασφαλίζει μια άνετη, χαρούμενη και ευτυχισμένη ζωή.

Ενώ νέο καθεστώς στην προσπάθειά του να ιδιοτικοποιηθεί σαν σύστημα τα τότε κοινωνικοποιημένα μέσα παραγωγής και σε συνέχεια να τα κάνει ατομικά-ιδιωτικά, η εργασία ενώ αποτελεί το μοναδικό κοινωνικό-κεφάλαιο και στο σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, σαν αντικείμενο εκμετάλλευσης κατάστρεψε την εργασία από το στοιχείο της Δημιουργίας, της προσφοράς και του εθελοντισμού. Στο καθεστώς της ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ο **ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ** μετατράπηκε σε **ΔΟΥΛΟ**.

Και επειδή μιλάμε για εργασία που κάνει ο δούλος, πρέπει να θυμίσω ότι άλλο πράγμα ναι η εργασία και άλλο η δουλειά. Εργασία σημαίνει: ονειρεύομαι, αποφασίζω, αυτοσχεδιάζω, τροποποιώ, διακόπτω και επανέρχομαι. Σημαίνει παράγω έργο, μέσα στο οποίο ενσωματώνω το **ΕΝΑΙ** μου και αν δεν μου αρέσει το απορρίπτω για να ξανά δοκιμάσω. Αντίθετα στη δουλειά, ο εργαζόμενος δεν εκπληρώνει κανένα από τα στοιχεία της εργασίας. Αυτός που δουλεύει δεν έχει δική του θέληση, απλώς δουλεύει παράγει. Το σύστημα Τέλιρολ εκφράζει σε όλο του το μεγαλείο το τι σημαίνει δουλειά σε σχέση με την εργασία...

Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που όχι μόνο μιλούν οι άνθρωποι του σκότους, της τυραννικής δεσποτείας, της διαφθοράς και της διαστροφής, αλλά και προσπαθούν να αμφισβητήσουν μια σφραγισμένη με το αίμα εκατομμυρίων νεκρών μια αναμφισβήτητη πραγματικότητα προκειμένου να καλύψουν τα δικά τους εγκλήματα: Ανθρώπινα, οικονομικά και ηθικά. Οι άνθρωποι, που στο όνομα του κέρδους βύθισαν εν γνώση των πράξεών τους σκόπιμα και με ελαφριά τη συνείδηση τους στο σκοτάδι, την καθυπόταξη, τη δυστυχία, την πείνα και το θάνατο για πολλούς αιώνες εκατομμύρια ανθρώπους.

Και τώρα ύστερα από την ιστορική επιβεβαίωση που οι ίδιοι έγραψαν ότι πράγματι υπήρξε το αποικιακό σύστημα. Ένα σύστημα που αν δεν είχε επικρατήσει ο έστω «υπαρκτός» θα εξακολουθούσαν να είναι κάτω από τις ίδιες ζωώδεις συνθήκες ζωής, που για αιώνες τους καταδίκασε ο αχόρταγος για πρώτες ύλες, φτηνά εργατικά χέρια, αγορές και γαιωστρατηγικές θέσεις ανά τον κόσμο καπιταλισμός, θα πρόσθετε ακόμα εκατομμύρια ζωές στο βωμό της αναζήτησης αντίστοιχων κερδοφόρων .

Στη Ιστορία της ανθρωπότητα ποτέ άλλοτε τόσα πολλά, δεν ελέγχονταν από τόσο λίγους εις βάρος τόσο των πολλών. Και κάτι ακόμα. Κάθε φορά που για ποικίλους

λόγους οι εργαζόμενοι καλούνται σε «θυσίες», αλλά δεν έχουν καμιά δικαιοδοσία πάνω στα κέρδη που θα προκύψουν από αυτές τις θυσίες.

Παρ' όλο που σε κανένα μέρος της Γης κατά την προϊστορική περίοδο και τώρα ακόμα στους πρωτόγονους λαούς, δεν υπήρχαν άνθρωποι υποκείμενοι στο είδος της ανθρώπινης εκμετάλλευσης, που ονομάστηκε «δουλεία» από τους πολιτισμένους λαούς. Σε μια εποχή που ο ξένος, ήταν ξένος, εχθρός, ανάμεσα σε εχθρούς. Στερημένος κάθε δικαιώματος σε περίπτωση αιχμαλωσίας. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η κατάληξη των συγκρούσεων ανάμεσα στη μια και την άλλη ομάδα ήταν ή να σκοτώσει ο νικητής τον ηττημένο ή να οικειοποιηθεί τον ίδιο και τα όποια υπάρχοντά του προκειμένου να κερδίσει από την εργασία του στο παρελθόν, και την εργατική δύναμη για το μέλλον κάνοντάς τον δούλο.

Ο νικητής σκότωνε τον αιχμάλωτο μέχρι τη στιγμή που η εργασία κάλυπτε μόνο τις βιοπορητικές του ανάγκες. Όταν η εργασία του αιχμαλώτου άρχισε εκτός απ τις βιόπορητικές του ανάγκες, (η αξία να παραχθεί η εργατική δύναμη) να αφήνει εστω και ένα μικρό-ελάχιστο ποσοστό περίσευμα, (Υπεραξία) τότε ο νικητής γι' αυτό ακριβώς το μικρό-ελάχιστο περίσευμα, (την υπεραξία) μετέτρεπε τον αιχμάλωτο σκλάβο και σε συνέχεια σε Δούλο. Η συνέχεια αυτής της εξέλιξης ήταν η διαμόρφωση της Δουλοκτητικής κοινωνίας.

Αφού λοιπόν, η δουλεία ήταν το λιγότερο βάρβαρο από τα δυο ενδεχόμενα σημαίνει μια σημαντική πολιτιστική πρόοδο και μάλιστα με διπλή έννοια: α) επέφερε τον περιορισμό ή την κατάπαυση των συνηθισμένων σφαγών των αιχμαλώτων και β) έκανε για πρώτη φορά δυνατή τη συσσώρευση κεφαλαίου. Η οικειοποίηση λοιπόν, της τυχόν πριν από την αιχμαλωσία εργασία και η υποδούλωση της μελλοντικής εργασίας. Αυτή η μετατροπή του αιχμαλώτου σε δούλο με αντικείμενο να ωφεληθεί αυτό ακριβώς το περίσευμα δημιούργησε το εισόδημα χωρίς εργασία. Και σαν απόρροια αυτού περισεύματος την τέχνη, την επιστήμη και κάθε άλλη πρόοδο, με άλλα λόγια το σημερινό πολιτισμό μας.

Αυτή ακριβώς η κυριότητα ενός ατόμου πάνω σε άτομο ή άτομα ξένης οικογένειας ή φυλής, που επέτρεπε σε αυτόν να ρυθμίζει τη μοίρα και τη ζωή των αιχμαλώτων, να τα θυσιάζει στους θεούς και να τους επιβάλλει την υποχρεωτική εργασία αύξησε τις συγκρούσεις. Αρα το ζητούμενο είναι η κλοπή της προηγούμενης παροχημένης εργασίας και η αξιοποίησή της μελλοντικής: Συνεπώς σε ό,τι αφορά το κεφάλαιο αυτό καθ' εαυτό και η συσσώρευσή του, μια και μόνη διαπίστωση υπάρχει: το κεφάλαιο σε όλες τις μορφές και εκφάνσεις του αποτελείται από την κλοπή της προηγούμενης εργασίας και ο πολλαπλασιασμό του στην μελλοντική υποδούλωση του Ανθρώπου της εργασίας. Αυτή η τάση για συγκέντρωση οικονομικής και συνέχεια και πολιτικής δύναμης στα χέρια των ολίγων προκαλεί τη βία και τους πολέμους και τώρα τους προ αναγγελλόμενους πολέμους.

Δεν μετακίνησε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων και της Ζωής των Ανθρώπων από την ιδιοκτησία που στηρίζονταν τόσο το καθεστώς της δουλοκτησίας, άλλο τόσο και του εποικοδομήματος (τρόπο πολιτικής άσκησης της εξουσία δίκαιο κλπ) και το διάδοχο Φεουδαρχικό το άφησε άθικτο, όπως και αυτό το αστικό που διαδέχθηκε την Φεουδαρχία αρκέστηκε να αλλάξει και αυτό εκείνο ακριβώς που άλλαξε και το Φεουδαρχικό σύστημα εξουσία όταν πήρε την σκυτάλη της πολιτικής εξουσίας

Αν ανέτρεψε κάτι, και αυτό όχι «συθέμελα», ήταν το φεουδαρχικό εποικοδόμημα Οι «κυκλώνες παρά την τυφλή τους μανία όχι μόνο δεν ξερίζωσαν, εκμηδένισαν το παλίο», αλλά παρά τους διθυράμβους που επιδαψίλεψαν στους Αστούς, που σωστά παρά την ανετοιμέτητα τους σαν τάξη, ιδιολογικά-οργανωτικά και την έλλειψη ταξικής συνείδησης, εκμεταλλεύτικαν το δικαστικό Παλαμέντο και πήραν και την πολιτική εξουσία, ενώνοντας την πολιτική με την οικονομική εξουσία, γεγονός που επέτρεψε στους Αστούς να φέρουν σε αρμονία τις αναπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις (μέσα παραγωγής) με τις συντηρητικές-αντιδραστικές κοινωνικές (εποικοδόμημα) δυνάμεις σε αρμονία.

Αφησε όμως «άθικτη», την «ιερή» και δεν παραβίασε ούτε στο «ελάχιστο» την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής που στηρίζονταν ο χιλιόχρονος μεσαιωνικός φεουδαρχισμός. Η ατομική ιδιοκτησία που αποτελεί τη βάση πάνω στην οποία εδράζεται, στηρίζεται και λειτουργεί ακόμα και το σημερινό σύστημα. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα ιδιοκτησίας. Ακριβώς για να μην μετακινήσει τον άξονα της τότε κοινωνικό-οικονομική, όπως το είχε στο πρόγραμμά του και ήθελε να το κάνει η Κουμμούνα του Παρισίου αν δεν την τσακίζανε παρά του ότι χωρίς τη δική της συμπαράσταση το μεγαλείο της 14ης Ιουλίου μπορεί να μην ήταν η ημερομηνία της επικράτησης της, που είναι η εθνική γιορτή των Γάλλων και η Μασσαλιώτσα εθνικός Ύμνος.

Το 1789 είναι ο χρόνος που αρχίζει η Γαλλική επανάσταση. Και επειδή επανάσταση εστω και πολιτική όπως ήταν η Γαλλική, χωρίς συγκεκριμένους λόγους δεν γίνεται. Καλά θα είναι να αναζητήσουμε μερικούς που όχι μόνο την δικαιολόγησαν αλλά και την επέβαλαν. Ενας βασικός λόγος ήταν η μείωση της γαλλικής ισχύος, η αδυναμία της Βασιλείας να ασκήσει εξουσία, η αυστηρότητα του απολυταρχικού συστήματος διακυβέρνησης κι η συμπεριφορά των προνομιούχων του φεουδαρχικού συστήματος, καθώς και η επιρροή των φιλοσοφικών ιδεών, που προανάγγελλαν την ανάγκη εφαρμογής των απαραίτητων για την εποχή μεταρρυθμίσεων και η αντίθεση των ιδεών αυτών με την απόλυτη μοναρχία αυτών και η ανικανότητα του συστήματος να τις κάνει.

Ενας άλλος λόγος ήταν η δύσκολη οικονομική κατάσταση από τους πολυάριθμους πολέμους και τις αλόγιστες δαπάνες της Αυλής, τα φορολογικά προνόμια του κλήρου και των ευγενών, οι δυσβάσταχτες φορολογικές επιβαρύνσεις του λαού για καλυφθούν και κυρίως η οικονομική και κοινωνική ισχυροποίηση της μπουρζουαζίας. Έτσι και η απαίτηση για πολιτική (και κάποτε κοινωνική) ισότητα σύμφωνα με το τότε κοινωνικό-φιλοσοφικό πνεύμα της εποχής. Η αντίθεση των χωρικών με τους μεγάλους γαιοκτήμονες (ευγενείς και ανώτατο κλήρο) Η πολιτική και η κοινωνική δυσαρέσκεια των μεσαίων τάξεων είχε μεγαλώσει σε βαθμό που δεν ανέχονταν τη συνέχεια πλέον την ίδια πορεία και κυρίως λόγω ανικανότητας είχαν αποτύχει οι πριν το 1789 μεταρρυθμίσεις

Διαχρονικά παντού έγιναν μεταρρυθμίσεις αλλιώς δεν θα φτάναμε εδώ Το ίδιο και στην Ελλάδα γίνονταν προσπάθειες να ακολουθήσουν τα αναπτυξιακά πρότυπα των αναπτυσσόμενων χωρών, αλλά πάντοτε όχι μόνο με μεγάλη χρονική καθυστέρηση και χωρίς τις απαιτούμενες βασικές προϋποθέσεις για την επιτυχία του επιδιωκόμενου σκοπού.

Καμιά χώρα δε μπορεί να ανέβει στην αλυσίδα αξίας στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας χωρίς να χρειαστεί να δημιουργήσει μια ευρεία μεταποιητική βάση. Αυτή τη δυνατότητα μας την στέρηση η Αγγλία αμέσως μετά το 21 με την πρόσδεση της νεοσύστατης Ελλάδας στο Αγγλικό γαιωστρατηγικό της άρμα, μετατρέπονταν την Αστική μας Επανάσταση σε γεωργό-κτηνοτροφική.

Το αυτό πάντα θεωρούσε αλλά και με τη δύναμη . των όπλων και τη δύναμη του που έδινε ληστευμένος από κατακτημένους λαούς πλούτο. Αυτός ακριβώς ο κλεμμένος πλούτος της έδωσε στη δύναμη κατακτήσει τον πλανήτη και του καπιταλιστικού συστήματος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Όπως κάθε κοινωνικό-οικονομικό φαινόμενο, έτσι και το κεφαλαιοκρατικό σύστημα έχει αρχή: Και ό,τι έχει αρχή έχει και τέλος

Ενώ και οι θρησκείες ακόμα, ανεξάρτητα από ποιός τον «δημιούργησε» αυτόν το όμορφο και αξιοθαύμαστο πλανήτη «και τα εν αυτοίς»: τους ενόργανους ζώικούς και φυτικούς κατοίκους του, αποτελεί και για τις θρησκείες ακόμα συνιδιοκτησία των ανθρώπων Το καθεστώς όμως της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής σαν κοινωνικό-οικονομικό φαινόμενο, που μετά το Γράχ του 1929 στην εξελικτική του πορεία οδήγησε στον Νεοφιλελευθερισμό, τη σύγχρονη θρησκεία του χρήματος και

του εγκλήματος. Μια θρησκεία που τα θέλει όλα και αυτόν τον πλανήτη ακόμα ιδιωτικό. Και όχι μόνο ιδιωτικό αλλά του ενός μόνο ιδιώτη. Μα και αυτές τις πενταροδεκάρες των κολασμένων της δουλειάς, μα και τη μελλοντική τους εργασία υποθήκη, για την επανεξόφληση των μελλοντικών ζημιών...

Το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, λόγω της φύσης και του τρόπου λειτουργίας, είναι ένας διαρκής πόλεμος. Ένας πόλεμος ανταγωνιστικός, γεμάτος συγκρούσεις και αλληλοσπαρασμούς. Είναι Αέναος Εμφύλιος Πόλεμος. Και όπως είναι γνωστό ο εμφύλιος πόλεμος, είναι ένα δοχείο γεμάτο με εκρηκτικές ύλες. Υλεις γεμάτες εμπάθεια, μίσος, ταπείνωσης, εκδήλωσης και θάνατο ακόμα του ανταγωνιστή...

Όλα αυτά συνυπάρχουν (είναι συμφυής) με το σημερινό σύστημα. Ένα σύστημα που ενώ παράγει κοινωνικά κατανέμει ατομικά. Είναι το σύστημα που ενώ για την παραγωγή των όποιων υλικών και πνευματικών αγαθών, συμμετέχει το σύνολο της κοινωνίας των ανθρώπων, κατανέμει ατομικά. Δηλαδή το όποιο αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας όλων το καρπώνονται η εκάστοτε άρχουσα τάξη και ειδικά μερικοί.

Δεν μετακίνησε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των ανθρώπων από την ιδιοκτησία στην εργασία, όπως έγινε με την μετακίνηση του άξονα της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία στην πρώτη κοινωνική επανάσταση από το καθεστώς της κοινοκτημασύνης στα μέσα παραγωγής στη ατομική ιδιοκτησία. Απλώς άλλαξε. Όπως πολλοί άλλοι, έτσι και ο Ανατόλ Φράνς, σε αντίθεση με αυτούς που θεωρούν ότι η αστική επανάσταση δεν ήταν κοινωνική επανάσταση. Γιατί μπορεί μεν ... «στην τυφλή τους μανία δεν άφησαν τίποτε όρθιο...να ξερίζωσαν και ανέτρεψαν συθέμελα το παλιό για να χτίσουν στη θέση του το καινούριο»

Το μόνο από τα συνθήματα που είχε κοινωνικό επαναστατικό περιεχόμενο ήταν αυτό της Εθνικοποίησης της Γης για αυτό και ήταν το πρώτο που ανακάλεσαν. Και το ανακάλεσαν γιατί η λέξη Εθνικοποιώ σημαίνει ότι κάτι ατομικό το κάνω εθνικό, κτήμα του έθνους, άρα κοινό κτήμα όλων.

Όμως εκτός από τη λέξη εθνικοποίηση υπάρχει και η αντίθετη λέξη η ιδιωτικοποίηση. Αυτό που είναι σήμερα εθνικό να γίνει με ένα νόμο αύριο ιδιωτικό. Η χρήση αυτών των δυο λέξεων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, είναι ένα από τα βασικότερα εργαλεία μετάγγισης-αρπαγής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου σε ιδιώτες, ανάλογα με το πως εξυπηρετούνται τα συμφέροντα χρησιμοποιεί κάθε φορά την μια ή την άλλη λέξη. Με ένα Νόμο που τον συντάσει και τον ψηφίζει κάθε φορά η ίδια η αστική τάξη, όπως πχ τώρα που ο νεοφιλελευθερισμός βρέθηκε ξανά στα δύσκολα μέσω του κράτους την μεταφορά της εθνικής κρατικής ιδιοκτησίας στους ιδιώτες.

Βέβαια και Από καιρό τώρα ζούμε ιστορικές στιγμές. Όσα και όποια μέτρα και αν παρθούν τα πράγματα αύριο δεν θα είναι όπως ήταν χτες. Και αυτό γιατί τα όσα πρότεινε ο Σερ Μπράουν δεν είναι τίποτε άλλο όσο βαρούγδουπό και φάνηκε, και τα δέχθηκαν με ζήτω και μπράβο, ο Σωτήρας κλπ, δεν είναι τίποτε άλλο παρά αντιγραφή των όσων εφάρμοσε.

Πχ οι εθνικοποιήσεις που έγινε στην Αγγλία και τη Γαλλία το 1939, εν όψη του επερχόμενου πολέμου και αυτές που έγιναν μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου πολέμου 1939-1945, σε αρκετές επιχειρήσεις ή σε ορισμένους κλάδους της βιομηχανίας, υπήρξε μια χαριστική ενίσχυση του κράτους με τον εκσυγχρονισμό τους με δαπάνες του κράτους καθώς και προς τις μη επικερδείς επιχειρήσεις, Μέσω της ιδιωτικοποίησης και για αυτούς ακόμα το κράτος βρήκε τρόπο και εξασφάλισε στους ιδιοκτήτες των επιχειρήσεων αυτών υψηλά και σίγουρα κέρδη. Και αυτά ακόμα τα λεγόμενα διαφυγόνταν κέρδη! ???

Η εθνικοποίηση των τραπεζών είναι η μεταφορά της ατομικής ιδιοκτησίας των τραπεζών (των μετόχων) στην ιδιοκτησία του κράτους, γίνεται με την αγορά και, την

πληρωμή στους ατομικούς ιδιοκτήτες την αξία της βιομηχανίας ή της τράπεζας που εθνικοποιήθηκε. Το ωραίο δε είναι ότι μετά τον εκσυγχρονισμό με δαπάνες του κράτους οι εθνικοποιημένες βιομηχανίες και οι τράπεζες επανήλθαν στους κατόχους ή σε κάποιους άλλους...Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα κέρδη που προέκυψαν από αυτήν τη ιδιόμορφη ταξική συναλλαγή.

Ο Νεοφιλευθερισμός ουσία και περιεχόμενο λένε ότι είναι: Μείωση των φόρων από ποιους; Ουσιαστικός περιορισμός των δραστηριοτήτων του κράτους αλήθεια γιατί; Στον φιλελευθερισμό το κράτος έκανε πάντα την υποδομή του φιλελευθερου επιχειρηματίας. Και ο νεοφιλελευθερισμός είναι η ιδιωτικοποίηση ολόκληρου του εθνικού πλούτου στους ιδιώτες. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσά τους, αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι ο φιλελευθερισμός συνεργάζεται για τα όποια συμφέροντά του με το κράτος, ενώ ο νεοφιλελευθερισμός τα θέλει όλα και εντέλει το κράτος να βρει τρόπο να του τα δώσει όλα. Και το βασικότερο να βρει τρόπο ο μιστός και το μεροκάματο να μην του αφήνει έστω και μερικές δεκάδες για αύριο. Και κυρίως να μην του μείνει νεκρός χρόνος για προβληματισμό...

Μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, και ειδικά στη 10ετία του 50-60, ο φιλελευθερισμός στη χώρα μας με εργαλείο το κράτος, είχαμε ξεπεράσει και αυτά τα Σοβιέτ ακόμα σε εθνικοποιήσεις. Ο κ Παναγιώτη Παπαλιγούρας σαν υπουργός συντονισμού τότε κατηγορήθηκε για Σοσιάλ-μανία.

Ο υπουργός Παναγιώτης Παπαλιγούρας, αγοράζοντας με δαπάνες του κράτους, τις παμπάλαιες, (και ήταν πράγματι παμπάλαιες γιατί στη διάρκεια της κατοχής ούτε συντήρηση δεν μπορούσαν να κάνουν), και οι χρεωκοποϊμένες τότε επιχειρήσεις μας είπαν ότι κάναμε την ποιο «αξιοθαύμαστη υπέρ του λαού εθνικοποίηση-κοινωνική επένδυση». Στη διάρκεια της κατοχής, οι κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, με διατάγματα και με ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως όμως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα. Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας τη στιγμή που η χώρα βρισκόταν σε πόλεμο με τον άξονα.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο αποσιωπάτε. Τα θέματα αυτά είναι από τα θέματα που όχι μόνο καταχωνιάζονται, αλλά καταχωνιάζονται βαθιά και έντεχνα από τις όποιες έρευνες γίνονται. Να μη δουν το φως της δημοσιότητας α δε περάσουν... Αυτές λοιπόν, τις βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις που ήταν ενταγμένες στην πολεμική μηχανή του άξονα, και όποιες άλλες απαχραιωμένες και υπερχρεωμένες επιχειρήσεις εθνικοποίησε το μετά-απελευθερωτικό κράτος-δημόσιο (Ο λαός) τις πλήρωσε πρόσβαρα με χρυσάφι.

Και αφού τις εξυγίανε, όταν έγιναν κερδοφόρες, οι ιδιώτες επιχειρηματίες δεν μπορούσαν να αντέξουν στη σκέψη, ότι το δημόσιο τους ανταγωνίζεται. Την επομένη της εξυγίανσης με χίλιους τρόπους άρχισε όπως συνήθως, το ίδιο το δημόσιο να υπονομεύει λειτουργικά και αξιακά τις δημόσιες επιχειρήσεις, προκειμένου να τις μεταπουλήσει με το αιτιολογικό να μεταρρυθμίσουμε την οικονομία, κατά περίπτωση στους ίδιους μισοτιμής και επιπιστώσει και σε πολλούς χαρισματικά όπως έγινε και με τις παγωμένες πιστώσεις που και γι αυτές δεν μας έχουν πεί τίποτε ακόμα.

Το ίδιο συναίβει και στην υπόλοιπη δυτική Ευρώπη. Ιστορικά είναι αποδεδειγμένο ότι και στο φιλελευθερισμό παλιά και στον Νεοφιλευθερισμό τώρα, ο επιχειρηματίας δεν βάζει ούτε την μια πέτρα πάνω στην άλλη χωρίς κέρδος. Και όχι μόνο κέρδος αλλά πολύ, γρήγορο και ανεξέλεγκτο κέρδος. Αληθεία ποιος, οι ποιοί ιδιώτες έκαναν ανά τον κόσμο και στη χώρα μας, με δικές τους δαπάνες την υποδομή : στα λιμάνια, τα αεροδρόμια, τους σιδηροδρόμους και τον αυτοκινητόδρομους γενικά και τον Θεσσαλονίκης Αθήνα και τώρα το σύγχρονο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο και

οποίους άλλους εκσυγχρονισμούς. Και αναρωτιέται ο καθένας όταν το κράτος, η κοινωνία στο σύνολό της, δεν μπορεί να κάνει τις αντίστοιχες κάθε φορά μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονισμούς, πως είναι δυνατόν να τους κάνουν τα μεμονωμένα άτομα; Μάλλον κάποιο λάκκο έχει η φάβα που λέει ο λαός.

Εμφορούμενοι λοιπόν οι κεφαλαίο-κράτες από την αντίληψη-πεποίθηση ότι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση. Και με την προσθήκη ενός αντίστοιχου δόγματος: ότι ο δυνατός παίρνει όσα του επιτρέπει η δύναμη ή όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος, οι λαβές της εξουσίας βρίσκεται τοπικά κατά χώρα και παγκόσμια στα χέρια των G7 και στους απογόνους τους. Κλασικό παράδειγμα η χώρα μας που από το 21, οι λαβές της εξουσίας δεν έφυγαν από τα χέρια της Δεξιάς και τους απογόνους τους.

Ο νεοφιλελευθερισμό μέσω της παγκοσμιοποίησης, εκμεταλλεύετε και να απομιζά κέρδη από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ένας Νεοφιλελευθερισμός που μέσω της παγκοσμιοποίησης και της δύναμης τα θέλει όλα. Μα όλα. Και τα παίρνει όλα. Ηρθε-είναι λένε, σαν το μεγάλο κυκλώνα που στην τυφλή του μανία, δεν αφήνει τίποτε όρθιο. Ισοπεδώνει τα πάντα και καθαρίζει το έδαφος από τα όποια εμπόδια μπορεί να εμποδίσουν στην προέλαση και την εφαρμογή του.

Βέβαια, επιστροφή στο παρελθόν δεν γίνεται, και αυτό γιατί είναι πλέον παρελθόν. Τα αυριανά και μελλοντικά προβλήματα πράγματι δεν αντιμετωπίζονται και ούτε λύνονται με παροχυμένες απόψεις. Πολύ περισσότερο δεν λύνονται με ιδεολογήματα και πολιτικό-οικονομικές προκαταλήψεις. Πως όμως να μην κατακρίνεις, και πως να μην αντιδράσεις και κυρίως πως να μην αναζητήσεις και μιας άλλης, εκτό του Νεοφιλελευθερισμού λύση, που όχι μόνο τα θέλει αλλά και τα παίρνει όλα;

Ο αρθρογράφος, ανάμεσα στα άλλα ρωτάει, «αν διακρίνει κανείς πολιτικές» των ελληνικών κυβερνήσεων και της σημερινής ακόμα, πολιτικές που, να διαπνέουν τέτοιες πρωτοβουλίες ώστε να μπορούν να αποκληθούν «Νεοφιλελεύθερες». Στην αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την επικαλούμαστε και την εκθειάζουμε, δυστυχώς πουθενά στον κόσμο δεν εφαρμόστηκε και πάντα είναι το ζητούμενο. Το κράτος είναι δεδομένο και με δαπάνες λαού υπηρέτης και αρωγός του ιδιώτη επιχειρηματία και διώκτης των εργαζομένων στον ιδιώτη επιχειρηματία: πχ όταν απεργήσει για ανθρώπινους όρους εργασία στους χώρους δουλειάς ή αύξηση μισθών και ημερομισθίων. Και όταν οι διεκδικητές ή οι απεργοί δεν συμμορφώνονται με τα όσα τους λέει και θέλει κάθε φορά ο επιχειρηματίας το κράτος στέλνει τα Ματ, να κάνουν αυτό που δεν μπορεί να κάνει μόνος του ο επιχειρηματίας.

Επί Πρωθυπουργίας του Α κ Κωσταντίνου Καραμανλή, αποφασίστηκε η οδική σύνδεση της Θεσσαλονίκης με την Αθήνα. Εν όψη αυτής της σύνδεσης ήρθε και εγκαταστάθηκε στην Θεσσαλονίκη ο ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, ακριβώς για να εκμεταλλευθεί μονοπωλιακά αυτή τη σύνδεση. Σαν αντιστάθμισμα ο ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, που πήρε εκτός οικόπεδο και το υπέδαφος (άγνωστος το ποσόν της αγοράς) είχε υποσχεθεί ότι θα εγκαταστήσει, εκτός από την επεξεργασία των υποπροϊόντων του Πετρελαίου και μια μονάδα παραγωγής χάλυβα. Γι' αυτή ακριβώς την μονάδα του χάλυβα, αν θυμάμαι καλά, του παραχωρήθηκε εκτός από το έδαφος των εγκαταστάσεων και το υπέδαφος. Εν όψη του να ανοίξει ο αυτοκινητόδρομος Αθήνας Θεσσαλονίκης Μια Αριστερή Πανεπιστημιακή ομάδα και συγκεκριμένα η ομάδα Κριτσίκη και ο Δημήτρης Μπάτσης, και παράλληλα με τον αυτοκινητόδρομο να γίνει και η ηλεκτοκίνηση των τρένων παρακάμπτοντας τον Μπράλο.

Για την ιστορία, Ο Μπάτσης είχε γράψει το βιβλίο η βαριά βιομηχανία στην Ελλάδα και θα το εφάρμοζε μετά την απελευθέρωση η κυβέρνηση που θα προέκυπτε από τις εκλογές. Τον οποίο Μπάτση εκτέλεσαν το 1952 μαζί με τον Ν Μπελογιάννη

Επειδή η μελέτη της ομάδα Κιτσίκη-Μπάτσι που έβλεπε την ηλετροκίνηση των τρένων σαν βασικό στοιχείο ανάπτυξης της χώρας, πίεζε την Κυβέρνηση Καραμανλή, να δεχτή την πρόταση. Φαίνεται πως κάποιοι από το κυβερνητικό επιτελείο εκτίμησαν την πρόταση και ίσως κάποιοι να έκαναν, μια έμμεση έστω Νίξη στον ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ. Λένε πως μόλις έφτασε στα αυτιά του η Νίξη, απείλησε ότι θα τα μαζέψει και θα φύγει. Και για να μη φύγει, ακόμα τα τρένα καίνε πετρέλαιο, πάνε από τον Μπράλο με τη γνωστή σε όλους ταχύτητα.

Όσον αφορά το αντιστάθμισμα, την μονάδα του χάλυβα, φαίνεται πως κάποια συμφέροντα θίγονταν από την κατασκευή και λειτουργία της μονάδας. Για να μη θιγούν αυτά τα συμφέροντα, έμεινε η Ελλάδα χωρίς μονάδα χάλυβα, όπως για τους ίδιους ίσως λόγους πουλήσαμε για σίδερα τους δυο Υψικαμίνους που πήραμε σαν αποζημίωση για πολεμικές επανοθρώσεις από τη Γερμανία. Δεν θυμάμαι ποια ακριβώς εποχή ήταν. Υπουργός συντονισμού και βιομηχανίας ήταν ο κ Ζήγδης. Επί υπουργίας του σκόπιμα ή άθελα ένα πρωί η γραμματέας, του πήγε να υπογράψει μερικά έγγραφα, ανάμεσα στα οποία ήταν και η απαλλαγή του ΕΣΣΟ ΠΑΠΑ από την κατασκευή της μονάδας του χάλυβα.

Και επειδή το εκλέγεσθαι λόγω αντιπαράθεσης λαού και εξουσίας είναι έντονη και το χάσμα λόγω εκμετάλλευσης τεράστιο και αγεφύρωτο, έχει οργανωθεί έτσι η εκλογή της αντίθετης άποψης να στοιχίζει πολύ ακριβά. Η εξουσία παραμένει ως έχει και η πολιτική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων στην ιδιοκτησιακή δικτατορία. Αυτή ανήκει και ασκείται από την οικονομική ολιγαρχία και από τα ανδράποδά της.

Στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, και για τις ανάγκες του πολέμου τόσο η επιστήμη, άλλο τόσο και η τεχνολογία έκαναν τεράστια κάθετα επιστημονικά και τεχνολογικά βήματα στην «Βαριά» και ειδικά την πολεμική βιομηχανία. Η οριζόντια όμως βιομηχανία και βιοτεχνία είχε μείνει πολύ πίσω σε σχέση με τις ανάγκες που προέκυψαν μετά τη λήξη του πολέμου. Για να ανταποκριθούν σε αυτές ακριβώς τις ανάγκες έπρεπε ιδιώτες επιχειρηματίες να εξ συγχρονίσουν, η μάλλον να εφαρμόσουν στην πράξη την νέα τεχνολογία και τα επιτεύματα της Επιστήμης. Το γεγονός αυτό όμως, προ υπόθετε επενδύσεις και μάλιστα μεγάλες. Για να μην υποστούν λοιπόν, οι ιδιώτες επιχειρηματίες αυτό το κόστος τέθηκε σε κίνηση η «τρικατάρατη λέξη» Εθνικοποίηση της ήδη απαρχαιωμένης και παμπάλαιας βιομηχανίας και στον δυτικό πλέον κόσμο με πρώτη την Αγγλία επί πρωθυπουργίας Ατλη και τη Γαλλία.

Κάθε σύστημα, του σήμερα ή του παρελθόντος, πρέπει να αναλύεται από τη σκοπιά των ζωντανών δυνάμεων του, από τη δυνατότητα του, ή μη, να μεταρρυθμίζεται και συνεπώς να βρίσκει μια νέα ζωτικότητα εγκαταλείποντας τον όποιο επικίνδυνο προσανατολισμό. Ο εκσυγχρονισμός όμως και οι μεταρρυθμίσεις προ υποθέτουν επενδύσεις και οι ιδιώτες κεφαλαιούχοι, αν δεν έχουν εξασφαλίσει το κέρδος των όποιων επενδύσεων και αν το κράτος που πάντα οι ιδιώτες το έχουν λάφυρο δεν κάνει την αντίστοιχη υποδομή, δεν βάζει την μια πέτρα πάνω στην άλλη.

Ο Τσιώρσιλ υποτίθεται ότι ήταν, (έτσι τουλάχιστο μας έλεγαν και λένε ακόμα), ο νικητής του πολέμου και την επόμενη της νίκης έχασε τις εκλογές. Η νίκη στις εκλογές αυτές ήταν του εργατικού κ Ατλι. Σκοπός της νίκης του κ Ατλι, σαν εκπρόσωπος της εργατικής τάξης της Αγγλίας, ήταν το κατ' εξοχήν εργαλείο για την εθνικοποίηση που σκοπό είχαν να εξ υγιάνουν τις παπάλαιες και χρεοκοπημένες ιδιωτικές επιχειρήσεις. Αυτοί οι εργάτες της Αγγλίας και όπου αλλού στον κόσμο είναι αυτοί:

Χτίζουν καλιμαρμαρες τράπεζες, λεωφόρους και παλάτια και οι ίδιοι επιστρέφουν κατάκοποι σε μια χαμοκέλα και δεν έχουν ούτε ένα κομμάτι ελεύθερο πεζοδρόμιο να περάσουν. Είναι όλα καταλημένα από τον ιδιώτη του κάθε επαγγέλματος Και το πιο τραγικό αυτός που παράγει το κάρβουνα όταν γυρίζει στο σπίτι να βρίσκει τα παιδιά

του να τουρτουρίζουν από το κρύο και τα παιδιά του Φουρνάρη τα παιδιά τα πεινούν.

Εκείνο, που παραμένει αληθινό είναι ότι στην εποχή του νεοαποικισμού, όπως και στην εποχή της αποικιοκρατίας οι εταιρείες αυτές μπορούσαν να αποσπάσουν ακόμα και δικαιώματα ετεροδικίας. Όπως έγινε υπό Αμερικανική κατοχή στη χώρα μας Αρκεί να σκεφτούμε τα δικαιώματα που ακόμα και μια κυβέρνηση σαν αυτή της Γουϊνέας και η δική μας υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν σε επιχειρήσεις και η Ελλάδα στους Αμερικανούς το δικαίωμα της Επικυριαρχίας. Τώρα το τι σημαίνει Επικυριαρχία η ίδια η λέξη λέει : κράτος-χώρα που σε όλους τους τομείς της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής (όπως είχε συμβεί στη χώρα μας) ζωής, είναι υποχρεωμένο-μένη να λειτουργεί κάτω-βάση των εντολών και τη θέληση του Επικυρίαρχου.

Ο ανταγωνισμός λοιπόν και η δύναμη, που θα προέλθει από την ήττα του ανταγωνιστή (κράτους ή ιδιώτη), τα κέρδη που θα προκύψουν από την αρπαγή της ήδη στοκαρισμένης εργασίας και την υποθήκη με τη μορφή αποζημιώσεων και την μελλοντική εργασία, άρα την καταστροφή του ηττημένου. Συνεπώς περιεχόμενο και κοιτίδα του Νεοφιλευθερισμού, είναι ο αδυσώπητος και ανηλεής μέχρι πτώσεως του αντιπάλου ανταγωνισμός: πολεμικός ή οικονομικός.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...ανίκητο από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα **είναι τέχνη**. Από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας και μετά... Όσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, στην πραγματικότητα, δεν είναι τίποτε άλλο από μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων, του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να επανεκλέγει τύπης» αυτήν την ολιγαρχία η οποία ολιγαρχία, στην παρούσα φάση ανάπτυξης οι κυρίαρχες δυνάμεις θέλουν να επιβάλουν τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σαν σύστημα οργάνωσης των παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων σε πλανητικό επίπεδο.

Και επειδή το εκλέγεσθαι λόγω αντιπαράθεσης λαού και εξουσίας, είναι έντονη και το χάσμα λόγω εκμετάλλευσης τεράστιο και αγεφύρωτο. Έχει οργανωθεί έτσι η εκλογή της αντίθετης άποψης, να στοιχίζει πολύ ακριβά... Η εξουσία παραμένει ως έχει και η πολιτική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων στην ιδιοκτησιακή δημοκρατία. Αυτή ανήκει και ασκείται από την οικονομική ολιγαρχία και από τα ανδράποδα και τα φερέφωνα της αγοράς.

Η χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «Νεοφιλελεύθερη» είναι κρίσιμη για την κατανόηση της δομής του συστήματος. Σηματοδοτεί όχι μόνο την άκριτη και ασύδοτη κυριαρχία της «αγοράς» επί των πάντων, αλλά και την παράλληλη υποχώρηση των δημοκρατικών θεσμών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

Οι ειδικοί συμφωνούσαν τότε, ότι ο Ιμπεριαλισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συγκεντροποίηση του ήδη συγκεντρωμένου πλούτου, και ότι αν σε μερικές δεκάδες χρόνια αν δεν μπει κάποιος συγκεκριμένος διεθνής ή λαϊκός φραγμός μέσω των συγχωνεύσεων ο παγκόσμιος πλούτος θα συγκεντρωθεί σε ελάχιστα (χέρια) εταιρείες που θα κυριαρχίσουν στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.

Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου χαρακτηρίζεται απ τις αρχές της υπέρ-Ιμπεριαλιστική εποχή. Όμως πριν απ τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο και στη διάρκεια του μεσοπολέμου, η διεθνής συγκεντροποίηση του κεφαλαίου δεν αποτελούσε παρά μια εξαίρεση. Εκτός από τις μεγάλες Αγγλό-Ολλανδικές εταιρείες: την uhilenet και την Rogl Duteh Shell, τα τράστ, γενικά, κυριαρχούνταν από τα κεφάλαια ενός μόνο κράτους ή έθνους. Αν και έκτοτε βλέπαμε να αναπτύσσονται σιγά σιγά υποκαταστήματα και κέντρα συναρμολόγησης στο εξωτερικό, όμως η καθ' αυτό κατασκευή καθώς και η εμπορική διεύθυνση παραμένει στη χώρα προέλευσης του κεφαλαίου.

Ετσι λοιπόν, έχουμε τρεις βασικούς κοινωνικούς καπιταλιστικούς νόμους α) την κλασική άμεση εκμετάλλευση του εργαζόμενου από το αφεντικό του β) στην εταιρική Συγκέντρωση των μικρών εθνικών και γ) την πολυεθνική συγκεντρωποίηση των πολυεθνικών. Αν αυτός ο νόμος που αποτελεί και το Κύκνειο Ασμα του σημερινού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, αν η κοινωνία των ανθρώπων τον αφήσει να λειτουργήσει ασύδοτα μέσα σε ένα λογικό χρονικό διάστημα ο πλανήτης θα γίνει ιδιοκτησία μιας και μόνο εταιρείας! Θα τεθεί σε λειτουργία ο νόμος του Κάϊν!!!

Και επειδή οι νόμοι αυτοί της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής λειτουργώντας ως ετάχθησαν, προκάλεσαν στην κοινωνία των ανθρώπων μύρια ειδεχθή εγκλήματα. Εγκλήματα τα οποία ο Νεοφιλευθερισμός στο διάβα της (μακρόχρονης όπως νομίζει) ζωής του δεν θέλει να τα κουβαλά μαζί του. Γι' αυτό και τον τελευταίο καιρό, εκτός απ την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών ιστορικών, συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, λογοτεχνίας και ο Κινηματογράφος ακόμα, και με «ταινίες» αντίστοιχες με αυτές τα «πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου», κάνουν απεγνωσμένες προσπάθειες για την επανεγγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα. Του αιώνα που στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεχθεστέρων των εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας και του Παγκόσμιου πολιτισμού.

Η ιδεολογία της αυτορρύθμισης της ιδιωτικής οικονομίας: της μείωσης των φόρων εκείνων που ανακατενέμουν το εισόδημα υπέρ των ασθενεστέρων, με σκοπό την έξαρση της κατανάλωσης με την δημιουργία εικονικών αναγκών και πλασματικού χρήματος προς ικανοποίησή τους, θα οδηγήσει στην θεοποίηση του ανταγωνισμού και μετά την «εξ υγίανση» του εύκολου, γρήγορου και μεγάλου κέρδους στο παγκοσμιοποιημένο χρηματηστηριακού Τζόγου με σίγουρες μόνο τις αμοιβές των οργανωτών που οδήγησαν στην κρίση.

Και αυτό γιατί το υπάρχον κοινωνικό-οικονομικό σύστημα υπάρχει, στηρίζεται και λειτουργεί στον ανταγωνισμό της αρπαγής, τα κερδοσκοπικά δεδομένα θα επανέλθουν δριμύτερα με άγνωστο μόνο το πότε και πόσο συγκρουσιακά θα είναι. Συνεπώς δεν υπήρξε λύση, απλώς ανέστηλαν-παράτιναν για αλλα μια φορά την πτώση του και μακάρι να είναι και δική του πτώση όπως ήταν αυτή του υπαρκτικού Σοσιαλισμού: ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Ο Πλανήτης και το Περιβάλλον είναι μια πανανθρώπινη **Συνιδιοκτησία**. Είναι το **Κοινό** μας **Σπίτι**. Ενα **Κοινόχρηστο** Παγκόσμιο **Αγαθό**. Το ίδιο και ο **Βιότοπος** μέσα στον οποίο ζει ο άνθρωπος. Αυτό λοιπόν, το **Πανανθρώπινο Σπίτι**, με το πέρασμα των αιώνων, με πρώτες τις θρησκείες και κυρίως οι μονοθεϊκές, με τη ρήση: «...σε αέρα, γη και θάλασσα και τα εν αυτοίς...», μα και μέρος της «επιστήμης» δυστυχώς πίστευε και πολλοί θεωρούν ακόμα ότι το ανθρώπινο είδος, σαν το ανώτερο προϊόν της φύσης: ότι η φύση και ο πλανήτης γη του ανήκει και τους ανήκει.

ΤΩΡΑ ΠΡΙΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ

Τα μεγάλα λόγια ότι βρισκόμαστε στην έξοδο από την κρίση των ενυπόθηκων δανείων στις ΗΠΑ, που ακούγαμε το καλοκαίρι. Τα ίδια λόγια και διαβεβαιώσεις που το ακούμε και τώρα. Λόγια που αποδείχθηκαν απλώς Φούσκες. Φούσκες για τα χρηματηστήρια με θύματα τις πραγματικές οικονομίες-δηλαδή την παραγωγή, τις επιχειρήσεις, του εργαζόμενους σε όλο τον πλανήτη.

Φούσκες σε όγκο και έκταση που θα βάλει σε κίνδυνο όχι μόνο για χρόνια την εργασία, τις ελάχιστες οικονομίες που έκοψαν από το στόμα αλλά και την ίδια τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων. Η φτώχεια των τραπεζών της μιας ύστερα από την

άλλη και η άρνηση να την αποτρέψει η Ουάσιγκτον, είναι απειλή όχι μόνο για την αμερικάνικη οικονομία, αλλά και για την Ευρώπη και ειδικά για την Ευρώπη που εξακολουθεί να είναι προσδεμένη στο Νεοφιλελεύθερο οικονομικό άρμα.

Ενα άρμα και το είδος της πρόσδεσης αν οι λαοί δεν το σταματήσουν θα συμπαρασύρει όχι μόνο την Ευρώπη στο γκρεμό του άρπαγα, αχόρταγου και δολοφόνου σύγχρονου Νεο-φιλελεύθερου ιμπεριαλισμού που όχι μόνο τα θέλει όλα, μα όλα και τα παίρνει όλο και όλα.

Η πτώση των χρηματιστηρίων είναι μόνο η αρχή. Εκατομμύρια άνθρωποι έχουν χάσει ό,τι είχαν και δεν είχαν και αυτήν ακόμα τη στέγη και τα λίγα υπάρχοντα προσωπικής χρήσης. Και μαζί τους την αξιοπρέπεια, την ελπίδα και τα όποια όνειρα και προσδοκίες για αύριο για τους ίδιους και τα παιδιά τους, μα και τον ίδιο τον Εαυτό τους

Όλα αυτά τράπεζες, ανεργία, φτώχεια, πείνα, θάνατος, οι διάλυση των και καλοσχεδιασμένοι πόλεμοι, με γκατερικό τρόπο διεξαγόμενοι δεν ήρθαν έτσι ξαφνικά και απρόσμενα. Αυτός ο έντεχνος πανικός - τώρα καλούνται οι ίδιοι με τα ίδια εργαλεία χωρίς στο μεταξύ να αλλάξει τίποτε και κυρίως να διατηρηθεί και να λειτουργήσει με τον ίδιο τρόπο και τους ίδιους ρυθμούς κέρδους, οργάνωσης και διεξαγωγή των πολέμων, τι αυθαίρετες επεμβάσεις όπως η πρόσφατη της Συρίας το σύστημα να το λύσουν Νομισματικό Ταμείο Νάυλον πλαστικό χρήμα που δεν θα έχει κανένα αντίστοιχο αντίκρισμά σε προϊόντα

Εσωτερικός δανεισμός σημαίνει υποτίμηση του χρήματος-----ΣΧέδιο Μάρσαλ. Παγωμένες πιστώσεις, Σχέδιο δημιουργίας ενός και μόνο χρηματιστηρίου με έδρα τις ΗΠΑ, με σκοπό την παράκαμψη του Ευρύ και την επιβολή εν νέου του δολαρίου σαν το μόνο παγκόσμιο και μοναδικό χρήμα σε παγκάσμια κλήμακα δανεικά και αγύριστα

Χωρίς ιδιολογίες παροπίδες, ταξικά και μόνο συμφλερονταν και επιλεγμένα προνόμια ας παρθούν εγκαίρως τα ανιστοιχα μέτρα που θα αποτελέσουν όχι απλώς ανάχωμα αλλά φραγμός, πριν το κύμα της ύφεσης γίνει Τσουνάμι που δεν θα αφήσει τίποτε όρθιο. Πριν μα πλήξει ανεπανόρθωτα. Συνεπώς όχι μόνο επαγρύπνηση, αλλά τώρα μετρα στήριξης της οικονομίας άμεσα και αποτελεσματικά.

Το παραμύθι της αυτορρύθμισης των αγορών απειλεί να γίνει απορρύθμιση της ίδια της οικονομίας και της ίδιας της κοινωνίας. Τα μέτρα αυτό δεν πρέπει να είναι πρόχειρα και αποσπασματικά, Πρέπει να είναι σε εθνικό και Ευρωπαϊκό επίπεδο. Και το βασικότερο και εξαιρετικά υπέρ επείγον: Η Ευρωπαϊκή Ένωση σαν ένας άνθρωπος οφείλει και πρέπει να ασκήσει πιέσεις στις ΗΠΑ να σταματήσουν την ανεύθυνη πολιτική στο όνομα της όποιας αποψιλώνουν την κοινωνία οικονομικά την κοινωνία των ανθρώπων.

TVRA PRIN EINAI ARGA OPVS TOSES ALLES FORES ARGΑ

Βέροια Κόγιας Νίκος Σεπτέμβρης του 2001